JANE
HARPER

CRIME

Bărbatul rătăcit

BESTSELLER NEW YORK TIMES

TREI FRAȚI,
O MOARTE, NICIUN RĂSPUNS

AM DEVORAT-O ÎNTR-O ZI,
ESTE CEA MAI BUNĂ CARTE
DE PÂNĂ ACUM A LUI JANE HARPER!
– LIANE MORIARTY

TREI

FICTION CONNECTION

JANE HARPER

BĂRBATUL RĂTĂCIT

Original: *The Lost Man* (2018)

Traducere din limba engleză:
ALUNIŢA VOICULESCU

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru Pete şi Charlotte, cu dragoste

Prolog

De sus şi de la distanţă, urmele lăsate în ţărână formau un cerc strâns. Un cerc departe de a fi perfect, cu conturul deformat, când gros, când subţire, când întrerupt pe alocuri. Şi care nu era gol.

În mijloc se afla o piatră de mormânt, şlefuită fin de asaltul a o sută de ani de nisip, vânt şi soare. Piatra avea cam un metru înălţime şi se menţinea încă perfect dreaptă. Era orientată cu faţa spre vest, către deşert, ceea ce era un lucru neobişnuit prin partea locului. Vestul nu era decât rareori prima opţiune a cuiva.

Numele bărbatului îngropat sub ea dispăruse de multă vreme, iar locul era cunoscut de către localnici – cei şaizeci şi cinci, împreună cu suta de mii de capete de vite ale lor – drept mormântul păstorului. Bucata aceea de pământ nu fusese niciodată cimitir; păstorul fusese îngropat în locul în care murise şi, de peste un secol încoace, nu i se alăturase nimeni.

Dacă cineva ar fi mângâiat piatra tocită, ar fi putut descoperi printre adâncituri un fragment din data morţii. Un unu şi un opt, poate şi un nouă – 1890 şi ceva. Mai erau vizibile doar patru cuvinte. Fuseseră cioplite mai jos, ferite de intemperii. Sau poate că fuseseră cioplite mai adânc, de la bun început; poate că cineva crezuse mesajul mai important decât omul. Cuvintele erau:

care a rătăcit calea

Luni întregi se scurgeau, poate chiar şi un an, fără ca cineva să treacă pe acolo, cu atât mai puţin să se oprească pentru a citi inscripţia estompată sau să privească spre vest, în soarele după-amiezii. Nici vitele nu zăboveau pe aici. Pământul era crăpat şi nisipos timp de unsprezece luni pe an şi inundat de şuvoaie mâloase în luna rămasă. Vitele preferau să meargă spre nord, unde iarba era mai bună şi copacii ofereau umbră.

Aşa că mormântul rămânea cel mai adesea singur, lângă un gard de sârmă îngust, care mărginea la dreapta vreo doisprezece

kilometri de drum, iar la stânga câteva sute de deşert, atât de întins şi pustiu, încât, la orizont, puteai vedea conturul curb al Pământului. Era ţinutul mirajelor, cu licărul câtorva copăcei la mare depărtare plutind peste lacuri inexistente.

Exista o singură gospodărie undeva către nordul gardului şi alta către sud. Vecinul, la trei ore distanţă. Drumul către est era imposibil de văzut de la mormânt. Şi, oricum, era mult spus drum. Puteau trece şi zile până când liniştea acelei fâşii de pământ, bătătorită şi lată, să fie tulburată de vreun vehicul.

Drumul ducea până la Balamara, un orăşel cu o singură stradă, ai cărui puţini locuitori ar fi putut încăpea într-o cameră dacă i-ar fi adunat cineva. La o mie cinci sute de kilometri distanţă, se aflau Brisbane şi coasta.

De câteva ori pe an, în anumite zile, un elicopter trecea pe deasupra mormântului păstorului agitând praful şi ţărâna. Piloţii lucrau pământul din aer, folosind zgomotele şi mişcarea pentru a mâna vitele pe distanţe demne de mărimea unor ţări europene mai mici. Însă acum, cerul se întindea gol cât vedeai cu ochii.

Mai târziu – prea târziu –, un elicopter avea să zboare pe acolo, încet şi cât de jos se putea. Pilotul avea să observe mai întâi maşina, mai exact metalul fierbinte sclipind. Apoi avea să-i atragă atenţia mormântul, aflat la ceva distanţă, dar asta doar pentru că se tot învârtea prin jur, în căutarea unui loc potrivit pentru aterizare.

Capitolul 1

Nathan Bring nu vedea nimic. Apoi a văzut totul brusc.

Urcase dâmbul abrupt cu mâinile încleştate pe volan, de vreme ce terenul accidentat încerca să-i fure controlul maşinii, şi deodată totul era chiar acolo. În faţa lui. Vizibilă, deşi încă la kilometri distanţă, oferindu-i răgazul de a descoperi ceea ce vedea, pe măsură ce i se dezvăluia înainte. A aruncat o privire către scaunul pasagerului.

„Nu te uita”, a fost tentat să spună, dar a renunţat. Nu avea niciun sens. Priveliştea îi lua ochii.

Şi totuşi, a oprit maşina mai departe de gard decât ar fi avut nevoie. A tras frâna de mână, dar a lăsat motorul pornit şi, în acelaşi timp, şi aerul condiţionat. Ambele au protestat scâncind faţă de căldura de decembrie din Queensland.

— Stai în maşină, a spus el.

— Dar...

Nathan a trântit uşa înainte să audă continuarea. S-a dus către gard, a dat la o parte firele de sârmă de deasupra, s-a căţărat şi a sărit, trecând de pe partea sa în cea a fraţilor săi.

Lângă mormântul păstorului era parcată o maşină de teren, tot cu motorul şi aerul condiţionat pornite. Cel mai probabil, aerul condiţionat era la maximum. Nathan s-a desprins de gard în acelaşi moment în care portiera şoferului s-a deschis şi fratele său mai mic a ieşit din maşină.

— Sal’tare, a zis Bub, când Nathan s-a apropiat suficient cât să îl audă.

— Sal’tare.

S-au întâlnit lângă mormânt. Nathan era conştient că, la un moment dat, va trebui să privească şi în jos. A amânat momentul şi a zis:

— Când ai...

A auzit mişcare în spatele său şi s-a întors.

— Hei! Stai naibii în maşină!

Trebuia să strige ca să poată fi auzit, însă vocea îi sunase mai aspră decât intenţionase.

— Stai în maşină, a încercat el din nou.

Nu a sunat mult mai bine, dar măcar fiu-său l-a ascultat de data asta.

— Am uitat că Xander era la tine, a zis Bub.

— Mda.

Nathan a aşteptat să se închidă bine portiera. Îl putea vedea pe Xander prin parbriz; în zilele noastre, la şaisprezece ani eşti mai degrabă bărbat decât băiat. S-a întors înapoi către fratele lui. Către cel care stătea în picioare în faţa sa, adică. Pentru că al treilea frate, mijlociul Cameron Bright, zăcea la picioarele lor, lângă piatra de mormânt. Bine măcar că fusese acoperit cu o prelată decolorată.

Nathan a mai încercat o dată:

— De când eşti aici?

Bub s-a gândit puţin, aşa cum obişnuia deseori, înainte să răspundă. Borul pălăriei îi umbrea privirea, iar cuvintele i-au ieşit de pe gură cu o fracţiune de secundă mai lent decât ritmul normal de vorbire:

— De aseară, puţin înainte să se întunece.

— Nu vine şi unchiul Harry?

Altă fracţiune de secundă întârziată, apoi o clătinare din cap.

— Unde e? Acasă cu mama?

— Şi cu Ilse, şi cu fetele, a zis Bub. El s-a oferit, dar i-am zis că erai deja pe drum.

— Cred că e mai bine că stă cineva cu mama acum. Tu ai probleme?

Nathan s-a uitat în sfârşit către grămada de la picioarele lui. Era ceva ce atrăgea cu siguranţă amatorii de hoituri.

— La dingo te referi?

— Da, frate.

Bineînţeles. La ce altceva s-ar fi putut referi? Nu prea erau multe opţiuni prin zonă.

— A trebuit să trag de vreo două ori cu puşca, a răspuns Bub scărpinându-se pe gât şi dându-i astfel ocazia lui Nathan să vadă o bucată din steaua de vest a tatuajului său cu Crucea Sudului. Dar a fost în regulă.

— Bine, atunci.

Nathan simţea obişnuita frustrare care apărea când vorbea cu Bub. I-a trecut prin minte că i-ar fi plăcut să fie Cameron acolo, să liniştească apele, iar realitatea l-a înjunghiat crudă pe sub coaste. S-a forţat să tragă o gură mare de aer, un aer cald, care i-a umplut gâtul şi plămânii. Era greu pentru toată lumea.

Bub avea ochii roşii şi era neras, cu faţa împietrită din cauza şocului, s-a gândit Nathan. Semănau puţin, însă nu prea mult. Cu Cameron între ei, relaţia lor frăţească devenea evidentă. Fratele lor umplea distanţa dintre ei nu doar în felul acesta. Bub arăta obosit şi, ca mai mereu în ultima vreme, mai bătrân decât şi-l amintea Nathan. Erau doisprezece ani diferenţă între ei şi totuşi Nathan încă se simţea surprins uneori că îşi vede fratele apropiindu-se de treizeci de ani, şi nu tot în scutece, ca pe vremuri.

Nathan a îngenuncheat lângă prelată. Era decolorată de vreme şi prinsă bine în câteva locuri, ca un cearşaf de pat.

— Te-ai uitat?

— Nu. Mi s-a spus să nu ating nimic.

Nathan nu l-a crezut. Poate din cauza tonului folosit, poate pentru că prelata nu era aşezată cum trebuie la unul dintre capete. S-a convins după zgomotul pe care Bub l-a scos când a întins mâna către prelată:

— Nu face asta, Nate! Nu e bine.

Bub nu se pricepuse niciodată să mintă. Nathan şi-a tras înapoi mâna şi s-a ridicat în picioare:

— Ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Doar ce au spus la radio.

— Mda, am cam ratat ce au spus.

Nathan nu s-a uitat în ochii lui Bub.

Bub şi-a mişcat greutatea de pe un picior pe altul:

— Şi totuşi, i-ai promis mamei că aveai să îl ţii deschis, frate.

Nathan nu a răspuns şi Bub nu a insistat. Nathan s-a uitat înapoi peste gard, către pământul său. Îl vedea pe Xander, care nu putea sta locului pe scaun. În ultima săptămână călătoriseră de-a lungul hotarului sudic, lucrând ziua şi campând noaptea. Tocmai se pregăteau să lase uneltele deoparte aseară, când au simţit vibraţiile produse de elicopter. O pasăre neagră pe indigoul sfârşitului chinuit al zilei.

— De ce zboară atât de târziu? întrebase Xander, chinuindu-se să privească în direcţia elicopterului.

Nathan nu răspunsese nimic. Zbor de noapte. O alegere periculoasă şi un semn rău. Ceva nu era în regulă. Deschiseseră radioul, dar era deja prea târziu.

Nathan s-a întors cu faţa către Bub:

— Am auzit destul. Dar asta nu înseamnă că am şi înţeles.

A văzut cum bărbia nerasă a lui Bub a tresărit. *Bine ai venit în club.*

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, frate, a zis el din nou.

— E în regulă. Zi-mi doar ce ştii tu.

Nathan a încercat să îşi tempereze puţin nerăbdarea din voce. Vorbise puţin cu Bub prin staţia radio aseară, la căderea nopţii, şi îi spusese că avea să plece cu maşina la drum când se crăpa de ziuă. Ar fi avut încă o sută de întrebări să îi pună, dar nu-i pusese niciuna. Nu pe o frecvenţă deschisă, pe care puteau fi ascultaţi de oricine.

— Când a plecat Cam de acasă? a întrebat direct Nathan, când a văzut că Bub nu prea ştia de unde să înceapă.

— Alaltăieri-dimineaţă, aşa a spus Harry. Pe la opt.

— Deci miercuri.

— Aşa cred. Însă eu personal nu l-am văzut, pentru că plecasem

deja de marţi.

— Încotro?

— Departe, să verific puţurile din ţarcul din nord. Aveam în plan să rămân peste noapte acolo, apoi să mă întâlnesc cu Cam miercuri, la Lehmann's Hill.

— De ce?

— Ca să reparăm releul radio.

Adică să îl repare Cam, s-a gândit Nathan. Bub ar fi putut cel mult să îi ţină uneltele la îndemână. Şi ca să fie doi. Lehmann's Hill se afla la marginea de vest a proprietăţii. Era un drum de patru ore până acolo. Dacă releul se defectase în acea zonă, se pierdea orice contact radio la distanţă.

— Şi ce s-a întâmplat? a zis Nathan.

Bub se uita în gol către prelată.

— Am ajuns acolo târziu. Ar fi trebuit să ne întâlnim pe la ora unu, dar am fost blocat pe drum. Nu am reuşit să ajung la Lehmann's decât două ore mai târziu.

Nathan a aşteptat.

— Cam nu era acolo, a continuat Bub. M-am întrebat dacă nu cumva fusese deja şi plecase, însă releul tot nu funcţiona, aşa că m-am gândit că, cel mai probabil, nu ajunsese. Am încercat să îl caut pe radio, dar nu a răspuns. Aşa că am aşteptat puţin, apoi am luat-o înapoi spre drum. M-am gândit că aveam să dau peste el.

— Dar n-ai dat.

— Nu. Am continuat să îl caut pe radio, dar n-am primit niciun semn de la el, a spus Bub încruntându-se. Am condus vreo oră, dar tot nu ajunsesem la drum, aşa că a trebuit să opresc. Se întuneca.

Pe sub borul pălăriei, ochii lui căutau asigurări, iar Nathan a dat din cap:

— Nu prea aveai ce altceva să faci.

Şi aşa şi era. Noaptea cădea ca un giulgiu opac peste Lehmann's Hill. Dacă ai fi condus acolo noaptea, întrebarea era nu dacă ai fi avut un accident, ci care ar fi fost acesta: te-ai fi lovit de o stâncă,

sau ai fi intrat într-o vită, sau te-ai fi răsturnat în afara drumului? Şi apoi, Nathan ar fi avut doi fraţi acoperiţi de-o prelată.

— Dar te-ai îngrijorat? a întrebat Nathan, deşi putea ghici care era răspunsul.

— Da şi nu, a ridicat Bub din umeri. Ştii şi tu cum e.

— Mda.

Nathan ştia. Trăiau într-un ţinut al extremelor, din mai multe puncte de vedere. Oamenii erau ori perfect normali, ori în extrema cealaltă. Exista o foarte îngustă cale de mijloc. Iar Cam nu era vreun turist. Ştia să îşi poarte de grijă, şi asta însemna că ar fi putut fi la o jumătate de oră de mers mai departe, încetinit de căderea întunericului şi în afara razei de acţiune a radioului, instalat confortabil în casa lui pe roţi şi cu o bere rece de la frigider în mână. Sau ar fi putut să nu fie.

— Nimeni nu răspundea la radio, a spus Bub. Niciun afurisit nu e treaz pe acolo în perioada asta a anului şi, cum turnul era căzut...

A mai mormăit ceva, frustrat.

— Deci ce ai făcut?

— Am plecat cu maşina la răsăritul soarelui, şi tot a durat secole până când a răspuns cineva.

— Cam cât?

— Habar n-am, a şovăit Bub. Probabil că vreo jumătate de oră până am ajuns la drum şi încă o oră după asta. Şi chiar şi atunci, erau doar doi idioţi dintr-ăia de jackaroo[1], care învaţă să mâne turmele, la Atherton. Le-a luat o grămadă de timp să îl găsească pe manager.

— Dintotdeauna au angajat numai tâmpiţi la Atherton, a spus Nathan.

Proprietatea vecină de la nord-est se întindea pe o suprafaţă mare cât tot oraşul Sydney. Era plină de tâmpiţi, după cum zisese, dar rămânea cea mai bună oportunitate de a avea o legătură cu cineva

[1] Un fel de cioban tânăr din Australia *(N. r.)*.

pe aici.

— Deci au dat alarma?

— Da, dar deja...

Bub s-a oprit. După calculele lui Nathan, deja trecuseră douăzeci şi patru de ore de când avuseseră vreun semn de la fratele lor. Căutarea intrase de mult într-o fază urgentă chiar înainte să fi început. Protocolul era ca toate proprietăţile din jur să fie informate şi toată lumea să dea o mână de ajutor, indiferent cum. La distanţele de aici, perechile de mâini erau puţine şi rar întâlnite, aşa că putea trece foarte mult timp până când să şi reuşească să fie de vreun ajutor.

— Pilotul l-a observat?

— Da, a spus Bub. Într-un sfârşit.

— E cineva cunoscut?

— Nuu, e un contractor cu sediul mai jos, lângă Adelaide. A lucrat la Atherton în sezon. Un poliţist l-a interceptat în zbor şi i-a spus să dea o raită, să verifice drumurile.

— Glenn?

— Nu. Altcineva. De la dispecerat sau ceva de genul ăsta.

— Înţeleg, a spus Nathan.

Fusese un noroc şi doar că pilotul îl văzuse pe Cameron. Mormântul păstorului se afla la două sute de kilometri de Lehmann's Hill şi de zona principală de căutare.

— Şi când a anunţat?

— Imediat după prânz. Cei mai mulţi nici măcar nu ajunseseră la Lehmann's până atunci. Practic, eram doar eu şi cu Harry pe acolo, dar cum mă aflam cam la o oră distanţă, am zis că mă duc eu să văd ce era.

— Şi Cam era deja mort?

— Aşa a zis pilotul. Părea să fi murit de câteva ore. L-a pus poliţistul ăla cu care comunica prin radio să facă nişte teste, a spus Bub, şi a făcut o grimasă. Am ajuns acolo aproape de apus. Tipul îl acoperise pe Cam aşa cum i se indicase, însă se grăbise să plece. Nu

voia să-l prindă întunericul şi să rămână blocat acolo.

Lui Nathan i s-a părut corect. Nici el nu ar fi rămas. I-a părut rău că totul rămăsese în cârca lui Bub.

— Dar dacă trebuia să te vezi cu Cam la Lehmann's Hill, ce căuta acolo?

— Nu ştiu. Harry a zis că îşi notase în agendă că trebuia să meargă la Lehmann's.

— Şi altceva?

— Nimic de care să-mi fi zis Harry.

Nathan s-a gândit la agenda aceea. Ştia unde era ţinută, lângă telefon, după uşa de la intrarea din spate a casei care fusese odată a tatălui lor şi care îi rămăsese lui Cameron. Scrisese şi Nathan în agenda aia, de o groază de ori, când era mai mic. Şi tot de o groază de ori nu scrisese, atunci când uitase, ori când îi fusese lene s-o facă, ori când nu voise să ştie şi alţii unde se ducea, ori când nu găsise un pix.

Simţea sudoarea căldurii scurgându-i-se pe gât în timp ce s-a uitat la ceas. Era acoperit cu un praf fin, roşu, iar Nathan şi-a trecut degetul mare peste ecran.

— La ce oră ar trebui să ajungă ei?

Ei însemna poliţia şi echipa medicală. *Ei* mai însemna şi alţi doi oameni. Care veneau separat. Nu o echipă, nimic ieşit din comun.

— Nu ştiu sigur. Sunt pe drum.

Ceea ce nu însemna totuşi şi că aveau să ajungă curând. Nathan s-a uitat din nou în jos, la prelată. La urmele din ţărână.

— Părea rănit?

— Nu cred. Sau cel puţin eu nu am văzut asta. Doar ars de soare şi însetat.

Bub şi-a aplecat şi el faţa în jos şi a atins cu călcâiul cizmei marginea cercului din ţărână. Niciunul dintre fraţi nu vorbise despre asta. Amândoi ştiau ce însemna. Văzuseră semne asemănătoare, făcute de animale muribunde. Nathan a privit în jur, gânditor.

— Dar unde or fi lucrurile lui?

— Pălăria e sub prelată. Nu avea nimic altceva.

— Cum nimic?

— Aşa a zis pilotul. I s-a spus să verifice, a făcut şi câteva poze. S-a jurat că nu a văzut nimic altceva.

— Dar...

Nathan s-a uitat din nou în jur, cu atenţie.

— Nimic *altceva?* Nici măcar o sticlă goală de apă?

— Nu cred.

— Ai căutat bine?

— Poţi să vezi cu ochii tăi, frate.

— Dar...

— N-auzi că nu ştiu? Nu îţi pot da niciun răspuns. Nu mă mai întreba!

— Bine, am înţeles, a spus Nathan şi a tras adânc aer în piept. Dar înţeleg că pilotul a găsit maşina?

— Aşa e.

— Şi unde este?

Nu se mai obosea să îşi ascundă acum frustrarea. *Afli mai multe de la o vacă decât de la afurisitul de Bub*, după cum zicea tatăl lor.

— Lângă drum.

Nathan s-a holbat la el:

— Care drum?

— Câte drumuri sunt pe aici? Al nostru. De partea asta a graniţei, puţin mai la nord de ţarcul tău. Isuse, s-a vorbit numai de asta la radio, frate!

— Nu se poate. E la zece kilometri de-aici.

— Opt, mai degrabă, dar da.

S-a lăsat o lungă tăcere. Soarele ajunsese sus pe cer şi fâşia de umbră aruncată de piatra de mormânt se subţiase aproape de tot.

— Deci Cam şi-a abandonat maşina?

Sub piciorul lui Nathan, pământul s-a înclinat foarte uşor pe axa sa. A văzut expresia de pe faţa fratelui său mai mic şi a dat din cap:

— Scuze. Ştiu că nu ştii, doar că...

S-a uitat în depărtare, dincolo de fratele său, spre linia orizontului, lungă şi inertă. Singura mişcare pe care o putea observa era a pieptului lui Bub, în ritmul respiraţiei.

— Te-ai dus până la maşină? a întrebat Nathan în cele din urmă.

— Nu.

De data asta, spunea adevărul, s-a gândit Nathan. A aruncat o privire înapoi, peste umăr. Xander era doar o siluetă în umbră, încovoiată în scaunul său.

— Hai să mergem.

Capitolul 2

Până la urmă, au fost nouă kilometri.

Maşina de teren a lui Nathan era de partea cealaltă a gardului, aşa că l-a sărit înapoi şi a deschis uşa pasagerului. Xander s-a uitat la tatăl său întrebător. Nathan a ridicat o mână:

— Îţi povestesc mai târziu. Acum, hai! Mergem să căutăm maşina unchiului Cam.

— S-o căutăm? Unde este? s-a încruntat Xander.

Tunsoarea băiatului, de şcoală privată, se zburlise uşor pe la vârfuri în ultima săptămână, iar bărbia nerasă îl făcea să arate mai matur.

— Undeva pe lângă drum. Conduce Bub.

— Scuze, pe drumul *tău?*

— Mda, aşa se pare.

— Dar... Ce?

— Nu ştiu, băiete. O să vedem.

Xander a vrut să mai spună ceva, dar a renunţat şi a sărit din maşină fără să mai comenteze. Şi-a urmat tatăl dincolo de gard, a aruncat o privire scurtă către prelată, făcând un ocol larg, cu respect pentru mormânt, apoi s-a îndreptat către maşina lui Bub.

— Salut, Bub.

— Bună ziua, puştiule. În fine, nu mai eşti chiar un puşti acum, nu?

— Da, aşa cred.

— Cum e la Brisbane?

Nathan a observat că fiul său ezita să dea un răspuns. *Mai bine ca aici,* era clar.

— E bine, mulţumesc, s-a hotărât el până la urmă să spună. Îmi pare rău pentru Cameron.

— Da, e OK, nu e vina ta, prietene, a răspuns Bub, şi a deschis portiera: Hopa sus!

Xander rămăsese cu privirea înspre mormânt:

— Dar îl...

— Ce? a întrebat Bub, instalat deja la volan.

— Îl lăsăm aşa?

— Au zis să nu atingem nimic.

Xander părea îngrozit:

— Nici nu mă gândeam să ating ceva. Să-l ating, adică. Doar mă întrebam dacă n-ar fi trebuit ca vreunul dintre noi să...

Bub se uita fix la el, iar puştiul a ezitat.

— Nu mai contează.

Nathan observase delicateţea de orăşean a lui Xander ca şi cum ar fi fost un strat nou de piele. Trăsăturile îi fuseseră delicat modelate, de discuţiile pline de nuanţe şi de cafeaua străină, şi de ştirile dimineţii. Nu avea trăsături grosolane, aspre. Xander gândea înainte să vorbească şi îşi cântărea înţelept consecinţele faptelor sale înainte să treacă la acţiune. În general, ăsta nu era deloc un lucru rău, s-a gândit Nathan. Dar depindea şi de locul în care te aflai. Nathan a deschis portiera.

— Cred că o să fim în regulă, prietene, a zis el, şi a urcat. Să mergem.

Xander nu a părut convins, dar a urcat în spate fără să mai comenteze. În maşină era răcoare şi întuneric. Radioul a rămas tăcut.

Nathan s-a uitat la fratele său:

— Ţii linia gardului?

— Da, cred că e cel mai rapid aşa, a răspuns Bub, apoi i-a aruncat o privire piezişă, prin oglinda retrovizoare, lui Xander: Ţine-te bine. O să merg cât de încet pot, dar drumul e foarte accidentat.

— OK.

Au mers în tăcere. Bub era concentrat să menţină controlul volanului în lupta cu gropile şi pământul mâlos. Au trecut peste o denivelare, iar mormântul a dispărut imediat din vedere, în urma lor. Nathan l-a văzut pe Xander ţinându-se strâns de scaunul din

spate, apoi şi-a întors privirea către gardul care îi despărţea proprietatea de cea a fraţilor săi. Nu îi putea vedea capătul. Când au trecut pe lângă o zonă în care stâlpii păreau să se clatine, Nathan şi-a notat în minte să îi spună despre asta lui Cam. Şi-a dat singur seama şi s-a oprit brusc. O întoarcere brutală la realitate.

Bub a încetinit. Ajunseseră la marginea proprietăţii lui Cam. Drumul principal care se întindea în faţa lor era ascuns de o formaţiune stâncoasă aflată pe graniţa de est dintre proprietăţile lui Cameron şi a lui Nathan. De partea lui Nathan, era doar o dună de pământ; de partea lui Cameron, era o stâncă ce reuşise să reziste câtorva mii de ani. La apus, strălucea roşiatic de parcă avea o flacără interioară. Însă acum era de un maro banal.

— Unde e maşina? a întrebat Nathan.

Bub aproape că se oprise şi se uita atent prin parbriz. Xander s-a întors să privească în spate, la drumul pe care veniseră.

— Pe partea asta nu e nimic, a spus Nathan chiorându-se prin geamul prăfuit. Ce a zis pilotul, mai exact?

Bub a ridicat din umeri.

— Nu avea GPS, deci... Nu ne-a ajutat prea mult. Însă a spus că era undeva pe stânci, la nord de ţarc, a zis Bub, şi a schimbat viteza. O să merg spre drum. Să vedem ce putem vedea.

Bub a ţinut-o pe lângă linia gardului, pe cărarea îngustă şi neumblată care unea padocul de drum. A trecut printr-o deschizătură din stâncă şi, după o zdruncinătură şi un şuierat de motor, s-au trezit de partea cealaltă a acesteia. Drumul neasfaltat era pustiu.

— Deci, presupun că o luăm spre nord? a spus Nathan.

Bub a încuviinţat. Maşina a stârnit un vârtej de praf, iar Nathan a auzit pietricele izbindu-se de caroseria maşinii, în timp ce Bub accelera. În faţa lor, drumul se întindea ca o panglică murdară. La stânga îi însoţea formaţiunea stâncoasă. În câteva ore, avea să blocheze lumina soarelui aflat către vest.

Au mai mers un minut, apoi Bub a încetinit în faţa unei spărturi

aproape invizibile în lanţul stâncos. Nu era niciun indicator acolo. Localnicii cunoşteau cele mai multe dintre drumurile de pământ, iar turiştii ocazionali nu erau încurajaţi să le exploreze. Bub a întors maşina şi a luat-o prin spărtura dintre pietrele înalte către padocul de pe partea cealaltă. Văzută de aici, formaţiunea stâncoasă părea un versant blând ce ducea către cel mai înalt punct, după care se arunca abrupt în drum.

Bub s-a oprit, lăsând motorul pornit, iar Nathan a deschis portiera şi a coborât. Vântul se înteţise şi a simţit nisip fin lipindu-i-se de piele şi sprâncene. A privit încet, de jur-împrejur. Putea vedea stâncile, gardul – acum mic, în depărtare. Şi orizontul. Nimic altceva. A intrat înapoi în maşină.

— Hai mai încolo.

S-au întors pe drum şi, după câteva clipe, Bub a luat-o printr-o altă spărtură. Au făcut la fel ca mai devreme. S-au oprit, s-au uitat. Nimic diferit. Nathan începuse să-şi piardă speranţa şi tocmai deschisese portiera din dreptul pasagerului ca să intre în maşină când a auzit o lovitură uşoară în geam. Xander arăta cu degetul şi spunea ceva.

— Ce-i aia? s-a înclinat Nathan într-acolo.

— Uite acolo! arăta Xander pe culmea stâncoasă, înapoi, înspre drum. La lumină!

Nathan a mijit ochii şi a privit în bătaia soarelui, însă nu zărea nimic. S-a aplecat astfel încât să privească de la acelaşi nivel cu fiul său. Departe, pe vârful formaţiunii stâncoase, se vedea strălucirea inertă de metal murdar.

S-a deschis şi portiera din dreptul şoferului. Nu larg, dar nici uşor crăpată, întredeschisă cât să aibă loc să iasă un bărbat.

După ce Xander zărise strălucirea îndepărtată a maşinii, Bub ieşise din nou la drum şi condusese până la următoarea cale secretă. Se mai oprise o dată şi, de aici, Land Cruiserul era imposibil de ratat. Era parcat pe culmea plană a stâncilor, cu botul chiar în buza

versantului abrupt.

Printr-o înţelegere tăcută, Bub a parcat la margine şi au urcat pe jos. Când au ajuns în vârf, au rămas toţi trei încremeniţi, cu hainele în bătaia vântului, lângă maşina lui Cameron.

Nathan a înconjurat maşina de teren şi, pentru a doua oară în acea zi, a simţit că era în neregulă ceva. Era murdară şi zgâriată de pietriş, însă altceva nelalocul lui nu se vedea. Nathan a simţit o înţepătură rece, neplăcută, la baza gâtului.

Nimic nu era în neregulă acolo şi totuşi totul era în neregulă, în toate detaliile. Nathan şi-a dat seama că se aşteptase să găsească maşina împotmolită, răsturnată, zdrobită de vreo stâncă sau contorsionată în vreo bulă zimţată, de metal. Se aşteptase să o vadă scoţând aburi sau cu benzina curgând, în flăcări sau cu capota ridicată, ori cu toate cele patru cauciucuri zdrenţuite. Nu ştia exact la ce anume se aşteptase, însă Nathan se aşteptase la ceva. Ceva mai mult decât asta, în orice caz. Ceva ca o explicaţie.

S-a ghemuit ca să verifice roţile. Patru cauciucuri bune stând neclintite pe stânca solidă. A deschis capota şi şi-a trecut mâna peste componentele principale. Din câte putea să vadă, toate erau la locul lor. S-a uitat pe geam şi a văzut indicatorii de bord arătând că ambele rezervoare de combustibil – cel principal şi rezerva – erau pline sau pe aproape. Nathan a auzit un zgomot şi s-a uitat în spatele Land Cruiserului, unde Bub tocmai ridica uşa portbagajului. El şi cu Xander se holbau acum înspre spaţiul generos de transport, cu o expresie ciudată pe faţă. Nathan s-a dus lângă ei.

Maşina era plină ochi. Litri întregi de apă proaspătă clipoceau liniştit în sticle sigilate, aşezate alături de conserve cu ton şi fasole. Multe. Suficiente cât să îi ţină de foame unui bărbat pentru o săptămână sau mai mult. Nathan a deschis, cu un deget, micul frigider alimentat de la bateria maşinii. Înăuntru erau alte sticle pline cu apă, sendvişuri împachetate în folie de plastic care se lăsaseră acum pe la margini, precum şi un bax de şase beri cu concentraţie redusă de alcool. Şi mai erau nişte chestii. O canistră cu

benzină, două cauciucuri de rezervă legate de partea de jos a portbagajului, o lopată, o trusă de prim ajutor. Pe scurt: cele obişnuite. Nathan ştia că ar fi găsit exact aceleaşi lucruri dacă şi-ar fi deschis propriul portbagaj. Un kit de supravieţuire tipic pentru climatul teribil al Australiei. Nu pleci de acasă fără aşa ceva.

— Cheile lui sunt aici.

Xander se uita prin portiera deschisă a şoferului. Nathan s-a dus lângă el. Stând aşa unul lângă altul, umerii lor se aflau cam la aceeaşi înălţime, a observat el în trecere.

Un văl subţire de nisip roşiatic zburase şi se aşternuse pe toate suprafeţele. Sub pojghiţa aceasta, Nathan a zărit cheile prinse de un şnur negru, aranjat frumos într-o buclă şi aşezat pe scaun.

Era cam neobişnuit, i-a şoptit o voce micuţă. Nu prea se obişnuia să îţi laşi cheile aşa în maşină. Ba chiar Nathan nu cunoştea pe nimeni în tot districtul care să facă aşa ceva. S-a gândit la cheile lui, ascunse într-un colţ în podeaua maşinii lăsate lângă mormânt. Ale lui Bub atârnau de semnalizatorul maşinii, la baza versantului. Nathan nu îşi putea aminti nici măcar o singură dată în care să-l fi văzut pe Cameron scoţându-şi cheile dintr-o maşină. Nici să şi le fi aranjat atât de precis undeva.

— Poate s-a defectat ceva? a întrebat Bub fără să pară convins.

Nathan nu a răspuns. S-a uitat la chei şi, brusc, a întins mâna către ele.

— Nu, tata, nu ar trebui să atingem nim...

L-a ignorat pe Xander, iar mişcarea mâinii a provocat uşoare vârtejuri de praf. A luat cheile în mână şi a ştiut imediat, cu o certitudine rece, ce urma să se întâmple.

S-a aşezat pe scaun, a pus cheia în contact şi a răsucit-o. Mişcarea a fost lină, metalul s-a învârtit cu uşurinţă. Motorul a pornit cu un geamăt, iar maşina a început să vibreze uşor. În tăcerea din jur, părea foarte zgomotoasă.

Nathan i-a aruncat o privire lui Xander, însă băiatul său nu se mai uita la el. Privea în depărtare, dincolo de maşină. Îşi pusese o

mână pavăză la ochi şi se încrunta. Nathan s-a întors să se uite şi el în aceeaşi direcţie. Departe de tot, înspre sud, se mişca un nor singuratic şi compact de praf. Venea cineva.

Capitolul 3

Pentru a doua oară în acea zi, Nathan stătea lângă mormântul păstorului şi se uita la maşina care se apropia. A încetinit când a ajuns lângă el.

Era o maşină de teren cu cauciucuri industriale şi bullbar în faţă, la fel ca aproape oricare altă maşină din zonă, doar că aceasta avea şi o targă în spate. Însemnele de ambulanţă din faţă şi de pe laterale străluceau în soare.

Nathan, Bub şi Xander rămăseseră sus pe stânci, alături de Land Cruiserul lui Cameron, până când pâcla de praf de la sud căpătase formă. Apoi coborâseră panta şi conduseseră în tăcere înapoi la mormânt, unde aşteptaseră.

Era pentru prima dată când Nathan avea un sentiment de uşurare în acea zi, când ambulanţa s-a oprit şi asistenta a ridicat mâna în semn de salut. În fine, un ajutor.

Steve Fitzgerald era un bărbat slăbănog, trecut puţin de cincizeci de ani, care îşi povestea uneori amintirile din misiunile cu Crucea Roşie. Îşi petrecuse o jumătate de an în Afganistan, Siria, Rwanda şi în alte locuri, apoi cealaltă jumătate de an stătuse la datorie, de unul singur, într-o clinică medicală din mijlocul pustiului, la Balamara. Îi plăceau provocările, spusese el odată, dar lui Nathan i se păruse că era doar o jumătate de adevăr. Steve a ieşit din ambulanţă împreună cu un ofiţer de poliţie pe care Nathan nu îl mai văzuse niciodată.

— Unde e Glenn? a întrebat imediat Nathan, iar poliţistul s-a încruntat.

Steve nu a răspuns imediat. S-a îndreptat către mormânt şi către prelată şi a dat din cap:

— Isuse! Săracul Cameron!

S-a aplecat în genunchi, cu grijă să nu atingă ceva:

— Glenn a rămas blocat la Haddon Corner, de ieri. O familie cu copii mici s-a împotmolit în nisip, fără să ştie exact pe unde se aflau.

l-a găsit până la urmă, dar nu va putea pleca de acolo până mâine.

— Mâine?

— Are o singură pereche de mâini, prietene.

— Rahat.

Era adevărat. Sergentul Glenn McKenna trebuia să se ocupe de unul singur de o zonă de mărimea statului Victoria. Uneori era în apropiere, alteori nu, însă cel puţin cunoştea bine întinderea aceea de pământ. Nathan l-a măsurat din ochi pe noul poliţist. Era deja ars de soare şi părea doar puţin mai mare decât Xander.

— De unde te-au expediat aici?

— St Helens. Azi-dimineaţă. Sergent Ludlow.

— Îţi faci pregătirea aici?

— Nu, a şovăit Ludlow. Brisbane.

— Hristoase! În oraş?

Nathan ştia că fusese mitocan, dar nu-i păsa de asta:

— De când eşti la St Helens?

— De o lună.

— Minunat.

Nathan l-a auzit până şi pe Bub oftând de data asta. S-a uitat la Steve, care îşi despacheta trusa medicală:

— Poate că ar trebui să îl aşteptăm pe Glenn să se întoarcă.

— Tu poţi să aştepţi aici cât ai chef, prietene, a spus Steve, fără urmă de răutate, însă noi, sergentul Ludlow şi cu mine, ne vom ocupa de treaba asta acum.

Privirea lui Nathan a întâlnit-o pe a lui Bub. Nicio reacţie.

— Mda, în fine, a zis el. Scuze, nu e vorba de tine, ci...

— Înţeleg, a zis Ludlow. Mi-e teamă că altă variantă nu era: ori eu, ori nimic.

S-a lăsat un moment de tăcere penibilă, cât timp au fost cântărite alternativele.

— Însă bineînţeles că voi face tot ce pot pentru fratele dumitale, a adăugat el.

Nathan şi-a dat seama că a fost cam dobitoc.

— Da. Sigur. Îţi mulţumesc că ai bătut tot drumul ăsta.

A văzut o sclipire de uşurare în ochii tipului şi atunci s-a simţit şi mai rău. A făcut prezentările ca lumea, apoi a aşteptat ca poliţistul să îşi scoată din geantă aparatul de fotografiat.

— O să...

Ludlow a arătat către obiectiv şi către mormânt, iar ceilalţi au rămas într-o parte cât timp a dat ocol şi a fotografiat prelata şi tot ce era în jur, din toate unghiurile posibile. Într-un sfârşit, cu cămaşa şi genunchii plini de praf, s-a oprit.

— Rândul tău, i-a spus el asistentului medical.

Steve a îngenuncheat lângă mormânt şi a ridicat marginea prelatei astfel încât Nathan să nu poată vedea nimic dedesubt. L-a trecut un fior de recunoştinţă. Bub se îndepărtase şi stătea acum sprijinit de maşina sa la umbră, uitându-se în pământ, în timp ce sergentul se zgâia la fotografiile sale digitale.

Nathan şi Xander au rămas destul de aproape, ca să se uite la ce făcea asistentul. Probabil că lui Cam nu i-ar prea fi convenit asta, s-a trezit gândindu-se Nathan. Cameron şi Steve Fitzgerald nu prea căzuseră ei de acord cu multe lucruri. Deşi urechile îi ardeau, Steve s-a uitat în sus către Nathan:

— Şi, cum o mai duci zilele astea, prietene?

— OK.

— Da? Toate în regulă? În afară de asta, bineînţeles.

Vocea lui Steve era prietenoasă, însă în tonul lui era şi o notă profesională. Fusese o întrebare, nu o politeţe gratuită.

— Sunt bine. Dar Bub a stat aici toată noaptea.

— Ştiu. Doar că nu te-am mai văzut de ceva vreme.

Nici asta nu era din politeţe.

— N-ai venit când ţi-am făcut programare la clinică.

— Am sunat.

— Ideea era să vii, totuşi.

— Scuze, a ridicat Nathan din umeri. Am fost ocupat.

— Dar te simţi bine?

— Da. Ţi-am zis.

Nathan i-a transmis ceva din priviri lui Steve. *Nu de faţă cu copilul.* Era prea târziu. L-a surprins pe Xander aruncându-i o privire, apoi întorcând capul. După un timp care a părut foarte lung, Steve şi-a scuturat mâinile de praf şi s-a ridicat în picioare.

— Ei bine, a zis el, şi le-a făcut semn lui Bub şi sergentului să se apropie, am vorbit puţin ieri cu pilotul şi nu pot spune că am găsit ceva surprinzător acum. Deshidratare, cred. Va trebui să îl trimitem la St Helens pentru autopsie, ca să fim siguri, pentru că e vorba de o moarte neaşteptată, a unui tip încă tânăr, deci oricum vor să arunce şi ei o privire. Însă are toate semnele. Oare ce căuta el aici?

— Nu ştim sigur, a spus Nathan.

Sergentul Ludlow răsfoia un carneţel:

— Deci... hm... Înţeleg că trebuia să te întâlneşti miercuri cu el, nu-i aşa? l-a întrebat pe Bub.

— Aşa e.

Sergentul a aşteptat, timp în care bronzul de pe faţă s-a transformat în roşu chiar sub privirile lui Bub:

— Îmi poţi spune mai multe despre asta?

Bub a părut uşor surprins, însă a început să îi relateze, ezitant şi poticnindu-se, aceeaşi poveste pe care i-o spusese lui Nathan mai devreme. Cam incoerent de data asta. Până şi Nathan a ridicat de câteva ori din sprâncene, confuz pe alocuri. Sergentul Ludlow a continuat să noteze frenetic în carneţel mult timp după ce Bub terminase de povestit, apoi a dat o pagină înapoi şi a citit din nou ce scrisese.

— De ce ai întârziat?

Vorbise normal, ca şi cum tocmai îi trecuse prin cap acel gând, însă Nathan era sigur că îşi cocea de minute întregi întrebarea. S-a uitat la poliţist, cu faţa lui bronzată şi ochii aceia mari, şi deodată s-a întrebat dacă nu cumva îl subapreciase.

— Ce? a clipit Bub.

— De ce ai întârziat la întâlnirea stabilită cu fratele dumitale, la

Lehmann's Hill?

— A, am avut două pene de cauciuc.

— *Două* pene de cauciuc?

— Da.

— Ăsta chiar că e ghinion, a zâmbit sergentul, dar cu o nuanţă nouă în voce.

— Se mai întâmplă, a spus Nathan repede, şi s-a simţit uşurat să îl vadă pe Steve cum încuviinţează. Nu e chiar neobişnuit, cu toată căldura asta şi cu pietrele din zonă. Îţi distrugi un cauciuc şi, destul de des, chiar două. Şi îţi ia patruzeci şi cinci de minute să schimbi un cauciuc în perioada asta a anului, uneori şi o oră.

Şi-a dat seama că bătea câmpii şi s-a oprit.

Sergentul Ludlow încă se uita la Bub:

— Aşa s-a întâmplat?

Spre uşurarea lui Nathan, Bub şi-a ţinut gura şi doar a încuviinţat. Sergentul l-a privit pe deasupra carneţelului, apoi a mai mâzgălit câteva cuvinte. Expresia îi era încă senină, dar Nathan a avut senzaţia că sub ea se ascundea ceva. Şi-a aruncat ochii către maşina lui Bub. Cele două cauciucuri din faţă chiar arătau mai noi. L-a surprins pe Xander făcând acelaşi lucru şi amândoi şi-au întors imediat privirile în altă parte.

Sergentul s-a întors şi el, în sfârşit, de la Bub către Steve:

— Ai vreo idee care ar putea fi momentul morţii?

— Probabil cândva în cursul dimineţii de ieri, dacă ar fi să emit o ipoteză. Date fiind temperatura şi lipsa umbrei sau a apei, m-ar mira să fi rezistat mai mult de douăzeci şi patru de ore. După autopsie vom şti mai multe.

— Nu pare de aşa mult timp, s-a încruntat sergentul Ludlow. Cât avea, treizeci şi ceva?

— Patruzeci, a spus Nathan.

— A rezistat mai mult decât ar fi făcut-o unii dintre noi, a spus Steve. Douăzeci şi patru de ore ar putea fi totuşi prea mult.

— Cât de departe ne aflăm de casa lui Cameron? i-a întrebat

Ludlow pe cei doi fraţi.

— Pe jos, sunt cam cincisprezece kilometri în linie dreaptă, de la nord la vest, a răspuns Nathan. Dacă pleci cu maşina de aici, trebuie să o iei pe drumul de pământ de la vest la nord, ca să nu ajungi să te înfunzi în nisip, aşa că pot fi mai mult de treizeci de kilometri. Iar cel mai sigur ar fi cu încă zece kilometri mai lung, dacă o iei de aici către est, până la stânci, apoi urmezi drumul către nord.

Stâncile şi drumul pe care găsiseră maşina lui Cam. Nathan şi Bub au avut un schimb de priviri, surprins imediat de către Ludlow.

— Deci chiar şi pe cel mai scurt drum vorbim de o plimbare de câteva ore până acasă, da? a spus Ludlow.

— Nu te poţi plimba pe jos, pe vremea asta, a zis Steve cu vocea înăbuşită, în timp ce se uita din nou sub prelată. Cum au făcut antreprenorii ăia trei care s-au împotmolit la Atherton acum câţiva ani. Mai ţii minte, Bub? Ai participat şi tu la căutări atunci, nu-i aşa?

Bub a încuviinţat.

— Cam cât să fi avut? În jur de douăzeci şi cinci de ani, a zis Steve. Au încercat să se întoarcă. Au apucat să facă vreo şapte kilometri, poate nici atât. Doi au murit în şase ore.

— Şi ce altceva mai este pe aici?

Ludlow s-a dus la gard prinzându-se de sârme.

— Acela e pământul tău, de partea cealaltă? l-a întrebat el pe Nathan.

— Da.

— Poate că fratele tău a sperat să dea de tine?

Nathan a văzut cum şi Bub, şi Steve se uitau la el.

— Nu.

— Pari sigur de ceea ce zici.

— Sunt.

— Dar... a început Ludlow, şi şi-a deschis din nou carneţelul. Cameron ştia că ieşiseşi împreună cu fiul tău să verificaţi gardul?

— Da. Fac mereu asta, în această perioadă a anului. Însă nu eram în partea asta acum.

— Şi Cameron era sigur de asta?

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Nu.

Ludlow şi-a trecut palma de-a lungul sârmei de sus, apoi a deschis-o şi s-a uitat la praful care-i rămăsese.

— Ai vreo idee care să fi fost motivul pentru care fratele tău a simţit nevoia să vină exact în locul acesta?

— Nu ştiu de ce simţise nevoia să vină aici, a răspuns Nathan într-un sfârşit. Dar cunoştea bine locul.

— Venea des aici?

— Nu cred că mai venea acum, a spus Nathan, şi i-a aruncat o privire lui Bub, care a ridicat din umeri. Dar înainte venea.

— Aici este şi singura bucăţică de umbră pe o distanţă de mile întregi, a zis Steve. Poate că a venit instinctiv, să o caute.

Sergentul Ludlow s-a gândit la posibilitatea aceasta în timp ce privea forma care zăcea pe pământ. Chiar şi sub o prelată, forma semăna neîndoielnic cu a unui om.

— În ce stare psihică a fost fratele tău în ultimele săptămâni?

Întrebarea fusese pusă cu blândeţe, iar lui Nathan i-a trebuit un moment să realizeze că îi fusese adresată.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de câteva luni.

— Câte?

— Patru, poate? Când am lucrat la drumul acela, Bub?

Nathan şi-a dat seama că atunci fusese ultima dată când îşi văzuse fraţii, pe amândoi. Bub părea să nu aibă idee.

— Patru luni, a zis Ludlow. Deci prin august sau septembrie, să zicem?

— Poate ceva mai devreme, a încercat Nathan să se concentreze. De fapt, stai, era în preajma primului meci din State of Origin[2]. Am vorbit atunci despre asta.

— Iunie, au rostit la unison Ludlow şi Bub.

[2] Meciuri din liga de rugby australian *(N. r.).*

— Da, aşa cred.

— Deci şase luni, a spus Ludlow.

— Mda, atunci trebuie să fi fost. Am mai vorbit pe staţia radio uneori.

— Des?

— Suficient de des.

— Exista vreun motiv pentru care nu v-aţi întâlnit?

— Nu. Niciun motiv. Locuiesc la aproape trei ore distanţă de el. Toţi suntem ocupaţi.

S-a întors către Bub pentru ajutor, dar nu l-a primit.

— Tu îl vezi zilnic acasă. Cum ţi s-a părut?

Nathan se aştepta să ridice din umeri, însă Bub a părut căzut pe gânduri. Într-un sfârşit, a respirat profund:

— Cam era puţin crispat în ultima vreme.

Nathan s-a uitat uimit la el. Oare cât de rău stătuseră lucrurile de până şi Bub îşi dăduse seama de asta?

— Crispat în ce sens?

De data asta, Bub a ridicat din umeri. Părea şi el un pic nervos.

— Habar n-am. Crispat şi atât.

Au aşteptat cu toţii, însă părea că Bub nu mai avea nimic de adăugat despre asta. Ludlow şi-a verificat notiţele:

— Cu cine mai locuia Cameron pe proprietatea lui?

— Cu mine, a zis Bub, numărând pe degete. Mama, Ilse, adică iubita lui, cele două fete ale lor, unchiul Harry...

— Harry Bledsoe, a intervenit Nathan. De fapt, nu este unchiul nostru, ci e un prieten de familie. Lucrează pe proprietate încă dinainte să ne fi născut noi.

— Deci este, practic, un angajat? a întrebat Ludlow.

— Practic, da, dar nimeni nu îl consideră aşa, a spus Nathan.

Bub a încuviinţat:

— Mai sunt şi doi nomazi[3] acum la noi.

---

[3] În original: *backpackers* – oameni cu rucsacul în spate. Oameni, de obicei tineri,

— Ce fac acolo? a zis Ludlow.

— Chestii obişnuite. Muncesc prin gospodărie. Diverse. Cam i-a angajat acum câteva luni.

— Angajează des oameni?

— Oricând are nevoie, a zis Nathan. Vin şi pleacă muncitori şi contractori tot timpul anului, în funcţie de ceea ce se întâmplă. Glenn... sergentul McKenna ştie toate astea.

Ludlow doar şi-a mai notat ceva în carneţel.

Steve s-a ridicat şi şi-a scuturat genunchii de praf:

— În regulă. Aş vrea să-l băgăm în ambulanţă acum. Ne descurcăm noi cu targa, sergentul şi cu mine, dar dacă vreunul dintre voi vrea să dea o mână de ajutor...

Nathan şi Bub au clătinat din cap. Nathan s-a simţit uşurat. Îşi închipuise că avea să simtă greutatea acelei încărcături pentru tot restul vieţii sale.

Steve s-a lăsat din nou la pământ:

— O să dau la o parte prelata. Poate vreţi să vă uitaţi în altă direcţie.

Nathan începuse să îi spună ceva lui Xander, dar puştiul deja întorsese capul. Delicateţe de orăşean, s-a gândit Nathan, dar s-a şi bucurat. Ochii lui Bub erau lipiţi de linia orizontului.

Nathan s-a gândit un timp, apoi s-a hotărât să se uite. Prelata a căzut într-o parte şi trupul inert al lui Cameron a fost urcat pe targă. Bub avusese dreptate. Fratele lor nu părea rănit, cel puţin nu într-un sens obişnuit. Însă căldura şi deshidratarea au efecte teribile asupra omului. Începuse să îşi scoată hainele, pe măsură ce îşi pierdea minţile, iar pielea îi crăpase. Indiferent ce îi trecuse prin minte lui Cameron când mai era încă viu, nu părea deloc împăcat cu moartea.

Nathan s-a uitat după targă mult timp după ce fusese urcată în

---

care vizitează țări străine și se angajează să dea o mână de ajutor prin gospodării, pe perioade mai mici sau mai mari, pentru a avea un adăpost și a-și putea acoperi costurile de transport și de hrană *(N. t.)*.

ambulanţă. Sergentul Ludlow s-a întors cu spatele la mormânt şi îşi ştergea absent mâinile de pantaloni. S-a oprit brusc, a făcut un pas înainte şi s-a uitat atent la locul în care zăcuse Cameron. Pământul era nisipos, cu câteva smocuri de iarbă. Sergentul s-a aplecat să vadă mai de aproape.

— Ce e asta?

Nathan i-a simţit pe Bub şi pe Xander apropiindu-se în spatele lui. S-au uitat cu toţii în direcţia în care arăta Ludlow.

Aproape de baza pietrei funerare, în locul în care fusese capul lui Cameron, era o gropiţă.

Capitolul 4

Groapa era de mărimea a trei pumni şi era goală. Ludlow a făcut o serie de fotografii, după care a pus înăuntru o mănuşă cu un singur deget. Nathan a privit cum marginile de pământ ale gropii au început imediat să se surpe. Pământul se comporta ca o fiinţă vie, iar Nathan ştia că, într-o zi, două, zona avea să se repare de la sine de parcă nimic n-ar fi fost acolo. Ludlow a continuat să sape mai adânc în acel spaţiu, iar Nathan s-a trezit întrebându-se la ce adâncime o fi fost îngropat păstorul.

— Nu văd nimic aici, a spus Ludlow ştergându-şi palmele de pantaloni şi i s-a adresat preocupat lui Steve: I-aţi verificat mâinile?

Steve a dispărut în spatele ambulanţei, de unde a apărut din nou după un minut:

— Unghiile îi sunt rupte, dar a adunat sub unele dintre ele ceva nisip şi pietriş. E posibil să fi săpat cu mâna, dacă asta întrebai.

— De ce să-şi fi consumat energia ca să facă aşa ceva?

— Poate pentru că i se prăjise, naibii, creierul?

S-au întors cu toţii către Bub, auzindu-l. Privea către ceilalţi cu umerii aplecaţi şi cu mâinile încrucişate pe piept.

— Ce? a întrebat el ridicând din umeri. E evident, nu? Au fost patruzeci şi cinci de grade ieri. Nu ştiu de ce şi-a abandonat Cam maşina, însă a fost terminat din momentul în care a făcut asta. Punct.

Ludlow s-a uitat la Steve, care a încuviinţat rigid din cap:

— Aş zice că are dreptate. Deshidratarea duce foarte repede la confuzie.

Au rămas cu toţii multă vreme cu ochii pironiţi în groapa scurmată. Ludlow şi-a ridicat primul privirea:

— Aş vrea să mă uit la maşina lui.

Nathan s-a oferit să îl conducă pe sergent cu maşina, iar Bub n-a

avut nimic de comentat. Ba chiar a părut uşurat să rămână în spate cu Steve, care voia să preleveze probe înainte să ajungă complet inutile.

Nathan a sărit gardul împreună cu Ludlow şi Xander şi au urcat toţi trei în Land Cruiserul său. Era mai confortabil să se afle înapoi, pe partea lui de teren. Imaginea nefirească a lui Cameron zăcând pe pământul pe care îl iubise cândva tulburase cumva echilibrul locului, de parcă ar fi fost un element care polua aerul.

Nathan nu ţinea mâinile prea ferm pe volan în timp ce încerca să îşi aducă aminte când îl văzuse pe Cam ultima dată, în iunie sau când o fi fost. Poate chiar îi zâmbise atunci, pentru că aşa făcea el de obicei. Nathan a strâns tare volanul. Nu îşi putea aminti decât faţa de sub prelată. Deja îşi dorea să se fi uitat în altă parte. Pornise motorul şi se îndepărta de mormânt, şi atunci şi-a dat seama că Ludlow începuse să spună ceva.

— Poftim?

— Întrebam dacă dumneata şi fratele dumitale aţi cumpărat special aceste bucăţi de pământ învecinate.

— O, nu. Ferma Burley Downs era a tatălui nostru, deci eu cu Cameron şi cu Bub am crescut acolo. Apoi mi s-a dat ceva pământ de partea asta a gardului când m-am... aaa... m-am căsătorit, a continuat Nathan uitându-se în oglinda retrovizoare la Xander, care privea pe geam şi se prefăcea că nu ascultă. Asta a fost acum vreo douăzeci de ani. Tot atunci a murit tata şi până la urmă Cameron a preluat Burley Downs.

— Deci îi aparţinea lui Cameron?

— El o administrează. Şi are şi multe dintre acţiuni acum.

— A, da?

— Da, dar nu e nimic chiar atât de interesant. De ani buni e aşa. Am primit cu toţii câte o treime când a murit tata, deci a fost o treabă corectă. Eu mi-am vândut de curând o jumătate din partea mea lui Cameron, iar el conduce locul acum. Organizează toate treburile zilnice şi face şi aproape toată planificarea pe termen lung.

Bub încă deţine treimea lui, iar eu mai am o şesime.

Ludlow şi-a notat ceva.

— Şi cât de mare e Burley Downs?

— Trei mii cinci sute de kilometri pătraţi, cu vreo trei mii de vite Hereford.

— Şi familia se ocupă singură de toate?

Era ceva foarte ciudat în felul în care vorbea Ludlow. Abia când a intenţionat să răspundă, Nathan şi-a dat seama despre ce anume era vorba. Omul vorbea cu el foarte normal. Nimic evident sau cu insinuări, ameninţător sau – măcar ocazional – îngrijorat. Nathan s-a întrebat cât de curând avea să îl pună la curent Steve. Probabil că în ambulanţă, pe drumul de întoarcere în oraş. Povestea era un subiect decent pentru o bârfă mică, şi nu era nicidecum confidenţială. Ba chiar făcea parte din folclorul local, din câte ştia Nathan.

Ludlow s-a foit în scaunul lui şi Nathan şi-a dat seama că încă aştepta un răspuns.

— Angajează ajutoare la nevoie, aşa cum am spus. Mai ales când trebuie adunate turmele e nevoie, însă există firme de unde poţi contracta echipele. Acum se face mai toată treaba din elicopter sau cu motocicleta. Cam mai aducea contractori şi când avea nevoie de ajutor pentru chestii inginereşti, pentru repararea gardurilor sau altele de genul acesta. Însă treburile zilnice sunt în general ale familiei. Mai ales când sunt perioade liniştite, ca atunci când nu se întâmplă nimic pentru că pieţele şi fabricile de carne sunt închise de Crăciun.

— Nu e nevoie de ajutor pentru mulsul atâtor vaci?

Prin oglindă, Nathan l-a văzut pe Xander înăbuşindu-şi un zâmbet.

— Pe la noi e vorba despre carne, nu despre lactate.

— Adică frigiderele voastre sunt burduşite cu fripturi?

— Şi lapte pasteurizat. Dar nu, nu e acelaşi lucru cu fermele cu vaci pentru lapte. În proprietăţi de asemenea mărime, animalele se

mişcă mult. Beau apă din puţuri, pasc, sunt adunate când le vine vremea.

Erau mai degrabă animale sălbatice, din multe puncte de vedere. Unele dintre ele abia dacă vedeau vreun om, de la naştere până la tăiere.

— Şi cât de mare e pământul dumitale?

— În jur de şapte sute de kilometri pătraţi.

— Ceva mai mic decât Burley Downs.

— Da.

— De ce?

Nathan a şovăit. Xander se uita din nou pe geam.

— Poveste lungă. Versiunea scurtă ar fi „un divorţ complicat”.

Ludlow a părut să accepte în sfârşit un răspuns fără să mai pună vreo altă întrebare şi Nathan s-a întrebat dacă nu cumva exista o explicaţie asemănătoare pentru faptul că poliţistul se afla acum la o mie cinci sute de kilometri depărtare de Brisbane.

— Cine mai locuieşte cu dumneata? s-a interesat Ludlow.

Nathan nu a răspuns imediat.

— Nimeni în mod permanent. Sunt singur acolo.

Ludlow şi-a întors capul şi s-a holbat la el:

— Doar dumneata?

— Da. Un fel de one-man show. Adică mai vin şi contractorii şi ceilalţi oameni, când am nevoie de ei.

Şi când şi-i permite.

Sergentul rămăsese cu gura căscată.

— Şi zici că ai cam şapte sute de kilometri pătraţi? Şi câte animale?

— Probabil cinci sau şase sute.

— Hristoase, pare enorm!

Nathan nu i-a răspuns imediat. Era şi nu prea. Era suficient cât să-i epuizeze nenorocitul ăla de pământ şi să-l transforme într-o groapă cu nisip. Nu era suficient cât să devină şi cât de cât rentabil.

Ludlow şi-a rotit privirea în jur, până la marginea orizontului.

Totul era pustiu, şi într-o parte, şi în alta.

— Dar... Nu te simţi singur?

— Nu.

Încă o privire în oglindă. Şi a întâlnit-o pe cea a lui Xander.

— Nu, sunt bine aşa. Nu mă deranjează. Şi, atât timp cât există apă suficientă, vitele au grijă mai mult singure de ele.

— Dar nu în toate privinţele, totuşi.

— Nu, nu în toate privinţele, dar am avut noroc cu Greenville în ultimii doi ani, a spus Nathan, dornic să schimbe subiectul.

— Cu râul, adică?

— Da. Adună toate substanţele nutritive din apa de ploaie, aşa că e bine pentru pământ când se revarsă. S-a revărsat anul trecut şi cu doi ani înainte.

Ludlow şi-a mijit ochii în lumina directă a soarelui.

— Cât de mult trebuie să plouă ca să se întâmple asta?

— Aici sunt inundaţii fără ploaie, a spus Xander de pe scaunul din spate.

— Serios? s-a întors Ludlow către el.

Nathan a încuviinţat. Era o imagine ciudată, chiar şi după patruzeci şi doi de ani, să vezi cum creşte apa, discret şi în linişte, sub un cer albastru, fără niciun nor. Râul se revărsa peste maluri, umflat de la ploaia căzută cu câteva zile înainte la o mie de kilometri mai la nord. A arătat cu degetul afară:

— Când plouă, cam tot ce e pe aici se află sub ape. În unele locuri, râul se lăţeşte şi zece kilometri. Nu poţi să treci fără barcă. Casele şi oraşul sunt construite pe un teren mai înalt, însă drumurile dispar sub ape.

Ludlow a părut uimit:

— Şi cum ieşiţi de aici?

Nathan şi Xander au râs:

— Nu ieşim. Multe proprietăţi devin insule. Odată am fost izolat acasă vreo cinci săptămâni.

— Singur?

— Da, a răspuns Nathan. E în regulă. Trebuie doar să fii pregătit. Nu ai încotro, asta e geografia.

S-a uitat la pământul roşu din jurul lor. Era greu de imaginat că acum milioane de ani aici a fost fundul unei uriaşe mări interioare. Se găsiseră în pământ oase de dinozauri acvatici, iar în deşert erau încă locuri unde se prăjeau la soare grămăjoare de cochilii fosilizate de scoici marine. Nathan şi-a amintit brusc cum se ducea el împreună cu Cameron la vânătoare de dinozauri, când erau mici: îşi luau cu ei lopeţi şi saci, să aducă acasă oasele. După ani, fusese rândul lui Xander, iar buzunarele lui Nathan erau mai mereu umflate de la dinozaurii din plastic pe care îi îngropa atunci când, după cum era şi de aşteptat, cei reali se lăsau aşteptaţi să apară din pământ.

Sergentul şi-a notat din nou ceva în carneţel.

— Cine sunt vecinii? a întrebat el.

— Cea mai apropiată proprietate e Atherton, a arătat Nathan înspre nord-est. La sud de asta e oraşul, iar la est mai sunt vreo două proprietăţi. A doua ca mărime pe aici este ferma Kirrabee, cu care am o graniţă comună. Proprietarul de acum e o companie.

Însă înainte a aparţinut unei familii, totuşi. Mai exact, socrului lui Nathan. *Fostul* socru al lui Nathan, şi-a amintit lui însuşi Nathan, pentru că îi plăcea cum sună. A apăsat frâna. Se apropiau de un loc unde puteau trece prin gard. Xander a sărit afară şi a deschis poarta, iar ceilalţi s-au hurducăit dincolo de ea, găsindu-se din nou, acum, pe pământul lui Cameron.

— Nu mai avem mult, i-a spus el lui Ludlow.

— Ce spuneai ieri, despre faptul că fratele dumitale cunoştea bine zona mormântului? s-a uitat sergentul la Nathan. Pare un loc cam ciudat ca să îţi pierzi timpul pe acolo.

— Unchiul Cam a pictat un tablou cu locul acela, a spus Xander după ce a urcat din nou în maşină. A ajuns celebru. Cel puţin pe aici, pe la noi.

— O, da?

Nathan a încuviinţat:

— E doar un amator... *Era* un amator, însă unul destul de bun. Când eram copii, era pasionat de pictură. Nu aveam prea multe lucruri de făcut ca să ne distrăm, aşa că ne ocupam şi cu chestii dintr-astea mai ciudate, de babe. Colecţie de timbre şi alte alea. N-aş putea picta nici pe dracu', însă Cam o făcea bine. Se ocupa cu asta din când în când, iar tabloul cu mormântul păstorului l-a făcut acum vreo cinci ani.

Una dintre angajatele sezoniere de la vremea respectivă îl fotografiase şi postase poza pe internet când se întorsese în Franţa, sau Canada, sau de unde o fi fost ea. Cameron se trezise deodată cu apeluri de la oameni care doreau să comande copii imprimate ale tabloului. Până la urmă, la sugestia mamei lor, îşi înscrisese opera într-un concurs şi câştigase un premiu statal.

— Acum poţi să cumperi cărţi poştale cu tabloul ăsta, de la magazinul din oraş, a spus Nathan.

— Deci mormântul însemna ceva special pentru fratele tău? a întrebat Ludlow cu un ton care sugera că i se părea o informaţie importantă.

— N-aş zice chiar aşa, a răspuns Nathan. Cred că îi plăcea mai mult tabloul decât locul. Doar a avut noroc cu felul în care cădea lumina în ziua aceea.

— E un loc destul de ciudat, a spus Ludlow. Un mormânt pierdut în tot pustiul acela. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Mai sunt câteva pe aici, a zis Xander aplecându-se către ei. Mai demult, când o persoană murea subit, era îngropată la faţa locului, iar familia venea mai târziu şi îi punea o piatră la căpătâi. Există hărţi, şi poze şi alte lucruri, online, pentru turişti.

— Dar cine să bată atâta drum doar ca să vadă aşa ceva?

Nathan a ridicat din umeri:

— Ai fi surprins.

— Îl vizitează pe păstor?

— Uneori. Veneau câţiva turişti pe an, pe vremea când era

important tabloul lui Cam. Acum nu mai vin aşa mulţi. E un alt mormânt mai popular dincolo de Atherton.

— De ce atrage acela mai mulţi turişti?

— E mai trist, cred. E mormântul unui copil. Un băieţel. De prin anii 1900.

Ludlow a părut tulburat şi Nathan s-a întrebat dacă avea copii.

— Ce i s-a întâmplat?

— Povestea obişnuită pe aici, a răspuns Nathan încercând să îşi stăpânească tremurul vocii. A luat-o pe un drum greşit şi s-a rătăcit.

Ajunşi pe drum, Nathan a ratat spărtura din stâncă. A înjurat şi a luat-o înapoi, apoi s-a strecurat cu maşina lui de teren prin spărtura ascunsă. De partea cealaltă, a privit uimit în jur. Maşina lui Cameron nu se vedea nicăieri. Pentru o clipă care i s-a părut ciudată, chiar a crezut că maşina dispăruse. Xander a ciocănit în geamul prăfuit.

— Am mers prea departe, a spus el, arătând undeva în spatele lor.

Nathan a revenit pe drum şi a încercat din nou. Calea corectă era aproape identică. A parcat în acelaşi loc în care o făcuse Bub mai devreme şi au urcat toţi panta. Ajunşi în vârf, el şi cu Xander au rămas mai în spate, iar Ludlow şi-a pus mănuşile. Sergentul a ocolit maşina lui Cameron, făcând şi mai multe fotografii. S-a oprit la portiera deschisă din dreptul şoferului.

Nathan şi-a dres vocea:

— Portiera era aşa deschisă, dar cheile erau pe scaun când am ajuns noi. Am încercat eu motorul.

— N-ar fi trebuit să atingi nimic.

— Îmi pare rău.

— Şi ce s-a întâmplat când l-ai încercat?

— A pornit.

Ludlow a urcat în maşină şi a întors cu mâna lui cheia. A lăsat motorul pornit câteva secunde, apoi l-a oprit.

— Era o maşină fiabilă? a întrebat el. E un model destul de vechi.

Optsprezece ani avea, după cum ştia Nathan. Cam aceeaşi vârstă cu a lui.

— Cele vechi se potrivesc mai bine pe-aici. Modelele noi au panou de bord electronic şi alte lucruri care nu se împacă bine cu praful ăsta. Intră prin toate crăpăturile şi sufocă tot sistemul. Cam îşi îngrijea bine maşina.

— Şi staţia radio? a indicat Ludlow înspre suportul de pe bord.

Nathan i-a arătat cum să se descurce cu frecvenţele.

— Mie îmi pare în regulă. Şi probabil că şi emiţătorul de urgenţă se află la locul lui, sub scaunul pasagerului.

Ludlow s-a aplecat şi a scos de acolo baliza pentru situaţii primejdioase. Era încă în cutie, nu fusese activată.

— Nu folosiţi staţii radio portabile? a zis el.

— Nu. Toate sunt conectate la maşini.

— Deci, dacă îţi părăseşti vehiculul, nu ai niciun mijloc de comunicare?

— Mda.

— Cât e raza de acţiune?

— Depinde. În linie dreaptă, cred că poţi ajunge la douăzeci de kilometri, cu stâlpi repetori, dar mai sunt şi puncte fără semnal, a răspuns Nathan. E cât vezi cu ochii, practic.

Sergentul continua să inspecteze maşina, trecându-şi acum mâinile înmănuşate peste lucrurile din interior. A verificat în spatele parasolarelor, în torpedou, sub scaune. Apoi a verificat din nou.

— Cred că îi lipseşte portofelul, a zis Ludlow ridicându-şi capul. Nu îl avea nici în buzunare.

— Nu. Probabil că este acasă.

— Nu îl purta la el?

Nathan, al cărui portofel se afla pe masa proprie de bucătărie, în casa neîncuiată, aflată la vreo două sute de kilometri depărtare, a făcut un gest larg cu mâna în jur. De ce s-ar fi obosit să facă asta?

Ludlow s-a simţit uşor jenat. A deschis un manual de reparaţii şi a început să-l răsfoiască.

— Ce cauţi? l-a întrebat Nathan la un moment dat.

Ludlow a ezitat să răspundă.

— Orice.

Nu ştie, s-a gândit Nathan. *Habar n-are ce e de făcut.* L-a văzut pe Xander încruntându-se. Se gândea probabil la acelaşi lucru.

— Ai de gând să iei amprente sau ceva? a întrebat Xander.

— Cei de la Criminalistică ar trebui să ia avionul încoace.

— Şi o să-l ia?

— Doar dacă descoperim semne de violenţă.

Toţi şi-au întors ochii către maşină. Geamurile nu erau crăpate, scaunele nu văzuseră ceva mai rău decât jegul obişnuit, iar oglinzile erau poziţionate corect.

Ludlow s-a uitat către Xander:

— Îmi pare rău.

A lucrat metodic şi s-a oprit doar când a deschis portierele din spate. S-a holbat la fel precum ceilalţi, la apa şi mâncarea stivuite în faţa sa.

— A lăsat toate astea aici?

Nathan nu avea un răspuns. *Ar cam trebui să descâlceşti povestea asta,* s-a gândit el.

Ludlow s-a uitat la el:

— Te gândeşti la vreo explicaţie?

— S-a mai întâmplat şi în alte cazuri, a vorbit Nathan cu o voce care până şi lui îi suna disperată. Uneori, oamenii îşi abandonează maşinile pentru cine ştie ce motiv, să urmărească vreun viţel rătăcit sau ceva, şi ajung mai departe decât intenţionau. Încep să alerge şi nu-şi dau seama cât de departe ajung şi, uneori, se dezorientează.

Ludlow şi-a scos mănuşile.

— Crezi că asta s-a întâmplat şi acum?

— Nu. Nu ştiu, doar zic. Dar nu cred că s-ar fi putut rătăci Cam pe aici.

— Bine, a zis Ludlow. Maşina îmi pare în regulă, dar să zicem că s-a stricat ceva. În astfel de cazuri, sfatul este să stai lângă maşină, nu? Asta este regula de aur, aşa mi s-a spus.

— Da.

Sergentul a prins nuanţa din vocea lui Nathan şi s-a uitat la el. Clar mult mai bine informat decât păruse la început, s-a gândit Nathan.

— Da, dar? a zis Ludlow.

— Nimic. Doar că trebuie să îţi foloseşti şi propriul instinct. Iar Cam ştia cum să facă asta. Vreau să zic că e un drum, la dracu', chiar aici. Avea foarte multă apă. Dacă i se strica maşina şi trebuia să meargă pe jos undeva, trebuia să o fi luat pe drum. Şi să fi luat apă la el.

— Deci, de ce...?

— Habar n-am de ce, a răspuns Nathan dându-şi seama că ridicase tonul. Doar zic. Asta e ceea ce ar fi trebuit să facă. Dar primul şi primul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă, naibii, ar fi fost să rămână în maşină, cu aerul condiţionat pornit, şi să ceară ajutor prin staţia radio. Iar dacă era absolut necesar să îşi părăsească maşina, atunci ar fi trebuit să o ia la pas pe drum, şi nu prin pustiu.

— Aşa ar fi făcut Cameron, a zis Ludlow.

— Da.

— Dacă ar fi vrut să fie găsit?

Cuvintele lui Ludlow au rămas în aer.

— Da, evident, prietene, s-a burzuluit Nathan. Ascultă, îmi dau seama unde baţi, doar spune-o.

În apărarea lui, poliţistul a dat uşor din cap, aprobator:

— Mă gândeam doar la ce a spus celălalt frate al vostru. Că, poate, Cameron ar fi fost sub presiune.

— Are acces la arme.

— Cameron avea?

— Da. Un dulap plin cu puşti acasă, la fel ca toată lumea.

— În maşină nu e nicio armă.

— Păi, nu lua una după el tot timpul. Însă acasă n-ar fi avut nicio problemă, ştii? Dacă ar fi avut chef să pună mâna pe vreuna.

— Deci, crezi că...

— Nu cred nimic. Doar zic. Dacă la asta *te* gândeşti, de ce oare nu a...

Nathan a făcut brusc o pauză. Nu a spus-o.

— E o observaţie corectă, a încuviinţat Ludlow. Însă presupun că ai văzut cum arată o rană de puşcă?

— Bineînţeles. Pe animale, a adăugat el.

— Presupun că şi fratele dumitale era familiar şi cu asta.

— Şi?

Expresia de pe faţa lui Ludlow l-a făcut să arate, în mod ciudat, mai bătrân.

— Şi poate că nu înseamnă nimic. Dar uneori oamenii fac greşeala să creadă că armele oferă o cale de ieşire facilă, şi nu e aşa. E un obstacol mental major. Un pas imposibil de făcut pentru unii. Uneori...

Ludlow s-a oprit şi şi-a încruntat sprâncenele. Şi-a întors încet capul, privind atent în toate direcţiile. Proprietatea era enormă, în orice parte s-ar fi uitat.

— Suntem pe unul dintre cele mai înalte puncte din zonă?

— Lanţul ăsta stâncos *este* cel mai înalt punct din zonă, a zis Nathan, gândindu-se cum obişnuiau să îi spună punct de observaţie, şi nu cu totul în glumă. Uneori, ce?

Ludlow nu i-a răspuns. A făcut câţiva paşi înspre marginea stâncoasă. S-a aplecat. Nathan nu avea de ce să facă la fel. Ştia ce se găsea acolo jos.

— Uneori, ce, prietene? a repetat el. Ce voiai să spui?

— Doar că, uneori, oamenii au nevoie pur şi simplu de o cale de ieşire. Şi o abordare directă nu e chiar la îndemâna tuturor.

Nathan a făcut şi el câţiva paşi şi i s-a alăturat pe marginea punctului de observaţie. Simţea că Xander se uita la el. Jos se afla o pantă foarte abruptă, de cinci metri, care sfârşea pe un strat de nisip.

Dacă-ţi distrugeai glezna pe-acolo, era un noroc, altfel puteai să-ţi rupi gâtul, ştia prea bine asta. Nu exista vreun loc suficient de înalt cât să-i ofere o oarecare salvare unui bărbat disperat.

Poate în cealaltă direcţie. Nathan s-a întors şi a privit dincolo de fiul său. Către vest. Cât vedea cu ochii, pământul se întindea, profund şi deschis, până la deşert. Un ocean perfect al nimicului. Dacă cineva era în căutarea uitării, acela era locul perfect în care să o găsească.

Capitolul 5

Nathan a apucat strâns volanul. Pe scaunul de alături, Xander stătea cu braţele încrucişate şi aplecat. Priveau amândoi în gol la drumul din faţa lor.

Nu au scos un cuvânt vreo douăzeci de minute, apoi Nathan şi-a dat brusc seama că fiul său era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se stăpânise aşa cum numai un băiat adolescent ştie să o facă – palid şi încordat pentru că se străduia să nu plângă –, dar suferea mult. Xander îl admirase mereu pe Cameron, Nathan ştia asta, şi chiar aşa cum stătea acum, complet nevătămat, simţea jungherul invidiei faţă de fratele său aflat sub o prelată.

Înainte să plece de lângă Land Cruiserul lui Cameron, Ludlow scosese o bandă şi căutase o modalitate de a înconjura vehiculul pentru a-l izola. Nu exista niciun pom în jur, nici măcar vreun băţ pe care să îl poată folosi ca ţăruş înfipt în pământ. Până la urmă, doar a tăiat bucăţi din bandă şi le-a legat de mânerele portierelor.

— Nu cred că e cazul să îţi faci griji, prietene, îi spusese Nathan, dar Ludlow tot încuiase portiera din dreptul şoferului şi îi dăduse cheile lui Nathan.

— E în regulă dacă le ţii dumneata? Poliţistul local va vrea să vadă şi el toate astea mâine.

Nathan îşi pusese cheile în buzunar, unde încă le putea simţi acum, în timp ce conducea. Îl apăsau greoi şi neplăcut pe şold. Împreună cu Xander, îl condusese pe poliţistul local înapoi la mormânt, în tăcere. Acolo, Steve terminase, din fericire, tot ce avea de făcut pe loc. Portiera din spate a ambulanţei era închisă acum, iar Nathan s-a bucurat că trupul lui Cameron nu mai era la vedere.

Steve s-a uitat cu atenţie la ei:

— Sunteţi OK? Puteţi conduce până acasă?

Nathan şi-a dat seama că arătau cu toţii îngrozitor, însă au încuviinţat amândoi.

— Poate că ar trebui să campăm aici peste noapte? a sugerat el după ce a plecat ambulanţa. Să nu fie nevoie să mai conducem mâine înapoi până aici?

— Nici vorbă. Mi-a ajuns noaptea trecută, a răspuns Bub, pe jumătate deja instalat în scaunul şoferului. Veniţi amândoi înapoi la noi?

Nathan a încuviinţat:

— Da, o să venim. Mama ne aşteaptă oricum mâine. Pentru Crăciun, joi, a adăugat el când a văzut expresia surprinsă de pe faţa lui Bub.

— A, da. Cooorect... a spus Bub, şi a pornit motorul. Ne vedem acasă, deci.

— Pe unde o iei?

— Pe drum, a răspuns Bub. Drumul înapoi poate dura mai mult dacă ne împotmolim în nisip. Nu ştiu tu, dar eu chiar nu am chef să mai şi sap azi.

A trântit portiera.

Nathan vedea acum maşina lui Bub la mică distanţă în faţă, pe drum. Valul de praf iscat de roţile lui dispăruse pentru câteva sute de metri, în locul în care drumul nepavat se transformase deodată într-o panglică de asfalt continuu, bine întreţinut şi marcat clar cu vopsea albă. O pistă de aterizare de urgenţă pentru ambulanţa aeriană de la Flying Doctor[4]. S-au bucurat de drum lin vreun minut, apoi au început din nou să se hurducăie pe pietriş.

Xander, aflat pe scaunul pasagerului, s-a aplecat înainte. Undeva departe abia se vedea ceva mişcare. O maşină se apropia de ei, dar era încă prea departe pentru a fi văzută cum trebuie.

— Toate cadourile de Crăciun sunt încă la tine acasă, a spus Xander, în timp ce se lăsa cu greutate înapoi pe spătar.

— Rahat. Scuze, m-am gândit că avem timp să trecem pe acasă înainte să mergem la bunica.

---

[4] Serviciu medical regal aerian din Australia *(N. t.).*

Nathan plănuise să se întoarcă acasă la el azi, unde să poată scăpa de praful adunat de o săptămână de pe ei şi de pe haine, şi abia apoi să se ducă la reuniunea de familie de la Crăciun.

— Nu contează, a spus Xander. Nu-i va mai păsa nimănui, după cele întâmplate.

Nu, a gândit Nathan. Dar tot se enervase pe el însuşi. Ar fi vrut să fie un Crăciun frumos pentru Xander, deşi începuse deja să pară un lucru destul de greu de obţinut.

Maşina din faţă se făcea tot mai mare, pe măsură ce se apropia. Nathan a recunoscut-o: aparţinea unui jackaroo angajat la Atherton pe perioadă mai lungă. Probabil că tipul se duce în oraş, nu are altundeva unde să se ducă. Maşina se făcea, încet-încet, tot mai mare. A părut o veşnicie. Şi a fost suficient timp cât să poată fi observate bullbarul uşor îndoit şi vopseaua sărită de pe capotă.

Văcarul a încetinit puţin când a trecut pe lângă Bub, şi şi-a ridicat mâna în semn de salut. Gestul a îngheţat însă la jumătatea drumului, când bărbatul l-a observat pe Nathan conducând maşina din spate. Nathan nu i-a putut vedea ochii, în spatele parbrizului, însă a observat cum şi-a rotit mâna din încheietură şi foarte hotărât şi asumat şi-a transformat salutul în degetul mijlociu ridicat.

Nathan nici nu se aşteptase la altceva atunci când văzuse primul firicel de praf ridicat în zare. A aruncat pe furiş o privire către Xander. Acesta se uita pe geamul din dreapta lui, făcându-se, ca de obicei, că nu observase nimic.

Nathan se gândea uneori că ar fi putut să îşi zărească şi de o mie de ori casa părintească apărând în zare, şi tot ar fi fost surprins, de o mie de ori.

Casa se afla la capătul unui drum drept de peste doisprezece kilometri, aşezată pe o porţiune de teren ceva mai la înălţime. Ferma sclipea ca o oază în mijlocul deşertului roşiatic, cu gazonul ei luxuriant şi cu grădina bine îngrijită, mereu verde datorită apei pompate din puţuri. Casa în sine, cu veranda ei lungă, părea luată

de pe o stradă de ţară şi dintr-o perioadă în care căminele erau încă generoase, întinse pe suprafeţe mari. Magaziile mari, industriale, răspândite în jur, îi stricau puţin farmecul, la fel şi bungalow-urile destinate muncitorilor. Lui Nathan îi păreau pustii, însă în curte era parcată o rulotă pe care nu o mai văzuse niciodată, lângă o maşină de teren foarte prăfuită.

În timp ce conducea înspre casă, a căutat atent semne de degradare şi paragină. Nu a văzut niciunul. Casa, la fel ca restul proprietăţii şi animalele bine hrănite pe lângă care trecuseră pe drum, păreau să o ducă foarte bine. Chiar mai bine decât casa lui Nathan, nu s-a putut el abţine să se gândească în timp ce parca lângă maşina lui Bub. Pe verandă fuseseră agăţate ghirlande şi luminiţe de Crăciun. Fuseseră întinse cu grijă, însă vântul cald le făcuse deja să arate neglijent.

Îi aştepta Harry, sprijinit de balustrada din lemn. S-a îndreptat de spate când cei trei au coborât din maşini. Harry avea pielea precum cea a unei genţi, iar expresia lui abia dacă s-a schimbat puţin, făcând imposibil pentru vizitatori să ghicească la ce se gândea. Născut şi crescut în Balamara, începuse să lucreze pe la ferme la o vârstă la care ar fi trebuit să se afle încă la şcoală. Venise la Burley Downs înainte să se nască Nathan şi era încă aici după ce acesta plecase.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi! a spus Harry strângându-i mâna lui Nathan şi lovindu-l uşor cu palma pe umăr pe Xander.

Bub era prins într-o întâlnire plină de bale cu câinele său. Nathan a zărit-o pe căţeluşa de turmă a lui Cameron, Duffy, privind şovăitoare către drumul pustiu. A întins o mână către ea, iar ea s-a apropiat fără prea mare tragere de inimă.

Câteva acorduri muzicale s-au auzit de undeva din casă. O înregistrare cu cineva care cânta ceva despre zăpadă şi sănii cu zurgălăi. Nathan a presupus că venea din camera nepoatelor sale. Trecuse un an de când le văzuse pe fetele lui Cameron şi s-a întrebat cum aveau să reacţioneze când vor afla despre tatăl lor. Muzica festivă suna grotesc în condiţiile date, însă fetele aveau doar opt şi

cinci ani, poate că avea să le fie de ajutor, s-a gândit el.

Uşa din faţă s-a deschis şi Nathan s-a îngrozit la vederea mamei sale. Palidă şi trasă la faţă, cu ochii congestionaţi şi umerii căzuţi de parcă încercarea de a-i ţine drept ar fi secat-o de puteri.

— Credeam că încerci să dormi, a zis Harry.

Liz Bright nu i-a răspuns. A clipit deranjată de lumina soarelui, care încerca să-i pătrundă prin fantele subţiri cu pleoape umflate care deveniseră ochii ei. Nathan a văzut cum îi izvorăsc lacrimi proaspete, când i-a văzut. Nici el şi nici Bub nu erau fiul pe care îşi dorea să îl vadă acum, Nathan ştia asta, însă s-a simţit imediat vinovat pentru acest gând care i-a trecut prin minte. Liz încercase dintotdeauna să nu aibă un fiu preferat, însă zâmbetul permanent al lui Cameron, mintea sa ascuţită şi proprietatea bine administrată îi făceau dificilă hotărârea. Bub, nebărbierit şi plin de praf, se freca la un ochi cu un deget murdar. Nathan ştia că nici el nu arăta mai bine.

O frântură de lumină i-a traversat chipul lui Liz la vederea lui Xander. L-a tras către ea şi l-a îmbrăţişat aproape violent. I-a dat drumul şi apoi a întins braţele către Nathan. S-au îmbrăţişat. Un gest atât de rar între ei, încât ai fi putut spune că a ruginit.

Liz a tras adânc aer în piept.

— Spune-mi.

— Poate că ar trebui să intrăm în casă... a început Harry, dar ea l-a întrerupt imediat.

— Nu. În casă sunt fetele. Spune-mi aici.

Nathan şi-a dat încă o dată seama că şi-ar fi dorit ca fratele său Cameron să fie aici. El ar fi ştiut cum să gestioneze situaţia asta. Bub, care era încă în genunchi şi îi şoptea ceva câinelui său, nu îi putea fi de niciun ajutor.

— A fost destul de ciudat, a început Nathan, apoi s-a oprit.

A încercat din nou, dându-şi toată silinţa să explice, în timp ce Liz a început să se plimbe în lungul verandei. Se depărta doar puţin, ca şi cum era sfâşiată între dorinţa de a auzi totuşi ce se întâmplase

şi neputinţa de a suporta cele auzite.

— Nu suntem siguri, s-a trezit el că tot repetă. Nu ştiu.

— Maşina lui funcţiona, a intervenit Bub la un moment dat, ceea ce a făcut-o pe Liz să îşi târşâie picioarele până unde se termina duşumeaua. Am verificat.

— Nu era împotmolită? a întrebat Harry, uitându-se când la Nathan, când la Bub. Sau avea vreo roată dezumflată?

Amândoi au clătinat din cap.

— Aveţi vreo idee ce căuta Cam tocmai acolo? a întrebat Nathan.

— Nu a pomenit nimic de nicio lucrare în zona aceea, a răspuns Harry. A scris în agendă că se ducea la Lehmann's Hill.

— Bub zicea că părea cam stresat în ultima vreme, a spus Nathan.

L-a văzut pe Harry aruncând o privire către Liz şi s-a întrebat dacă nu cumva se ferea să vorbească despre asta de faţă cu mama lor. Apoi Harry a dat din cap:

— Cam aşa e, da.

— Cât de stresat era?

— Greu de spus, a răspuns Harry, iar pe faţa lui era o expresie imposibil de citit. Dacă mă gândesc mai bine, n-a fost în apele lui câteva săptămâni. Poate chiar o lună, nu-i aşa?

S-a uitat către Liz, care a aprobat aproape imperceptibil din cap şi şi-a mutat privirea goală de la grădina luxuriantă către pământul cafeniu şi arid de dincolo de ea.

— Însă nu părea ceva prea grav, a continuat Harry. Bineînţeles că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi făcut ceva.

— Cum adică n-a fost în apele lui? a întrebat Nathan.

— Nu mai era aşa preocupat de treburile de la fermă, ca de obicei, dar nu era chiar o problemă pentru noi. De câteva ori, ne-a spus că era obosit. M-am gândit că poate nu dormea prea bine.

— Păi, nu dormea, a spus încetişor Liz. Îl auzeam uneori noaptea.

— Şi era foarte sensibil, a spus Harry. Îi sărea cam uşor ţandăra.

Da, era clar că asta nu era ceva obişnuit pentru Cameron, s-a gândit Nathan.

— Se întâmplase ceva? a întrebat el. Aţi avut probleme aici?

Harry a clătinat din cap:

— Proprietatea e în regulă. Merge bine. Am avut un an foarte bun.

— Minunat. Mă bucur să aud asta, a spus Nathan, al cărui bilanţ se închisese mai degrabă pe minus decât pe plus şi anul acesta.

Vântul a făcut să sclipească decoraţiunile copiilor, iar Nathan s-a gândit la cele două nepoate ale sale:

— Sophie şi Lo au aflat?

— Ilse este înăuntru şi le spune chiar acum, a răspuns Harry.

Nathan s-a uitat automat către uşă. Nu se vedea nimic.

— Pardon? l-a întrebat el pe Harry, ale cărui ultime vorbe le ratase.

— A sunat Glenn.

— O, a făcut Nathan. S-a întors în oraş?

— Nu încă. Vrea să se vadă cu cineva mâine, la locul unde se află maşina lui Cam.

Nathan a pipăit cheile lui Cameron din buzunar.

— Mă duc eu.

— I-am zis deja că mă duc eu, a spus Harry.

— Bine, dar tot vin şi eu cu tine.

— Şi eu, au zis Xander şi Bub, aproape la unison.

Liz, care până atunci privise în gol, a părut să redevină prezentă şi s-a încruntat:

— Bub, ia-l pe Xander înăuntru şi arată-i unde o să doarmă.

— Ştie. Acolo unde doarme întotdeauna, a răspuns Bub.

Ea a închis ochii şi a respirat adânc:

— Ia-l înăuntru, totuşi.

După ce uşa s-a trântit în spatele lor, Liz s-a întors către Nathan:

— Cum se descurcă Xander?

— OK, date fiind circumstanţele.

— Cât timp rămâne la tine?

— Are avion pe 27.

— O, a părut ea dezamăgită. Nu ar putea lua zborul de săptămâna viitoare? Credeam că era rândul tău să stai cu el de Anul Nou.

— Este, dar nu rămâne el.

Xander avea să plece cu o săptămână mai devreme decât decisese tribunalul. Nathan ar fi putut insista. Era dreptul lui, câştigat legal, cu multe eforturi şi sacrificii, însă nu o făcuse.

— Vrea să meargă la o petrecere cu prietenii lui, în Brisbane.

— Şi când se mai întoarce?

— Nu ştiu.

Nathan făcea eforturi să pară relaxat, însă simţea privirea lui Liz.

— La anul începe nu ştiu ce examene importante.

Nathan fusese avertizat de către avocatul fostei soţii că urmau doi ani de recapitulări şi testări standardizate, după care admiterea la universitate. Xander avea nevoie de concentrare şi stabilitate în aceşti doi ani. Avea nevoie de timp să studieze acasă. *Putea Nathan să înţeleagă această chestiune?*

Iar Nathan chiar înţelesese bine. Înţelesese de asemenea şi că, în mai puţin de doi ani, fiul său urma să împlinească optsprezece ani. Iar printre multele rămăşiţe ale copilăriei lui Xander lăsate în urmă la acea răscruce se vor afla şi vizitele la tatăl său stabilite de tribunal.

Nathan şi-a dat seama că încetaseră colindele. În liniştea de acum, a auzit un plânset de copil. Îşi dorea să înceapă din nou muzica. Liz s-a întors către sursa zgomotului şi, fără să spună o vorbă, a intrat pe uşă şi a dispărut înăuntru.

Nathan şi Harry au rămas singuri pe verandă. Soarele, ajuns acum o vâlvătaie galbenă, arzătoare, cobora din ce în ce mai jos către vest.

— Între noi, acum, a zis Nathan, ai mai văzut aşa ceva?

— Am mai văzut turişti făcând tâmpenii, a răspuns Harry. Dar din câte ştiu până acum, Cam nu a avut vreo defecţiune. Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi rămas în maşină, cu aerul condiţionat pornit şi

ar fi cerut ajutor prin radio. Toată lumea ştie asta. Când Ilse a avut o problemă anul trecut, a făcut ceea ce trebuia să facă. A aşteptat cuminţică în maşina ei timp de patru ore, până când a putut ajunge Cam la ea.

— Asta i-am spus şi eu poliţistului de la St Helens, a zis Nathan.

— Şi el ce crede că s-a întâmplat?

— Nu ştie nimic. Nici măcar nu a fost instruit pe aici.

— Dar e de părere că a avut vreun motiv pentru care a luat-o pe jos?

— Aşa cred, a spus Nathan. Dar tu l-ai văzut pe Cameron mai de curând decât mine. Tu ar trebui să ştii mai bine.

— Ştiu că există căi mai uşoare pentru asta. Dar...

Harry a făcut o pauză lungă.

— Oamenii au făcut lucruri ciudate pe-aici de-a lungul anilor.

— Dacă ai putea să te împuşti singur, ai face-o?

— Tu nu? l-a săgetat Harry cu privirea.

— Păi, aş face-o.

Nathan intenţionase să îi dea doar un răspuns sincer, însă îi ieşise cumva aiurea. Categoric. Ca şi cum s-ar fi gândit deja mult la asta. Harry încă îl fixa cu privirea, aproape de el, şi niciunul dintre ei nu a spus nimic pentru o vreme. În casă, plânsetul încetase sau cel puţin nu se mai auzea până la ei. Însă colindele de Crăciun nu începuseră din nou. Nu fusese adusă nicio veste bună[5].

— De ce crezi că îşi făcea griji Cam? a întrebat într-un sfârşit Nathan.

— Nu ştiu. Aşa cum spuneam, am avut un sezon bun. Dacă era ceva legat de muncă, atunci ar fi o surpriză pentru mine, a spus Harry, şi s-a sprijinit de balustradă. Cred că a împlinit patruzeci de ani anul ăsta.

— Şi asta îl supăra?

[5] În original, „No tidings of confort and joy here” – referință la versurile unor colinde vechi englezești *(N. t.)*.

— Nu a vorbit niciodată despre asta, însă este un prag, nu? Pe unii oameni îi supără.

Nathan a încercat să îşi amintească felul în care trecuse el acelaşi prag, cu doi ani în urmă. În afară de o felicitare de la Xander şi un telefon de la Liz, ziua lui trecuse ca una complet obişnuită.

Decoraţiunile de deasupra sa se legănau în bătaia vântului, împrăştiind nisip.

— Kerry McGrath s-a sinucis în preajma Crăciunului, a spus Harry.

— Aşa cred.

Dar era altceva, s-a gândit Nathan. Kerry înghiţise absolut toate pastilele din cutia cu provizii de la Flying Doctor, după ce îl părăsise soţia. Deschisese compartimentele acelea pe care ţi se spune să nu le deschizi decât la indicaţiile clare ale medicului de la celălalt capăt al firului telefonic şi luase tot ce era acolo, de la paracetamol la morfină, dintr-odată. Se pare că nu fusese o moarte rapidă, nici fără durere. Sau cel puţin aşa le spusese tuturor Steve Fitzgerald de la clinică, probabil ca să îi sperie mai mult decât altceva, după cum bănuia Nathan. Îşi amintea că auzise de Kerry. Cutia cu medicamente a lui Nathan se afla acum în spatele unui dulap de vase înalt, ascunsă vederii.

Şi-a dres vocea.

— A mai fost şi Bryan Taylor. S-a rătăcit.

Harry a scos un sunet.

— S-a rătăcit de la cârciumă până la maşină şi s-a înecat în râu de beat ce era. Dacă tot veni vorba, aveţi tot ce vă trebuie acasă? Ai făcut provizii?

— Da. Aproape tot.

— Păi, ar cam trebui să te asiguri că ai tot. Cred că vine apa.

— Iar?

— Aşa bănuiesc. Cred că va ploua în nord.

Nathan a încuviinţat. Când făcea Harry o predicţie, era bine să o iei în seamă.

— A mai fost şi tatăl tău, a spus Harry din senin, iar Nathan l-a privit surprins. Tot cam în perioada asta a anului a fost.

— Era februarie. Şi nu s-a sinucis.

— Ştiu, a răspuns Harry gânditor. Doar mă întreb ce-o fi fost prin mintea lui Cameron. Acolo departe, de unul singur. Poate că a existat un declanşator, ceva.

— Tata nu era singur când a murit.

— Nu, ştiu asta, doar ziceam că...

— Ce?

— Nimic. Oamenii fac uneori lucruri ciudate.

I-a întrerupt scârţâitul uşii. Xander s-a uitat la ei:

— Bunica zice că cina e gata.

— Mersi, prietene, a răspuns Harry, iar Xander a dispărut înapoi în casă. Vii?

— Într-o clipă. Du-te.

Nathan a aşteptat să audă uşa închizându-se şi să rămână singur. A coborât treptele de lemn şi a luat-o peste peluza verde. Dinspre copaci se simţea un miros puternic, de citrice. Din direcţia magaziei mari venea zumzetul generatorului, care funcţiona permanent pentru a menţine aprinse luminile de pe proprietate. Ajuns la gardul gândit pentru a ţine vitele curioase departe de păşunea bogată, fără să îşi dea seama exact ce face, a sărit pe partea cealaltă şi s-a oprit în loc.

Nathan s-a uitat în jur. Soarele părea să se îndrepte mai repede spre apus. Într-o oră, orizontul avea să dispară într-un nimic infinit. În depărtare s-a auzit un urlet melancolic. Era cam devreme pentru dingo, dar nici nu avea cum să fie altceva. Nathan s-a îndepărtat prin praf, cu câţiva paşi, de gard, şi de casă şi de verdeaţa aceea cultivată. S-a uitat atent. Totul era atât de vast, de parcă se afla pe marginea unei faleze şi se uita în jos. A simţit o uşoară şi neobişnuită ameţeală.

Noaptea, când cerul părea încă şi mai uriaş, aproape că îşi putea imagina că era acum un milion de ani şi mergea pe fundul mării.

Acum un milion de ani, când trebuia să se mai întâmple un milion de fenomene naturale, unul după altul, astfel încât să formeze pământul acesta care i se întindea acum la picioare. Un loc în care râurile se revărsau fără să plouă, scoicile se fosilizau la o mie de mile depărtare de apă, iar bărbaţii care îşi părăseau maşinile se îndreptau la pas către moarte.

Uneori, Nathan simţea că spaţiul îl cheamă, cumva. Ca un fel de bătaie de inimă, slabă, dar insistentă. A ciulit şi acum urechile, şi a mai făcut un pas, apoi altul, de încercare. În spatele lui, a auzit scârţâitul uşii. Xander îl chema de acolo:

— Tată?

Nathan s-a oprit din mers. A ridicat o mână, apoi s-a întors către locul din care auzise vocea fiului său şi şi-a croit drum, alene, înapoi acasă.

Capitolul 6

Nathan s-a simţit obosit de-a binelea abia după ce a intrat în casă. Xander se dusese deja în bucătărie, dar Nathan a mai zăbovit în holul întunecos. Se simţea pustiit. Era obişnuit să-şi înceapă ziua înainte de răsăritul soarelui, însă ultimele câteva ore îl secătuiseră. A simţit o atingere pe cot când Bub a trecut pe lângă el şi a dispărut în bucătărie. Şi el părea la fel de obosit.

Căţeluşa lui Cameron, Duffy, a venit către el, cu acelaşi aer de animal abandonat. Era sora lui Kelly, câinele lui Nathan, şi acum îşi freca botul de piciorul lui la fel cum o făcea, odată, şi Kelly. Nathan a îngenuncheat lângă Duffy şi imediat l-a lovit amintirea acelei dimineţi urâte de anul trecut. Ştiuse imediat cum se trezise că era ceva în neregulă. Până la urmă, o găsise pe Kelly zăcând într-o magazie, dându-şi ochii peste cap şi chelălăind de durere. Nathan, care îşi petrecuse mai mult timp cu Kelly decât cu orice altă fiinţă vie, o luase în braţe şi o dusese în casă. Murise pe drum. O momise cineva, i-a spus Nathan lui Glenn când s-a liniştit suficient cât să poată suna la poliţie. Îi tremura vocea, dar nu îi păsa. Cineva venise acasă la Nathan şi o otrăvise.

Spre meritul lui, sergentul venise la Nathan să îl ajute să caute dovezi. Nu găsiseră nimic.

— Sigur a vizat-o cineva, a insistat Nathan. Ştiu bine cum se comportă un câine momit. Cineva a ucis-o special.

Glenn îşi arătase compasiunea, dar îşi păstrase scepticismul:

— Nu am primit nicio altă plângere. Şi ar însemna ca cineva să fi făcut drum lung ca să ajungă aici.

— Şi nu crezi că ar fi în stare să facă asta, ca să se răzbune pe mine?

Glenn îi pusese o mână pe umăr:

— Nu am zis că nu ar fi în stare, prietene. Ci doar că nu sunt sigur că a şi făcut-o.

Stătea încă în holul întunecos, cu o mână pe creştetul lui Duffy, dar gândurile lui Nathan i-au fost întrerupte de o şoaptă auzită de după colţ:

— ...dar vor trebui să vină...

O femeie. Nu a recunoscut vocea.

— Nu cred. Îţi spun eu, nu e un loc dintr-alea. Întreba la telefon dacă venea cineva aici...

O altă voce şoptită. De data asta, un bărbat.

— Aici, acasă?

— Da, dar cred că poliţia zicea că nu...

Vocile s-au oprit brusc când cei doi au cotit şi l-au zărit pe Nathan stând în hol. Bărbatul rămăsese cu gura deschisă, cuvântul fiind frânt undeva la jumătate. Avea spre treizeci de ani, la fel ca femeia de lângă el. Iar după accent păreau amândoi englezi. Nathan s-a simţit iritat. Asta le mai lipsea acum. Doi nenorociţi de englezoi nomazi.

— Doamne, ce m-ai speriat! şi-a revenit primul bărbatul. Trebuie să fii Nathan.

— Da. Despre cine vorbeaţi?

— Cine?

— Persoana pe care aţi auzit-o la telefon, vorbind cu poliţia.

— O, a ezitat să răspundă bărbatul, aruncând o privire peste umărul lui Nathan, către uşa bucătăriei. Harry era. Scuze, nu trăgeam cu urechea, doar am... auzit.

— Bine.

În lumina scăzută era greu de distins ca lumea feţele celor doi.

— Cine ziceaţi că sunteţi?

— Simon şi Katy, a răspuns bărbatul arătând către fiecare, în timp ce rostea numele, de parcă lui Nathan i-ar fi fost greu să se prindă care e unul şi care celălalt. Suntem nimeni.

— Şi totuşi, trebuie să fiţi cineva dacă vă aflaţi în holul casei fratelui meu mort, ascultând conversaţiile altora.

Nu era cazul să spună asta şi Nathan o ştia prea bine. Însă nu se

putuse abţine.

— Cameron ne-a angajat, a vorbit în sfârşit şi femeia.

— Mda, a spus Nathan. Ca să faceţi ce anume?

— Ca să o ajutăm pe mama ta la treburile casei, în primul rând, a răspuns femeia, după care a arătat din cap către bucătărie: Deci, dacă nu te deranjează...

Nu a aşteptat răspunsul lui Nathan şi a trecut pe lângă el, iar acesta s-a trezit că îi urmează în bucătărie. Harry şi Bub se aşezaseră deja la masa mare din lemn. Nathan şi-a tras un scaun lângă Xander şi s-a uitat vizavi, la tipul englez – Simon, parcă. Avea ochii spălăciţi, şi un nas foarte drept şi un păr atât de des şi de negru, încât părea ciudat de nenatural. Nathan şi-ar fi luat cu greu ochii de la el dacă nu ar fi fost şi fata.

Katy era – şi lui Nathan pur şi simplu nu i-a putut veni alt cuvânt în minte – o bombă. Pielea şi părul îi străluceau în lumina puternică din bucătărie, iar tricoul îi stătea absolut perfect pe ea. Când a zâmbit, s-a format o uşoară gropiţă în obraz. L-a şters în trecere pe spate pe Nathan, iar el a simţit o nevoie copleşitoare să o ia de mână. S-a încruntat şi şi-a aşezat palmele pe masă.

Bub o urmărea şi el pe Katy, cu o privire linguşitoare, în timp ce fata se mişca între blat şi masă, aducând farfuriile cu vită şi orez. Până şi Xander avea un entuziasm pe care Nathan nu i-l mai văzuse vreodată şi o privire în ochi care îl făcea să semene cu Bub. Numai Harry nu părea emoţionat, avea aceeaşi expresie împietrită dintotdeauna. Katy s-a aplecat să ia ceva dintr-un sertar de mai jos, iar Nathan s-a întrebat ce părere avea soţia lui Cameron despre ea.

— Nu o aşteptăm pe Ilse? a întrebat-o el pe Liz, care rămăsese cu privirea pierdută în faţa uşii deschise a frigiderului, încercând parcă să-şi amintească ce căuta.

— E tot cu fetele, a răspuns Harry în locul ei. A zis să începem fără ea.

— Aha.

Katy a pus şi ultima farfurie pe masă:

— Pentru tine, Bob.

— Mulţumesc, Katy.

— E Bub, a spus automat Nathan.

— Pardon?

— Ziceam doar...

Simţea săgeţile din privirea lui Bub.

— Cu accentul tău, parcă ai fi zis Bob.

— Păi, aşa am zis.

— E Bub. Pentru că el e bebeluşul, mezinul.

— Aa, şi-a încreţit Katy fruntea, după care s-a uitat la Bub, care înfuleca de zor cu gura lui de treizeci de ani. Îmi cer scuze.

— Nicio problemă, a răspuns Bub, cumva sincer.

— E foarte jenant, a spus Katy, şi a zâmbit în colţul gurii. Înseamnă că ţi-am spus numele greşit în tot timpul ăsta.

— În fine, numele lui adevărat este Lee, a oftat Liz, care închisese într-un sfârşit frigiderul şi se aşezase pe un scaun. Deci nu eşti singura.

Bub i-a zâmbit lui Katy într-un fel care a făcut-o să-şi ferească privirea, apoi s-a întors către Harry:

— Şi ce zicea Glenn despre întâlnirea de mâine?

Harry a arătat scurt din ochi către Liz:

— Nu acum, prietene.

— Doar întrebam.

Nathan şi-a dat seama că Bub îşi schimbase hainele. S-a uitat în jos la propriile haine, apoi de partea cealaltă a mesei, către Xander. Praful roşiatic de la locul morţii se insinuase în pliurile cămăşilor, iar culoarea i-a provocat un fior. Şi-a frecat o pată roşiatică de pe jeanşi. Se uscase şi era aspră.

— O să bag mai târziu rufe la maşina de spălat, a spus încet Liz, iar Nathan şi-a dat seama că şi ea se uita la praful roşiatic.

— Mersi.

Pentru o vreme, nimeni nu a mai spus nimic, iar singurele zgomote care s-au auzit au fost cele ale tacâmurilor lovindu-se de

farfurii. După câteva minute, Xander s-a întors către nomazi. Nathan fusese sigur că urma să facă asta. Puştiul trăia la oraş. Nu putea rezista în tăcere precum făceau ceilalţi.

— De cât timp călătoriţi pe aici? l-a întrebat Xander pe Simon, care şi el a părut uşurat că cineva spărsese tăcerea.

— Aproape un an.

— Nu vă duceţi acasă de Crăciun?

Englezii au răspuns în acelaşi timp:

— Nu e în plan... a început Simon.

— E prea scump, a zis Katy.

Cei doi şi-au intersectat privirile într-un fel pe care Nathan nu l-a putut înţelege pe deplin.

— Şi deci Cam v-a angajat? a întrebat Nathan, iar englezii s-au uitat către el. A fost un aranjament anterior sau...

— Nu. Pur şi simplu, noroc, a răspuns Simon înghiţind ce avea în gură şi punându-şi jos furculiţa. Eram la bar în oraş şi am intrat în vorbă. Am mai lucrat câte ceva prin ţară, ştiam să repar un gard, să sap un puţ şi alte alea.

O umbră firavă a traversat chipul lui Harry şi Nathan s-a întrebat dacă tipul cel nou chiar era de vreun ajutor.

Simon a arătat cu capul către Katy:

— Iar ea este profesoară, deci a fost la fix pentru fetele de aici. A lucrat cu ele lecţiile pentru şcoala prin corespondenţă[6].

Katy a zâmbit uşor. Îşi lăsase furculiţa jos şi îşi rodea unghia de la degetul mare.

— Vă place aici? a întrebat Xander.

— Foarte mult, a răspuns Simon.

Kate nu a zis nimic.

— Trebuie să fie o mare schimbare de ritm pentru voi, a spus

---

[6] *School of the Air,* în original, numele școlilor generale din Australia care țin lecții prin radio, televiziune sau internet cu copiii care locuiesc la mare distanță de școlile obișnuite *(N. t.).*

Nathan.

— Cam asta e şi ideea, a zis Simon, lăsându-i lui Nathan vaga senzaţie că era luat de sus. Acasă nu avem aşa ceva. Prima oară când am venit aici, am fost uimiţi de cât de mari sunt fermele astea. Am trecut printr-una din vest care era la fel de mare ca Ţara Galilor.

— O, a reacţionat Nathan, care n-avea nicio idee cât de mare o fi Ţara Galilor, dar nu era deloc surprins să audă asta. Deci aţi lucrat şi în alte ferme?

— Da, în vreo două.

— Unde?

— În vest, în general.

— Da, ai zis. Dar vestul e un loc al naibii de mare.

— Nu cred că ai auzit de ele.

— Pune-mă la-ncercare.

— Armistead.

Nathan chiar nu auzise de ea, ceea ce l-a enervat.

— Unde e asta, mai exact?

— Oarecum la est de Perth.

— Orice este la est de Perth, dracului!

Liz şi-a lăsat furculiţa să îi cadă cu zgomot în farfurie:

— Isuse, Nathan!

— De ce nu-i laşi să mănânce în linişte, frate? a zis Harry.

— E în regulă, eu sunt de vină. N-am descris prea bine locul, ştiu. Dar e foarte dificil pe acolo. Nu există nimic să poţi lua drept reper.

Nathan s-a gândit că lucrul acesta putea fi adevărat doar pentru cineva care nu era un subtil cunoscător al locurilor.

De partea cealaltă a mesei, Xander a înghiţit ce avea în gură:

— Şi ce v-a adus în Queensland?

Simon a luat o gură de apă şi a înghiţit şi el, fără grabă, ce mesteca:

— Vremea.

— Pe bune?

— E al naibii de cald în vest.

— Dar ştiţi că asta este, oficial, cea mai caldă parte a Australiei?

— O, chiar nu ştiam. Dar tot e mai bine decât ceaţa aia rece de acasă, nu-i aşa? s-a uitat Simon către Katy, care a clipit cu un aer distras.

— Scuze, ce ziceai?

Se uitase pe geam până atunci, la ceva de nevăzut. Cerul devenise sumbru odată cu căderea serii.

— Spuneam că...

Simon a fost întrerupt de ţârâitul telefonului fix de pe hol. Probabil că s-a împrăştiat vestea, s-a gândit Nathan.

— Răspund eu, a spus Harry, şi a dat să se ridice, însă Liz pornise deja către telefon, lăsându-şi în urmă farfuria practic neatinsă.

Harry a privit către uşa goală pentru o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Ne pare foarte rău pentru Cameron, a spus Simon, fără să se adreseze cuiva anume.

Katy îşi rodea din nou unghiile.

— Era un tip grozav. Pe când ne căutam de lucru prin oraş, am auzit multe lucruri bune despre el, şi se pare că oamenii aveau dreptate. Cu toţii au zis că am fi norocoşi să lucrăm pentru el.

Asta probabil că era adevărat, s-a gândit Nathan. Cameron avea o reputaţie de şef bun.

— La început, nu îmi dădusem seama că tu locuiai atât de aproape de oraş, Nathan, a continuat Simon.

— Nu e chiar atât de aproape, sunt totuşi vreo trei ore de condus.

— Da, dar relativ vorbind, eşti aproape. Avusesem impresia că te-ai mutat mai departe.

— Nu.

Acum se uita şi Katy la el, cu aceeaşi curiozitate cu care îl privea şi Simon. Nathan s-a întrebat oare ce mai vorbeau oamenii prin oraş, pe lângă faptul că îi închinau osanale lui Cameron? Deşi n-ar fi trebuit să se mire. Ar fi trebuit să ştie deja.

Atmosfera devenise încărcată, dar Nathan nu a făcut nimic ca să

o mai detensioneze. Pur şi simplu l-a fixat din priviri pe Simon, impasibil, până când acesta şi-a lăsat ochii în pământ. Nomazii s-a întors către Xander:

— Locuieşti cu tatăl tău?

— Nu, a răspuns Xander. Eu merg la şcoală în Brisbane.

Diplomat ca întotdeauna, s-a gândit Nathan, simţind deopotrivă sentimente de drag şi de durere. Şapte cuvinte ştergeau cu buretele un deceniu de războaie între el, fosta lui soţie Jacqui şi, mai de curând, noul ei soţ. Telefoane pline de furie, scrisori de la avocaţi, ordine de-ale tribunalelor, orare de vizită şi, mai ales, *mai ales,* facturi pentru toate astea. Xander a schiţat un zâmbet către taică-său, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea.

— Ai de gând să te ocupi şi tu de administrarea de proprietăţi? a întrebat Simon.

— O, nu. Nu cred. Nu este chiar...

Xander i-a văzut pe Nathan, Bub şi pe Harry privindu-l atent şi a ezitat.

— Vreau să merg la facultate. După aceea, încă nu ştiu.

Părea puţin încurcat, însă a fost salvat de o mişcare din pragul bucătăriei. S-au uitat cu toţii într-acolo. În uşă stătea soţia lui Cameron, tocmai transformată într-o văduvă. Ilse îşi menţinea cu greu echilibrul, cu o mână pe tocul uşii. Părul ei şaten-deschis nu fusese pieptănat, doar strâns în grabă la spate, cu un elastic. Era roşie la faţă, iar pielea îi strălucea pentru că tocmai plânsese.

Nathan nu s-a ridicat de pe scaun. Nu şi-a îndreptat umerii, nu şi-a trecut o mână prin păr, nu şi-a netezit cămaşa. Nevoia era atât de impulsivă, încât îi era greu să reziste, ca atunci când trebuie să îţi ţii respiraţia. Şi totuşi, nu s-a clintit. Doar a stat acolo, împotrivindu-se unor reacţii involuntare. Până la urmă, şi-a permis să ridice ochii către Ilse, dar doar după ce a numărat până la trei şi doar o singură dată.

Ea nici măcar nu i-a aruncat vreo privire.

Capitolul 7

Ilse a rămas o vreme în pragul uşii, părând totuşi că se va întoarce şi va pleca de acolo.

— Vino să stai jos, i-a făcut semn Harry, iar ea a înaintat câţiva paşi. Vin şi fetele?

— Au adormit. Lo este în camera lui Liz. Nu se putea linişti în a ei.

Katy s-a ridicat în picioare:

— Îţi aduc ceva de mâncare.

— E OK. Nu mi-e... a început Ilse, dar Katy pusese deja o farfurie în faţa locului liber rămas lângă Nathan.

Atât de puţin a durat ezitarea femeii, încât Nathan ar fi putut să creadă că şi-o imaginase doar, atunci când a simţit bumbacul bluzei lui Ilse atingându-i braţul şi a auzit scârţâitul încet al scaunului în timp ce se aşeza lângă el.

— Mă bucur să te văd, Nathan.

— Şi eu.

Încă îşi amintea când o văzuse pentru prima dată pe Ilse în bucătăria asta. Era acum nouă ani, după alte patru dăţi în care o mai întâlnise. Nathan tocmai intrase în bucătărie şi văzuse pe cineva în dreptul chiuvetei, umplând o carafă cu apă. Nathan îi observase mai întâi rochia, părul şaten-deschis şi liniile curbe ale spatelui, înainte să îşi dea pe deplin seama la cine se uita.

Ea se întorsese şi înţepeniseră amândoi fără să scoată o vorbă, la fel de surprinşi. Nathan respirase profund ca să poată spună – ce anume? Nu ştiuse nici până în ziua de azi. Cameron intrase atunci în bucătărie şi se dusese către Ilse. O luase de mijloc şi dăduse cu tandreţe la o parte o şuviţă subţire de păr înainte să o sărute pe obraz. Nathan expirase apoi şi se forţase să-şi închidă gura. Ceva mai târziu, Ilse îl întâlnise singur pe hol.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, spusese ea.

Pe bune? gândise el. *Ce coincidenţă!*

— Păi, Cameron e fratele meu, spusese cu voce tare.

— Nu ştiam asta când l-am cunoscut. Îmi pare rău.

Însă nu arăta ca şi cum i-ar părea rău. Din contră, părea fericită. Acum, însă, Ilse nu pare deloc fericită.

— Cum sunt fetele, Ilse? a întrebat Harry.

— Confuze. Au multe întrebări. La fel ca toată lumea. Habar n-am cum să le explic ce s-a întâmplat.

Ilse vorbea cu o voce sugrumată. A întors capul către Bub, care mânca în continuare:

— Aveai cam aceeaşi vârstă când a murit tatăl tău.

Bub s-a oprit, rămânând cu furculiţa în aer.

— Cam aşa.

— A găsit atunci cineva cuvintele potrivite care să te ajute să înţelegi ce se întâmplă?

Nathan s-a gândit că până şi simplul fapt că îl întreba asta era un semn de disperare. Bub a început să mănânce din nou.

— Nu mai ştiu, a spus el, mestecând. Nu cred. Dar am fost OK.

Nathan ştia că nu era deloc adevărat. El abia împlinise douăzeci şi unu de ani când murise tatăl lor, iar Cameron era cu doi ani mai mic. Însă Bub avea doar opt ani atunci, şi avusese ceva coşmaruri. Şi Nathan fusese martorul lor, le auzise când venea acasă şi se trezea toată casa din cauza ţipetelor. Faţa lui Bub strălucea de sudoare şi lacrimi, iar băiatul spunea că tati era în viaţă, însă plin de sânge şi furios pentru ceea ce i se întâmplase. Ani întregi durară acele coşmaruri. Nathan nu mai ştia precis câţi anume. Erau multe lucruri mai rele decât visele urâte, însă Bub nu fusese deloc OK. Chiar deloc.

— A vorbit cineva cu unchiul Cam înainte să plece, miercuri? a întrebat Xander, şi a privit roată în jurul mesei.

Harry a arătat cu furculiţa către Simon:

— Noi doi plecaserăm deja, dar...

Şi apoi a indicat-o cu mâna pe Katy, care a încuviinţat:

— L-am văzut. În trecere. Mă jucam cu fetele în camera pentru lecţii... Ştiţi, în bungalow-ul acela de lângă staul? a zis ea. M-am dus să iau ceva din casă şi l-am văzut pe Cameron îndreptându-se către maşina lui.

— A spus ceva? a întrebat Nathan.

— Numai că se ducea să se vadă cu Bob... Scuze, scuze, scuze! Cu Bub, la Lehmann's Hill. Am întrebat dacă aveau de gând să rămână acolo peste noapte, ca să nu îmi fac griji pentru ei cu cina. A spus că da, şi că se vor întoarce a doua zi.

— Şi cum ţi s-a părut? a întrebat Nathan.

— Nu îl cunoşteam prea bine.

— Şi totuşi, cred că ai o părere.

Fata îşi rodea din nou unghiile. Simon a observat şi şi-a pus mâna peste ale ei.

— Ca să fiu cinstită, a spus Katy într-un sfârşit, mi s-a părut cam agitat. Şi părea foarte nerăbdător să plece, de parcă trebuia să facă o treabă care nu-i plăcea. M-am gândit că era vorba despre călătoria la Lehmann's Hill.

— A spus el că nu voia să se ducă?

— Nu, nimic de genul ăsta. Sau, cel puţin, nu mie. S-a urcat în maşină şi a pornit, apoi...

Katy s-a uitat la Ilse, aşteptându-se să continue povestirea. Însă văduva stătea încă foarte ţeapănă şi nu a spus nimic.

Nathan s-a întors către ea:

— L-ai văzut şi tu pe Cam?

— Da, a răspuns Ilse într-un sfârşit. Eram mai încolo pe drum, aduceam un cal. Nu avea cum să plece fără să treacă pe lângă mine.

— S-a oprit să vorbiţi? a întrebat Bub.

Nathan şi-a dat seama că, din momentul în care se menţionase numele Lehmann's Hill, se oprise din mâncat şi devenise atent.

— Sigur că s-a oprit. E soţul meu, s-a răstit Ilse, apoi a respirat adânc: Scuze, Bub.

— Nicio problemă. Ce a zis?

Ilse şi-a încleştat maxilarul. Nathan putea înţelege reticenţa de a-şi împărtăşi public ultima amintire cu soţul ei, însă era la fel de dornic precum ceilalţi să afle ce s-a întâmplat atunci.

— Mi-a spus că ne vedem când se întoarce.

— Asta e tot? a întrebat Bub. Şi tu ce ai zis?

— I-am urat drum bun şi i-am spus că ne vedem atunci.

— O, a părut Bub dezamăgit, în timp ce ochii lui Ilse au devenit din nou sticloşi.

— Păi, îmi pare rău, dar la ce te-ai fi aşteptat? Nu ştiam că...

Ilse şi-a căutat o batistă prin buzunare şi şi-a suflat nasul.

Nathan s-a întors către Bub:

— Deci Cam ţi-a zis clar că urma să vă întâlniţi la Lehmann's?

— Da. Vorbiserăm prin staţia radio, cu o zi în urmă.

— Dar nu miercuri dimineaţă?

— Nu. Nu era nevoie, frate. Ştiam ce urma să facem.

Harry s-a uitat la Bub:

— Cum era când aţi vorbit?

— Am spus deja, părea în ordine.

— A părea în ordine nu e acelaşi lucru cu a fi în ordine.

Vocea venise dinspre uşă. Au întors cu toţii capetele şi au văzut-o pe Liz. Plânsese din nou. Nathan s-a întrebat de când stătea acolo. Se uita la Bub uşor disperată, dar el doar a ridicat din umeri, de parcă nu putea să facă diferenţa.

— Buni, tu l-ai văzut pe unchiul Cam înainte să plece? a întrebat Xander.

— Nu, a răspuns ea, iar greutatea regretului său evident a făcut ca atmosfera din încăpere să fie şi mai încordată. Dar cu siguranţă era ceva în neregulă cu el.

Nathan a zărit-o pe Ilse încruntându-se.

— Unde erai? Călăreai? a întrebat el, şi s-a simţit uşurat când mama lui a încuviinţat.

Liz călărea aproape în fiecare dimineaţă, de când se ştia. Nathan obişnuia să ia asta drept un barometru asupra sănătăţii mamei lui, şi

ştia că şi Cam gândea la fel. A arătat din priviri către locul gol de la masă, unde farfuria ei încă o aştepta, însă Liz a clătinat din cap:

— Nu. Mă duc la culcare.

— Cine era la telefon? a întrebat Harry.

— Carolina, de la oficiul poştal.

— Deci s-a dus vestea până în oraş.

— Da. Aşa pare.

— Ce voia?

— La fel ca toată lumea. Zicea că vrea să ajute, a clătinat din nou capul Liz. Dar de fapt toată lumea vrea să ştie ce s-a întâmplat.

Liz s-a uitat roată prin bucătărie, de parcă răspunsul s-ar fi putut întrupa pe undeva, dar în jur erau doar feţe la fel de derutate, uitându-se către ea.

— Şi ce le spui oamenilor? a întrebat Nathan într-un sfârşit.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce să le spun, a răspuns Liz, şi faţa a început să i se încreţească. Mă duc să încerc să dorm acum, ne vedem cu toţii dimineaţă.

Apoi a plecat, iar cadrul uşii a rămas din nou gol. După câteva clipe, Katy s-a ridicat şi s-a apucat să strângă vasele.

— Unchiule Harry, tu şi cu Simon ce făceaţi? a întrebat Xander.

— Inspectam câteva puţuri dinspre nord-est. Mersi, Katy, a spus Harry, în timp ce îi dădea farfuria lui. Plecaserăm înainte de răsăritul soarelui, deci l-am ratat complet pe Cam.

— E o zonă vastă, a spus Nathan. Aţi reuşit să faceţi tot sau mai aveţi nevoie de ajutor?

— Cred că ne-am descurcat, a răspuns Harry. Eu am făcut partea de est, iar Simon, nordul.

Aşa trebuie făcut, s-a gândit Nathan, trebuie să îţi împarţi sarcinile. Poţi acoperi încă vreo sută de kilometri aşa, chiar dacă asta înseamnă să lucrezi singur. Probabil că nu se văzuseră toată ziua. S-a uitat la Simon şi la Harry şi s-a întrebat oare de ce îi venise gândul acesta.

Bub şi-a golit paharul cu apă:

— E al naibii de ciudat că l-am găsit pe Cam la mormânt. Seamănă puţin cu povestea păstorului ăluia.

— Bub, frăţioare, pentru numele lui Dumnezeu! a spus Harry, şi şi-a dres apoi vocea.

Simon a ridicat din sprâncene către Bub:

— Ce anume?

— E ridicol, a clătinat Harry din cap.

— Nu este, a spus Bub uitându-se către Nathan. Hai, spune tu, că o ştii. Pe-aia cu focul de tabără şi cu călătorii.

— Nu, a răspuns Nathan.

— Dar tu o ştii bine. Cea cu caii.

— Da, ştiu, a spus el, şi a simţit-o pe Ilse foindu-se în scaun. Doar că nu acum.

— Cum începea, oare? a mormăit Bub. Erau mai mulţi tipi sau aşa ceva. Nu-mi amintesc niciodată cum trebuie. Spune-o tu, naibii, Nate! Dacă nu o faci tu, o fac eu.

S-a lăsat liniştea în încăpere, iar nomazii aşteptau cu nerăbdare. Nathan a oftat.

— E doar o legendă idioată care se spune copiilor pe aici, a zis el. Se presupune că s-a întâmplat pe la 1890 şi că păstorul nu era de fapt un păstor, ci doar un hoţ de vite.

Katy a oprit robinetul de la chiuvetă şi asculta cu atenţie.

— Făcea parte dintr-o bandă, a continuat Nathan. Au văzut toată întinderea asta şi au observat că proprietarii lipseau, aşa că s-au gândit să facă şi ei nişte parale în plus. Nu era cine ştie ce, doar pândeau animalele care se pierdeau de turmă, la distanţă sigură de drumurile principale. Când adunau de o turmă mică, pe care să o poată controla, mânau animalele până la Adelaide. Dacă puteau ascunde marca proprietarului, bine, dacă nu, le vindeau ieftin.

Nathan s-a oprit.

— Apoi, într-o bună zi, caii au luat-o razna, a intervenit Bub.

— Da, frate, mersi, s-a încruntat Nathan. Deci, da, într-o bună zi, se aflau prin zona asta şi au început să aibă necazuri cu caii.

Deveniseră nărăvaşi, greu de stăpânit, parcă erau speriaţi de ceva. Cel mai rău se comporta calul păstorului, aşa că acesta a rămas în urma celorlalţi, ca să pregătească tabăra pentru înnoptat, în timp ce ei au plecat să orânduiască animalele. Povestea spune că, a continuat Nathan după o scurtă pauză, păstorul ar fi rămas singur cel mult pentru o oră. Când s-au întors ceilalţi, au găsit focul aprins şi prada păstorului la vedere.

— Apa din oala pusă la fiert se evaporase deja, a intervenit din nou Bub, cu vocea joasă, pentru a întreţine suspansul. Însă nu se vedea nici urmă de păstor.

Nomazii s-au uitat înapoi la Nathan, care a ridicat din umeri:

— Da, e aşa cum zice Bub. Nu se vedea nici urmă de păstor, dar nici vreo urmă de luptă. Calul îi era încă priponit, dar era nervos. Trăgea în toate părţile şi se agita aşa cum fac atunci când vor să fugă. Amicii omului s-au împrăştiat în toate direcţiile, să îl caute, dar nu l-au găsit. Au căutat până s-a întunecat, fără niciun rezultat. A doua zi, l-au aşteptat, însă păstorul nu s-a întors, aşa că până la urmă au fost nevoiţi să plece, pentru că aveau toate animalele alea blocate pe loc. În fine, după două zile, s-au întâlnit cu o familie de călători care mergea către nord şi i-au întrebat dacă nu îl văzuseră cumva pe tovarăşul lor. Familia a părut un pic încurcată, apoi i-a dus să le arate ceva în spatele unei căruţe de-ale lor. Acolo, înfăşurat într-o pătură, se afla trupul păstorului. Călătorii pretindeau că îl găsiseră mort la marginea drumului cu trei zile în urmă, la vreo sută de kilometri depărtare către sud. Îl luaseră cu ei ca să întrebe în primul oraş, poate îl cunoştea cineva. Se pare că trupul zăcea pur şi simplu la marginea drumului, fără răni şi fără nimic lângă el, apă ori alimente sau orice altceva.

— Dar dacă spuneau adevărul, înseamnă că îl găsiseră mort în aceeaşi zi în care dispăruse, a spus Bub lăsându-se pe spate în scaun. Şi mult prea departe pentru a fi mers pe jos sau chiar să fi călărit. Deci cum să fi ajuns până acolo?

Simon i-a aruncat o privire lui Katy, care a ridicat din umeri, cu

mănuşile de cauciuc încă pe mâini. Simon a dat din cap:

— Nu ştiu.

— Nici oamenii ăia nu ştiau, a continuat Nathan. Aşa că s-au panicat puţin, l-au îngropat pe păstor fix unde se aflau şi poate că ăsta ar fi fost finalul poveştii dacă oamenii nu ar fi vorbit. Însă vorba despre povestea asta s-a tot dus şi au început să apară o mulţime de oameni care pretindeau că îl văzuseră mergând noaptea şi alte lucruri de genul ăsta. La un moment dat, muncitorii au început să refuze să mai vină aici, spuneau că locurile sunt bântuite. Au existat şi câteva accidente. Unele chiar grave, au murit vreo doi oameni. În fine, lucrurile o luaseră atât de tare razna, încât proprietarul locurilor a trebuit să aşeze acea piatră de mormânt, să îngroape povestea cu fantomele şi să încerce să potolească zvonurile. Dar nu i-a prea ieşit. Povestea spune că, dacă sapi, nu găseşti nimic sub piatra aia de mormânt. Că mormântul ar fi gol.

Singurul zgomot care se mai auzea era ticăitul ceasului din bucătărie. Ambii nomazi se holbau la Nathan.

— Căcat, a şoptit Simon.

— Mda, desigur, e doar o nenorocită de poveste, a spus Nathan.

— Şi totuşi, e cam ciudat. Omul ăla care a dispărut şi a apărut la atâţia kilometri distanţă.

— Da, dar n-ai de ce să nu mai poţi dormi din cauza asta, nu e adevărat că...

Vorbele lui Nathan au fost întrerupte de hârşâirea scaunului lui Ilse pe podea.

Femeia se ridicase brusc în picioare şi a dat să spună ceva, dar a renunţat şi s-a întors cu spatele, părăsind încăperea.

S-a aşternut tăcerea.

Bub s-a lăsat din nou pe spate în scaun, făcându-l să scârţâie, şi a dat din cap:

— Tare asta, Nathan!

Capitolul 8

Acum chiar că se terminase cina. Simon s-a ridicat să o ajute pe Katy. Au schimbat câteva cuvinte mormăite, în timp ce membrii familiei s-au dus care-ncotro. Nathan l-a văzut pe Simon şoptindu-i ceva lui Katy, apoi amândoi l-au observat şi şi-au mutat repede privirile în altă parte.

— Mama ta i-a dat din nou lui Xander fosta ta cameră, i-a spus Harry lui Nathan, în timp ce se ridica să plece, deci presupun că trebuie să îţi alegi un alt loc de dormit. Camera personalului e goală, însă acolo nu merge aerul condiţionat.

Camera personalului însemna să doarmă ca într-o cutie de conserve.

— Rămân pe canapea, a spus Nathan, şi a deschis frigiderul în căutarea unei beri.

— Dacă nu e bere în frigider, găseşti în camera frigorifică, i-a zis Harry.

— La naiba! a exclamat Nathan, şi a trântit uşa frigiderului.

— Ce e?

— Nimic, doar mi-am amintit ceva.

Camera frigorifică a lui Nathan nu prea funcţionase în ultima vreme, iar acum, după câteva săptămâni de aşteptare, omul de la service era prin zonă. Într-un final, stabiliseră să vină la Nathan chiar în acea zi, lucru de care acesta şi-a amintit brusc. A deschis uşa grea a camerei frigorifice din casa familiei lui, construită chiar lângă bucătărie. Probabil că omul de la service intrase singur în casă, nu asta era problema, însă Nathan ar fi trebuit să fie şi el acolo. O să încerce să îl sune.

Cel puţin cu camera asta frigorifică nu părea să fie vreo problemă, s-a gândit el în timp ce intra în ea. A simţit imediat cum i se face pielea de găină. A rămas câteva minute printre cantităţile acelea industriale de mâncare congelată, bucurându-se de

temperatura din interiorul ei, apoi a luat o bere dintr-un turnuleţ întreg de navete.

Odată întors în bucătărie, a băgat un cap şi în magazia de alături. S-a bucurat să constate că era plină ochi. Nu că s-ar fi aşteptat la altceva, însă chiar ar fi fost o problemă în cazul în care Cameron, distras cum fusese în ultima vreme, ar fi neglijat aprovizionarea. Semăna cu magazia lui Nathan, adică puteai crede că ai intrat în magazinul cu de toate de la colţul străzii. Rafturile gemeau sub greutatea pungilor de orez, şi paste, şi conserve care ar fi putut ajunge pentru luni bune. Pe pereţi erau fixate în piuneze liste, pentru a ţine evidenţa produselor rămase în stoc. Din fiecare, cantităţi notate cu câte două cifre.

Nathan a luat o gură de bere. Era cazul să îşi verifice şi el stocurile, dacă Harry avea dreptate în privinţa inundaţiilor. Şi probabil avea. Ca orice alt gospodar din regiune, Nathan îşi trimitea comanda obişnuită către supermarketul din cel mai apropiat oraş, iar o dată la fiecare şase săptămâni un camion uriaş, cu cameră frigorifică, se deplasa o mie de kilometri la nord de Adelaide, cărând comenzile din tot oraşul. Dacă nu aveai grijă să plănuieşti totul bine, din timp, o păţeai. Nathan ştia ce avea să mănânce la fiecare masă în următoarele şase săptămâni. Întotdeauna avusese suficient cât să reziste pe perioada inundaţiilor, mai ales că era singur, însă dacă tot se punea problema să rămână blocat, voia să fie bine pregătit.

A închis în urma lui uşa magaziei şi a ieşit în hol, unde a pus mâna pe telefon ca să îl sune pe tipul care trebuia să se ocupe de camera lui frigorifică. Portofelul lui Cameron stătea pe masă lângă telefon, aşa cum era de aşteptat. În timp ce în receptor auzea robotul şi apoi a lăsat un mesaj, a luat portofelul în mână şi a început să-l analizeze. Câteva carduri, nişte cash. Unul sau două bonuri aproape şterse de la staţia de benzină din oraş. Nathan a scos permisul de conducere al fratelui său şi s-a uitat la poză. Cameron nu zâmbea, ceea ce era neobişnuit pentru el. Adoptase o privire neutră. Însă tot

se citea o urmă de umor în jurul ochilor, iar Nathan şi l-a putut imagina cum tocmai se oprise dintr-o repriză de râs împreună cu fotograful. Nathan a închis cu zgomot portofelul.

Şi-a luat berea şi s-a îndreptat spre camera de zi. Casa nu se schimbase prea mult de la un deceniu la altul. Canapeaua era aceeaşi de când era el copil şi dormise de multe ori pe ea. Nu era rea. A văzut că Liz îi lăsase câteva haine curate şi împăturite şi le-a luat. Trebuie să fi fost ale lui Cameron. Simţul practic avea mereu un cuvânt de spus în faţa sentimentalismului, în cazul său, însă tot i se părea ciudat că ţine în braţe cămaşa şi jeanşii fratelui său mort.

Un pom de Crăciun din plastic era aşezat în colţul salonului, cu luminiţele licărind. Deja fuseseră puse câteva cadouri sub el. Alături, aşezată în mijlocul peretelui şi expusă într-o ramă grea şi scumpă, din câte ştia Nathan, se afla pictura premiată a lui Cameron, cea cu mormântul păstorului.

Nathan nu o mai văzuse de mult şi s-a aplecat către ea, să o privească mai îndeaproape. Surprinsese mormântul la răsăritul soarelui – cei care îl priveau îl confundau uneori cu apusul, dar Nathan ştia clar, după poziţie, că era dimineaţa –, cu reflexii ale razelor de lumină la orizont. Cameron acordase foarte multă atenţie felului în care se juca lumina pe cer, folosindu-se de tuşe mici şi de o largă paletă de culori, care să surprindă toate detaliile.

Mormântul în sine părea aproape un element secundar, prin comparaţie. Tonurile sale întunecate se întreţeseau în jumătatea de jos a picturii, iar forma sa era mai degrabă subînţeleasă decât explicită. Până şi Nathan, care nu avea absolut nici cea mai mică idee legată de artă, îşi putea da seama de ce fusese atât de apreciat tabloul. Când primise premiul, citise câteva discuţii şi critici online, în care oamenii asociaseră tabloului tot felul de semnificaţii. Lumina învinge întunericul, şi viceversa. Singurătate, doliu, renaştere. Unii ziceau că puteau zări imaginea sugerată a păstorului în tonurile de gri noroios aflate în locul în care lumina întâlnea întunericul.

Lui Nathan, personal, nu îi plăcuse niciodată atât de tare pictura

aceea. Era foarte bună, putea fi de acord cu asta, dar după părerea lui nu surprinsese exact peisajul. Contrastul dintre întuneric şi lumină nu i se părea prea reuşit. De fiecare dată când se aflase în acel loc, de preferinţă de unul singur, lucrurile i se păruseră mult mai fluide.

Nathan s-a trântit pe canapea şi s-a uitat din nou la vraful de haine ale fratelui său. Erau aproape la fel ca ale lui – ceea ce nu era chiar surprinzător, dat fiind că toţi cei pe care îi cunoştea îşi făceau cumpărăturile din acelaşi loc –, numai că erau cu o măsură sau două mai mici. Nathan şi Cameron avuseseră aceeaşi înălţime încă de când aveau şaptesprezece ani, însă fratele lui era – fusese – mai suplu şi mai atletic, în timp ce Nathan era mai lat, mai solid.

Când Nathan rămăsese singur – nu prima dată când plecase Jacqui, ci a doua oară, cea de-adevăratelea –, petrecuse ore întregi într-una dintre magazii, lucrând frenetic cu un set vechi şi deteriorat de gantere. După o vreme, îl trăsnise gândul că nimeni niciodată nu va vedea cum arată, darămite să-i mai şi pese cuiva de asta. Aşa că s-a oprit brusc să mai lucreze cu ganterele şi a început să îşi petreacă timpul rămas liber bând bere întins pe canapea. Însă îi venea greu să se trezească în fiecare dimineaţă pe întuneric şi fără să mai fie şi mahmur, iar muncile zilnice îi cereau un anumit nivel de forţă şi condiţie fizică, aşa că a trebuit să îşi ţină în frâu şi acea pornire. A renunţat la bere şi a început să ridice din nou gantere, dar doar din când în când, reuşind astfel să găsească astfel o cale de mijloc. Însă de revenit, nu a mai revenit la forma pe care o avusese înainte.

Nathan s-a uitat în jos la propria cămaşă, încă roşie de la praf, când o umbră a trecut pe la fereastră. Ilse. Îi putea vedea silueta în amurg, cum se întindea să scoată cleştii de pe cearşafurile puse la uscat. Acestea se lăsau în bătaia vântului, ca şi cum ar fi trecut cineva printre ele. Nathan a mai privit câteva clipe, apoi a lăsat la loc pe canapea cămaşa fratelui său şi s-a dus afară, să vorbească cu soţia lui Cameron.

Ochii lui Ilse s-au oprit imediat pe urmele de praf roşu de pe hainele lui Nathan. Aici afară se vedea cumva mai bine decât în bucătărie. Nathan şi-a dat seama că ea se gândea la locul de unde provenea praful acela, iar mâna i-a rămas inertă pe un cârlig.

— O să iasă la spălat.

Ea nu a spus nimic, doar a continuat să strângă cearşafurile.

— Ascultă, Ilse, îmi pare rău pentru povestea aia idioată cu păstorul, de la cină. Nu am vrut să te supăr.

Ea a dat la o parte un cearşaf şi s-a uitat la el:

— Dar nu povestea m-a supărat, Nathan.

— Da, îmi închipui că nu asta a fost.

Ilse s-a întins după o faţă de pernă. După model, era a fetelor.

— Lasă rufele, a spus Nathan. Nu trebuie să le strângi acum.

— Ba trebuie. Sunt ale lui Lo. Şi sunt afară de ieri.

— Atunci e deja prea târziu.

Probabil că lenjeria de pat se uscase la cinci minute după ce fusese întinsă. Iar bumbacul era de acum plin de praf suflat de vânt în cele două zile.

— Oricum vor trebui din nou spălate. Lasă-le acum.

— Nu.

— Atunci lasă-mă să te ajut.

Ilse a încercat să protesteze, dar apoi a ridicat învinsă din umeri.

— Mersi.

Apoi l-a întrebat, răsucind un cleşte între degete:

— Nathan, tu ce crezi că s-a întâmplat cu Cam?

Bărbatul a tras un cearşaf de pe sârmă, dar nu a răspuns imediat.

— Crezi că s-a îndepărtat de maşină din greşeală? a continuat ea, cu ochii pe cleştele din mână. Sau părea să o fi făcut intenţionat?

— Nu ştiu.

— Dar ai fost acolo. Ce ai văzut?

— A venit şi un poliţist de la St Helens, îţi poate spune el tot ce...

— Ştiu asta, l-a întrerupt ea. Dar eu te întreb pe tine. Te rog.

Nathan a oftat. I-a spus ce a putut, cu cearşafurile foşnind în jurul

lor. A văzut cum pliul subţire dintre ochi i se adânceşte. Ilse a ascultat fără să spună o vorbă, cu ochii umezi şi cu gura strânsă. L-a întrerupt doar de două ori, prima dată când i-a spus despre mica groapă găsită la baza pietrei de mormânt şi apoi când a menţionat proviziile de apă şi de mâncare abandonate în spatele maşinii de teren a lui Cameron. Nici a doua oară nu a înţeles mare lucru.

În timp ce vorbea, o privea pe Ilse. Trecuseră zece ani, dar, cumva, în lumina potrivită, arăta la fel ca fata pe care o întâlnise în spatele barului, în acea primă seară. Şi el era diferit pe atunci, când era un client aproape fidel al singurului pub din oraş.

Trebuia să recunoască că bătea cam des drumul acela lung, însă rana divorţului îi era încă larg deschisă.

Soţia lui – *fosta soţie*, după cum confirmase în sfârşit ultima hârtie primită de la notar – făcuse drumul spre Balamara cu un an în urmă, împreună cu fiul lor de doar cinci ani atunci, Xander, şi fără să arunce măcar o privire în urmă. Şi fără intenţia de a respecta înţelegerea privitoare la vizitele copilului, după cum s-a dovedit ulterior.

Nathan îi promisese lui Xander că avea să îl sune zilnic la Brisbane, însă telefonul sunase în gol de prea multe ori pentru a fi doar o coincidenţă. Când a reuşit în sfârşit să îl prindă la telefon, Xander a fost luat prea repede pentru a-i permite să poată vorbi cu el, iar Nathan s-a trezit că ascultă sunetul tonului. Fusese imposibil să o facă pe Jacqui să stabilească nişte date fixe pentru vizite. Nathan îşi impusese să îi lase suficient timp ca să se adapteze la noua ei viaţă, ba chiar ceva mai mult de atât, însă în acea seară a intrat în barul din Balamara după ce îi transferase avocatului proaspăt angajat o sumă năucitoare pentru el.

Depărtarea de fiul său îl făcea să se simtă trist, onorariul avocatului îl făcuse să se simtă sărac, iar Nathan nu avea nicio speranţă că acea seară avea să schimbe lucrurile astea. Cât de mult te poate ajuta să tragi de o bere într-un bar pustiu?

Însă acolo era Ilse.

Ea era singura persoană din spatele barului, iar el era singura din faţă, aşa că l-a servit zâmbitoare şi s-a prezentat. S-a aşezat apoi în faţa lui şi au stat de vorbă. I-a spus că lucra în bar de trei săptămâni şi o zi, după ce ajunsese în oraş, cu rucsacul în spate, cu exact trei săptămâni şi două zile în urmă. Era olandeză la origine, dar studiase ştiinţele mediului în Canada şi la un moment dat s-a aplecat peste bar ca să îl înveţe cum să îi pronunţe numele cu accent uşor şi melodios:

— *Eel-sa,* încercase el, iar ea zâmbise.

— Pe aproape.

Perseverase până reuşise să pronunţe corect.

Părinţii ei divorţaseră, iar mama îi murise cu un an în urmă, de cancer la sân – aici se oprise din vorbit şi îşi coborâse privirea spre bar, pentru multă vreme, aşa că Nathan a încercat până la urmă să îi pună o mână pe braţ. Ea zâmbise atunci, iar el simţise că se dislocase ceva înăuntrul lui. În fine, spusese ea, încă zâmbind, acest lucru îi oferise motivaţia să călătorească, într-un sfârşit. Să aibă parte de o aventură şi să vadă puţin lumea.

— Şi cum ţi se pare deşertul? o întrebase el, făcând-o să râdă.

— Mişto. Parcă e capătul lumii.

Nathan a făcut cinste cu un rând şi au continuat să stea de vorbă în barul pustiu. A pus-o la curent cu bârfele locale. Apoi şi-a adus chitara din maşină – ulterior se ruşina când îşi amintea de momentul acela – şi i-a cântat ceva. Au râs mult împreună, el cântându-i cântece australiene pe care ea nu le mai auzise niciodată, iar ea cerându-i cântece olandeze despre care el nu auzise niciodată.

— Deci ce altceva fac oamenii ca să se distreze pe aici? întrebase ea în cele din urmă, într-un mod care îi amintise puţin de felul în care vorbea cu el Jacqui, în acele zile de demult, când lucrurile încă stăteau bine între ei.

— În afară de a veni aici? răspunsese Nathan. Să mă gândesc... Unora le place să-şi care pumni.

Fata dăduse ochii peste cap.

— E adevărat, nu trebuie subestimată chestiunea. Doi verişori de la Atherton s-au încăierat în stradă vreo patru ore anul trecut. Oamenii şi-au adus scaune şi s-au uitat la spectacol.

— Patru ore? a râs ea. Dacă e adevărat, ceea ce nu cred, apropo, înseamnă că erau ori foarte buni la lupte, ori foarte slabi.

Îi zâmbise şi el. Mai erau şi alte lucruri pe care oamenii de aici le făceau uneori ca să se distreze. Cum ar fi să conducă pe dunele de nisip ca să privească apusul soarelui cu o sticlă de vin alături. Ăsta putea fi un lucru foarte distractiv, dacă era făcut împreună cu persoana potrivită.

O privise şi fusese aproape sigur, după modul în care îşi aplecase uşor capul şi zâmbise, că l-ar fi însoţit dacă ar fi invitat-o. Nici măcar nu era nevoie să fie o chestiune serioasă – la urma urmei, nici nu se gândea să se mai însoare vreodată, Doamne fereşte! –, însă acum era în mod oficial celibatar şi liber. Ar fi fost doar o plimbare până la dune, împreună cu o nomadă. Era un drum al naibii de lung de la asta şi până la un inel pe degetul cuiva. Dar imediat l-a lovit un alt gând, care l-a întristat imediat, şi anume că de la un inel până la o factură cu patru cifre de la avocaţi nu era un drum la fel de lung. Aşa că Nathan a renunţat la gând şi a lăsat clipa să alunece pe lângă ei.

Au continuat însă să bea împreună şi au mai râs de câteva ori, apoi, la sfârşitul serii, când ea se pregătea să închidă, au rămas o vreme în uşă privindu-se. Se simţiseră deodată amândoi stânjeniţi, iar el a întrebat-o când urma să lucreze la bar săptămâna următoare. Îşi petrecuse noaptea pe bancheta din spate a maşinii, ca de obicei, privind stelele strălucitoare prin parbrizul murdar, apoi condusese acasă cu un zâmbet pe faţă, cum nu mai făcuse de foarte multă vreme.

Se întorsese la bar în weekendul următor, şi în următorul. Dar nu şi în cel care urmase. Între timp, Nathan se trezise că avea interdicţie în pub, magazin şi în orice loc în care se putea intra pe o rază de şase ore. Nu îi fusese precizată şi durata interdicţiei sale.

Permanentă, i se răspunsese atunci când cedase, într-un sfârşit, şi întrebase. Trecuseră de atunci nouă ani şi patru luni. Şi interdicţia nu se terminase.

— Cam avea vreun bilet asupra lui? a întrebat Ilse de sub frânghia de rufe, aducându-l înapoi în prezent. Sau a lăsat vreunul în maşină?

— Nu, a răspuns Nathan. Nici aici nu-i nimic?

Ilse a clătinat din cap.

— Exista ceva prin buzunarele lui care ar putea explica de ce se afla acolo în loc să se afle la Lehmann's Hill?

— Nu. Nici prin staţia radio n-a făcut vreun apel?

— Am fost toată ziua în birou, nu am primit nimic. Aş fi auzit.

Lui Nathan i-a venit în minte imaginea încăperii în care se derulau toate acele activităţi legate de organizare şi hârţogăraia care ţinea proprietatea în viaţă. Era o muncă de şapte zile din şapte: să faci comenzi de provizii, să negociezi cu contractorii, să verifici plăţile angajaţilor şi facturile furnizorilor. Fusese treaba lui Liz când era Nathan mai tânăr; acum căzuse în sarcina lui Ilse.

— Şi Bub, şi Harry au zis că, în ultima vreme, Cam le-a părut cam stresat, a spus el.

— Ce? Doar în ultima vreme? a întrebat Ilse uşor iritată.

— E mai de mult?

— Ştii ce înseamnă să administrezi locul ăsta. Ştiu şi *ei* cum este. Întotdeauna a fost stresat, chiar şi când lucrurile mergeau bine.

Ilse a smuls o faţă de pernă de pe frânghie şi a împăturit-o nervos, într-un pătrat boţit. A tras o gură mare de aer şi a despăturit-o la loc, încercând să o împăturească mai bine a doua oară.

— Dar cred şi eu că era ceva în neregulă, totuşi. Harry are dreptate. Cam era stresat şi prost dispus de multe ori. Şi mai era şi cu gândul aiurea, ceea ce nu-i stătea în fire. Am sperat să treacă, dar dura deja de vreo şase săptămâni, dacă nu şi de mai mult. Ba chiar starea lui se înrăutăţea.

— L-ai întrebat de ce?

— Bineînţeles, a răspuns ea, deodată încercând să se apere. Şi mi-a spus că totul era în regulă. Că erau mereu lucruri care îl preocupau pe aici. Faptul că el muncea din greu nu însemna că...

S-a oprit când amândoi au observat mişcare în fundul curţii şi s-au întors să se uite într-acolo. Lumina era foarte slabă, dar l-au văzut pe Bub mergând pe lângă cel mai îndepărtat colţ al gardului, unde era o moviliţă de pământ. S-a oprit apoi şi s-a uitat în jos. Chiar şi de la distanţa aceasta, Nathan ştia unde se oprise. Bub nu s-a uitat spre ei, iar Nathan nu era sigur că îi văzuse, printre cearşafuri.

— Ce face acolo? s-a încruntat Ilse.

— Dumnezeu ştie.

Bub stătea în faţa mormântului tatălui lor, iar deasupra se vedea silueta eucaliptului pe care îl plantase acolo, împreună cu fraţii săi, după înmormântarea de acum douăzeci de ani. Era o zi fierbinte şi trebuiseră să muncească din greu, dar fusese ideea lui Liz, aşa că au făcut-o: au săpat o groapă la căpătâiul mormântului. Acum ajunsese un copac destul de mare şi îi vedea ramurile legănându-se, negre pe fundalul cerului.

În stânga mormântului lui Carl Bright, pământul era împărţit în loturi pentru ceilalţi membri ai familiei, atunci când avea să le vină vremea. Locul de lângă tată ar fi trebuit să fie al lui Liz, în mod normal, însă Nathan şi-a dat seama că acum avea să fie al lui Cameron. S-a înfiorat.

— Trebuie să mă întorc în casă, a spus brusc Ilse, care părea să fi avut acelaşi gând ca şi el. Mă duc să văd ce fac fetele înainte să se oprească generatorul.

Închideau generatorul în fiecare noapte, pentru a face economie de carburant şi de bani, iar proprietatea rămânea astfel fără curent electric, în beznă totală pe timpul nopţii. Nathan era obişnuit cu asta. Începuse şi el să facă acelaşi lucru în perioada aceea, rămânând să zacă singur în întunericul dintre apus şi răsărit.

— Du-te, a zis Nathan, şi a arătat din cap către rufe: Le aduc eu înăuntru.

— Mulţumesc.

Ilse a părut să mai vrea să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Vântul a ridicat un cearşaf peste faţa lui Nathan, ascunzând-o pe Ilse privirii lui, în timp ce aceasta pleca. Nathan a dat la o parte cearşaful abia în momentul în care Ilse intra în casă. S-a întors către frânghia de rufe. În întunericul din ce în ce mai adânc, cearşafurile albe păreau de un cenuşiu roşiatic şi mohorât.

De partea cealaltă a curţii, Bub stătea în continuare lângă locurile pentru morminte. Doar spatele i se mai vedea acum. Nathan s-a întins după următorul cearşaf, dar s-a oprit când Bub a luat o ultimă duşcă din cutia pe care o avea în mână, apoi a pus-o pe pământ şi a dus o mână către şliţ. O clipă mai târziu, s-a auzit sunetul inconfundabil al unui jet lung de urină care uda pământul. Nathan a înţepenit. Zgomotul a continuat, puternic până la ultimii picuri înainte să se lase liniştea. Când a terminat, Bub şi-a tras la loc fermoarul şi a luat-o cu pas relaxat către casă, fără să arunce vreo privire în direcţia lui Nathan. Un sunet vag, ajuns până la el, i-a dat de înţeles că fratele lui fluiera.

Nathan nu s-a clintit până Bub nu a dispărut în casă. S-a îndreptat către mormintele familiei, tenebroase în acel moment, uitându-se cu mare grijă unde punea piciorul în întunericul care creştea. A privit către locul în care era îngropat tatăl lor şi la cel în care urma să fie Cameron curând, apoi s-a ghemuit şi a atins solul cu vârful degetelor. Era deja uscat. Pământul însetat înghiţise lichidul. Era imposibil de aflat pe care dintre locuri urinase Bub.

Capitolul 9

Era încă devreme când Nathan le-a văzut pe cele două fetiţe afară, în curtea de antrenamente pentru călărie. Fiicele lui Cameron. Le-a privit un minut, apoi s-a urcat pe scaunul pasagerului din maşina de teren a lui Harry.

Liz îşi pierduse dorinţa sau puterea de a protesta, aşa că Bub şi Xander insistaseră amândoi să meargă şi ei la întâlnirea cu poliţistul local, acolo unde fusese găsită maşina lui Cameron. Nimeni nu a spus asta, însă Nathan bănuia că toţi sperau în secret ca Glenn McKenna să ştie unde şi cum să caute şi să le poată spune exact ce s-a întâmplat.

Bub nu a scos niciun cuvânt, doar s-a urcat în spate, lângă Xander. Nathan încă putea simţi izul vag de urină când plecase de lângă morminte, cu o seară în urmă, însă, odată ajuns în casă, îl găsise pe Bub deja în dormitorul său, cu uşa închisă. Tocmai se întreba dacă să bată sau nu la uşă, când auzise strigătul lui Harry prin care avertiza că urma să oprească generatorul peste noapte. Nathan renunţase atunci. Nu era o conversaţie de purtat pe întuneric, fără să se poată privi ochi în ochi. Îşi repetase în minte ceea ce voia să îi spună, în timp ce se trântise pe canapea, în întunericul profund. Însă dimineaţă, când se trezise, ideile i se evaporaseră şi nici ceea ce credea că văzuse nu i se mai părea acum la fel de clar.

Harry a pornit motorul şi a luat-o pe potecă, spre ieşire. Nathan i-a făcut semn când au trecut pe lângă curtea de antrenament:

— Opreşte un minut, Harry.

Sophie, fetiţa de opt ani, era în mijlocul curţii şi ghida cu o singură mână un cal, cu frâiele lungi, să meargă în cerc. Cealaltă mână îi era prinsă într-o orteză. Lo, sora ei, care avea de acum cinci ani, stătea lângă gard, cu capul plecat, şi desena ceva pe o hârtie dintr-un teanc. Erau mai mari decât îşi aducea Nathan aminte, dar,

desigur, trecuse un an de când le văzuse. A văzut-o şi pe Ilse cum le supraveghea pe fete de pe verandă. Câinele lui Cameron, Duffy, stătea apatic la picioarele ei.

— Bună, fetelor! s-a aplecat Nathan pe geamul maşinii şi le-a făcut cu mâna nepoatelor sale, după ce Harry a oprit. Nu am avut ocazia să vă salut aseară. Ce mai faceţi? Pe Xander, îl mai ştiţi, nu-i aşa?

Sophie şi-a legat calul şi fetele au venit încet către Nathan. Mai ales Lo se uita la el ca şi cum ar fi fost un străin.

— Haideţi, salutaţi-l pe unchiul, a spus Harry când le-a văzut cum se opriseră fără să zâmbească.

— Bună, unchiule Nathan! s-a auzit Sophie fără tragere de inimă.

Lo, aflată la o jumătate de pas în spatele ei, a tăcut. Amândouă semănau mult cu Cam, mai ales la ochi, s-a gândit Nathan. Părul lor identic, de un blond murdar, avea probabil să se închidă la culoare cu timpul. Şi al lui Xander fusese la fel.

Nathan s-a uitat la orteza lui Sophie. Era confecţionată dintr-un material în culori vesele, cu ponei:

— Ce-ai păţit?

— Am căzut.

— Doamne, eşti bine?

— O fractură mică.

— Asta nu e bine.

— Nu.

Oare simţise acolo o mică undă de sarcasm? Nathan nu era sigur. Părea cam mică pentru asta.

— În fine, a spus el, să aveţi grijă! Presupun că o să ne vedem mai târziu.

Fetele au încuviinţat, apoi i-au aruncat o privire lui Harry şi s-au întors alergând în curtea de antrenament.

— Par puţin şocate de tot ce s-a întâmplat, a spus Nathan, în timp ce Sophie lua din nou în mână, cu fermitate, frâiele calului său. Dar măcar nu pare să o împiedice orteza aia.

— Nu, a răspuns Harry cu ochii la drum. Doar o ştii pe Sophie.

De fapt, nu o prea ştia, s-a gândit Nathan, în timp ce se îndepărtau. Când au trecut prin dreptul lui Ilse, ea le-a făcut cu mâna.

Au lăsat în urmă căminul părintesc, mergând în tăcere. Harry a luat-o pe drum, în loc să o taie peste padocuri, iar Nathan auzea pietricelele lovindu-se de maşină, mai sonore şi mai dese decât cu o zi în urmă. Harry conducea mai repede decât obişnuia Nathan să o facă, însă ştia că majoritatea oamenilor făceau asta.

Nathan abia împlinise douăzeci şi unu de ani când tatăl lui avusese accidentul. Locuia deja împreună cu Jacqui atunci, la propunerea ei, în aceeaşi casă căreia îi spunea el acum „acasă". Pe atunci, lucrurile stăteau foarte diferit, totul era nou şi sclipitor, şi făceau mult sex. Jacqui arăta bine şi se descurca şi mai bine în pat, aşa că Nathan a iubit-o multă vreme pentru asta. Cameron era plecat la studiile lui de afaceri agricole, iar Bub era încă un copil.

Pe Nathan cel mai mult îl surprinsese banalitatea accidentului. Carl şi Liz Bright se întorceau cu maşina din oraş, aşa cum o făcuseră de o sută de ori. O vită le ieşise în faţă şi Carl trăsese brusc de volan, ca să o evite, aşa cum o făcuse tot de o sută de ori.

De data aceasta, însă, ori fusese el prea încet, ori fusese maşina prea rapidă, ori trăsese el prea brusc de volan, ori nu trăsese suficient de brusc, dar agăţase animalul. Maşina s-a rostogolit de câteva ori şi s-a oprit cu roţile în sus. Carl a rămas prins între volan şi plafon. Liz şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit în întuneric, cu o rană plină de sânge la cap. Hemoragia bărbatului ei fusese fatală. A cerut ajutor prin staţia radio. A durat patruzeci de minute până a ajuns prima persoană la ei, apoi încă treizeci până a venit ambulanţa. Vreo patru ore cu totul se scurseseră din momentul accidentului şi până primiseră cel mai mic ajutor medical. Nicio altă maşină nu trecuse pe-acolo în tot acest timp.

Nathan dormea lângă Jacqui când a sunat telefonul. Ea bolborosise ceva de complezenţă, în timp ce el îşi punea cămaşa şi

pantofii. Lăsa cumva să se înţeleagă şi că o cam deranja faptul că Nathan pleca şi o lăsa singură în toiul nopţii pentru o tragedie familială. Lui Nathan i se părea foarte interesant cât de evidente erau semnele încă de atunci, dar el le observase abia când a privit în retrospectivă.

Când a ajuns şi el la faţa locului, Liz era deja în ambulanţă. De serviciu, un Steve Fitzgerald mai tânăr, care îl luase deoparte pe Nathan, ca să îi explice situaţia. Carl era încă imobilizat în maşină, dar pentru el nu mai era nicio urgenţă, era mort de-a binelea. Ulterior, Nathan îl auzise pe Steve şoptind către dispecer, prin staţia radio, că nu fusese o moarte rapidă şi fără durere. Şi că ar fi avut o şansă de salvare dacă ar fi dat cineva alarma mai curând.

În ambulanţă, învelită într-o pătură în ciuda căldurii nocturne, Liz era aproape de nerecunoscut sub crusta de sânge închis la culoare.

— A fost norocoasă, spusese Steve. Se va face bine.

Nathan se uitase la mama lui, rănită şi năucită, şi se gândise că părea departe de a fi fost norocoasă. Apoi se uitase în interiorul caroseriei contorsionate care fusese maşina şi, începând din acea zi, conducea mereu cu câţiva kilometri pe oră mai încet decât era strict necesar.

Nathan l-a auzit pe Harry mormăind ceva şi s-a uitat la el:

— Eşti OK?

— Da, a răspuns Harry. Îmi aminteam doar că tu şi cu Cam aţi fugit odată la mormântul păstorului, când eraţi mici. Mai ţii minte?

— Sigur.

Xander s-a aplecat înainte:

— Ce-au făcut?

Harry s-a uitat la el în oglinda retrovizoare:

— Nu ştii povestea?

Xander a clătinat din cap. Harry i-a aruncat o privire lui Nathan, care a ridicat din umeri:

— Nu văd de ce i-aş fi spus. A fost o tâmpenie.

— Mda, cam aşa a fost, a spus Harry. Dar eraţi copii. Cât aveai, doisprezece ani?

— Unsprezece. Iar Cam avea nouă.

Nathan a simţit cum i se strânge stomacul amintindu-şi de fratele său, cu picioarele lui prăfuite care ieşeau de sub un rucsac supraîncărcat.

— De ce aţi fugit? a întrebat Xander.

— Naiba ştie. Nu-mi amintesc, a minţit Nathan, simţind privirea lui Xander cum îl fixează, apoi şi pe cea a lui Bub. Şi să fie clar, nu fugiserăm la mormântul păstorului, ci era doar o escală în drumul nostru spre oraş.

Îşi îndesaseră diverse lucruri în rucsacuri şi plecaseră călare înainte de răsăritul soarelui. Nathan nu mai ştia ce se aşteptau ei să găsească în oraş. Ceva mai bun, oricum. Însă cu siguranţă avuseseră un plan. Îl discutaseră îndelung şi încă îşi amintea unele detalii acum. Doar că nu voia să vorbească despre asta.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Xander.

— Trebuie spus de la bun început că nu au ajuns prea departe, a răspuns Harry. Tatăl lor s-a prins de planurile lor în cinci minute după ce descoperiserăm că au plecat. Am mers cu maşina la mormânt, am parcat şi am aşteptat să îi vedem apărând de după coline. Îţi aduci aminte? l-a întrebat el pe Nathan.

— Da, îmi aduc.

Sentimentul de a vedea doi bărbaţi care aşteptau acolo.

— Şi ce s-a întâmplat când i-aţi găsit? a continuat Xander.

— I-am luat în maşină şi ne-am întors acasă, a spus Harry. Ţineam frâiele cailor pe geam şi ei galopau în urma noastră.

— Tata nu s-a supărat? s-a auzit şi vocea lui Bub din spate, pentru prima oară de când plecaseră.

— Ba da, a răspuns Nathan fără să se întoarcă la el, să-l privească. A fost.

— Normal că a fost.

Atmosfera din maşină a devenit brusc apăsătoare şi toţi au tăcut.

Nathan vedea în depărtare apărând lanţul stâncos. Nu mai aveau mult.

La vremea respectivă nu li păruse aşa, însă Nathan ştia acum că faptul că fuseseră găsiţi şi culeşi de pe drum a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Dată fiind perioada anului, ar fi rezistat, cel mult şi doar dacă aveau noroc, până a doua zi dimineaţă, chiar şi cu proviziile pe care le aveau la ei. Era anotimpul periculos. Acum ştia ce prostie făcuseră. Regulile antipozilor pot părea brutale, dar au fost scrise cu sânge. Cameron e o dovadă clară. Şirul gândurilor lui Nathan a fost întrerupt brusc, odată cu frâna lui Harry, care îi împinsese capul puţin înainte.

— Întoarce la dreapta aici! a spus Bub din spate.

Nathan s-a uitat la stânci şi la intrarea aproape invizibilă printre ele. Ajunseseră. L-a auzit şi pe Xander foindu-se în spate şi s-a uitat la el în oglindă. Fiul său îl privea pe Harry cu o expresie ciudată pe faţă.

Mai întâi au zărit maşina poliţiei, parcată la marginea pantei. Maşina lui Cameron se afla încă în vârf, exact aşa cum o lăsaseră. Lângă ea stătea sergentul Glenn McKenna, care le-a făcut cu mâna când i-a văzut coborând din maşină.

— Deci ai găsit-o, da? a întrebat Nathan arătând din cap către Land Cruiser.

McKenna a încuviinţat:

— Dacă vii din oraş, se poate vedea pentru o scurtă bucată de drum. Un minut, două, acolo unde drumul e mai ridicat, lângă graniţa ta, Nathan.

— Chiar aşa?

— Tu nu ai văzut-o?

— Nu folosesc drumul ăla, a răspuns Nathan privindu-l în ochi pe sergent. Duce într-un singur loc: în oraş.

McKenna i-a susţinut privirea:

— Corect. Îmi pare rău că nu am putut fi ieri aici. Cum a fost celălalt ofiţer?

Nathan şi Bub au făcut un schimb rapid de priviri.

— În regulă, a spus Nathan.

— Am auzit lucruri bune despre el, a completat McKenna, după care a arătat cu capul către portiera maşinii şi s-a încruntat: Înţelesesem de la el că era deschisă.

— Era, când am găsit-o noi, a răspuns Nathan, şi i-a întins cheile. El a închis-o.

— De ce?

— În caz că mai apare cineva.

McKenna a părut uşor amuzat, dar nu a mai zis nimic. A deschis maşina şi s-a uitat înăuntru. A verificat atent, uitându-se în aceleaşi locuri în care căutase şi colegul său, plus altele câteva la care tipul celălalt nu se gândise. Ca şi Ludlow, a făcut o pauză când a văzut mâncarea şi apa din spate. Nathan simţea deja că sendvişurile şi fructele începuseră să se strice. În cele din urmă, sergentul a trântit uşa portbagajului.

— Presupun că am făcut tot ce puteam face aici, e în ordine să luaţi maşina când plecaţi.

Xander a părut consternat:

— Adică nu o mai ţineţi pentru... investigaţii sau altceva de genul ăsta?

— Nu, prietene, îmi pare rău, a clătinat McKenna din cap. Sincer, aş ţine-o dacă aş crede că asta ar putea ajuta cu ceva. I-aş chema pe băieţii de la CIB[7] aici, să vină cu avionul de la oraş şi să facă toate testele, însă n-ar veni dacă nu au pentru ce. Ar trebui să avem un caz pentru asta. Iar aici nu e niciun semn de luptă. Nu e nimic distrus, nu a fost furat niciun echipament de valoare. Nu ştiu ce a fost în mintea lui Cameron, însă unchiul tău nu a murit în maşina asta.

Pentru un minut, s-a lăsat tăcerea. Banda de delimitare legată de

[7] Criminal Investigation Branch, divizia criminalistică a poliției din Australia *(N. t.)*.

mânerele portierelor flutura în vânt.

— Deci ce ştim până acum? a zis McKenna uitându-se la cei patru din faţa sa. Cameron a spus că se duce la Lehmann's Hill, însă, dintr-un motiv oarecare, s-a răzgândit. Iar de aici până la locul în care a sfârşit e o cale a naibii de lungă. Cred că ar fi trebuit să ştie cărui risc se expunea aşa, în perioada asta a anului. Să mergi pe jos, fără apă. La ce oră a plecat miercuri de acasă?

— Pe la opt, a răspuns Harry. L-au văzut Ilse şi unul dintre angajaţii sezonieri.

— Am vorbit cu Steve la clinică, a spus McKenna. Autopsia a fost programată, însă el presupune că a murit înainte de joi dimineaţă, pe la zece cel mai târziu. Poate chiar ceva mai devreme, dată fiind temperatura.

Poliţistul s-a întors către Bub şi i-a vorbit pe un ton blând:

— I-ai spus sergentului Ludlow că ţi se părea că fratele tău avea ceva probleme în ultima vreme. Despre ce anume crezi că era vorba?

— Nu ştiu.

McKenna a aşteptat, însă Bub nu a mai spus nimic.

— Uite, a intervenit Harry. Cam administra afacerea cu o mână de fier şi nu obişnuia să vorbească despre treburile lui. Ştii asta. Însă Bub are dreptate. În ultimele săptămâni, a omis să facă nişte chestii.

— Cum ar fi? a întrebat McKenna.

— Nimic foarte important. Totuşi, zicea că le face şi nu le făcea. Cum ar fi să repare gardul padocului sau altele de genul ăsta.

— A spus că s-ar fi certat cu cineva? Poate cu cineva din oraş? a întrebat McKenna, şi amândoi, Bub şi Harry, au clătinat din cap. Dar cu vreunul dintre voi? Sau cu doamna lui?

La întrebarea asta, lui Nathan i s-a părut că vede o mică iritare, însă şi de data asta cei doi doar au clătinat din cap.

— Asta înseamnă „nu”? a zis McKenna. Sau e un „nu ştiu”?

Harry a spus că „Nu” în acelaşi timp cu Bub care a zis „Nu ştiu”.

Sergentul s-a uitat atent la ei, pe rând, aşa cum face un profesor

în clasă, iar Nathan a început să se simtă şi el puţin vinovat. Aruncând o privire cu coada ochiului spre ceilalţi, bănuia că nu era singurul. Singura excepţie era Xander, care încă îl privea pe Harry curios.

— Ei bine, presupun că oricine ar fi văzut maşina asta goală aici ar fi făcut ceea ce trebuie şi ar fi dat alarma, a spus scurt McKenna.

Poliţistul s-a uitat la Nathan, care i-a întors privirea, împietrit. Dacă şi-ar fi plecat privirea de fiecare dată când cineva menţiona asta, nu ar mai fi privit în ochi pe nimeni niciodată.

— În fine, a trecut mai departe McKenna, respirând adânc. Nu s-a primit niciun telefon, deci presupun că nu a trecut nimeni pe aici.

— Credeţi că unchiul Cam ar fi putut opri să ajute pe cineva şi aşa a dat de necaz? a întrebat Xander. Vreun turist sau aşa ceva?

— Nu vreau să exclud posibilitatea aceasta, a răspuns McKenna. Dar nici nu am auzit să fi trecut cineva pe aici.

Nathan ştia că nu era un lucru uşor pentru un străin să străbată districtul fără ca localnicii să afle despre asta. Drumurile deşertului erau închise pe timpul verii, rămâneau deschise doar două dintre ele. Doar două opţiuni care leagă două orăşele aflate în direcţii opuse, la sute de kilometri distanţă. La un moment dat, oricine ar fi fost obligat să se oprească şi să alimenteze cu carburant, iar localnicii obişnuiesc să se holbeze la maşinile străine, în perioada aceasta a anului. Nu era deloc uşor să te strecori neobservat pe aici. Însă, şi-a spus Nathan, nu era nici imposibil.

— E totul în regulă la fermă? a întrebat McKenna, iar Harry a încuviinţat. Nu trebuie luată drept întrebare de complezenţă, ci chiar întreb dacă armele voastre sunt în regulă pe acolo.

— Da, a răspuns Harry, cu un ton uşor mai ridicat decât cel normal.

— Sunt toate numărate? Sub cheie?

— Da.

— Unde mai ţineţi voi cheia acum? Sunt sigur că e şi ea închisă bine undeva, după cum prevede legea, a continuat McKenna,

impasibil.

Ştiau cu toţii că acea cheie era atârnată, în mod normal, de uşa din spate.

— E la mine, a spus Harry, iar Nathan l-a privit surprins. E prinsă la brelocul meu de trei săptămâni încoace.

L-a privit şi McKenna:

— Şi care este motivul pentru care o porţi după tine?

— Niciunul, a răspuns Harry. Am avut nevoie de ea într-o zi şi nu am mai pus-o la loc.

— Cameron nu ţi-a cerut-o?

— Nu era nevoie să o ceară. Putea să o ia, pur şi simplu. Dar nu, nici nu a cerut-o, nici nu a luat-o.

— Bine, s-a încruntat McKenna, care a părut că vrea să mai spună ceva, dar s-a răzgândit şi s-a uitat către Nathan: Şi la tine? S-a schimbat ceva în privinţa armelor?

— Nu, i-a răspuns Nathan privindu-l în ochi. Totul la fel ca ultima dată.

— În regulă, a spus McKenna. Ilse ce face?

Nathan a simţit o împunsătură la auzul numelui:

— Nu prea bine.

— Şi mama ta?

— Nici ea.

— O să le sun. Şi voi... a şovăit McKenna. Voi ce faceţi? E o perioadă dificilă, cu presiuni din toate părţile. Voi sunteţi OK?

Nathan ştia ce voise de fapt să întrebe. *Mai simte cineva nevoia să lase totul baltă acum?*

— Suntem bine, cred, a spus el când a văzut că nu mai răspunde nimeni altcineva. Adică pe cât de bine se poate date fiind circumstanţele.

— Şi ştiţi că mă puteţi suna oricând. Sau pe Steve, la clinică. Oricând vreţi să staţi la taclale sau orice altceva.

Au încuviinţat toţi, politicoşi.

— Bine, a spus McKenna, apoi i s-a adresat lui Nathan: Vino cu

mine. Trebuie să îţi dau nişte informaţii pe care le am în maşină.

Nathan l-a urmat până la baza pantei, unde era maşina poliţiei, iar McKenna a deschis torpedoul. A scos de acolo o mână de cărţi de vizită:

— În cazuri ca acesta, sunt obligat să vă dau aşa ceva.

Nathan le-a luat. Erau cărţi de vizită cu numerele de telefon şi adresa de internet a unei asociaţii pentru prevenirea sinuciderilor şi a uneia pentru sănătate mintală.

McKenna se uita la el, jenat.

— Mai e ceva? a întrebat Nathan.

— Ştii, prietene, mai devreme nu am vrut să fiu ironic. Despre faptul că nimeni nu a raportat maşina. Am vrut să spun, ştiu că în general eviţi pe cât poţi oraşul...

— Nu că aş avea de ales, nu-i aşa?

— Ei, nu e chiar aşa. Ai de ales. Ai fi putut veni acolo şi să stârneşti necazuri, de-a lungul anilor, însă ai ales să nu faci asta, iar eu am apreciat acest lucru.

— Mă bucur că apreciază cineva.

— Şi ştiu că ai zis că te-ai obişnuit cu situaţia până acum, dar având în vedere cele întâmplate, dacă tu simţi că e deja prea mult şi crezi că...

Vocea lui McKenna s-a stins.

— S-ar putea să fiu depăşit de situaţie, precum Cam?

— Mda, cam aşa ceva. Uite, dacă simţi vreodată că lucrurile se înrăutăţesc, să ştii că poţi veni în oraş oricând ai nevoie.

Nathan a încuviinţat. McKenna era un tip OK. Ceea ce se întâmplase nu fusese vina lui – nu fusese vina nimănui în afară de a lui Nathan – şi McKenna fusese cât se poate de imparţial atunci. Nu era uşor să fie singurul poliţist. Încercase să pună o vorbă bună de câte ori se putuse, încercase să ridice la loc punţile. Nu era vina lui că nu reuşise să schimbe nimic.

— Mulţumesc, prietene, a spus Nathan. Dar sunt în regulă şi singur.

— Am auzit că aveai staţia radio închisă când s-a declanşat căutarea lui Cameron.

— Şi?

— Şi cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Nathan nu a răspuns.

— Nici măcar nu e pentru prima dată.

— Nu ştiam că e ilegal să le închidem.

— E ca şi cum ar fi, prin locurile astea. N-o face pe deşteptul, i-a spus McKenna. În fine, deci să nu te jenezi să strigi după ajutor dacă simţi nevoia.

— Da. Am înţeles.

Părea că nu mai au nimic să îşi spună, aşa că McKenna s-a urcat în maşina poliţiei şi a plecat. Nathan a privit maşina până când s-a făcut mică de tot, apoi a urcat din nou panta până la ceilalţi.

— Ce sunt alea? a întrebat Xander cu ochii la cărţile de vizită din mâna lui Nathan, iar acesta i le-a întins.

Bub şi-a dat ochii peste cap.

Harry se uita către vest, cu o mască lipsită de expresie, ca de obicei.

— Vreau să mă întorc acasă după urmele lăsate. Să mă opresc la mormânt în drum.

— Nu e nimic de văzut acolo, a spus Bub.

— N-are importanţă.

Nathan l-a văzut pe Harry cum îşi bagă în portofel cartea de vizită de la linia telefonică de ajutor.

S-au uitat toţi la maşina lui Cameron.

— Cine vrea să o conducă la întoarcere? a întrebat Bub, şi s-a lăsat tăcerea.

— Mergem noi, a spus Nathan aruncându-i o privire lui Xander, care a încuviinţat.

— Bine, a spus Harry, şi s-a întors să coboare panta până la maşina sa. Ţineţi aproape, pentru orice eventualitate. Cameron... poate chiar avea probleme cu motorul.

— Nu-ţi face griji.

Era clar că niciunul dintre ei nu credea cu adevărat asta.

În timp ce Harry o pornise în jos, urmat de Bub, Nathan a desfăcut banda poliţiei de pe mânerele maşinii lui Cameron şi a urcat în maşină. Scaunul şoferului era foarte uzat şi a trebuit să se aplece şi să îl mişte înainte şi înapoi, până când a găsit distanţa potrivită pentru el faţă de pedale. Nu se simţea confortabil în scaunul acela, cu forme adâncite de constituţia mai uşoară a fratelui său. Nathan a potrivit apoi oglinda retrovizoare şi şi-a văzut reflexia în ea. Ochii îi semănau suficient de mult cu ai lui Cam cât să-l facă să privească în altă parte.

— Harry ştia unde să întoarcem, s-a auzit vocea liniştită a lui Xander de pe scaunul pasagerului.

— Ce?

— Ştia, a dat el din cap către maşina lui Harry. Pe drum, la venire, a ştiut printre ce stânci să trecem ca să ajungem la maşina lui Cam.

— Pentru că i-a spus Bub. L-am auzit eu.

— Nu. Bub a zis abia după ce Harry începuse să cotească.

— Nu, a spus Nathan, şi a făcut un efort să îşi aducă aminte. A fost înainte.

Aşa fusese? Era îngândurat atunci, nu fusese atent.

— Oricum, Harry ştia unde se afla maşina. I se spusese.

— Ştiu. Dar şi noi ştiam ieri, şi tot am ratat intrarea. Ba chiar am greşit din nou când l-am condus ieri pe poliţist aici, deşi fuseserăm deja o dată acolo, împreună cu Bub. De unde a ştiut Harry pe care intrare să o ia?

— Pentru că el cunoaşte toată zona asta ca pe propriul buzunar. O ştie la fel ca toată lumea. Ar fi trebuit să nimerim şi noi.

La picioarele pantei, maşina lui Harry prindea viaţă uruind. Nathan a clătinat din cap şi a învârtit în contact cheile lui Cameron. Motorul a demarat perfect, la fel ca ieri. Încetişor, cu piciorul pregătit să apese pe frână, Nathan a pus maşina în mişcare şi a

început să-i urmeze pe Harry şi pe Bub către mormânt. Harry a ţinut linia gardului, reconstituind călătoria de cu o zi înainte. Nathan putea vedea în maşina din faţă nişte umbre mişcându-se – capetele celor doi bărbaţi, care vorbeau între ei.

— Poate doar şi-a dat seama singur, a spus din nou Nathan.

— Mda, a răspuns Xander într-un sfârşit, şi s-a trântit înapoi pe spătarul scaunului. Probabil că da. Scuze. Au fost două zile complicate.

— Ştiu.

Maşina lui Harry a început să ia avans, iar Nathan a apăsat pe acceleraţie ca să ţină aproape. Nu-i mai vedea pe Harry şi pe Bub mişcându-se. Poate că terminaseră de vorbit. Nathan privea maşina îndepărtându-se şi a simţit o împunsătură uşoară. Ca începutul unei mâncărimi – mică şi controlabilă, însă în niciun caz plăcută. Şi-a spus să se mai tempereze. Era vorba despre unchiul Harry. Practic, Nathan îl ştia pe omul ăsta dintotdeauna. Dacă exista cineva care să cunoască bine locurile astea, apoi Harry era acel cineva. Deci nu era deloc improbabil să fi făcut şi de data asta o presupunere corectă.

Şi totuşi, o voce firavă îi şoptea ceva la ureche lui Nathan. Întinderea asta de pământ era foarte mare, iar presupunerea fusese chiar foarte bună.

Capitolul 10

Mâncarea abandonată de Cameron în spate începuse să pută, iar Nathan a crăpat puţin geamul maşinii.

— Am putea să o aruncăm, a spus Xander, care în mod clar se gândea la acelaşi lucru ca el.

— Mda, a zis Nathan, dar nu a încetinit.

Lucrurile din spate fuseseră proviziile de supravieţuire ale lui Cameron. Din motive pe care nu le putea explica cu subiect şi predicat, i se părea nechibzuit, într-un mod ciudat, să arunce chiar şi o parte din ele acum.

Xander încă se mai uita la umbrele lui Harry şi Bub din maşina din faţă. Nathan s-a încruntat de unul singur. Avea încredere în Harry, chiar avea. Chiar ar fi putut garanta cu viaţa pentru el dacă s-ar fi pus problema. Şi totuşi, când acesta şi-a întors capul să îi spună ceva lui Bub, lui Nathan i-a revenit în minte momentul acela de dinainte de a ajunge la maşina lui Cameron.

— E interesant că Glenn a putut observa maşina lui Cam de dincolo de graniţa ta, a spus deodată Xander. Era al naibii de bine ascunsă.

— Da, dar poţi să spui asta despre o mulţime de alte locuri. Cam ar fi putut să o lase în mijlocul drumului, în plină zi, şi să nu fie găsită multă vreme. Cât de des trece cineva pe acolo? O dată pe săptămână? Şi chiar şi atunci, suntem doar noi sau cei de la Atherton.

— Aşa cred, a spus Xander, privind pustietatea din jur. Totul e atât de plat pe aici, încât, dacă aş vrea să îmi fac nevăzută maşina, aş lăsa-o şi eu pe după stâncile alea. E nasol că n-a trecut nimeni pe acolo mai devreme, cu maşina sau cu avionul. Chiar dacă joi a fost tardiv, poate că miercuri nu ar fi fost.

Nathan a tăcut, însă Xander avea dreptate. Dacă ar fi găsit cineva maşina mai devreme, ar fi dat alarma imediat şi s-ar fi strâns

ajutoare. Nathan s-a întrebat brusc – deşi a încercat să nu o facă – dacă i s-ar fi întâmplat şi lui însuşi acelaşi lucru. Dacă ar fi fost găsită maşina lui aşa abandonată şi dacă ar fi fost el în necaz sau dispărut. Oare ar fi anunţat vreun trecător? Sau toţi oamenii aceia care încă îi întorceau spatele ar fi descoperit într-un astfel de moment că, la o adică, nu erau cu nimic mai buni decât el? Chiar nu ştia răspunsul la această întrebare.

Nu fusese vina lui Ilse, absolut deloc, însă Nathan nu ar fi fost în oraş în ziua aceea dacă nu ar fi fost ea. Era al treilea weekend la rând când se ducea la bar. Renunţase să mai pretindă că avea treburi în oraş care să merite drumul şi pur şi simplu se dusese acolo.

A doua oară, pe când stăteau faţă în faţă în barul gol, Nathan se pomenise că îi povestea lui Ilse despre divorţul său şi despre fiul care locuia la o mie cinci sute de kilometri depărtare. În replică, ea îi povestise despre cum fusese nevoită să pună pauză visului ei de a-şi lua diploma şi a ajunge îngrijitoare cu normă întreagă atunci când cancerul mamei sale ajunsese în faza terminală. Era logodită pe-atunci, însă greutăţile zilnice ale vieţii cu un bolnav pe moarte fuseseră un pic prea mult pentru el, aşa că, în momentul în care mama ei murise, Ilse deja nu mai era logodită.

Mai luaseră un rând de băut şi cumva – Nathan nu ştia exact cum – ajunseseră să zâmbească şi, într-un final, chiar să râdă. Nu de cele întâmplate, ci de alte lucruri, lucruri mai frumoase, care făceau ca toate celelalte să fie mai uşor de dus. El nu-şi putea lua ochii de la ea. Îi plăcea cum arăta şi cum se uita la el. I-a povestit despre dunele de nisip. Ea i-a zâmbit şi i-a spus că i-ar face plăcere să le vadă într-o zi împreună cu el.

A treia oară, Nathan stătuse din nou până la închidere, apoi o ajutase pe Ilse să strângă, iar ea îl luase de mână la plecare. Drumul era pustiu în ambele direcţii. Fata se lăsase condusă de el departe de singurul felinar, astfel încât să poată vedea mai bine splendidul cer al nopţii şi Nathan se trezise, aşa cum sperase, într-un locşor

întunecat, lipit de fata sprijinită cu spatele de maşina lui de teren în timp ce-i săruta buzele fierbinţi. Prins în vârtejul năvalnic al unei plăceri amestecate cu neîncredere, deschisese uşa din spate a maşinii, unde îl aştepta un sac de dormit desfăcut. Îi simţise pielea fină şi caldă a lui Ilse pe sub cămaşă şi mâinile pe care ea i le pusese pe jeanşi. O ţinuse strâns lipită de el şi îi ascultase respiraţia ritmică şi rapidă, în timp ce stelele străluceau deasupra lor, prin geamurile prăfuite.

Apoi stătuse alături de ea privind-o, cu portierele deschise, să intre o adiere de vânt, şi cu sacul de dormit înghesuit într-o parte.

Ea zâmbise şi dinţii îi străluciseră albi în întuneric.

— Ce?

— Nimic. A fost...

Căutase cuvântul potrivit. Rafinat, însufleţitor, cel care poate transforma.

— Grozav, spusese el.

Era pentru prima dată după plecarea lui Jacqui, dar nu era numai asta. Se simţise mai bine decât se simţise de mulţi ani încoace.

— Chiar grozav.

— Mulţumesc, răsese ea.

O mângâiase uşor.

— Şi acum?

Ilse zâmbise din nou.

— Sunt destul de sigură că în manualul de instrucţiuni pentru nomazi scrie că asta e partea în care tu dispari în lumina răsăritului, iar eu nu mai aud niciodată nimic despre tine.

Fusese rândul lui să râdă.

— Nicidecum, spusese Nathan, apoi o trăsese mai aproape, simţind cum îi scânteiază pielea când Ilse se întorsese spre el. Nu asta se va întâmpla.

Se dovedise că Ilse se şi înşelase, dar şi avusese dreptate. Însă la vremea respectivă, el chiar crezuse în ceea ce spusese.

— De ce se opresc? s-a aplecat brusc în faţă Xander, în scaunul pasagerului, aducându-l înapoi la realitate pe Nathan.

În faţa lor, maşina lui Harry oprise lângă gard. Nu erau deloc aproape de mormântul păstorului. Nu erau deloc aproape de nimic, din câte îşi putea da seama Nathan.

L-au văzut pe Harry sărind din maşină, dar lăsând motorul pornit. S-a ghemuit ca să se uite la pământ, atingând de mai multe ori ţărâna cu degetul.

— Ce se întâmplă? a spus Xander.

— Nu ştiu, a răspuns Nathan.

A coborât geamul şi s-a aplecat în afară.

— Harry! Ce faci?

— Caut.

— Ce?

— Orice.

Şi poliţistul din St Helens spusese cam acelaşi lucru, dar în cazul lui Harry, cel puţin, exista posibilitatea ca asta să şi însemne cu adevărat ceva util. Nathan a ridicat geamul la loc şi a ridicat din umeri.

— L-ai auzit. Caută.

Xander s-a lăsat pe spate şi a aşteptat. Mai multe minute s-au scurs până când Harry s-a întors într-un final în maşina sa. Au pornit din nou la drum.

Ilse plecase imediat după răsăritul soarelui. Or fi fost locuitorii oraşului puţini şi rarefiaţi, însă erau şi genul care se trezesc devreme dimineaţa. Îl sărutase în timp ce îşi încheia nasturii cămăşii.

— Te conduc acasă, spusese Nathan.

— Nu e nevoie, acolo stau, răspunsese ea şi îi indicase clădirea cu spaţii de cazare din spatele pubului.

— Atât de aproape? Am fi putut merge acolo.

A sărit din maşină şi a zâmbit.

— Ce nu e în regulă? Nu te-ai simţit suficient de bine aici?

— Ba da.

— Şi eu.

O urmărea îndepărtându-se şi simţea că vibrează. Îşi pusese hainele pe el şi zâmbetul îi rămăsese lipit pe faţă toată dimineaţa, cât timp îşi făcuse treburile prin oraş. Aproape terminase şi făcea plinul la staţia de benzină, înainte să o ia spre casă, când cineva se oprise în spatele său. Nathan observase cu coada ochiului maşina scumpă de teren şi zâmbetul îi pierise, într-un final.

Îşi ţinuse capul în jos în timp ce socrul său – *fostul* socru – deschisese portiera şoferului şi sărise jos. Privind tot cu coada ochiului, lui Nathan i se păruse că Keith Walker ezitase. Dar nu pentru multă vreme. Erau doar două pompe acolo, iar Nathan o folosea pe una dintre ele. Dacă Keith avea nevoie de carburant, nu avea de ales. Pusese mâna pe cea liberă.

— Nathan.

— Salut, Keith.

Nathan s-a concentrat pe pompa lui. Avea de gând să îşi umple rezervorul şi să o ia din loc. Şi gata.

Keith se uitase la el:

— Am vorbit cu Jacqui ieri.

Nathan privea cifrele rotindu-se pe cadran:

— Da.

Afirmaţie, nu întrebare.

— Şi să ştii că a vorbit cu avocaţii să îţi respingă cererea.

— Aha.

— Nathan, fii rezonabil! Nu poţi să ceri o astfel de legătură, ar însemna prea multe telefoane şi vizite pentru un copil de vârsta lui Xander.

— Avocatul meu consideră că este o împărţire a custodiei destul de obişnuită.

— Poate pentru cupluri care locuiesc la doi paşi distanţă unul de altul. Dar nu şi pentru tine, care locuieşti atât de departe.

— Ea este cea care a plecat, nu eu.

Nathan tăcuse, dar apoi continuase:

— Şi îmi închipuiam că ţi-ar plăcea şi ţie să îl vezi mai des pe Xander.

Keith, care avea patru proprietăţi, era unul dintre cei mai mari latifundiari din ţară. În anii mai buni, se întâmplase ca numele să-i apară pe la coada listei celor mai bogaţi. Clătinase din cap şi răspunsese sec:

— Kathy şi cu mine îl vedem pe Xander la Brisbane. Nu există niciun motiv ca puştiul să vină până aici.

— Sunt tatăl lui, Keith.

Se auzise un clic dinspre pompă. Rezervorul era plin.

— Deci iată un motiv al naibii de bun.

Nathan se uitase pentru prima dată direct în ochii socrului său. Era cam palid şi părea obosit. Probabil că stătuse până târziu să îşi numere banii, s-a gândit el în timp ce mergea înăuntru să plătească. Văzuse prin fereastră că şi Keith se uita după el.

Nathan nu ştiuse niciodată cu ce greşise încât omul ăsta să i se împotrivească atât de tare. Keith nu se înţelesese bine cu tatăl lui Nathan, dar asta nu era ceva de-a dreptul neobişnuit. Nici Nathan nu se înţelesese bine cu tatăl lui. Iar Keith păruse în regulă atunci când Nathan şi Jacqui începuseră să iasă împreună. Nathan se întreba dacă nu cumva se abţinuse atunci să reacţioneze, aşteptând să se risipească romantismul dintre ei.

Lucrurile se înrăutăţiseră pe măsură ce relaţia lor devenea tot mai serioasă, iar în preajma nunţii, Nathan şi socrul său abia dacă îşi mai spuneau câteva cuvinte. Keith încercase de mai multe ori să o convingă pe Jacqui să nu se mărite cu Nathan, lucru pe care acesta îl aflase la ceva timp după aceea, când Jacqui i-l aruncase în urlete din colţul celălalt al camerei.

Însă nunta avusese loc, iar apoi Keith îşi scobise din întinsa lui proprietate şi le dăduse o bucată, în semn de pace. Era o fâşie relativ mică, la graniţa cu familia Bright, iar Keith o prezentase drept cadou proaspeţilor însurăţei. Să-l ia drept un prim pas în domeniul

Kirrabee, le spusese el. Dacă avea să le meargă, ar fi putut cumpăra mai mult, în timp, de la el.

În sinea lui, Nathan avusese ceva dubii în legătură cu acea bucăţică de pământ. Nu-i plăcuse niciodată cum arăta fâşia de teren aflată de acea parte a gardului, însă Jacqui era atât de încântată, încât nu putuse spune nimic. Îl îndemnase să investească în acel pământ, să îl trateze ca pe o proprietate de familie cu planuri mari de viitor. Nathan îi vânduse atunci lui Cameron jumătate din treimea de Burley Downs moştenită după moartea tatălui său.

Noul lui pământ înghiţise cu viteză banii pe care îi băgase în el. Jacqui nu putea înţelege. I-a spus să îşi vândă şi restul de Burley Downs pe care îl mai avea. Să investească şi mai mult. Să se străduiască şi mai mult. Tatăl ei făcuse bani buni cu proprietatea lui, Nathan de ce nu putea? Însă el a refuzat să vândă restul moştenirii, iar acesta fusese motivul primei lor mari dispute de cuplu.

Jacqui se dusese să stea cu părinţii ei pentru câteva zile. Când s-a întors, Nathan i-a spus răspicat că pământul primit de la Keith nu era bun de nimic. Aceea fusese cea de-a doua mare ceartă a lor. Jacqui se urcase înapoi în maşină şi dispăruse alte câteva zile acasă la ai ei. Iar în timp ce o urmărea cu privirea îndepărtându-se de bucata lor de pământ de rahat, Nathan se gândea că fix asta şi urmărise Keith, probabil.

Nathan a simţit cum trece cu roţile peste un dâmb şi şi-a spus să fie mai atent. Pământul era denivelat şi nu ştia cum se comportă maşina lui Cam. Să rămână împotmolit în nisip era ultimul lucru de care avea nevoie. În faţa lor, maşina lui Harry încetinise din nou. Se mai oprise de două ori în drum şi ieşise ca să examineze pământul de-a lungul liniei gardului sau să dea roată încet, uitându-se cu atenţie la împrejurimi.

— Ce crede că o să găsească la mormânt? a întrebat Xander când l-a zărit în depărtare.

— Nu ştiu, a răspuns Nathan. Însă îl ştia pe Cam de când s-a

născut. Poate doar vrea să vadă cu ochii lui.

— Poate, a spus Xander, dar fără să pară convins.

Lui Nathan i-a lipsit Xander şi mai mult decât se aşteptase, atunci când, într-un sfârşit, Jacqui plecase definitiv. Îl ameninţa de atâta vreme că avea să facă asta, încât s-a simţit aproape uşurat când chiar a făcut-o. Lui Jacqui nu-i mai plăcea absolut nimic. Nathan era un soţ de tot rahatul, un tată de tot rahatul, nu era în stare să le asigure decât o viaţă de tot rahatul, şi ţinuse neapărat să îi spună şi lui toate astea. Nathan crezuse că avea să fie bucuros să scape de ea, însă despărţirea de Xander îl făcuse praf într-un mod aproape fizic.

Se uita des la poze. La faţa fericită a lui Xander, la mânuţele lui şi la părul des, puţin ondulat deja. Lui Nathan îi era dor până şi de plânsetele lui din miez de noapte, ca un huruit de motor. Când Xander era bebeluş, Nathan obişnuia să se aşeze lângă pătuţul lui, în întuneric, şi să cânte încetişor la chitară. Era unul dintre puţinele lucruri care păreau să îl liniştească pentru o vreme, dar Nathan fusese surprins să afle că lui Jacqui i se părea mai degrabă enervant decât folositor.

Nathan refuzase să se certe cu ea în faţa lui Xander. Nu era copilul de vină pentru că ei doi se certau. În momentele lui de mare sinceritate, Nathan recunoştea că nu fusese vina ei exclusivă. Fuseseră nişte ani grei, fiind căsătoriţi şi separaţi totodată, iar el descoperise că se simţea uneori mai bine după ce Jacqui a plecat. Ca atunci când stătea întins pe bancheta din spate a maşinii sale lângă o barmaniţă olandeză drăguţă. Dar de Xander îi era mereu dor.

Nathan se întreba uneori ce s-ar fi întâmplat în ziua aceea dacă n-ar fi intrat în vorbă cu Keith la benzinărie, şi ar fi urcat în maşină şi s-ar fi dus direct acasă. I-ar fi putut strânge mâna în trecere socrului său – l-ar fi putut chiar pocni drept în faţă – şi lucrurile ar fi stat mai bine pe termen lung.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplase. Plătise carburantul şi Keith îi strigase de la distanţă:

— Să ştii că o să-i plătim avocaţii lui Jacqui, Kathy şi cu mine.

— O tâmpenie.

Nathan rămăsese pe loc, la câţiva metri distanţă de maşina lui.

— E adevărat.

— Sunt convins că e al dracului de adevărat, a spus Nathan schimbându-şi direcţia şi îndreptându-se direct către Keith. Ziceam că e o tâmpenie faptul că vă băgaţi şi voi nasul.

— Ni se pare că eşti iraţional...

— Eu?

— ...şi vrem să îi asigurăm lui Jacqui cea mai bună reprezentare. Şi lui Xander.

— Xander e bine, amice. Nu are nevoie de ajutorul tău. Are nevoie să îşi vadă tatăl din când în când, de asta are nevoie.

— Nathan...

— Dacă ar fi după nenorocita de fiică-ta...

— Hei, ai grijă cum vorbeşti! a spus Keith părând că se sufocă de nervi.

— Nu, *tu* să ai grijă! Dacă ar fi după nenorocita de fiică-ta, ar însemna să nu îmi mai văd niciodată copilul.

Keith nu i-a răspuns, însă pe chipul lui a putut citi ceva de genul *Aşa ar fi ideal.*

Nathan a simţit un fior de teamă. Se aşteptase la ceva opoziţie în privinţa cererilor lui de custodie, însă nu se gândise că aveau să meargă atât de departe. Nu puteau să îl separe complet de Xander! Sau puteau? Îşi închipuia că nu, însă e drept că Keith avea nişte buzunare foarte largi.

Nathan a făcut un pas înainte, a ridicat un deget şi l-a îndreptat către fostul său socru. O vedea pe Kylie, angajata de la staţia de benzină, cum îi privea prin geam. Mai târziu, aceasta avea să declare că Nathan avusese un comportament agresiv. Însă atunci, pe loc, lui Nathan nu îi păsase de nimic.

— Keith, amice, a spus el încercând să îşi controleze tonul aşezat al vocii. Ascultă-mă cu atenţie, pentru că e cel mai adevărat lucru pe

care o să-l auzi în tot acest an. Oi fi tu capabil să cumperi şi să vinzi toate nenorocitele de vite din districtul ăsta, dar să mă ţii departe de Xander nu o să poţi!

— Asta îşi doreşte Jacqui.

— Mi se rupe. Jacqui va trebui să se obişnuiască cu ideea asta.

Keith şi-a zornăit cheile, poate puţin cam nervos:

— Nu neapărat. O pot ajuta eu. Dacă erai un soţ şi un tată mai bun, n-ai fi ajuns niciodată în situaţia asta.

— Amice, nu există nimic pe lume care să o facă fericită pe femeia aia. Poate dacă n-ai fi bătut-o tu tot timpul la cap, spunându-i cât de ratat eram, n-ar mai fi plecat.

— Crezi că e vina mea că şi-a dat seama cum stau lucrurile? Am încercat totul cu tine, Nathan. Ţi-am dat şi pământ, nu-i aşa? Ţi-am dat o şansă?

Nathan a râs:

— Mda, continuă să te convingi singur de prostia asta! Nu aveam nicio şansă cu nenorocitul ăla de pământ, iar tu ştii prea bine asta. Ai vrut de fapt să dau greş şi ca Jacqui să vadă asta, iar dorinţa ţi s-a îndeplinit, amice. Foarte bine. Însă în ceea ce îl priveşte pe Xander, nu ţi se va îndeplini nicio dorinţă.

— Mai vedem noi.

— Chiar ai fi fericit dacă aş renunţa la copil? Chiar crezi că aşa ar fi mai bine?

— Sincer? Da. Nu cred că lui Jacqui sau lui Xander le e bine cu tine prin preajmă.

— De ce? a întrebat Nathan împins de curiozitate, dar şi furie. De ce crezi că e ceva în neregulă cu mine? Nici măcar nu ţi-ai dat interesul să mă cunoşti vreodată, Keith.

— Cunosc bărbaţii de genul tău, a spus Keith. Am trăit toată viaţa mea în pustiu şi ştiu cam ce se găseşte pe-aici. Ştiu eu ce fac bărbaţii ca tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Keith îşi deschisese portiera.

— Nu am timp de pierdut aiurea. Plec.

— Stai! Despre ce vorbeşti? Te referi la tatăl meu?

— Poate.

— Hei, nu face asta.

Nathan a apucat portiera, blocându-l pe Keith. Era mult mai voinic decât el.

— Nu-i corect ce spui.

— Eşti sigur de asta? l-a întrebat Keith pe Nathan uitându-se fix la braţul lui.

Nathan şi-a lăsat încet mâna jos. Keith a clătinat din cap şi s-a urcat în maşină.

Apoi a coborât geamul.

— Să nu încerci să o suni pe Jacqui. Orice conversaţie se va purta doar prin intermediul avocaţilor.

— Isuse, Keith!

Nathan îşi vârâse capul în maşină, lucru de care şi-a amintit mai târziu şi Kylie, care îi privea de la tejgheaua magazinului.

— E numai treaba mea şi a lui Jacqui. Ţine-ţi banii departe de asta! Ai înţeles? Nu vreau să îţi baţi joc de familia mea.

— Nu, Nathan, spusese atunci Keith râzând. Tu eşti cel care nu înţelege. O să continui să scriu cecuri cât de mult timp va fi necesar. Jacqui şi Xander nu sunt familia ta, ci a mea, şi am de gând să am foarte mare grijă de ei. Deci acum mă asculţi tu pe mine. Nu dau nici doi bani pe ceea ce vrei tu. Mă interesează doar ce vreau şi eu şi ce îşi doreşte Jacqui.

— Şi, mai exact, ce anume?

— Să stai dracului departe de mine şi de familia mea, de acum încolo!

Nathan i-ar fi putut foarte uşor sparge nasul, prin geam. Chiar şi în prezent se întreba încă dacă nu ar fi trebuit să o facă. Probabil că aşa s-ar fi pus cruce mai repede întregii poveşti. Însă cumva, în toată nebunia, se gândise brusc la Ilse. Magia nopţii precedente fusese mai mult sau mai puţin ştearsă cu buretele din cauza lui

Keith, dar, pentru o clipă, omul din faţa sa a părut ceva mai puţin important. El şi cu banii lui nu puteau întina chiar totul.

Nathan se străduise să tragă adânc aer în piept. Fără să mai spună o vorbă şi dând dovadă de un autocontrol pe care nu îşi amintea să-l mai fi avut vreodată în viaţă, se întorsese la maşina lui şi plecase de acolo.

Nathan a parcat mai departe de mormânt decât Harry, mormânt care părea cumva încă şi mai izolat decât păruse cu o zi înainte. De data asta, a coborât şi Bub din maşină şi l-a urmat pe Harry către piatra funerară. Au rămas unul lângă altul. Nathan a observat că, aşa cum se aşteptase, nisipul şi vântul refăcuseră aproape complet locul acela. Deja era dificil să îţi imaginezi că acolo jos zăcuse Cameron. Nathan l-a văzut prin parbriz pe Bub spunând ceva, iar Harry s-a încruntat uşor.

Nathan s-a întors către Xander.

— Vrei să ieşi?

— Nu, a răspuns Xander privind în orice alt loc în afară de cel în care fusese corpul lui Cameron. Tu vrei?

— Nu.

Au rămas în maşină, simţind cum îi învăluie miasma alimentelor în curs de descompunere venită din spate.

Nathan văzuse de la kilometri distanţă maşina scumpă de teren. Plecase de la benzinărie cu mâinile încleştate pe volan şi cuvintele lui Keith răsunându-i în urechi. Ilse şi noaptea trecută păreau departe acum, iar Nathan se simţea nervos şi iritat. Intenţionase să se ducă direct acasă, însă îl cuprinsese oboseala, pentru că nu dormise, şi nu prea putea conduce aşa. A oprit la brutărie şi a luat o cafea. Încă se simţea obosit, dar pe măsură ce sorbea din cafea, aşezat în maşină şi gândindu-se la motivul pentru care nu dormise, zâmbetul a început să îi reapară pe faţă.

După douăzeci de minute, a pornit din nou la drum. La vreo

jumătate de oră de când ieşise din oraş, a zărit maşina de teren parcată într-un cot al drumului pietruit. Poate că nu era chiar parcată, ci doar oprită, jumătate pe drum, jumătate în afara lui. Nathan recunoscuse maşina cu mult înainte să îi vadă faţa celui rezemat de capotă.

Mai târziu, Nathan avea să realizeze că avusese trei sau patru minute la dispoziţie ca să ia o decizie. Nu fusese un impuls de moment, indiferent din ce unghi priveai problema. Fusese ceva calculat, iar asta înrăutăţise până la urmă situaţia.

Indiferent de motiv, faptele rămâneau aceleaşi. Nathan văzuse maşina lui Keith parcată într-un cot al drumului şi îl văzuse apoi şi pe Keith. Cu o mână făcea semne, iar pe cealaltă o ţinea strâns pe lângă el. Pe faţă i-a văzut clar dezamăgirea profundă când şi-a dat seama că în spatele volanului se afla Nathan. Şi totuşi, Keith a mai făcut o dată cu mâna, cu corpul uşor aplecat în faţă de data asta. O mână fluturând în aer, cealaltă lăsată în jos, pe lângă buzunarul în care îşi ţinea banii. Nathan atinsese frâna, instinctiv, fără să se gândească la asta, acum, că se mai calmase. S-a gândit la Xander, aflat la kilometri depărtare şi, deodată, a simţit o greutate în piept şi un val de sânge urcându-i spre tâmple. Şi cumva în spatele acestor gânduri, a auzit vorbele lui Keith: „Să stai dracului departe de mine şi de familia mea, de acum încolo!”

— Cum zici tu, amice.

Şi Nathan a trecut pe lângă el fără să se oprească.

Capitolul 11

Nu că i-ar fi păsat cuiva, însă trebuie menţionat că lui Nathan nu i-a dat pace conştiinţa. Aşa că, după treizeci de minute, a făcut cale întoarsă, ceea ce înseamnă că a ajuns din nou la maşina lui Keith după vreo oră. Maşina era încă acolo, tot aşa oprită, într-un mod ciudat, dar nu se vedea nici urmă de Keith. Îngrijorat, Nathan ceruse informaţii prin staţia radio. Abia după neobişnuit de multă vreme răspunsese cineva. Keith fusese luat de o ambulanţă, i s-a spus.

— E bine? întrebase Nathan.

Din nou o aşteptare prea lungă. Mai mult de un minut de zgomot de fond, după care, într-un final, o voce spusese:

— E prea târziu, prietene.

Probabil că era cineva cunoscut, însă nu-l recunoscuse.

— Prea târziu pentru Keith? La dracu', pe bune?

— Nu. Prea târziu ca să pretinzi că îţi pasă. Ne-a spus că l-ai lăsat acolo.

Şi după asta, staţia radio a lui Nathan a tăcut de tot.

Nathan i-a aruncat o privire lui Xander, care se uita la Bub şi la Harry, care stăteau lângă mormântul păstorului. Bub era cu spatele la ei, în timp ce Harry se ghemuise lângă piatră ca să examineze ce mai rămăsese din gropiţa de la baza ei. A rămas mult timp acolo, după care s-a ridicat şi a privit în jur în toate direcţiile. Dar Nathan nu a întors şi el capul. Ştia ce era acolo. Nimic. Kilometri întregi de nimic.

Keith avusese un infarct. Aproape că murise. *Aproape.* Dar nu murise, iar asta nu se întâmplase mulţumită lui Nathan. Chiar şi la un pas de moarte, întins pe targă în ambulanţă, Keith îşi trăsese masca de oxigen de pe faţă şi făcuse un efort ca să le povestească salvatorilor cum trecuse Nathan pe lângă el. *Cum îl lăsase să moară.*

Fusese găsit în mai puţin de un sfert de oră, de către un şofer care făcea livrări. Avusese mare noroc, toată lumea spunea asta. Exista o şansă la o mie să treacă cineva atunci pe acolo. Întâmplarea se răspândise prin district ca o furtună de praf. Scârba şi neîncrederea tuturor erau evidente. Să laşi pe cineva aşa singur în mijlocul pustiului nu era chestiune de bune maniere, ci una de viaţă şi de moarte, în cel mai propriu sens. Nathan reuşise singur să facă ceva absolut de neînchipuit: să unească întregul oraş – albi, indigeni, bătrâni, tineri, vechi rivali şi prieteni statornici. Duşmănii de treizeci de ani au fost lăsate deoparte cât timp s-a discutat fărădelegea lui Nathan.

A fost o chestiune asupra căreia întreaga comunitate din Balamara a fost de neclintit în convingerea ei. Era aproape de neimaginat şi cu siguranţă de neiertat să laşi un seamăn aşa, la mila sorţii. Iar dacă Nathan Bright, născut şi crescut printre ei, nu ştia măcar acest lucru, înseamnă că nu avea de ce să mai trăiască în comunitatea aceea îndepărtată.

Nathan îşi ceruse iertare, cu sinceritate şi timp îndelungat. Harry şi Liz făcuseră şi ei asta, în numele lui. După o vreme, şi Cameron. Jacqui pusese mâna pe telefon doar cât să ţipe la el de la Brisbane, apoi închisese şi îşi sunase avocaţii. Măcar vorbise cu el, s-a gândit mai târziu Nathan. Nu erau mulţi cei care mai vorbeau cu el.

Pedeapsa comunităţii a fost fulgerătoare. S-a ţinut o adunare cumplită în oraş, la care Nathan a trebuit să înfrunte şaizeci de perechi de ochi acuzatori. Şi-a pregătit un discurs prin care îşi cerea iertare şi l-a citit. Fusese nervos, iar acum i se părea şi lui oribil ce făcuse. A încercat să povestească despre lupta pentru custodie, despre presiunea sub care trăia. Nu era o scuză. Chiar dacă ai fi tu însuţi pe moarte şi tot ar trebui să te opreşti să dai o mână de ajutor. Nu exista nicio scuză pe lumea asta care să justifice ceea ce făcuse el. Nu făcuse decât să dovedească faptul că Jacqui avea dreptate când îşi exprima dubiile legat de custodie. Avocaţii ei au primit ulterior transcrierea celor spuse de Nathan şi i-au folosit vorbele împotriva

lui.

Jacqui însăşi scrisese un e-mail – Nathan se înfuria şi acum când îşi amintea de acesta – pe care mama ei îl citise cu voce tremurată la acea întâlnire şi în care povestea cu lux de amănunte cât de tare îi afectase familia gestul lui Nathan. Comunitatea fusese extraordinar de impresionată. Nathan îl surprinsese până şi pe Bub încuviinţând câteodată din cap, cu empatie.

S-au auzit şi câteva bombăneli violente, cum că sergentul McKenna ar trebui să îl acuze pe Nathan de tentativă de omor, dar din fericire acele propuneri nu s-au concretizat. În schimb, locuitorii oraşului i-au întors spatele şi au strâns rândurile. Nathan a fost excizat ca o tumoare canceroasă, iar comunitatea s-a vindecat fără el.

Imediat i-a fost interzis accesul în orice loc public din oraş. Până la urmă, benzinăria şi poşta au acceptat să îl servească, dar doar după ce Glenn i-a somat s-o facă şi fără niciun contact vizual în timpul tranzacţiilor. Povestea a ajuns repede şi la urechile angajaţilor ocazionali ai lui Nathan, care şi-au dat demisia rând pe rând. A fost forţat să ofere salarii mai mari pentru competenţe mai mici şi nici aşa nu reuşea să găsească înlocuitori. Nu se putea descurca singur cu toate animalele, aşa că s-a văzut nevoit să reducă din turme. Colaboratorii săi obişnuiţi au refuzat să-i mai răspundă la telefon, admiţând într-un sfârşit că fuseseră ameninţaţi cu boicotul dacă mai făceau afaceri cu el. Nu că ar mai fi vrut să facă. Cât de nenorocit să fii ca să laşi un om să moară? Fusese nevoit să îşi caute alţii mult mai departe, şi să plătească mult mai mult pentru mult mai puţin.

Într-o dimineaţă, la câteva luni după întâmplare, Nathan se trezise într-o linişte bizară în jur. Stătea culcat, neliniştit şi îngrijorat, când a avut o revelaţie. Era complet singur. Niciun angajat. Nimic în afară de zgomotul de fond al staţiei radio. Nathan a rămas cu ochii fixaţi în tavan. Nu era absolut nimeni aproape de el, nici măcar la ore întregi de drum, în orice direcţie ar fi luat-o. Fusese lăsat

complet în voia sorţii.

Xander cotrobăia prin torpedoul lui Cameron ca să evite să se uite la mormânt. Ambii poliţişti îl verificaseră, însă Nathan nu îl deschisese încă. Părea în ordine şi cu tot ce aveai nevoie. La fel ca şi restul proprietăţii lui Cam, administratorul dinamic ce fusese, s-a gândit el cu o uşoară amărăciune.

— Ceva interesant pe acolo?

— Nu chiar, a clătinat Xander din cap. Însă pare că intenţiona să ajungă la releu la un moment dat. Are un ghid de reparaţii aici.

— Serios? a întins Nathan mâna după el, întorcându-l apoi pe toate părţile. Poate doar aşa, drept acoperire? Ca să nu se prindă nimeni că intenţiona să vină, de fapt, aici?

— Poate, a spus Xander. Dar sunt multe informaţii aici. A scos la imprimantă instrucţiunile şi a bifat tot echipamentul pe care l-a luat cu el.

Nathan s-a încruntat.

— Poate că s-a răzgândit pe drum?

Xander nu a zis nimic, doar a ridicat din umeri, apoi s-a uitat la Harry şi la Bub.

Nathan încercase să o sune pe Ilse. Amânase prea mult momentul, de teama celor ce probabil îi ajunseseră pe la urechi, dar nici nu ştia ce i-ar fi putut spune. Când reuşise în sfârşit să îşi adune curajul s-o sune la bar, în timpul turei ei obişnuite de weekend, îi răspunsese patronul. I-a recunoscut vocea lui Nathan şi i-a spus că, dacă îl vedea sau îl mai auzea vreodată, nu poliţia ar fi fost sunată ca să rezolve problema, dacă înţelegea ce vrea să spună.

Nathan înţelegea, dar tot a luat-o înspre oraş în weekendul următor. Şi în cel de după. A încercat să se prindă care cameră din clădirea pentru angajaţi era a lui Ilse şi îi strecurase un bileţel pe sub uşă. Nu ştia dacă îl primise vreodată. Dacă o făcuse, lui nu-i spusese nimic. Parcase lângă drum, într-o zonă mai întunecată, şi urmărise

de la distanţă sigură luminile barului. Nu putea nici să intre, dar nici să stea departe de acel loc.

A mai făcut asta uneori în anii ce au urmat, poate o dată la şase luni. Cât să audă şi sunetul altor voci decât cele din capul său. Parca în locul acela întunecat, asculta conversaţiile înăbuşite şi frânturile de melodii care ajungeau din când în când până la el. Apoi nu a mai făcut-o. Chiar şi după zece ani, n-avea de unde şti cine s-ar fi aflat înăuntru şi dacă l-ar fi recunoscut cineva. Bănuia că era posibil să-şi fi amintit numele lui, totuşi. Întâmplarea continuase să se răspândească, din gură-n gură. Nathan devenise doar o avertizare.

Într-o seară, nu la multă vreme după întâmplare, îi văzuse pe Cameron şi pe Bub ieşind din bar, râzând şi strângând mâinile unor tipi pentru care Nathan încetase să mai existe. Se ţinuse la distanţă şi de fraţii săi în ultima vreme, pe cât se putuse. Nu îi spuseseră în faţă acest lucru, dar era clar că fapta fratelui lor îi pătase şi pe ei. Aşa că păstrase distanţa ca să nu se simtă ei obligaţi să îi spună să o facă.

Îi privise atunci, la ieşirea din pub, şi mica înţepătură iniţială, de trădare, se transformase treptat în ceva de un optimism prudent. Însă telefonul pe care sperase să-l primească de la Cam – „Gata, frate, poţi să vii, am lămurit lucrurile. Le-am explicat, ei ştiu acum că îţi pare rău” – nu venise niciodată. O săptămână mai târziu, Nathan se dusese din nou acolo, şi de data asta văzuse ceea ce şi-a dat seama că aştepta.

Ilse îşi terminase tura. Era în lumina unui felinar de pe stradă. Cu un discurs schiţat confuz în minte, pusese o mână pe portieră, când i-a văzut în urma ei pe patronul şi doi angajaţi temporar, discutând între ei în timp ce fata încuia barul. Mai rămăseseră o vreme în stradă, iar Nathan trebuise să se mulţumească să o conducă din priviri, măcinat de regrete. Mai târziu, şi-a călcat pe mândrie şi i-a cerut direct lui Cameron să pună o vorbă bună pentru el la pub.

— Frate, abia dacă mai ajung şi eu pe acolo, îi răspunsese Cam, părând să se încrunte la telefon. Fac asta doar ca să aibă Bub cu cine

vorbi.

— Te rog, Cam. Întreabă dacă mă pot întoarce. E o fată acolo. Una foarte drăguţă. Lucrează la bar.

Acum vorbea o limbă pe care fratele său putea să o înţeleagă.

Cameron a râs:

— O, da. Am văzut-o. E OK.

— Da, deci o să întrebi? Poate mă lasă să revin.

Nathan îşi ţinuse respiraţia până primise răspunsul.

— Frate, îmi pare rău, dar e prea devreme. Chiar nu pot face nimic, nu vor să te vadă acolo.

Nathan închisese telefonul. Apoi nu mai vorbise trei luni cu fratele său.

Xander a pus hârtiile la loc în torpedou şi a început să se foiască în scaun. Nathan îşi putea da seama că era prea mult pentru el şi că abia aştepta să plece de-acolo. Şi el însuşi era cam la limită. S-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să plece ei înainte, dar parcă nu îi venea să îi lase pe Bub şi pe Harry singuri lângă mormânt. Nu ştia exact de ce. Amândoi îşi ţineau capetele plecate şi vorbeau, dar Nathan nu-i putea auzi.

— Plecăm imediat, a spus el, iar Xander a încuviinţat.

Nathan se simţise mereu răzbunat, în sinea lui, prin faptul că Xander nu fusese niciodată prea apropiat de bunicul lui. Jacqui îi spusese lui Xander, când fusese suficient de mare, versiunea ei asupra celor întâmplate, aşa că Nathan nu avea cum să nu i-o spună şi el pe a lui. Imediat după, a regretat că o făcuse. Nici versiunea lui nu suna mult mai bine. În orice caz, Keith era mort acum. Decedase în urma unui al doilea infarct, la patru ani după primul. Despre al doilea infarct nu se prea putea spune că era tot din cauza lui Nathan, dar nici nu a ridicat în vreun fel povara ruşinii de pe umerii lui. Văduva lui Keith se mutase la Brisbane, să fie mai aproape de Jacqui şi de Xander, iar acum se afla într-un cămin de bătrâni. Nathan sperase pentru o vreme că moartea lui Keith avea să pună

capăt surghiunirii sale, dar asta nu s-a întâmplat, ba chiar situaţia s-a înrăutăţit cumva. Keith fusese victima, deci tot el ar fi trebuit să anuleze pedeapsa. Acum, acest lucru nu avea să se mai întâmple niciodată.

La început, Nathan îşi spunea în fiecare zi că, la un moment dat, totul va fi dat uitării. La peste zece ani de atunci, încă mai aştepta. Dar nu se mai gândea zilnic la asta. Chiar nu se mai gândea deloc, de fapt. Acum îşi petrecea multe dintre zile punându-şi multe întrebări de „dacă”. De exemplu, dacă Keith chiar ar fi murit pe drum atunci? Dacă ar fi avut dracului decenţa să se prăbuşească în linişte, cu mâna încleştată de piept şi gura închisă?

Prin parbriz, Nathan l-a văzut pe Harry dând cu vârful bocancului în pământul de lângă mormânt.

Dacă Keith nu ar mai fi fost capabil să-l arate cu degetul, lucrurile ar fi stat cu totul diferit pentru Nathan. Morţii nu vorbesc şi nimeni nu ar fi ştiut ce făcuse. Nathan ar fi fost liber şi fără de pată.

Într-un sfârşit, Harry i-a spus ceva lui Bub, care a încuviinţat. S-au întors amândoi cu spatele la mormânt şi au luat-o spre maşină. Au pornit motorul şi la fel a făcut şi Nathan. A aruncat o ultimă privire locului în care fusese găsit Cameron.

Morţii nu vorbesc.

De-a lungul vremii, Nathan îşi spusese poate de o sută de ori acest lucru, însă acum, pe când trecea pe lângă mormânt, ideea i s-a strecurat din nou în minte, fugar şi sub o formă ciudată, nefamiliară. Şi se simţea deranjat de felul în care i se cuibărise în cel mai întunecat colţ al minţii sale.

A dat înapoi şi maşina a trepidat la trecerea cu roţile peste o bucată de teren mai accidentat. Nathan nu s-a uitat în spate, ci a continuat să privească înainte. Aproape involuntar, privirea i s-a oprit pe maşina din faţă. Mai precis, pe siluetele celor doi bărbaţi şi pe oglinda retrovizoare, în care a putut desluşi o pereche de ochi. De acolo, din faţă, Harry se uita la el.

Capitolul 12

Chiar şi de departe, Nathan a putut observa reacţia mamei sale când a intrat pe drumul către casă în maşina lui Cameron. Liz stătea la umbra copacului de la mormântul soţului ei şi, la auzul motorului, a înţepenit. A dat să se ridice, apoi s-a prăbuşit la loc când din maşină a ieşit nu Cameron, ci Nathan.

Ar fi parcat lângă maşina lui Harry, însă nu se vedea nici urmă de el sau de Bub. Nathan rămăsese atât de departe în urma lor, încât la un moment dat nu-i mai văzuse.

— Am ceva de discutat cu bunica ta, i-a spus Nathan lui Xander după ce au coborât din maşină.

— Nicio problemă. Mă găseşti în camera mea, a răspuns băiatul, şi a luat-o înainte, ca şi cum avea ceva de făcut.

Nathan s-a uitat în urma lui, apoi s-a îndreptat către Liz. La picioarele ei stătea Duffy.

— Ce a zis Glenn? l-a întrebat Liz, care plânsese din nou.

— O să te sune. Îţi trimite condoleanţe.

— Condoleanţele astea conţin şi nişte răspunsuri?

— Nu.

S-a aşezat în dreapta mamei lui; nu prea auzea bine cu urechea stângă. Duffy a venit să îşi sprijine capul de genunchiul său.

Liz a întins o mână şi Nathan i-a luat-o într-a lui. Îi vedea vechea cicatrice de pe braţ, urma furioasă fiind estompată de vreme. A ignorat-o, ca de obicei, şi s-a uitat la cea nouă, mai jos, apărută recent, încă roşie. Ştia fără să fie nevoit să întrebe, fusese un cancer de piele, îndepărtat. Aveau cu toţii aşa ceva, într-o mai mică sau mai mare măsură. Toţi adulţii cu pielea albă din regiune. Ori de câte ori ateriza în oraş specialistul, se forma mereu o coadă de oameni aşteptând să le taie ori să ardă bucăţi perfide din carnea lor. Apoi ţineau pumnii strânşi până data viitoare. Şi Nathan avea o mulţime de astfel de cicatrici.

— S-a rezolvat complet? a întrebat el, arătând cu degetul înspre semnul roşu.

— Aşa cred, cel puţin deocamdată, a răspuns Liz, şi şi-a întors braţul astfel încât Nathan să nu mai poată vedea urma. Dar cine poate şti?

Relativ aproape, s-a auzit urletul unui dingo şi amândoi şi-au întors capetele în direcţia sunetului.

— Au cam dat târcoale pe aici în ultima vreme, a spus Liz. Au prins prea mult curaj.

Nathan a ezitat:

— Vrei să încerc să îi prind eu?

— O să se ocupe Bub. Plăcerea lui. Banii, a adăugat ea repede.

Consiliul plătea treizeci de dolari pentru fiecare scalp de dingo adus la secţia de poliţie, unde Glenn le număra şi le trecea în catastife.

Liz a oftat:

— Crezi că Bub e în regulă?

Nathan şi-a amintit de fratele său şi jetul lui de urină eliberat în întuneric.

— Nu ştiu. Bub e Bub.

— Nu ţi se pare mai rău?

— Sincer, mi se pare la fel.

Liz s-a uitat la pământul de lângă mormântul lui Carl.

— Nu m-am gândit în veci că acolo se va duce Cameron. Mă gândesc încontinuu la foarte multe lucruri. Ce aş fi putut face altfel.

— Nu-ţi face asta. Probabil că nimic nu ar fi putut schimba ceea ce s-a întâmplat.

— Cumva, asta doare şi mai rău, a clătinat Liz din cap. Îmi doresc să nu mă fi dus la călărit în dimineaţa aceea. Însă cineva trebuie să antreneze calul lui Sophie. A aruncat-o la pământ, ţi-a povestit?

— A zis ceva cum că ar fi căzut.

— Nu sunt sigură dacă a fost vina ei sau a calului. Se antrenează

pentru gimcana[8] de anul ăsta, din nou, dar va avea mari probleme dacă nu îl poate controla. Am zis că fac un lucru bun dacă mă duc să-l verific după călătorie, dar poate că, dacă nu m-aş fi dus...

Liz s-a oprit brusc. În ochi avea lacrimi.

— Poate dacă m-aş fi aşezat alături de Cameron, să avem o discuţie serioasă. Îţi aduci aminte despre ce aţi vorbit ultima oară?

Nathan a încercat să îşi amintească.

— Probabil despre repararea gardurilor care ne separau.

— Serios?

Lui Nathan aproape că i-a venit să râdă când i-a văzut faţa şi şi-a dat seama cum sunase ceea ce spusese:

— Adică la propriu, repararea gardurilor care ne despart proprietăţile. Cum să împărţim costurile de întreţinere.

— A, da, bineînţeles, a spus ea, şi a lăsat privirea în pământ. A sunat Steve de la clinică. În caz că nu găsesc şi altceva în afara semnelor de deshidratare, ne trimit corpul în câteva zile. Miercuri putem să facem înmormântarea, dacă vrem.

— În Ajun? Atât de repede?

— Ori atunci, ori abia la anul. Ilse a spus că ea nu ştie, aşa că eu am zis să o facem miercuri. M-am gândit că e mai bine aşa.

Şi-a întors ochii umflaţi de plâns către casă şi s-a uitat la ferestrele de la dormitorul fetiţelor:

— Crezi că e bine cum am hotărât?

— Aşa cred. În astfel de cazuri, nu există hotărâri bune sau proaste.

— Atunci cred că ar fi bine să îi anunţ pe vecini.

— O să vină? În preajma Crăciunului?

— Bineînţeles că o să vină, a răspuns Liz cu tonul uşor ridicat.

Nathan ştia că era, cel mai probabil, adevărat. Oamenii îl plăceau pe Cameron şi, chiar dacă nu l-ar fi plăcut, de obicei făceau eforturi deosebite când murea cineva. Înmormântările erau unele dintre

---

[8] *Gymkhana,* competiție sportivă de îndemânare călare sau auto-moto *(N. t.).*

puţinele evenimente care o scoteau pe mama lor dintre graniţele proprietăţii. Cele mai multe dintre ele erau locale, la distanţă de o zi cu maşina, însă acum câteva luni luase avionul până la Victoria, ca să-şi înmormânteze fratele.

Nathan nu fusese foarte atent când Liz îl sunase să îi spună că îi murise unchiul. Malcolm Deacon, mort de tromboză coronariană, la şaptezeci şi unu de ani. Nu se putea preface că îi păsa de asta, nici măcar nu îl cunoscuse. Îl întâlnise o singură dată, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, la înmormântarea fiicei lui. Fuseseră toţi trei fraţii acolo, pentru că Liz îi convinsese să meargă.

— A fost verişoara voastră, spusese ea, şi se pare că asta fusese de ajuns.

Carl refuzase categoric să meargă şi fusese uimit să descopere că acest lucru nu o descurajase pe nevastă-sa. Liz şi băieţii zburaseră cu avionul şi merseseră ore întregi cu maşina, până la Kiewarra, un orăşel de rahat de care Nathan nici nu auzise, aflat la dracu-n praznic, în Victoria. Când au ajuns, Nathan a înţeles de ce plecase mama lor de acolo imediat cum împlinise optsprezece ani. Era mai mare decât Balamara, dar era ceva în neregulă cu locul acela. Localnicii erau nişte puţe blege care nu făceau altceva decât să pălăvrăgească despre vreme, în timp ce fraţii Bright se plimbaseră alene prin oraş, îmbrăcaţi în bluze cu mâneci lungi şi bucurându-se de schimbarea răcoroasă.

Cei din familie ascultaseră o slujbă pentru o fată pe care nu o întâlniseră niciodată, înconjuraţi de oameni pe care nu îi cunoşteau. Nathan ştia doar că verişoara lui murise la şaptesprezece ani, cu numai câţiva ani mai puţin decât el, dar fusese surprins de cât de tânără i-a părut când a văzut coşciugul. Lângă el stăteau doi băieţi şi o fată de aproximativ aceeaşi vârstă, vizibil marcaţi şi cu ochii mari, şocaţi. Bub, pe atunci în vârstă de doar opt ani, plânsese în pumni de parcă o cunoscuse.

După slujbă, Nathan, Cameron şi Bub rămăseseră mai în spate şi priviseră de la distanţă reîntâlnirea glacială dintre Liz şi fratele său.

Un văr din cealaltă ramură a familiei le tot dăduse târcoale, uitându-se la ei printre gene de parcă era beat turtă în plină zi. Părea un nenorocit, în sensul cel mai rău al cuvântului, iar Nathan s-a felicitat că a stat la distanţă de el. Mai târziu, tipul spusese ceva care îl supărase pe Bub, aşa că Nathan şi Cam îl cam înghesuiseră puţin la toaletă, dându-i vreo două. Nu mai multe, pentru că erau la o înmormântare şi ei nu erau animale, însă suficient cât să-i ţină minte data viitoare. Când au plecat de la priveghi, mama lor clătinase din cap şi mormăise ceva în bărbie.

— Ce-a fost asta? a întrebat Nathan.

— Nimic. Doar că am fi putut face mai multe pentru biata fată.

Au părăsit oraşul în secunda în care se terminase totul. Liz nu păruse deloc interesată să rămână chiar şi o singură noapte în comunitatea de fermieri în care crescuse. Anul acela fusese parcă marcat de moarte. După câteva luni, îl descarcerau pe tatăl lui Nathan dintr-o caroserie metalică contorsionată, apoi îl îngropau în colţul acela îndepărtat al curţii.

După aceea, Liz nu mai pusese piciorul în vreun avion până în urmă cu trei luni, când anunţase că se ducea la înmormântarea fratelui său. Nathan fusese complet surprins. Nu simţea decât cel mult o uşurare vagă la vestea morţii unchiului său şi presupusese că şi mama lui simţea la fel.

— Oare de ce vrei să te duci? o întrebase el.

— A fost fratele meu.

— Da, dar...

Nu a ştiut cum să-şi continue răspunsul. Ea ştia aceleaşi lucruri ca şi el. Lui Nathan i-a trecut chiar prin cap că avusese noroc să-l doboare atacul de cord înainte ca sistemul judiciar să pună gheara pe el.

Bineînţeles că pe Jacqui n-o interesaseră detaliile. Pentru ea fusese o oportunitate strălucită să afle de ce anume fusese acuzat unchiul lui Nathan şi folosise asta drept pretext să nu îl mai trimită pe Xander în vizite, citând diverse proceduri legale în curs şi

modele de comportament adecvate, şi alte prostii de genul acesta. Nathan se văzuse nevoit să îi plătească avocatului său o sumă cu trei cifre, pentru ca acesta să îi trimită lui Jacqui o scrisoare cu şase propoziţii, în care să-i reamintească obligaţiile sale legale. Deci Nathan – cel puţin – nu avea cum să nu se bucure că tipul ăla era mort şi îngropat acum.

Însă Liz era hotărâtă să plece, iar Nathan se îngrijorase la gândul că ar face singură acea călătorie teribilă. S-a tot gândit la asta, mai mult decât ar fi trebuit, apoi i-a spus şovăitor că ar însoţi-o. Însă i s-a răspuns că deja se oferise şi Cameron, şi că mama lui îi spusese şi lui că nu era cazul să se deranjeze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spusese ea, Mal nu merita nici măcar un singur bilet de avion, darămite două! Nici înainte, şi cu atât mai puţin acum.

Urmase o lungă discuţie şi până la urmă o însoţise unchiul Harry.

— Cum a fost? îl întrebase mai târziu Nathan.

— În linişte.

— Lume multă?

— Doar noi doi, practic. Şi o pereche de poliţişti care au apărut la un moment dat.

— Oficial?

— Nu cred. Unul era un tip din partea locului, din Kiewarra. Prietenos, dar pe picior de plecare. Era un pic cam...

Harry a făcut un semn cu mâna în dreptul feţei, apoi a continuat:

— ...afectat. Celălalt era un tip înalt care spunea că locuise şi el prin zonă, dar acum lucra la Melbourne. N-a prea zis şi altceva, părea destul de iritat de toată situaţia. Cred că veniseră acolo ca să se convingă că ticălosul ăla bătrân era mort de-a binelea.

Nathan bănuia că şi maică-sa se dusese acolo cam din acelaşi motiv.

Gândul la Harry l-a făcut pe Nathan să-şi amintească drumul făcut mai devreme. Felul în care bărbatul găsise din prima cărarea ascunsă dintre stânci.

— Cam nu a vorbit niciodată despre vreun lucru anume care îl deranja? a întrebat el. Chiar şi un nimic oarecare? Probleme cu Harry? Sau cu Bub?

— Nu cred. Aşa cum ai zis şi tu, Bub e Bub.

— Şi Harry?

Liz s-a încruntat.

— Totul în regulă din câte ştiu. De ce?

— Nu ştiu. Poate că nu e nimic. Mă gândeam doar că Harry a spus despre Cam că părea cam stresat şi...

— Şi ce?

— Nu ştiu. Poate că au avut vreo controversă sau ceva.

— Din câte ştiu eu, nu au avut, a spus Liz, însă şi mai încruntată. Harry este un om bun. Şi a făcut bine familiei ăsteia.

— Ştiu.

— E aici de mai multă vreme decât tine. Şi întotdeauna a făcut ceea ce a trebuit pentru noi, nu crezi?

— Ba da.

— Deci ce anume voiai să spui?

— Nimic. Hai să trecem peste asta.

Pauză.

— Bine, a spus Liz, însă Nathan i-a surprins o privire rapidă înspre maşina de teren a lui Harry.

— Auzi, ce se întâmplă cu partea de pământ a lui Cam? a întrebat Nathan.

Voise să schimbe subiectul, dar vorbele i-au ieşit brusc, aşa cum nu intenţionase. Liz însă nu a părut să observe.

— Îi rămâne lui Ilse, a răspuns ea, cu o uşoară rigiditate în voce. Însă cum rămâne cu treburile de zi cu zi, nu ştiu. Va trebui să ne gândim cine va conduce locul ăsta pe termen lung.

A tăcut o clipă, aşteptând oarecum ca Nathan să aibă vreo propunere.

— Poate angajăm un administrator, a spus ea văzând că Nathan tace.

— Deci nu Bub?

— Nu, a venit răspunsul rapid. O să văd ce părere are şi Harry, însă, personal, nu prea cred. Totuşi, să aveţi grijă să îl includeţi şi pe Bub în toate discuţiile voastre, tu şi cu Ilse, da?

— Da, sigur că da.

Nathan a văzut o bicicletă de copil rezemată de casă:

— Fetele cum se mai simt azi? De dimineaţă păreau un pic...

A încercat să găsească un cuvânt potrivit, dar nu a reuşit:

— Ciudate.

— Dumnezeu ştie. La Sophie e dificil să-ţi dai seama, însă pentru Lo a fost o lovitură foarte puternică. Ea era agitată şi înainte, i-a intrat în cap gândul că locul acesta este bântuit.

— De către cine?

— Nu ştiu. De către păstor, probabil. El este suspectul de serviciu. Şi voi trei aţi trecut prin faza asta, când eraţi copii.

O pală de vânt a măturat câmpurile şi Nathan a zărit, în depărtare, o spirală de praf ridicându-se ca o nălucă.

— Deci nu e greu să îţi dai seama de ce gândeşte aşa, a spus Liz, care îi urmărise privirea. Când m-am mutat aici, aveam un păstor, un păstor viu, care credea că toată zona era bântuită de către copiii morţi ai coloniştilor. Cei care muriseră în chinuri. La naştere sau în accidente, ori de vreo boală, presupun.

Aveau de unde alege, s-a gândit Nathan. Mortalitatea infantilă atinsese cote astronomice. Nici măcar un singur bebeluş alb născut în oraş nu supravieţuise înainte de anii 1920.

Ochii lui Liz au sclipit de lacrimi.

— Spunea că cel mai tare strigau cei rătăciţi. Mamele lor îi auzeau pentru tot restul vieţii lor, plângând şi strigând în vânt. Crezi că ar putea fi adevărat?

— Că sunt fantome aici?

— Că vântul le aduce mamelor plânsetele copiilor pierduţi.

— O, nu, a spus el şi i-a luat din nou mâna mamei sale.

Chiar nu credea asta. Dacă ar fi fost adevărat, vânturile din

pustiu ar fi urlat atât de tare, încât pulberea nu s-ar fi aşezat la loc niciodată.

Capitolul 13

Nomazii tocmai pregăteau masa pentru cină când Nathan a băgat capul pe uşa bucătăriei. O lăsase pe Liz sub eucalipt, singură cu gândurile ei, şi intrase în casă. Simon şi Kay au ridicat amândoi capetele când l-au văzut, iar zdrăngănitul tacâmurilor a încetat imediat. Nathan era sigur că se opriseră şi din vorbit la fel de abrupt.

— Scuze, a spus el, întrebându-se totuşi de ce se scuza. L-aţi văzut pe Bub?

Simon a clătinat din cap:

— Credeam că e cu tine şi cu Harry.

— În regulă. Mulţumesc.

Până când s-a îndepărtat de bucătărie, cei doi nu au reluat conversaţia pe care o avuseseră înainte.

L-a găsit pe Bub în sufragerie, aşezat pe canapea, cu un picior odihnindu-se pe sacul de dormit al lui Nathan. Juca un joc video, ceva cu împuşcături şi cu un bărbat mascat. De pe perete îi privea Cameron din tablou – o scenă liniştită, prin contrast.

— Hei! i-a aruncat Bub o privire fugară lui Nathan când a intrat în cameră.

— Ce faci?

— Nimic. Asta, a arătat el din cap către ecran. Vrei să jucăm în doi?

— Nu, mulţumesc.

Nathan şi-a tras sacul de dormit de sub piciorul lui Bub:

— Ştii, ăsta e patul meu.

— Dar practic e o canapea, frate.

Katy a trecut prin faţa uşii deschise şi s-a întors după o clipă cu un şervet curat. Bub a urmărit-o din ochi cu o privire plină de dorinţă:

— O iubesc nebuneşte, a oftat el dramatic.

— A, da? Care e numele ei de familie?

Bub a rânjit:

— Habar n-am, însă îţi pot spune care urmează să fie.

Nathan nu şi-a putut reţine un zâmbet.

— Cred că e cam tardiv, frate. Am impresia că e luată deja.

Bub s-a întunecat puţin la faţă.

— E de-a dreptul o crimă să vezi o tipă pe cinste ca ea cu un puţoi de englez ca el. Nici măcar nu o face fericită.

— De unde ştii asta?

— Ţi se pare ţie fericită?

— Nu prea m-am gândit la asta.

— Eu aş face-o fericită, a spus Bub, dând din cap cu convingere, în caz că Nathan nu ar fi înţeles cum trebuie ceea ce tocmai spusese.

— Mda, bine. Hai să lăsăm asta, a spus Nathan în acelaşi timp cu o rafală de împuşcături pe ecran. Auzi, ai putea...

Nathan a luat telecomanda şi a pus jocul pe pauză.

— Ce ai? S-a întâmplat ceva? E în legătură cu Cam? a întrebat Bub enervat, dar s-a calmat repede.

— Nu. În fine, poate, puţin. Voiam să vorbesc ceva cu tine. E vorba despre...

Nathan s-a oprit puţin, şovăitor.

— Te-am văzut azi-noapte.

— Ce? Când?

Bub a aruncat o privire către uşa prin faţa căreia trecuse Katy şi s-a înroşit în obraji. Nathan s-a întrebat oare la ce se gândea.

— Afară în grădină, a precizat el.

Bub a ridicat din sprâncene.

— Te pişai pe morminte?

— A, da, a spus Bub, şi chiar a pufnit în râs. Şi ce-i cu asta?

— De ce o făceai?

— Era doar pe mormântul lui tata. De parcă tu nu ai făcut-o niciodată...

Nathan chiar nu o făcuse niciodată. Poate pentru că nu îi trecuse

niciodată prin cap.

— O...

— O ce, frate?

— O faci des?

— Uneori. Când trec pe-acolo şi am cu ce uda.

— Dar... de ce?

— Nate, frate! Pe bune! a spus Bub, şi s-a întors la jocul lui, considerând că nu mai era nimic altceva de spus.

Deşi lui Nathan nu-i trecuse niciodată prin cap să urineze pe un mormânt, ştia că Bub ar fi putut să aibă un motiv în plus ca s-o facă. Un lucru esenţial pe care trebuia să îl înveţi repede când trăiai în preajma lui Carl Bright era să te ţii departe de el pe cât posibil sau să-ţi ţii capul plecat când nu poţi face asta. Bub, născut târziu, nu se prea prinsese de treaba asta. Nu era vina lui că se născuse neprogramat, dar nici nu îl ajutase prea mult acest aspect. Liz nu dăduse absolut niciodată de înţeles că venirea pe lume a lui Bub nu fusese cu totul bine primită, la doisprezece, respectiv zece ani după naşterea fraţilor săi. În schimb, Carl nu se străduise niciodată să ascundă acest lucru.

Şi poate că nu ar fi fost chiar atât de rău dacă Bub ar fi urmat după Nathan, nu după Cameron, pe care Carl îl considera cel mai puţin agresiv, cumva. Însă lentoarea lui Bub şi greutatea cu care îşi găsea cuvintele îl înfuriau de-a dreptul pe tatăl lor. Iar Bub era complet incapabil să îşi dea seama când se întâmpla asta. Nathan încercase să îl ajute, arătându-i semnele pe care trebuia să le observe, dar şi el devenise din ce în ce mai frustrat pe măsură ce Bub continua să nu înţeleagă. Încercase şi Cam, fără rezultat. Bub pur şi simplu nu vedea nimic, ca să se poată salva.

Nathan s-a uitat acum la Bub, bărbat în toată firea, dar neschimbat în unele privinţe:

— Uite ce este, mormântul tatei e una, însă acolo urmează să fie îngropat şi Cam, ştii?

— Dar încă nu e acolo, a spus Bub reluând jocul de la capăt, cu

ochii lipiţi de ecran. Oricum nu i-aş face aşa ceva lui Cam, înţelegi?

— Nu ştiu, a răspuns Nathan, iar Bub l-a fulgerat cu privirea.

— Cam şi cu mine ne-am înţeles foarte bine, mulţumesc. Mai bine decât v-aţi înţeles voi doi.

Nathan a dat să spună ceva, dar a fost salvat de chemarea care s-a auzit dinspre bucătărie. Cina era gata.

— O să ucizi copacul dacă mai faci aşa, i-a mormăit el lui Bub în drum.

— De parcă mi-ar păsa, a ridicat Bub din umeri. E doar un copac.

Atmosfera din bucătărie era tăcută şi încărcată. Ilse s-a întors către Nathan, care se aşezase lângă Xander:

— Cum a fost? a întrebat ea cu un ton neutru.

Era flancată de cele două fiice ale ei şi părea să facă eforturi mari ca să îşi păstreze un calm aparent.

— OK, a răspuns el. O să te sune Glenn. Ne-a lăsat să aducem înapoi maşina lui Cam. E afară.

Ilse a dat uşor din cap:

— Mulţumesc.

Nathan a simţit o mână moale pe umăr şi şi-a mutat scaunul ca să-i facă loc lui Liz să se aşeze la masă. În lumină artificială arăta şi mai rău. Pielea din jurul ochilor i se întinsese şi lucea, de la plâns. Katy i-a aşezat o farfurie în faţă, iar Liz a rămas uitându-se la ea cu un aer uşor încurcat. În hol s-a auzit sunând telefonul, iar Liz şi Harry şi-au împins amândoi scaunele înapoi.

— Mă duc eu, a spus Liz. Poate e Glenn.

— Vouă ce v-a zis? a întrebat Ilse după ce Liz a ieşit din cameră.

— Nu prea multe în afară de ceea ce ştiam deja, a spus Harry. A întrebat câte ceva despre starea de spirit a lui Cam. Despre cum merg lucrurile cu proprietatea.

— Şi ce i-aţi spus? l-a întrebat Ilse pe Harry privindu-l fix.

— Ce ştii şi tu. Că lucrurile mergeau bine pe aici, dar că pe Cam părea să îl îngrijoreze ceva.

— A întrebat şi ce anume?

— Bineînţeles.

— Şi?

Un tremur aproape neobservat a străbătut chipul lui Harry, însă acesta nu şi-a desprins privirea din ochii lui Ilse:

— Şi niciunul dintre noi nu a putut fi de prea mare ajutor. Deci presupun că va vrea să vorbească şi cu tine.

Ilse a aruncat o privire către fetele ei, care ascultau ce se discuta.

— Cred că e mai bine să vorbim mai târziu despre asta.

Timp de câteva minute, singurele sunete care s-au auzit au fost cele ale tacâmurilor în farfurii şi ticăitul ceasului din bucătărie. Nathan şi-a dres vocea şi s-a întors către Harry.

— M-am gândit că m-aş putea duce la Lehmann’s Hill mâine. Să încerc să repar releul acela.

— Ar fi bine. Îţi poate da Bub o mână de ajutor, a spus Harry uitându-se către Bub, care a încuviinţat.

— E în regulă, a zis Nathan. Vine Xander.

Harry a clătinat din cap:

— E drum lung şi staţia radio nu merge. Ia-l şi pe Bub.

Nathan a vrut să spună ceva, când Liz a apărut în uşă, cu o expresie stranie pe chipul împietrit.

— Glenn vrea să vorbească cu tine, i-a spus ea lui Ilse, care s-a ridicat şi a ieşit din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry.

— Nimic. Totul e în regulă, a încercat Liz un zâmbet chinuit către fete. Dar aş vrea să-ţi spun doar câteva cuvinte afară, Harry, dacă nu te superi.

Nathan şi-a descoperit propria confuzie pe feţele lui Bub şi a lui Xander. Au auzit uşa cu plasă trântindu-se în urma lui Harry, apoi murmurul pierdut al celor doi de pe verandă. Nomazii s-au uitat unul la altul. Şi ei uitaseră de mâncarea din farfuriile lor.

A trecut un minut, apoi încă unul. Nimeni nu a revenit în încăpere. Încet, şi-au luat cu toţii furculiţele şi au continuat să mănânce. După ceea ce a părut a fi o lungă perioadă de timp,

Nathan a auzit zgomot de paşi în hol şi din nou scârţâitul uşii cu plasă. Altă voce înăbuşită pe verandă. Nu putea auzi ce spune, însă tonul sugera caracterul urgent al vorbelor. *Ilse,* s-a gândit el. A aşteptat, însă în bucătărie nu s-a mai întors nimeni. Într-un sfârşit, şi-a împins şi el scaunul în spate, cu şase perechi de ochi aţintiţi asupra lui.

— Mă întorc imediat.

Conversaţia a încetat brusc în momentul în care a ieşit afară. Harry s-a oprit în mijlocul unui cuvânt şi Liz a ridicat privirea. Îşi ţinea braţele strâns încrucişate. Ilse, care fusese atentă la cei doi, îl privea acum fix pe Nathan. Acesta nu ştia ce să le spună, dacă ar fi fost să le spună ceva. Becul galben de pe terasă arunca asupra lor o lumină palidă.

— Ce se întâmplă?

Tăcere.

— Nu-mi răspunde nimeni? a încercat el din nou. Ce a spus Glenn?

Harry i-a aruncat o privire lui Liz.

— S-a uitat prin arhivele poliţiei în după-amiaza aceasta, ca să îşi scrie raportul, şi a dat peste ceva legat de Cameron.

Nathan s-a încruntat mirat.

— A făcut Cam ceva?

— Nu, i-a răspuns tăios Liz, în timp ce Ilse strângea din dinţi.

— Se pare că acum vreo două luni a sunat cineva la secţie să întrebe de Cameron, a spus Harry, şi s-a uitat către Liz: Zi-i tu. Cu tine a vorbit Glenn.

Liz a negat scurt smucind gâtul, apoi s-a uitat către Ilse, care a dat grăbit din mână.

— Hristoase, zi-i şi gata, Harry!

Harry a oftat:

— A sunat cineva la poliţie, dar Glenn nu era acolo. Îţi mai aduci aminte că a avut concediu medical o săptămână sau cam aşa ceva?

— Vag, a răspuns Nathan. Matt i-a ţinut locul.

Sergentul suplinitor obişnuit din St Helens. Un tip în regulă.

— Da. În fine, Glenn a observat o însemnare neimportantă în registru şi l-a întrebat pe Matt despre ea. Acesta a povestit că a primit un apel la secţie de la o femeie care spunea că îl ştia pe Cameron de mult timp şi a întrebat dacă acesta lucra încă pe proprietatea lui.

Ilse se uita departe în noapte, cu privirea pierdută în întuneric.

— Matt îi răspunde că da, munceşte pe proprietatea lui, a continuat Harry. Se oferă să îi transmită lui Cameron datele ei de contact, însă femeia spune ceva de genul: „Nu, e în regulă. Dacă mai este încă acolo, o să îl contactez eu direct".

Nathan a simţit un grăunte de nelinişte crescândă în interiorul lui.

— OK.

— Matt nu se mai gândeşte mult la asta, însă îi povesteşte despre femeie lui Cameron, câteva zile mai târziu, când îl întâlneşte prin oraş. Crede că e vreo fostă iubită sau ceva.

Ilse şi-a încrucişat strâns braţele la piept.

— Dar Cam nu pare să fi fost prea bucuros să audă asta, a spus Harry. Îi zice lui Matt că nu vrea să mai audă de ea. Să nu-i dea numărul de telefon sau adresa de e-mail. Să scape de ea dacă îl mai sună. Aşa că Matt îşi închipuie că avusese dreptate. Era o fostă iubită.

Harry i-a aruncat o privire lui Ilse.

— Sau o nouă iubită, poate. Nu era treaba lui. Şi asta a fost tot. O notiţă scurtă în registru, nimic important.

Ridurile de pe faţa lui Harry s-au adâncit.

— Până acum, evident, a continuat el. Glenn a văzut notiţa în după-amiaza aceasta, a aflat povestea de la Matt şi s-a gândit că e o idee bună să ne sune şi să ne întrebe dacă ni se pare cunoscut numele femeii.

— Nu mă mai ţine, naibii, în suspans, prietene! a spus Nathan.

Liz examina cu atenţie scândurile duşumelei, iar Ilse continua să

privească departe în noapte.

— Era Jenna Moore.

Nathan a respirat adânc.

— La dracu'.

Nu mai auzise numele ăsta de peste douăzeci de ani şi a trebuit să sape adânc în memorie, să îl dezgroape complet. Mort şi îngropat, s-a ivit din umbra anilor, şi când totul i-a fost clar, o alarmă ţiuitoare s-a declanşat în mintea lui Nathan.

Capitolul 14

Au pornit-o spre Lehmann's Hill chiar înainte de răsărit. Conducea Nathan, cu Bub alături şi cu Xander în spate.

Soarele a apărut roşu din spate, iar Nathan a trebuit să regleze oglinzile în care acesta se reflecta orbitor. Se îndreptau către vest şi către deşert, cu cerul infinit deschizându-se deasupra orizontului perfect plat. Când vor ajunge la limită şi vor întoarce spre nord, vor putea vedea şi dunele: creste uriaşe, nisipoase, întinse pe sute de kilometri de la nord către sud.

Înainte de plecare, Xander îl ajutase pe Nathan să adune din maşina lui Cameron instrucţiunile şi uneltele de care era nevoie pentru repararea releului. Era tot echipamentul acolo. Nathan şi-a zis că, dacă fratele lui nu avusese intenţia să se ducă la releu, înseamnă că făcuse ceva efort să ascundă acest lucru.

Nici nu dispăruse bine din vedere casa în urma lor, când Xander s-a aplecat înainte, de pe bancheta din spate.

— Deci care e treaba cu femeia aceea despre care şuşoteşte toată lumea?

Era clar un subiect care-l rodea, iar Nathan nu îl putea învinovăţi pentru asta. Cina din seara trecută fusese rapid abandonată după ce Nathan ieşise pe verandă cu Ilse, Harry şi Liz şi începuseră să şuşotească şi să vorbească destul de misterios. Nu după multă vreme, Lo şi Sophie se uitau din spatele uşii din plasă, ca să vadă ce se întâmpla acolo, apoi apăruse şi Xander.

Ilse le împinsese grăbită pe fete înapoi în casă, spunând că le duce la culcare, şi nu se mai întorsese. Nathan îi făcuse un semn din cap lui Xander – *Nu acum, băiete* – şi acesta se retrăsese fără mare tragere de inimă. Liz, împietrită şi cu ochii roşii, intrase şi ea până la urmă în casă, fără să mai spună o vorbă. Un plânset uşor fusese apoi purtat afară de o adiere de vânt. Nathan nu ştia al cui era. El şi cu Harry vorbiseră până când se făcuse ora ca să oprească generatorul,

apoi Nathan zăcuse pe canapea cu orele, treaz. În lumina dimineţii, ochii începuseră să îl înţepe, aşa că şi-i frecase cu pumnul. Fusese şi mai rău.

— Jenna Moore, a spus Bub, de pe scaunul pasagerului. Ea este cea care îi îngrijorează pe toţi.

— Auziseşi mai multe pe când s-a întâmplat? a întrebat Nathan.

Lucrurile se petrecuseră demult, Bub trebuie să fi avut doar – şi aici Nathan a trebuit să facă nişte calcule – vreo şapte ani.

Bub a ridicat din umeri:

— Ceva-ceva.

Nathan şi-a dat seama că şi el, şi Xander îl priveau aşteptând detalii. În faţa lor, pe drum, a apărut o vită, traversând tacticos. Nathan a încetinit ca să o lase să treacă, însă animalul s-a oprit şi şi-a întors capul spre ei. S-a oprit şi Nathan a aşteptat puţin, apoi a apăsat pe claxon. Vaca nu s-a mişcat, doar a clipit lent.

— Hristoase! Mă întorc imediat.

A oprit motorul şi s-a dat jos, apropiindu-se încet de animal. A fost de ajuns să îl facă să se mişte, urmat de mica cireadă care aştepta pe cealaltă parte a drumului. Din obişnuinţă, Nathan le-a cântărit fugitiv din ochi. Păreau nişte vite sănătoase şi bine hrănite. Cameron – sau Bub, Harry, oricine altcineva, s-a corectat el repede – n-ar avea nicio problemă să le găsească cumpărători, când va fi momentul.

— În fine, a spus Xander nerăbdător, aplecându-se către Nathan după ce acesta a urcat la loc în maşină. Cine e Jenna Moore?

Nathan s-a concentrat la condus. Şi-a dat seama că nu spusese niciodată cu voce tare povestea – nu îi ceruse nimeni să o facă – şi acum nu ştia de unde să înceapă.

— S-a întâmplat acum mulţi ani, a început el până la urmă. Era săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou, când toată lumea care vine de obicei acasă se întorsese deja. Toţi copiii de pe proprietate veniseră acasă de la şcoală sau facultate, ori de la slujbele lor din oraş, sau de oriunde erau ei.

Cameron se afla în vacanţa dinaintea ultimului an de internat în Brisbane, iar Nathan îşi împărţea timpul între munca la Burley Downs şi idila fierbinte pe care o avea cu vecina cu păr auriu, Jacqui Walker.

— Şi s-a ţinut o petrecere la dune, în afara oraşului, a spus el. Nici măcar nu îmi aduc aminte cine a organizat-o. Cred că nişte tipi de la Atherton. În fine, ne-am dus cu toţii acolo. Nişte puşti cu care fusesem coleg pe vremuri la şcoala prin corespondenţă, câteva ajutoare de la fermă, nomazi, genul ăsta de oameni. Cei mai mulţi dintre ei terminaseră şcoala, aşa că erau mai mulţi de vârsta mea decât a lui Cam, dar fusese şi el binevenit acolo. Toată lumea îl cunoştea, bineînţeles.

Vremea era bună, şi-a amintit Nathan. Cald, dar nu excesiv, iar pe cerul de cerneală se vedea puzderie de stele când şi-au parcat camionetele şi maşinile de teren pe nisip. Cineva a aprins focul de tabără şi a dat muzica la maximum, în timp ce sticlele cu alcool treceau de la unii la alţii.

Nathan ajunsese acolo împreună cu Cameron şi o zărise pe Jacqui încă din clipa când oprise maşina. Stătea lângă foc împreună cu altă fată, care râdea de ceva în timp ce îşi împletea şi despletea leneş părul bogat, în lumina portocalie a flăcărilor. Amândouă beau din nişte sticle de bere. Când l-a văzut şi ea pe Nathan, Jacqui i-a zâmbit în felul acela special în care îi zâmbea de ceva vreme, iar el a fost cât pe ce să cadă grămadă în graba cu care a ieşit din maşină. Aproape că uitase că era şi Cameron acolo, până când i-a zărit umbra înaltă tremurând pe pământ, alături de a sa.

— Fata aceea, Jenna, lucra pe proprietatea tatălui lui Jacqui, a spus el. Era englezoaică şi venise aici cu rucsacul în spate, împreună cu prietenul ei. Acesta trebuise să rămână la muncă, iar ea venise la petrecere singură, doar cu Jacqui.

La petrecere veniseră foarte mulţi, lucru neobişnuit pentru acele locuri. Se auzeau capace de bere sărind imediat cum o sticlă se golea, iar tinerii se bucurau să poată sta de vorbă şi să râdă

împreună, prima dată după mulţi ani pentru unii dintre ei. Oamenii continuau să vină, apoi, pe măsură ce noaptea înainta şi băutura curgea, mulţi dintre ei – cupluri mai demult formate sau unele mai noi, care voiau să profite la maximum de rara ocazie de a se întâlni – dispăreau în întunericul dunelor, pentru câte vreo jumătate de oră. Nathan aştepta ocazia potrivită pentru el. Nici el şi nici Jacqui nu trebuiau să se întoarcă acasă în noaptea aceea şi îşi făcuseră planuri legate de casa unui prieten, care îi aştepta goală undeva în oraş. Iar când va fi venit momentul să cedeze şi el, Cam ştia foarte bine unde se află bancheta din spatele maşinii.

Nathan şi-a amintit cum o luase în braţe pe Jacqui şi cum ea îi zâmbea, cu părul strălucind în lumina focului. Ştia ce îl aştepta mai târziu şi simţea că viaţa era deosebit de bună cu el în acele momente. Nu era sigur când îi văzuse pentru prima dată pe Cameron şi pe Jenna împreună. Poate atunci când Jenna se ridicase în picioare să mai aducă o bere şi îşi întinsese mâinile în aer, să se dezmorţească, iar Cam rămăsese cu ochii fixaţi pe o bucată de piele dezgolită. Cu siguranţă îl văzuse pe Cam cum o priveşte şi a mers încet până la lada frigorifică, apoi tot încet s-a întors şi s-a aşezat fix alături de el. Nathan revedea cu claritate în minte toată scena.

— Îmi aduc aminte că Jenna era mai mare, a spus el. Cred că avea în jur de douăzeci de ani pe atunci.

Cameron se afla atunci în penibila perioadă de „între". În uniformă şcolară, cu faţa curăţată şi cu părul pieptănat, arăta ca un adolescent. În hainele de lucru, pe proprietate, cu spatele, umerii şi antebraţele şlefuite de munca fizică, putea fi confundat cu un bărbat. În nestatornica lumină a flăcărilor, prin ceaţa uşoară a alcoolului, ar fi putut fi oricare dintre ei.

— Şi Cam era interesat, era evident, a spus Nathan. Vreo doi oameni au spus că Jenna avea un prieten care rămăsese la fermă, dar ea nu părea să fie deranjată de asta, deci nici noi nu am fost deranjaţi. Nici măcar nu am văzut-o să vorbească prea mult cu cineva în noaptea aceea. A fost doar cu Cam aproape tot timpul.

Nathan băuse şi el câteva sticle deja când s-a uitat din nou în jur şi a văzut-o pe Jenna aşezată în nisip, lângă foc, rezemată de picioarele lui Cameron. Cam i-a spus ceva şi ea a râs. El a continuat să vorbească, iar ea s-a uitat în ochii lui. Fiecare ţinea câte o bere în mână. Iar mâinile libere şi le împreunaseră.

Următoarea dată când Nathan s-a uitat spre ei, se sărutau, iar Cameron îi mângâia Jennei părul împletit doar pe jumătate. Lui Nathan îi trecuse prin cap gândul că ar trebui să discute puţin, ca de la bărbat la bărbat, cu fratele său mai tânăr, dar bănuia că acesta nu i-ar fi fost recunoscător pentru o asemenea idee. Apoi Jacqui se ridicase pe vârfuri şi îi şoptise ceva lui Nathan la ureche şi, gata, se făcuse timpul să plece.

I-au aruncat lui Cameron cheile maşinii lui Nathan şi i-au spus să o conducă pe Jenna în oraş mai târziu sau măcar să se asigure că avea să o facă altcineva. Apoi au plecat către casa goală a amicului lor cu toată viteza pe care le-o permitea maşina de teren, roşie, a lui Jacqui.

Nathan s-a uitat în oglinda retrovizoare, la Xander:

— Deci am plecat de la petrecere cu mama ta ca să ştiu că ajunge în siguranţă în oraş...

Bub a rânjit şi Xander s-a făcut că nu se prinde.

— ...şi în dimineaţa următoare ne-am întâlnit cu nişte oameni de la petrecere. O fată pe care o ştia Jacqui şi vreo doi tipi de la Atherton. Şi toţi vorbeau despre cum, imediat după plecarea noastră, Cam şi Jenna au avut...

S-a uitat din nou la fiul său în oglindă şi a ezitat.

— Au avut un contact? a sugerat Bub din scaunul de alături.

— Da. Mersi, Bub.

Nathan îşi amintea că i se păruse chiar amuzant pe atunci. Râseseră cu toţii de cele întâmplate. Cameron Bright, întors acasă în vacanţa şcolară, reuşise să i-o tragă unei nomade în spatele dunelor.

— Şi asta fusese tot. S-a bârfit puţin, a spus Nathan, apoi a urmat o dimineaţă obişnuită. L-am găsit pe Cam dormind dus în maşina

mea, în spatele volanului, cu o expresie satisfăcută pe faţă. Jacqui s-a dus s-o caute pe Jenna, iar eu şi cu Cam ne-am întors acasă.

Jenna dormise în clădirea angajaţilor de la bar, împreună cu alţi câţiva angajaţi sezonieri. Pe drumul de întoarcere la proprietatea lor, fata fusese în regulă, după cum îi spusese mai târziu Jacqui. Cam tăcută, poate. Jenată, probabil. Mahmură, cu siguranţă. Dar în regulă. Nu scosese o vorbă despre Cameron, iar Jacqui nu o întrebase nimic.

— O zi nu s-a mai întâmplat nimic, a spus Nathan.

Pe drumul lor către casă, Cam rânjise tot timpul ca un idiot, cu ochii pe geamul din dreptul scaunului pasagerului. Încă rânjea când a sunat telefonul, în după-amiaza următoare.

— Ce s-a întâmplat? s-a aplecat Xander şi mai tare înspre scaunele din faţă.

— S-a întâmplat că Jenna a spus că nu mai era în regulă.

Capitolul 15

După ce închisese telefonul, Carl Bright era cât se poate de furios. Genul acela de furie rece ca gheaţa care îl făcea deosebit de imprevizibil pe el şi deosebit de precaut pe Nathan. Îşi chemase băieţii mai mari:

— Voi doi. Aici.

Nathan şi Cameron se îmbulziseră care să ajungă primul. Stăteau cu spatele la perete şi îl priveau pe tatăl lor care arăta către telefon şi le vorbea cu o voce înspăimântător de delicată:

— Ce tâmpenie tocmai am auzit despre o anume fată?

Nathan privea acum lung către drumul dinaintea lor. Bub se uita la el, iar Xander era încă aplecat către botul maşinii. A încercat să se scuture de sentimentul de atunci, care încă îl furnica, dar nu a reuşit în totalitate.

— Bineînţeles că se dusese vestea despre cele întâmplate la petrecere, a spus Nathan. Se pare că prietenul Jennei aflase de povestea cu Cam şi nu fusese prea încântat, vă daţi seama.

A tăcut câteva clipe.

— După care, Jenna şi prietenul ei se întorseseră în oraş şi se duseseră la centrul medical...

La clinică, Jenna vorbise cu tânărul Steve Fitzgerald, care arăta mult mai proaspăt pe atunci, când abia pusese piciorul la primul său post, în Balamara. Apoi fata şi prietenul ei traversaseră strada şi intraseră în secţia de poliţie. Sergentul de la vremea respectivă le-a oferit o cană cu ceai şi au stat de vorbă. Pe atunci, Glenn nu era, însă acel poliţist nu diferea prea mult de el. După ce plecaseră, sergentul sunase la familia Bright dintr-o politeţe firească între doi localnici. Nathan încă vedea cu ochii minţii faţa lui Liz când aflase despre ce era vorba. Variaţiuni ale aceloraşi două emoţii: groază şi neîncredere.

— Ce a spus Jenna la poliţie? a întrebat Xander.

— Că nu voise să facă sex cu Cameron, dar că fusese prea beată ca să îl poată opri, a răspuns Nathan.

În maşină s-a lăsat tăcerea.

— A spus că *unchiul Cam* a violat-o? a întrebat Xander, şocat.

— Cred că nu a fost folosit chiar cuvântul acesta, a spus Nathan. Poliţistul de atunci spunea că fata nu l-a pronunţat niciodată, de fapt.

Liz propusese să meargă cu Cameron imediat în oraş, să vorbească cu Steve Fitzgerald, cu sergentul, poate chiar şi cu Jenna, dacă se putea, şi să rezolve problema pe loc. Dar Carl nu a lăsat-o. *Băiatul ăsta n-o să treacă prin focurile iadului doar pentru că o târfă neobrăzată s-a răzgândit dimineaţă, s-a înţeles?* Cameron doar asistase la discuţie, alb la faţă. Pe el nu îl întrebase nimeni ce voia să facă.

— Deci povestea Jennei se împrăştiase prin tot oraşul în maximum cinci minute. Însă... şi Nathan s-a oprit, cu ochii la drumul prăfuit. Însă foarte mulţi dintre noi fuseserăm la acea petrecere şi cu toţii îi văzuserăm unul în braţele celuilalt toată noaptea. Eu i-am văzut, mama ta, Xander, i-a văzut. Toată lumea care a fost acolo a spus acelaşi lucru.

Până la sfârşitul zilei, mărturisiseră că-i văzuseră până şi oameni care nu fuseseră acolo. Jenna era cu trei ani mai mare decât Cameron, care era într-o nenorocită de vacanţă şcolară, pentru numele lui Dumnezeu! Iar cea care îi turnase alcool toată noaptea fusese tot ea, deşi el era, practic, prea tânăr ca să aibă voie să bea. În plus, era plin de fete la petrecere – fete cuminţi, din deşert, care n-ar fi acceptat măgării din partea idioţilor de localnici –, aşa că, dacă Jenna n-ar fi vrut să meargă cu Cameron în spatele dunelor, ar fi fost de ajuns să strige după ajutor şi gata. Îl lăsase chiar să o conducă în oraş după aceea. Dacă ar fi fost vorba de alţi tipi din oraş, da, poate, s-ar fi putut ridica nişte semne de întrebare. Dar nu şi când era vorba despre Cameron Bright. El era doar un copil, şi încă unul bun. Abia dacă era suficient de mare cât să ştie ce avea de făcut acolo.

Ajunsă în locul în care drumul cotea, maşina a trecut hurducăind peste o porţiune mai denivelată.

— Fii atent, a spus Bub. Cam pe aici mi-am distrus şi eu cauciucurile zilele trecute.

— Aici? a întrebat Nathan, zărind în depărtare vârful de la Lehmann's Hill. Credeam că veneai dinspre padocul din nord la întâlnirea cu Cam.

Au trecut peste o groapă şi maşina s-a clătinat zdravăn, făcându-l pe Nathan să-şi întoarcă privirea de la Bub către drum.

— Drumul era prea nisipos, a răspuns Bub. A trebuit să ocolesc. Mai sunt locuri periculoase şi mai încolo, te anunţ dacă le văd la timp.

Nathan tocmai încerca să îşi dea seama în ce loc Bub reintrase pe drum, când Xander l-a întrerupt:

— Şi ce s-a mai întâmplat după ce Jenna a vorbit cu poliţia?

Nathan s-a gândit o clipă.

— Practic, nimic.

— Nimic?

— Nu. Adică a fost o situaţie al naibii de tensionată o zi sau două. Tata nu era deloc încântat.

Pentru Carl Bright, una era să-şi certe propriii copii, şi cu totul alta să spună alţii rahaturi despre ei în public. Mai ales dacă era vorba despre Cameron.

— S-a dezumflat toată treaba înainte să înceapă cu adevărat.

— Cum, aşa de simplu? a ridicat Xander din sprâncene.

— Da. Se pare că prietenul Jennei s-a calmat până la urmă. Mi-a povestit Jacqui că se duseseră amândoi la tatăl ei, îi spuseseră că s-au gândit mai bine şi că voiau să treacă peste cele întâmplate. L-au anunţat şi că voiau să plece atunci. A doua zi, şi-au făcut bagajele şi duşi au fost.

În săptămâna care urmase, Cameron revenise treptat la normal. Nu fusese depusă nicio plângere oficială, astfel încât cazierul îi rămăsese nepătat – ceea ce nu se putea spune despre mulţi oameni

din oraş. În plus, toată lumea fusese de acord că nu era deloc corect ca un copil bun precum Cam să îşi vadă viaţa ruinată din cauza unei nomade care s-a trezit mahmură şi regreta ce făcuse la beţie.

Xander s-a sprijinit de spătarul banchetei.

— Şi n-a mai auzit niciodată de Jenna?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci, de ce acum?

— Mda. Bună întrebare.

Ca de obicei, Cameron se pregătise mai mult decât era necesar, a constatat Nathan când a ajuns în vârf la Lehmann's Hill. Reuşiseră să facă tot drumul cu cauciucurile intacte. Când pământul devenise mai nisipos, coborâse din maşină împreună cu Bub şi le mai dezumflaseră, ca să evite să rămână împotmoliţi. Apoi au condus până la pisc şi s-au dus să verifice stâlpul releului, mijind ochii în lumina soarelui.

Nathan şi-a dat seama aproape imediat că nu va avea nevoie de instrucţiunile de reparaţie pe care Cameron le scosese la imprimantă înainte să plece de-acasă, în penultima dimineaţă a vieţii sale, şi nici de cele mai multe dintre uneltele şi echipamentele pe care le luase cu el. Releul din vârful lui Lehmann's Hill nu avea nicio problemă în afară de permanenta expunere la intemperii. Probabil că avea să fie ca nou după ce era curăţat serios de nisip şi pietriş şi după ce i se înlocuiau câteva fire. Nu era chiar o treabă care necesita doi oameni, în niciun caz trei, aşa că Nathan a lucrat singur, în timp ce Bub şi Xander îl priveau.

— Dă-mi şi mie şurubelniţa aia mică, Bub, a zis Nathan, după o oră.

Nicio reacţie. Bub stătea în picioare, cu spatele spre deşert şi cu braţele încrucişate, contemplând pământurile care le aparţineau. Xander era şi el în apropiere, în maşină, aşteptând să i se ceară să testeze legătura radio.

— Bub? Şurubelniţa de acolo.

— Scuze, a zis Bub, şi i-a întins-o. Mă gândeam la nişte chestii.

— O, da?

O pală de vânt i-a băgat ceva pietricele în gură, iar Nathan s-a strâmbat.

— Ar fi trebuit să cobor mai devreme după el.

— Ce zici, frate? s-a îndreptat Nathan de spate.

Bub a luat o piatră mică de pe jos şi s-a jucat puţin cu ea printre degete înainte să o azvârle în jos, pe deal. S-a rostogolit multă vreme. Nimic nu-i stătea în cale. Lehmann's Hill nu era chiar înalt, însă era suficient pentru a putea oferi o privire panoramică. Se vedeau de aici padocurile, strălucind în culori de roşu şi verde, precum şi umbrele micuţe ale turmelor care se întâmplau să treacă din loc în loc. În partea cealaltă, către vest, totul era inert. Deşertul părea complet neatins, cu nisipul vălurit în dune perfecte. Nathan văzuse acest peisaj de atât de multe ori şi în atât de multe feluri, încât abia dacă îl mai observa. Însă uneori, în lumina potrivită, tot îi tăia răsuflarea.

— La naiba, nu ar fi trebuit să îl aştept atât de mult pe Cam. Am stat o veşnicie aici, în maşină.

Bub a privit în depărtare, cu ochii mijiţi din cauza soarelui. În afară de câte un val de umbră din când în când, nu se vedea aproape nicio mişcare.

— Habar n-am de ce am făcut asta. De aici se vede foarte bine că nu vine nici naiba.

Nathan ştia că acesta e adevărul. O maşină în mişcare ar fi fost uşor de observat.

— Nu a fost vina ta, frate, a spus el într-un sfârşit. Putea să fi parcat pe undeva. Sau să vină din altă direcţie.

— Mda, poate. Dar chiar dacă nu poţi vedea, uneori poţi simţi cumva, nu-i aşa? a întrebat Bub. Că se apropie cineva.

Nathan a încuviinţat. Uneori. Cumva.

— În fine, mă simt ca un cretin. Dacă aş fi plecat atunci, aş fi ajuns la drum înainte să se însereze, aş fi putut da alarma mai

devreme. Poate că nu ar fi fost prea târziu atunci, a spus Bub, şi şi-a plecat privirea în pământ.

Xander îi privea din maşină, fără să îi poată auzi.

— Şi eu aş fi aşteptat, a spus Nathan după o vreme.

— Pe bune? a ridicat Bub privirea mirat.

— Da.

Era adevărat.

— Stabiliserăţi să vă vedeţi aici, a continuat Nathan, l-ai aşteptat aici. Nu ai greşit cu nimic.

Bub nu a răspuns imediat.

— Eram supărat pe el. De-aia am plecat atât de târziu, a spus el fără să-l privească pe Nathan direct în ochi. M-am gândit că se împotmolise în nisip sau că avusese şi el pană. Şi am decis să îl las să transpire de unul singur o vreme.

— De ce?

— A fost o prostie. Ne-am certat dintr-un nimic, a oftat el. Mă bătea gândul să mă duc la Dulsterville anul viitor. Să vânez canguri.

— Chiar aşa?

Nathan era surprins. Nu se gândise niciodată că Bub şi-ar putea dori să plece de pe proprietate într-o bună zi.

— Da, m-am gândit puţin la asta, poate. De ce nu? a spus Bub cu o voce vinovată.

Chiar, de ce nu? s-a gândit Nathan. Vânătoarea de canguri nu era o alegere rea pentru el şi, cum asta era ocupaţia principală din Dulsterville, ar fi găsit oriunde de lucru acolo. Nathan trecuse de câteva ori prin orăşelul aflat în deşert, în drumurile sale spre est. Văzuse în parcări camionetele modificate şi pregătite pentru munca de noapte. Faruri şi suporturi pentru puşti, montate pe uşi, astfel încât să se poată trage prin geamurile deschise. Cuştile mari din spate, cu agăţători pentru carcase. Punctul de colectare de la marginea oraşului, unde cangurii erau etichetaţi şi transformaţi în bani cash pentru vânători şi în hrană pentru animalele de companie sau produse din blană pentru consumatori. Era un mod de a-ţi

câştiga existenţa.

— Deci o să te duci? a întrebat Nathan.

Bub a clătinat din cap.

— Cam a zis că era o prostie. Că ar trebui să rămân şi să mă ocup de ceea ce e pe aici.

— Aşa, şi? Nu ai nevoie de permisiunea lui Cam.

— Dar am nevoie de bani, totuşi. De cash, adică. Nu ăia care sunt investiţi pe veci în proprietăţi şi altele. Am nevoie de echipament ca să aranjez Land Cruiserul. Să-mi găsesc ceva de locuit, genul ăsta de lucruri.

Bub a mijit ochii în soare. Era greu de spus ce simţea cu adevărat.

— Nu am cerut nimic care nu mi se cuvenea. Am vrut doar să am acces la nişte bani, *banii mei,* de aici.

— Şi Cameron a spus nu?

— Nu chiar imediat. Dar mi-a cerut să mă mai gândesc la asta. Să mai vorbim la anul. Să mă asigur că fac ceea ce trebuie.

— Sună rezonabil.

— Dar tu ce părere ai de ideea mea? a întrebat Bub sincer interesat.

— Eu? Habar n-am, frate.

Poate că interesele lui Cameron şi ale lui Bub nu coincideau tot timpul, însă Cam avusese probabil dreptate să îi sugereze lui Bub să se gândească bine înainte de a hotărî ceva.

— Depinde. Nu vrei să te pripeşti. Adică, uită-te la mine, am vândut doar o parte şi tot am ajuns în rahat.

— Mda, cred că ai dreptate.

Bub părea demoralizat, iar lui Nathan i-a părut rău. Ca să fie sincer, fratele lui probabil că ar fi fost un bun vânător de canguri.

— Uite, a zis el, nu e un plan rău.

— Ei bine, spune-i asta lui Cam.

După o clipă de tăcere stânjenitoare, Bub a continuat, ridicând din umeri:

— Dar ar fi bine, totuşi. Te-ai gândit vreodată să o faci? Bani

câştigaţi pe nimic.

— Nu. Nu e pentru mine.

— Nu ai suficient curaj pentru asta?

— Cam aşa ceva, a răspuns Nathan încercând să-şi păstreze tonul uşor nepăsător. Şi nici nu mai am permis pentru asta.

— Stai! s-a holbat Bub la el, uimit. Nu mai ai permis de portarmă?

— Nu.

— De ce nu?

— A expirat.

— Cred că glumeşti, frate! Când?

— Nu ştiu. Acum câteva luni.

Aproape şase. Nathan simţise că o bucăţică din sufletul său se schimbase anul trecut, când îi murise câinele, Kelly. Steve îl sunase de la clinică şi îl pusese să răspundă la tot chestionarul acela legat de felul în care se simte şi alte lucruri de genul ăsta. Nathan îşi „îndulcise" răspunsurile, însă după aceea se trezise prin zonă ba cu Glenn, ba cu Steve, cam la fiecare două săptămâni.

Începuse să le fie milă de ei, cum băteau tot drumul acela ca să îl verifice, cu scuze atât de cusute cu aţă albă. Aşa că, atunci când îi expirase permisul, s-a gândit că era mai bine să mai amâne reînnoirea lui, măcar ca să se mai liniştească cei doi.

Nathan ştia că aveau prin sertare o listă cu oameni care trebuie supravegheaţi, şi ştia că numele lui cu siguranţă figura pe ea. Probabil că pe la început, dacă nu chiar în vârful listei. Indiferent cum era, accesul facil la o armă de foc nu avea cum să facă parte din recomandarea vreunui plan de tratament şi era clar că acest lucru îi neliniştea. Aşa că îi predase armele lui Glenn. Acum, uşa de la dulapul de puşti al lui Nathan era larg deschisă, niciodată încuiată, iar uneori, când se trezea în faţa lui, nu vedea decât nişte rafturi goale.

Nathan s-a uitat către maşină, după fiul său.

— Auzi, să nu-i spui lui Xander. Se poate enerva din nimic

uneori.

Bub încă se holba la Nathan, de parcă i-ar fi spus că şi-a ciopârţit braţul drept şi l-a aruncat pe undeva. Xander i-a surprins expresia şi a strigat ceva pe geam. Cuvintele s-au pierdut în vânt.

— Ce ai zis? a strigat Nathan înapoi.

Xander a deschis portiera şi a venit către ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tu eşti OK?

— Aşa cred. Auzi, de ce Jenna nu i-a zis nimic mamei? a întrebat Xander, care probabil că întorsese subiectul ăsta pe toate părţile în ultima oră. Când a dus-o acasă.

Părea supărat. Unchiul Cam îi dăruise, pe când avea cinci ani, un ponei numit Domnul Tupps. Poneiul purta o pălărie de pai, cu găuri pentru urechi, iar Xander se înroşise tot entuziasmat. Îl sunase apoi săptămânal pe Cam, luni întregi, ca să îl ţină la curent cu poveşti despre ce mai făcuse Domnul Tupps.

— Da, a răspuns Nathan, e una dintre întrebările pe care şi le-au pus şi alţii la acel moment.

Jenna şi Jacqui petrecuseră singure în maşină aproape trei ore. Se pare că Jenna fusese cam tăcută, iar la fel trebuie să fi fost şi Jacqui, care era şi ea destul de obosită şi mahmură, asta dacă Nathan îşi amintea bine.

— Mama ar fi ajutat-o.

— Oricine ar fi ajutat-o, prietene. Nu suntem monştri.

— Nu asta am vrut să...

— Da, ştiu. Bineînţeles că mama ta ar fi ajutat-o. Dacă ar fi spus ceva.

Şi nu fusese doar asta. Nathan mai ştia şi că, după ce au făcut ce-or fi făcut ei printre dune, Cameron se oferise să o conducă pe Jenna înapoi în oraş, iar ea acceptase. Poate că nici nu avea prea multe opţiuni la acea oră târzie din noapte, s-a gândit Nathan. Când Cam a tras maşina în faţa barului, proprietarul văzuse două persoane aplecate una către alta, pe scaunele din faţă ale maşinii, sărutându-

se în lumina palidă şi gălbuie din plafon. Jenna sărise apoi din maşină şi se îndepărtase în întuneric, către clădirea în care erau cazaţi angajaţii.

— Părea complet în regulă, povestise oamenilor, mai târziu, proprietarul. Nu era absolut nimic în neregulă.

— Iar Jenna nici n-a spus nimănui cât a stat în oraş, în dimineaţa aceea? a întrebat Xander cu un ton nesigur.

— Nu.

Tocmai această întârziere fusese cea care influenţase cel mai mult părerile celorlalţi, mai mult decât firea cea bună a lui Cameron şi mai mult decât orice văzuse sau nu văzuse cineva la petrecere. În dimineaţa care urmase petrecerii, Jenna stătuse la o masă de la brutărie şi băuse o cafea în aşteptarea lui Jacqui. Secţia de poliţie se putea vedea prin geam, de la patiserie, iar centrul medical era la capătul străzii. Nu fusese în niciunul dintre aceste locuri.

— Din câte ştiu, nu a spus o vorbă despre asta până când prietenul ei a aflat ce se întâmplase la petrecere, a spus Nathan, după care şi-a şters mâinile de praf pe cămaşă şi a arătat din cap către maşină: Du-te şi verifică staţia radio, să vedem dacă merge.

— Şi totuşi, e atât de ciudat că Jenna l-a căutat pe unchiul Cam acum! a spus Xander.

— Da. Încearcă staţia.

— Pentru că, dacă nu este o coincidenţă, atunci este remarcabilă sincronizarea...

— Ştiu. Sincronizarea e de tot rahatul. Staţia!

— Deci, a continuat Xander fără să se urnească, crezi că e posibil ca la acea petrecere chiar să se fi întâmplat ceva rău?

— Dacă aş fi crezut asta, aş fi spus-o atunci.

Nathan a trecut pe lângă el, a deschis portiera maşinii şi a încercat el staţia radio.

— Dar chiar dacă nu ai crezut asta atunci, poate că acum... l-a auzit pe Xander în urma lui.

— Nimic, prietene.

În staţia radio s-a auzit un bip. Releul era funcţional.

— L-am reparat. Putem pleca.

— Şi dacă...

— Uite ce este, l-a întrerupt Nathan cu o voce mai ridicată decât intenţionase, ceea ce l-a făcut să ia o gură mare de aer, ca să şi-o tempereze. E vorba despre unchiul Cam. E parte din familie. Îl cunoşti.

Îl cunoşteai.

— Da, ştiu, a lăsat Xander ochii în jos.

— A fost şocat atunci, când a auzit ce spunea fata.

Era adevărat. Cameron se aşezase pe treptele verandei şi plânsese de se cutremura tot, cu Liz lângă el. Îl tot mângâiase pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ciupea pielea dintre sprâncene, cu ochii strâns închişi.

— Iar el a fost mereu foarte deschis în legătură cu cele întâmplate, i-a spus Nathan fiului său. A fost chestionat deseori în zilele acelea, de tatăl nostru, de bunica ta, de poliţistul local de atunci, şi întotdeauna a spus acelaşi lucru.

Cam o cunoscuse pe Jenna la petrecere. Vorbiseră, băuseră, se duseseră în spatele dunelor de nisip şi făcuseră sex. Da, fusese dorinţa amândurora. Nu, ea nu-i spusese că avea un prieten. Da, bineînţeles că mersese de bunăvoie cu el. Nu, nu-i spusese nimic care să îl îngrijoreze. Absolut nimic. Nici în timpul partidei de sex, nici după.

Nathan s-a apucat să strângă lucrurile din jurul releului.

— Şi totuşi, cum ar putea şti cineva ce s-a întâmplat cu adevărat?

Felul în care Xander pusese întrebarea îl făcuse pe Nathan să se uite lung la el. Şi Bub îi privea, după ce încetase să mai încarce maşina şi stătea cu mâinile încrucişate la piept. Xander a devenit deodată uşor agitat.

— După cum ai povestit, reiese că e imposibil ca cineva să ştie exact ce s-a petrecut de fapt atunci şi acolo.

— Atunci înseamnă că am povestit prost.

— Nu-i din cauză că... a început Xander, dar s-a oprit brusc. Dar doi oameni îşi pot aminti versiuni diferite ale aceluiaşi lucru şi amândoi pot să creadă că acela e adevărul.

— Chiar aşa?

— Da, bineînţeles. Tu şi mama faceţi mereu asta.

— Nu cred că există grad de comparaţie între cele două situaţii, prietene.

— Ştiu. Zic doar că nu contează ce crede cineva că a văzut sau ceea ce ar fi trebuit să facă Jenna. Acolo au fost doar doi oameni, iar...

Xander a tăcut. Nu şi-a terminat gândul cu voce tare, dar nici nu era nevoie să o facă. Nathan ştia ce voise să spună. Doar doi oameni fuseseră acolo în acea noapte, iar acum unul dintre ei era mort.

Capitolul 16

La o oră după ce au luat-o înapoi spre casă, li s-a spart un cauciuc.

Bub şi-a pus mâinile în şold şi privea roată în jur, în timp ce lui Nathan îi picura sudoarea peste cric, pentru că stătea aplecat, cu soarele după-amiezii bătându-i în spate.

— Da, a zis Bub, tot pe aici m-am blocat şi eu. Îmi amintesc pietrele alea mari.

— Minunat. Ar fi fost bine dacă le vedeai mai devreme, a bombănit Nathan, în timp ce Xander se tot învârtea pe lângă el, încercând să ajute, dar de fapt mai mult îl încurca.

— Aşa este. Ar fi fost mai bine. Nu m-am gândit.

— Nu.

Pe arşiţa aceea, lui Nathan i-au trebuit patruzeci şi cinci de minute şi doi litri de apă ca să facă maşina să-şi poată continua drumul. Nu au mai vorbit, iar restul călătoriei a părut mai lung din cauza tăcerii. De câte ori îl verifica în retrovizoare, Xander privea departe, pe geam, adâncit în gânduri.

Când au oprit în faţa casei, ziua se îngemăna cu seara. Nu mai era mult până la cină şi Nathan i-a putut auzi pe nomazi în bucătărie în timp ce îşi curăţa uleiul şi praful de sub unghii, în mica baie din capătul holului. A ieşit, cu mâinile pe cât de curate se putea, şi a zărit o lumină pe sub uşa din stânga sa. Biroul. Biroul lui Ilse, acum.

A auzit o voce subţire şi a împins uşa. Sophie şi Lo erau întinse pe jos, înconjurate de jucării şi de cărţi răspândite peste tot. Lo stătea pe burtă şi desena hotărâtă într-o carte de colorat. Sophie stătea cu picioarele încrucişate şi se chinuia să joace un joc video pe un aparat mic, cu o mână în faşă. Nathan şi-a amintit subit de el şi de Cameron. Erau cei mai buni prieteni la vârsta asta, poate doar pentru că nu aveau alternativă, însă efectele erau aceleaşi. Ambele

fete au sărit în sus când l-au văzut pe Nathan.

— M-ai speriat, am crezut că eşti mami, a spus Sophie, după ce a şovăit o clipă.

— Nu. De ce? Nu aveţi voie aici?

Nathan a intrat în cameră. Era ordine, iar pe birou se aflau teancuri frumos aranjate de dosare şi documente. Deasupra era registrul anual al angajaţilor, în care ultimele nume adăugate erau cele ale lui Simon şi Katy. Pe perete era atârnat un calendar mare, pentru cele douăsprezece luni care urmau, în care erau deja marcate datele livrărilor sau ale plăţii facturilor esenţiale şi orice alt lucru important pentru buna funcţionare a proprietăţii. Şi-a trecut privirea peste el.

— Sophie ar trebui să citească, nu să se joace, a spus Lo, fără să ridice privirea. De aceea îşi făcea griji.

— Înţeleg.

Era ceva notat cu roşu, în calendarul de pe perete, în dreptul câtorva date diferite. Cuvintele fuseseră scrise şi tăiate apoi, cu o linie neagră.

— Oricum, nouă ne dă voie mama să stăm aici, a spus Sophie cu un ton autoritar. Ţie ţi-a dat?

— Hmm, nu ştiu, a zis Nathan, cu ochii încă la calendar.

Adevărul este că i se părea şi lui că încălcase cumva nişte limite intrând aici. Cât fusese tatăl lui bărbatul în casă, Nathan şi fraţii săi nu puseseră niciodată piciorul în birou.

— Are voie.

Vocea lui Ilse s-a auzit din cadrul uşii. I-a zâmbit obosit lui Nathan.

— Cina e aproape gata. Apucaţi-vă de strâns, fetelor.

Chiar dacă avea mâinile curate, când Ilse a intrat în cameră, Nathan a devenit brusc foarte conştient de faptul că avea o cămaşă pe care se uscase sudoarea, iar părul plin de praf. Nu a avut nicio reacţie, doar s-a dat o jumătate de pas în lături când Ilse s-a apropiat de el, în faţa calendarului de perete. De-a lungul vremii, descoperise

că lucrurile erau mai uşoare pentru el dacă lăsa un oarecare spaţiu fizic între ei doi.

Nathan se întrebase uneori dacă fratele lui, Cameron, ştia ce se întâmplase atunci, demult, între el şi Ilse. Nathan nu-i spusese nimic. Deşi fusese tentat o dată sau de vreo două ori, când Cam fusese măgar. Cam ar fi putut să o întrebe pe Ilse – ştia că Nathan fusese interesat de ea, atunci, demult –, însă faptul că Nathan nu auzise nici măcar o vorbă despre asta îl făcea să fie destul de convins că secretul împărtăşit de el şi de Ilse rămăsese totuşi un secret.

Nathan îşi ţinuse gura şi păstrase distanţa de fiecare dată începând cu acea zi în care dăduse peste ea în bucătărie. Era primul Crăciun de după exilarea sa. Nu se vedea vreun semn că sezonul sărbătorilor i-ar fi făcut pe oameni mai iertători, iar Jacqui îşi menţinuse decizia de a nu i-l trimite pe Xander chiar şi pentru câteva zile. Nathan ar fi fost bucuros să poată zăcea într-o cameră întunecată, cu un cearşaf peste cap, însă Liz insistase să vină să stea la ei. Atât de mult insistase, că până la urmă i se păruse mai comod să cedeze decât să se certe cu ea. Istovit de efort şi plin de praf de pe drum, se dusese la bucătărie să caute o bere şi acolo o găsise pe Ilse.

Avea în mână o cană cu apă când se întorsese şi o văzuse, şi, pentru o clipă de entuziasm nebunesc, Nathan a crezut că venise acolo pentru el. Apoi a intrat şi Cameron în bucătărie şi s-a dus direct lângă ea, iar Nathan a părut că primise un pumn în burtă, rămânând fără aer.

— Aţi făcut cunoştinţă? a întrebat Cameron, iar lui Nathan i s-a părut că fratele său îi făcuse cu ochiul.

Nathan simţea că i se învârte capul. A încuviinţat uşor şi a rămas tăcut toată cina, în timp ce restul familiei legase o conversaţie cu noua prietenă a lui Cameron. Orice încercare de a-l atrage şi pe Nathan în discuţie se soldase cu mormăieli. Nu avea suficientă încredere în el însuşi ca să poată vorbi.

După cină, s-a tot învârtit prin hol, întrebându-se dacă nu ar fi

fost mai bine să plece, pur şi simplu, când Ilse a dat peste el. Erau singuri şi destul de aproape unul de altul, dar nu foarte. Era o distanţă cuvenită între ei.

— Mă bucur să te văd iar, spusese ea.

— Şi eu.

Spuneau adevărul, şi minţeau în acelaşi timp.

— Nu te-ai mai întors la bar.

— Nu.

Îşi frecase bărbia şi simţise o nevoie copleşitoare să se aşeze lângă ea şi să îi povestească totul. Toate acele lucruri care îi apăsau atât de tare pe suflet. Cât de grele fuseseră ultimele luni, cât de profund regreta ce îi făcuse lui Keith, cât de tare îl speria viitorul. Cât de dor îi fusese de ea. Apoi s-a auzit, cumva pierdută, vocea lui Cameron, venind de undeva de afară. Nathan trăsese o gură de aer.

— Am avut nişte probleme.

— Am auzit.

Ilse a tăcut şi a aşteptat. Apoi, când a văzut că el nu mai zice nimic, a continuat:

— Se vede că ai avut o perioadă grea.

— Sunt bine, a răspuns el cu o voce frântă şi a înghiţit în sec. O să fiu bine.

S-a uitat la ea şi şi-a dat seama ce ar fi trebuit să spună. Deja simţea pe limbă cuvintele prin care voia să îşi ceară iertare, când în capătul holului s-a trântit o uşă şi amândoi au tresărit surprinşi. Ilse a făcut un pas mic în spate, apoi încă unul. Distanţa dintre ei se mărise prea mult ca să mai poată vorbi deschis.

— Adevărul e că nu m-am aşteptat să te văd aici, a spus ea, uşor stânjenită.

— Păi, Cameron e fratele meu.

— Ştiu, însă el a spus că...

Ilse s-a oprit.

— Nathan, nu ştiam atunci când l-am cunoscut, a zis ea uitându-se fix în ochii lui. Îmi pare rău.

Nathan s-a străduit să-i susţină privirea, apoi a ridicat din umeri.

— Dar chiar nu mă deranjează.

Ilse şi-a încleştat maxilarul, apoi a zâmbit, cu o fracţiune de secundă mai târziu decât ar fi fost normal.

— Bine.

Poate că Ilse nu ştia că erau fraţi, şi-a zis Nathan, însă Cameron, evident, ştia. Şi, cu siguranţă, Ilse era o femeie în toată firea şi nu se putea spune că devenise proprietatea lui Nathan după o tăvăleală pe bancheta din spate a maşinii sale. Şi poate că s-a înşelat amarnic atunci când i se păruse că fratele lui nu era atât de interesat de ea înainte ca Nathan să-i fi spus rugător.

— *Te rog, Cam. E o fată acolo. Una foarte drăguţă. Lucrează la bar.*

— *O, da. Am văzut-o. E OK.*

Sophie se născuse zece luni mai târziu, iar Cameron şi Ilse se căsătoriseră după alte patru luni. Nathan nu se dusese la nuntă. Condusese optsprezece ore până la Brisbane. Se înfiinţase în pragul uşii lui Jacqui, cu contractul lui de custodie în mână, şi ţipaseră unul la altul până când cineva chemase poliţia.

Acum o privea pe Ilse cum le îndruma pe fete să îşi strângă jucăriile. Părea cu gândurile în altă parte şi i s-a părut că ar fi vrut să vorbească despre ceva – probabil despre Jenna Moore –, dar nu putea, cu fetele în cameră. Nathan a arătat cu degetul înspre însemnele de pe calendar:

— Ce-s astea? Cam intenţiona să schimbe datele pentru adunarea turmelor, la anul?

— O, a spus Ilse ridicându-se şi a venit alături de el, în faţa calendarului. Nu. Adică a fost doar o idee.

Nathan se chinuia să descifreze notele. S-a încruntat.

— Ce ar fi însemnat asta? Să le mute aici, şi aici?

— Da. Şi încă o dată, mai târziu.

Ilse a luat o agendă groasă de pe birou şi a deschis-o să-i arate ceva.

— Se pot muta datele aşa, a arătat ea cu degetul şi mâna ei i-a

atins uşor braţul. Evităm blocajele şi conflictele contractuale cu Atherton care apar în fiecare an. În plus, mă gândeam că ne-am putea coordona cu tine, dacă eşti interesat şi tu, desigur, şi să obţinem astfel un profit mai mare.

Nathan s-a încruntat în timp ce răsfoia paginile umplute cu scrisul ei ordonat.

— Mda, poate.

— Crezi că ar merge?

— O să mă gândesc bine la asta. Dar cred că ar merita o încercare.

— Să ştii că a fost ideea lui Bub, de fapt. Eu doar am plănuit datele şi logistica.

— Bub s-a gândit la aşa ceva? a întrebat Nathan surprins.

— Cred că se săturase să aibă aceleaşi probleme în fiecare an şi a vrut să încerce altceva. Chiar se pricepe la astfel de lucruri. Cameron spunea că e din cauza faptului că e leneş, însă ce contează, dacă astfel face lucrurile să meargă mai bine?

Nathan a auzit paşi pe hol. Fetele strânseseră toate jucăriile. Lo părea să le numere atent, verificându-le pe fiecare în parte, iar Ilse s-a încruntat puţin urmărind-o. Uşa biroului s-a deschis şi Bub a băgat capul înăuntru.

— Mama zice să veniţi la masă.

I-a văzut pe Nathan şi pe Ilse analizând calendarul şi s-a întunecat uşor la faţă, în timp ce fetele ieşeau în hol pe lângă el, zdrăngănindu-şi jucăriile.

— Despre ce vorbeaţi? a întrebat Bub, şi a intrat în birou. Despre asta?

Fără mine? a rămas nerostit.

— Îi povesteam lui Nathan despre ideea ta cu adunatul turmelor, a spus Ilse.

Bub a părut să se mai îmbuneze puţin.

— Ah, da. Nu e o idee rea, nu?

Nathan a dat din cap arătând către calendarul de pe perete:

— De ce sunt şterse toate alea?

— Erau nişte hibe în acel plan, a spus Ilse. Cam voia să le rezolve înainte să se apuce de făcut mari schimbări. Se gândea să amâne cu un an, ca să se asigure că totul avea să funcţioneze cum trebuie.

— Sigur că da, a bombănit Bub. N-o să-l vorbesc de rău acum pe Cam, că nu mai e aici, însă ştim cu toţii că, dacă ar fi fost ideea lui, am fi pus-o în practică deja. Scuze, dar aşa este. Singurul defect al ideii ăsteia e că nu a fost a lui Cameron.

Bub s-a apropiat de calendar şi a citit ce scrisese Ilse. S-a lăsat liniştea în birou, pentru câteva clipe.

— Am putea să o facem, totuşi, a spus Bub cu un ton prea lejer. Noi trei.

Când s-a întors cu faţa către ei, Nathan şi-a dat seama că Bub se gândise la asta dinainte. Se simţea ceva în atmosferă, era aproape o complicitate între ei, care nu era chiar confortabilă. Nathan nu ştia ce putea să răspundă, aşa că nu a zis nimic, iar Bub a ridicat, într-un sfârşit, din umeri:

— În fine. Mai gândiţi-vă la asta, a spus el, şi a pornit-o către uşă. Dar nu văd niciun impediment aici.

S-au uitat în urma lui, iar Ilse a clătinat din cap, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Ştii, ce a zis Bub despre faptul că nu era ideea lui Cameron... Nu ăsta a fost singurul motiv. Şi Bub ştie asta. În sfârşit...

Ilse a aşezat agenda la loc pe birou.

— Nu ştiu. Nu mă pot gândi la asta acum. Dacă vrei să îţi faci o idee mai bună, găseşti toate detaliile aici.

A luat-o înainte, iar Nathan a plecat după ea, stingând lumina din birou. În bucătărie era mult prea cald, iar Nathan simţea că se topeşte.

— Ce-aţi făcut la Lehmann's? a întrebat Harry imediat cum s-a aşezat la masă.

— Am rezolvat, a răspuns Nathan. Nimic prea complicat.

— Trebuie să ai mare grijă la Lehmann's Hill.

Vocea firavă păruse să vină de nicăieri, iar lui Nathan i-au trebuit

câteva clipe ca să îşi dea seama că Lo era cea care vorbise. Nu mânca, ci mâzgălea furioasă o bucăţică de hârtie.

— De ce? a întrebat Ilse întinzând o mână ca să o mângâie pe păr.

— Tati trebuia să se ducă la Lehmann's Hill şi nu s-a mai întors niciodată.

Mâna lui Ilse a înţepenit în părul fiicei sale.

— Tati nu s-a dus acolo, Lo. Nu are nicio legătură cu faptul că nu a mai venit înapoi.

— Ştiu asta. Ştiu de ce nu a mai venit tati înapoi.

O vreme, toată lumea a tăcut.

— De ce, Lo? a rupt tăcerea Harry.

Fetiţa şi-a ridicat privirea şi, când a observat că toată lumea se uita la ea, şi-a coborât-o din nou.

— Lois? Te-am întrebat ceva.

— Nu e nimic. N-are importanţă, a spus Lo cu o voce abia auzită.

Ilse i-a pus un braţ în jurul umerilor:

— E în regulă, iubita mea.

— Las-o să vorbească, Ilse, a spus Harry.

— Dar nu vrea.

— A vrut, acum câteva secunde.

— E un copil, Harry.

— Chiar vreau să aflu ce voia să spună cu...

— Ilse are dreptate.

Era primul lucru spus de Liz de când se aşezaseră la masă. Nathan îşi dădea seama că plânsese din nou. Şi slăbise, în ultimele zile, iar pielea de pe faţă i se lăsase.

— O sperii, Harry.

Lo a rămas complet nemişcată, cu ochii privind fix pe masă. Apoi şi-a luat creionul şi a continuat să deseneze.

— Tati nu s-a mai întors pentru că era trist, a spus Lo de parcă ar fi vorbit cu hârtia din faţa sa. Îl întristau toate lucrurile alea care dispăreau.

Aproape toţi au oftat la unison, de uşurare.

— O, Doamne, nu din nou! E în regulă, Lo.

Ilse a luat-o de-o mână şi a strâns-o într-a sa. Apoi a văzut confuzia de pe feţele lui Nathan şi Xander.

— Lo a fost speriată o vreme pentru că ar fi existat un hoţ care...

— Chiar este! şi-a smuls Lo mâna cu hotărâre, mâzgălind din ce în ce mai înverşunată.

— Iubita mea, nu este nici...

— Atunci, e o fantomă.

— Nu e nici fantomă, a spus Ilse, după care a clătinat uşor din cap şi s-a uitat la Nathan: Crede că s-au pierdut nişte lucruri. Câteva jucării de-ale tale şi alte lucruri mărunte au făcut picioare, nu-i aşa, Lo?

— Nu au făcut niciun picior! A venit cineva aici şi le-a luat.

La capătul celălalt al mesei, Simon a râs într-un mod cam neinspirat.

— Poate că a fost Moş Crăciun, a zis el încercând să destindă atmosfera.

Lo i-a aruncat o privire nimicitoare:

— Nu a fost Moş Crăciun, a spus ea, lăsând să se înţeleagă că îşi făcea loc şi un *tâmpitule.* A fost altcineva. Cineva rău.

Părea foarte supărată acum, iar Ilse i-a luat creionul din mână.

— Lo, dacă ar fi intrat cineva pe proprietatea noastră, am fi aflat. Nu a fost nimeni aici.

Însă Nathan a sesizat o ezitare în tonul ei. Ilse a aruncat o privire pe fereastră, la cerul care începuse să se întunece odată cu înserarea.

— Am crezut că dispăruseră nişte lucruri, dar le-am găsit, nu-i aşa?

— Ce fel de lucruri? a întrebat Xander, foindu-se în scaunul său.

— Jucăriile şi hainele mele, a spus Lo.

— Dar le-am găsit, a repetat Ilse cu fermitate în voce.

— Nu pe toate, şi nu imediat. În fine, a spus Lo dând la o parte mâna mamei sale, tati nu şi-a mai găsit niciodată lucrurile.

— Cum adică? a întrebat Harry.

Lo nu a răspuns. Părea să nu se simtă în largul ei. Şi-a întins mâna către creionul confiscat şi şi-a ascuns faţa în păr.

— Nu, a spus Harry pe un ton neobişnuit de autoritar. Răspunde, te rog, Lo.

— Iubita mea, s-a aplecat Ilse către ea. Ce lucruri?

— Bani, cred, a răspuns Lo şoptit.

Nathan a trebuit să facă eforturi pentru a o auzi.

— Şi alte lucruri. Nu ştiu care. Tati le căuta, dar nu le găsea.

— Despre câţi bani este vorba? a întrebat Harry.

— Pentru numele lui Dumnezeu, l-a ţintuit Ilse cu privirea, abia reuşeşte să numere până la o sută, nu are cum să ştie asta! Şi, oricum, lui Cam nu-i dispăruseră nici bani, nici orice altceva. Haideţi să nu facem din ţânţar armăsar.

Lo a făcut ochii mari.

— Ba da! Îi dispăruseră, mami! Îi căuta peste tot. A fost cineva aici şi...

— Jenna.

Numele acesta ieşise de pe buzele cuiva, dar Nathan nu a ştiut sigur ale cui până când Liz a ameninţat hotărât cu degetul peste masă:

— Taci, Bub! Şi vorbesc serios.

— ...şi lui tati *chiar* i-au dispărut lucruri, a continuat Lo, cu tonul uşor ridicat. Eu ştiu, l-am văzut. Căuta prin magazii, prin staul şi peste tot. Ştiam eu că n-o să mă crezi, mami.

— Nu e vorba despre asta, a protestat Ilse, aproape acoperită de vocea fiicei ei. Dacă lui tati i-a dispărut ceva, de ce nu ne-a spus?

— Pentru că ştia că n-o să-l crezi nici pe el, aşa cum nu mă crezi pe mine, a spus fetiţa pe un ton ridicat. Probabil din cauza asta a şi spus să păstrăm secretul.

S-a făcut brusc linişte, iar Lo şi-a acoperit gura cu palma ca şi cum ar fi vrut să îşi ia cuvintele înapoi. Se înroşise la faţă.

Ilse a încremenit. S-a uitat la fiica mai mare, care părea şocată. Sophie a clătinat din cap. *Habar nu am.* Ilse i-a întors scaunul lui Lo

astfel încât să se privească faţă în faţă:

— Lo, este foarte important, ce anume a spus tati?

Fata a clătinat din cap, hotărâtă să păstreze tăcerea.

— Pentru numele lui Dumnezeu... s-a auzit vocea frustrată a lui Harry.

— Harry.

Vocea lui Liz a sunat ca un avertisment. Afară, se auzeau din nou dingo urlând. Păreau destul de aproape.

— Lo, e în regulă, s-a aplecat Ilse către ea. Nu păţeşti nimic. Doar spune adevărul. Eşti sigură că tati căuta ceva?

Fata era încordată şi preocupată:

— Da, l-am văzut eu.

— Şi tati ţi-a spus să păstrezi secretul faţă de toată lumea?

— Nu faţă de toată lumea, a spus Lo uitându-se la mama ei. Doar faţă de tine.

Capitolul 17

Nathan stătea pe verandă şi privea cum se lasă seara. Roşul pământului s-a unit cu al cerului şi au sângerat unul în altul până când s-a făcut întuneric. Lo nu mai putuse – sau nu mai voise – să ofere şi alte informaţii utile, iar Ilse o dusese până la urmă la culcare.

Nathan s-a dus să pună la loc manualul cu instrucţiuni al lui Cameron şi a descoperit, în dulapul de pe hol, o chitară. Xander citea în camera lui, aşa că a luat-o pe Duffy şi s-au aşezat pe verandă. Chitara era dezacordată, iar sunetele scoase de corzi, pe care Nathan încerca să le întindă din cheiţe, zgâriau timpanele. În capătul celălalt al curţii, luminile erau încă aprinse în rulota nomazilor şi se auzea murmur de voci. Nu a reuşit să înţeleagă despre ce vorbeau, însă după ton părea să fie o ceartă. Dincolo de rulotă nu se mai putea vedea nimic. Cânta fără să facă prea multă gălăgie, încercând să găsească finalul potrivit, când a auzit uşa din spatele său deschizându-se şi s-a uitat să vadă cine era.

— E chitara mea.

Sophie. Sprijinită de uşă, cu un halou de lumină galbenă în jurul capului.

— Scuze. Am găsit-o.

— E în regulă. Tu ai scris cântecul acesta? a întrebat ea aşezându-se lângă Nathan, în timp ce el începea să cânte din nou.

— Da. Acum aproape zece ani.

— Are un nume?

Îl scrisese pentru Ilse.

— Nu, a răspuns el. E fără titlu. Ce părere ai?

— Nu ştiu. Sună cumva trist. Dar şi plin de speranţă. Cumva. L-ai putea numi „Răsărit de soare” sau aşa ceva.

— E un nume bun.

Şi mult mai potrivit decât „Pentru Ilse”. A continuat să cânte.

— E drăguţ. Dar sfârşitul nu e cum trebuie, totuşi.

— Nu. Ştiu. Nu am reuşit niciodată să îi dau de cap.

— Dacă nu ai reuşit în zece ani, poate că ar fi cazul să renunţi.

— Probabil că ai dreptate, i-a zâmbit Nathan. Deci, cânţi şi tu?

— Când nu am asta, şi-a ridicat Sophie orteza la vedere.

Apoi a tăcut şi a ascultat ceva mai mult timp.

— Dar chiar te pricepi.

— Am foarte mult timp pentru studiu, a spus Nathan încercând să nu sune plin de amărăciune.

— Cânţi în fiecare zi?

— Dacă pot, da. Cam de când eram de vârsta ta.

— Asta înseamnă foarte demult.

Părea atât de uluită, că Nathan nu s-a abţinut să râdă.

— În fiecare zi?

— Aproape. Cu excepţia acelor doi ani când nu am mai avut chitară.

— De ce nu ai mai avut?

Zâmbetul lui Nathan s-a stins.

— S-a stricat.

De fapt, asta era cea mai clară amintire legată de tatăl său, ceea ce era surprinzător, pentru că era departe de a fi cea mai rea. Se întâmplase în ziua aceea în care Nathan şi Cam încercaseră să fugă, iar Carl Bright îi prinsese la mormântul păstorului. Nathan îşi amintea cum stătea în camionetă şi îşi privea tatăl din spate, dorindu-şi să vină mai repede momentul când urma să ţipe la ei. Tăcerea lui îl speria. Nathan îşi amintea foarte clar că nu văzuseră nicio altă maşină sau persoană tot drumul până acasă. Nu era ceva neobişnuit, însă în ziua aceea reţinuse că aşa se întâmplase. Nu mai era nimeni prin jur.

Nathan ştia cu siguranţă ce îi aştepta când ajungeau acasă, însă, spre surprinderea lui, Carl ieşise din maşină fără să spună o vorbă, lăsându-şi fiii să se uite lung unul la altul. Merseseră pe vârfuri toată ziua, în aşteptare. Abia seara târziu, după ce Harry le urase

noapte bună, Carl se uitase într-un sfârşit spre ei. Aproape că se simţiseră uşuraţi când îl auziseră, mai mult şoptind în barbă.

— Afară, amândoi!

Nathan se îmbărbătase şi încercase să îşi controleze reacţia. Lui Carl nu îi plăcea să îşi vadă copiii arătând speriaţi. Le spusese să facă un foc, iar ambii băieţi se holbaseră la el până când mai spusese o dată, mai tare, şi îl apucase pe Nathan de umăr, împingându-l spre stiva de lemne. Uimiţi, se cam împleticiseră într-acolo.

Carl nu mai spusese nimic până când focul de tabără ajunsese suficient de puternic. Cu o voce dureros de calmă şi cu faţa lucind în lumina flăcărilor, i-a trimis pe băieţi înăuntru, fiecare să îşi aducă obiectul preferat. Nathan, cu un nod strâns şi fierbinte în gât, a adus afară bicicleta.

— Bună încercare, a spus tatăl lui strângându-l atât de tare de braţ, încât deja simţea cum se formează vânătaia. Vino cu obiectul la care ţii, altfel îţi arunc în foc tot ce aduci până vii cu ceea ce trebuie.

Nathan rămăsese multă vreme înăuntru, apoi ieşise totuşi cu chitara lui mult iubită. Îi transpirase mâna şi îi aluneca pe gâtul de lemn. Şi chiar dacă ştia că nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, începuse să plângă şi îşi implorase tatăl să nu o arunce în foc.

Liz era şi ea de faţă, cu lacrimi în ochi.

— Te rog, Carl, încercase ea. Nu-şi poate păstra chitara?

Soţul o ignorase şi ea încercase din nou, până când bărbatul îşi luase privirea de la fiii lor şi o privise în ochi:

— Vrei să le dau o altfel de lecţie? întrebase el într-un mod care îi făcuse pe Nathan şi pe Liz să nu îl mai roage nimic.

Nathan îi întinsese chitara, cu greu văzând ceva printre lacrimi, însă tatăl său îl pusese să şi-o arunce singur în foc. Ceea ce Nathan făcuse până la urmă, însă imediat încercase să o scoată din foc, din reflex. Se arsese la mână şi încă mai avea cicatricea.

Cameron îşi alesese obiectul corect de prima dată, bineînţeles. Adusese afară o carte de istorie ilustrată, cu povestiri din Al Doilea Război Mondial. Lui Nathan i se părea a naibii de plictisitoare, însă

Cam era fascinat de ea. Cam chiar îl privise pe Carl în ochi, în timp ce îşi arunca în foc cartea, cu gâtul întors ca să poată face asta. Apoi spusese ceva în barbă. Cuvintele aproape – dar nu de tot – se pierduseră printre zgomotele lemnelor care trosneau.

Carl încremenise:

— Mai spune o dată.

Cameron ezitase, însă apoi a rostit cuvintele cu o voce uşor ridicată, chiar.

— Naziştii ardeau cărţi.

Liz s-a încordat şi şi-a ţinut atât de brusc respiraţia, încât s-a auzit ca un scârţâit. A urmat o tăcere îngrozitoare, apoi, spre uimirea lui Nathan, Carl aproape că a schiţat un zâmbet. Mai mult un spasm nervos, care i-a dezvelit dinţii. Părea aproape amuzat privindu-l pe Cameron. Şi-a încleştat şi şi-a descleştat pumnul, o singură dată, apoi a deschis gura.

— Adu-le şi pe celelalte.

Cameron îl ascultase fără să clipească. Dispăruse înăuntru, de unde a ieşit câteva minute mai târziu cu un vraf de cărţi în braţe. Nathan stătea pe trepte, lângă Liz, şi se uita cum Cam le arunca în flăcări, una câte una. Nu i-a curs nicio lacrimă în timp ce le-a privit cum ardeau.

— Cere-ţi iertare de la tatăl tău, spusese Liz după primele cinci.

Cameron nu o băgase în seamă şi continuase să arunce cărţi în foc. Carl îşi privea fiul cu o expresie pe care Nathan nu i-o mai văzuse niciodată. Îl uimea felul în care ambii păreau să se bucure, într-un mod ciudat, de confruntarea aceasta dintre ei.

Toată treaba a durat mai mult de o oră. Într-un sfârşit, pe când ardea şi ultima carte, iar Nathan se uita neliniştit către casă, întrebându-se oare ce mai urma, Cameron privise direct în ochii lui Carl:

— Îmi pare rău, tata.

Apoi îşi coborâse privirea în pământ, părând să regrete, într-un final.

Nathan a simţit-o pe Liz cum se eliberează din tensiune. Până şi Carl părea puţin uşurat, prin fulgii de cenuşă care pluteau în aerul cald al nopţii. Se uitase la Cameron ca şi cum încerca să găsească ceva de spus, apoi s-a întors către Nathan cu o privire mult mai familiară.

— Dacă mai faceţi vreodată o tâmpenie ca asta, oricare dintre voi, vă promit că va fi de zece ori mai rău. Şi nu mă refer doar la voi doi.

Nathan îşi simţise mama încordându-se din nou. Multă vreme apoi, şi el, şi Cameron făcuseră exact ceea ce li se ceruse.

Stând seara pe verandă în faţa lui Sophie, Nathan şi-a oprit degetele din alunecare pe corzi. Nu mai avea chef de cântat. Sophie nu s-a prins imediat. Se uita înapoi către casă, la fereastra întunecată de la dormitorul surorii ei.

— Ai vreo idee despre ce anume vorbea Lo la cină? a întrebat-o Nathan.

— Nu, a răspuns Sophie zgândărindu-şi orteza. Probabil că nici ea nu ştie prea bine. Inventează chestii câteodată.

— Părea speriată, a spus Nathan.

— Este. Crede că va veni cineva după ea.

— Cineva imaginar? Ca păstorul? Sau ea chiar crede că e cineva pe aici, prin preajmă?

— Nu ştiu. I-am spus că nu trebuie să-şi facă griji. Însă tot e speriată.

— Trebuie să vă fie greu acum, după cele întâmplate cu tatăl vostru.

Sophie a încuviinţat, dar nu a spus nimic.

— V-a vorbit vreodată tatăl vostru despre mormântul păstorului? a întrebat Nathan. V-a spus că ar fi un loc special pentru el?

— Nu cred. Era doar tabloul acela al lui. Dar nu am înţeles niciodată de ce l-a pictat, din moment ce credea că păstorul era un prost. Şi chiar aşa era.

— Serios?

— S-a împuşcat din greşeală. S-a urcat pe un gard şi nu a fost

suficient de atent. I-a alunecat piciorul şi şi-a zburat singur creierii, cu propria armă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Tati.

— Am înţeles.

Nu era adevărat, însă lui Nathan nu i s-a părut momentul potrivit ca să-i spună asta. Şi-aşa avea amintiri suficient de confuze cu tatăl ei, nu era nevoie să-i mai fure şi el unele mărunte dintre ele.

Sophie a oftat şi s-a uitat la chitară.

— Poţi să mai cânţi ceva?

— Dorinţa dumneavoastră e ordin pentru mine.

Fetiţa i-a spus numele unui cântec pe care nu îl ştia, al unei formaţii de care nu auzise, aşa că ea i l-a fredonat puţin şi el a reuşit să îl prindă. La sfârşit, Sophie zâmbea deja, puţin, în special din cauza greşelilor lui.

— O să studiez când mâna mea o să se facă bine, a spus ea. Cât nu este şcoală.

Se referea la şcoala la distanţă, desigur. Nathan o făcuse şi el, frecând menta de multe ori în loc să asculte de vreun profesor aflat departe, care se auzea printre pocnetele şi trosnetele staţiei radio. Greul predării cădea pe umerii persoanei care trebuia să o supravegheze de-acasă, însă, şi şi-o amintea foarte bine pe Liz cum făcea tot posibilul şi îl implora să se concentreze şi el la fel cum o făcea Cameron. Acum, totul se făcea online, ţinându-se pasul pe cât posibil cu termenele şi structura şcolii fizice. Măcar acum profesorii şi elevii puteau vorbi video, vreo două ore pe zi, ceea ce Nathan bănuia că era mai bine decât prin radio. S-a încruntat la gândul care i-a trecut prin minte.

— Deci acum Katy e cea care îţi verifică lecţiile?

— Da. Obişnuia să o facă mami, dar acum se ocupă Katy. Ea trebuie să ne supravegheze şi în zilele de vacanţă.

Nathan i-a observat expresia de pe chip şi a întrebat:

— Nu e bine?

— E plictisitor. Katy nu are idei amuzante. În ziua în care a dispărut tati, doar ne-a spus să stăm în sala de clasă şi să ne uităm la filme, tot timpul.

— A stat şi ea cu voi?

— Da, a fost acolo, însă nu a făcut nimic. Tot făcea pauze şi era tare prost dispusă.

— Reuşeşte mai bine să vă ajute la lecţii?

Sophie şi-a încreţit nasul.

— Nu prea. Nu ştie ce ar trebui să facem şi nici nu se asigură mereu că reuşim să înţelegem. Am auzit-o pe mami spunându-i lui tati că nu ar fi trebuit să o angajeze, pentru că e...

Fetiţa a privit în stânga şi-n dreapta înainte de a şopti atentă:

— ...de rahat.

Nathan şi-a stăpânit un zâmbet.

— Aşa a spus mami?

— Printre altele. Dar cred că mami are dreptate, chiar e... de rahat, nici nu cred că e profesoară cu adevărat, a spus Sophie şi s-a aplecat înspre el.

— Nu e? a întrebat-o Nathan aruncând o privire înspre rulotă, unde lumina era încă aprinsă. De ce crezi asta?

— Ne tunde, a spus Sophie. Foarte bine. Cred că e coafeză.

Nathan s-a uitat la părul lui Sophie. Avea o tunsoare bob până la umeri, care se ondula la vârfuri. Nathan nu ar fi putut pretinde că era vreun expert; singurul lucru legat de păr pe care îl făcea era să aştepte să-i crească nişte laţe prea lungi ca să se mai descurce cu ele, apoi şi le tundea singur cu maşina, umplând cu păr chiuveta de la baie. Însă chiar şi aşa, tunsoarea fetiţei îi părea şi lui destul de profesionistă.

Nathan s-a uitat din nou înspre rulotă. În lumina lămpii, putea vedea pe cineva mişcându-se în spatele perdelei subţiri. Voci slabe ajungeau până la el. Încă se mai certau. Deci o coafeză, nu o profesoară, şi-a spus Nathan în minte. Nu era un lucru neobişnuit pentru nişte nomazi să-şi umfle CV-urile. Mai bine zis, chiar ar fi

fost neobişnuit ca vreunul dintre ei să nu o facă. Însă se punea mereu o întrebare legitimă: dacă nu sunt ceea ce pretind a fi, atunci cine sunt ei, de fapt?

— Ne-am întors într-o zi acasă după ce-am călărit şi erau amândoi aici, a spus Sophie. Tati nici nu ne spusese că urmau să vină. Cred că de asta a fost mami aşa de nervoasă.

— De ce am fost nervoasă? s-a auzit mai întâi scârţâitul uşii, apoi vocea lui Ilse.

— Din cauză că au venit aici Simon şi Katy, a spus Sophie.

— O, s-a încruntat Ilse. A fost o surpriză, atâta tot. Să nu mai spui nimănui treaba asta, te rog, Sophie. O să simtă că nu sunt bine primiţi aici.

— Cum mai e Lo? a întrebat Nathan.

— Adormită, în camera mamei tale. E rândul tău acum, i-a făcut Ilse semn lui Sophie.

— Dar...

— Sophie, te rog. Nu în seara asta.

Fetiţa s-a ridicat fără nicio tragere de inimă.

— Noapte bună, a spus ea, apoi s-a uitat nemulţumită la mama ei: Vii să mă culci?

— Într-un minut, a răspuns Ilse. Du-te şi pregăteşte-te.

Fetiţa a trântit uşa de plasă în urma ei. Chiar şi aşa, cu lumina venind doar din spate, lui Ilse i se citea extenuarea pe chip. Stătea rezemată de balustradă şi a părut că vrea să spună ceva, dar a tăcut. Părea să nu ştie cum să înceapă.

— Ce crezi despre cele spuse de Lo mai devreme? a încercat să deschidă subiectul Nathan.

— Chiar nu ştiu. Cameron nu mi-a spus niciodată nimic. Evident.

Simţea amărăciune în vocea ei. A continuat, cu ochii în întunericul nopţii:

— Ca să nu mai vorbesc despre treaba aia cu femeia care încerca să dea de el.

— Cam ţi-a povestit totuşi despre Jenna?

— Bineînţeles, a răspuns Ilse, şi faţa i s-a întunecat. Mi-a spus că era o fată pe care o întâlnise odată la o petrecere şi care avea un iubit gelos. Părea amuzant, o simplă neînţelegere.

Nathan a tăcut. Fusese în multe feluri acea întâmplare, însă în niciun caz amuzantă.

— A fost foarte stresat în ultima vreme. Era...

Ilse a rămas o clipă cu ochii pierduţi în întuneric.

— Se schimbase ceva în ultimele săptămâni. Acum îmi dau seama că trebuie să fi fost cam în aceeaşi perioadă când ea a încercat să dea de el.

— Probabil că a fost puţin şocat.

— Da. Şi eu cred că a fost.

Ilse s-a uitat la Nathan. Se putea auzi adierea blândă a vântului din noapte. Din casă a ajuns până la ei o voce subţirică.

— Mami, sunt gata.

— Un minut, a strigat Ilse, apoi s-a întors iar către Nathan, cu un aer mai grăbit de data asta: Auzi, nu-i aşa că nimeni nu a crezut atunci ce a spus fata aceea?

— Nu. Bineînţeles că nu.

Nathan a dat să mai spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Ce e? Spune-mi!

— Nimic. Pe bune. Voiam să zic că...

A dat uşor din mână:

— Poate Steve să o fi crezut, pentru o vreme.

— Steve Fitzgerald? De la clinică?

— Mda. Poate. Nu ştiu dacă chiar a crezut-o, a spus Nathan, încercând să îşi amintească. Adică, cred că a luat-o în serios. Pentru că asta este sarcina lui, nu-i aşa? Ca asistent medical. Şi mai e şi genul ăsta de om.

Se gândea la cât de sâcâitor fusese Steve. La vizitele lui neanunţate şi întrebările constante, şi insistenţa cu care îi ceruse lui Nathan să vină la clinică. Insistase foarte mult, devenise aproape intruziv.

— Totuşi, nu a luat-o suficient de în serios cât să acţioneze oficial, a spus Ilse.

— Nu. Nu a mers nici pe departe până acolo.

Ilse a răsuflat uşor.

— Cameron nu a fost niciodată prea prieten cu Steve.

— Nu. În fine, presupun că îţi aminteşti genul ăsta de lucruri.

Vocea lui Sophie s-a auzit din nou:

— Mami!

De data asta, Ilse a ignorat-o, continuând să-l privească pe Nathan.

— Dar tu l-ai crezut mereu pe Cam?

— Da. Categoric.

— N-ai avut nicio îndoială?

Nathan a simţit o nuanţă ciudată în tonul ei, însă nu ştia exact ce este. Expresia de pe chipul ei era greu de descifrat în lumina plăpândă de pe verandă, şi a simţit, uşor agitat, cum un sentiment de vină de mult îngropat iese din nou la suprafaţă.

— Nu, a spus el hotărât. Nicio îndoială.

Pentru o clipă, pe chipul lui Ilse s-a instalat o altă expresie, şi nici pe asta nu a ştiut Nathan cum să o interpreteze. Vocea lui Sophie a răsunat din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine mă duc la ea.

A deschis uşa, apoi s-a oprit pentru o clipă.

— Noapte bună, Nathan!

— Noapte bună!

Ilse a dispărut în casă. Nathan s-a uitat la Duffy, care dădea din coadă în linişte. A mai rămas un minut acolo, apoi a pus jos chitara lui Sophie şi a coborât treptele verandei, intrând în bezna din curte. Duffy îl urma la picior. A aşteptat să i se obişnuiască ochii cu întunericul adânc. Dinspre rulota nomazilor nu se mai auzea niciun zgomot. Probabil făcuseră pace, cel puţin pentru moment.

Când a reuşit să vadă suficient de bine cât să detecteze mormântul lui Carl Bright de sub eucalipt, s-a dus acolo şi s-a aşezat

pe margine, neputând să scape de sentimentul că o dăduse în bară. Intenţionase să o liniştească pe Ilse, dar nu reuşise. Nu reuşise să îl apere pe Cameron, şi nu era pentru prima dată. Nathan s-a uitat către mormântul tatălui său.

— Ce e rahatul ăsta pe care l-am auzit, în legătură cu o fată? întrebase Carl.

Tocmai închisese telefonul după discuţia cu sergentul şi îi convocase pe băieţii săi mai mari.

Nathan şi-a amintit cum rămăsese încremenit, cu spatele lipit de perete, în timp ce Cameron se bâlbâia încercând să explice. După câteva clipe, Carl i-o tăiase şi se întorsese către Nathan.

— Tu unde erai când s-au întâmplat toate astea? Umblai tot după coada căţelei ăleia din vecini?

— Ai vrut să spui Jacqui.

Lovitura care venise pe neaşteptate îl dăduse pe Nathan cu capul de perete. Nici măcar nu se obosise să se uite cum trebuie la el când ridicase mâna şi îi trăsese una, în timp ce era atent la Cameron. Sângele ţâşnise prea repede pentru ca Nathan să se poată apăra – nu că ar fi vrut neapărat să facă asta. Uneori era mai uşor să nu o facă. Şi-a dat seama că tatăl lui încă aştepta un răspuns, aşa că doar a încuviinţat, de data asta. *Da, eram cu Jacqui.*

— De ce nu erai cu ochii pe fratele tău?

Nathan habar n-avea ce ar fi trebuit să-i răspundă.

— Măcar i-ai văzut? a continuat Carl să ţipe la Nathan, în timp ce arăta spre Cam. Haide, spune-mi! A făcut ceva de care ar trebui să mă îngrijorez?

Carl se uita la el de data aia. Ajunseseră de curând să aibă privirea la acelaşi nivel, iar Nathan s-a întrebat de ce oare continua să se simtă la fel de terorizat cum se simţise toată viaţa lui? Senzaţia aceea pe care o simţea de fiecare dată când Carl ridica vocea, sau mâna, sau ambele. Când fusese obligat să îşi ardă chitara.

Într-un moment de cruntă luciditate, Nathan şi-a dat seama că lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Carl nu avea să se

oprească, iar Nathan nu părea să fie capabil să îl oprească el, aşa că, probabil, erau condamnaţi să trăiască astfel tot restul vieţilor lor. Numai gândul ăsta şi se simţea extenuat. Capul îl durea de la lovitură. S-a uitat la Cameron şi, brusc, a simţit că se săturase de toate, indiferent dacă fratele său făcuse sau nu ceva rău.

Nu mai voia nimic din toate acestea. Nu el adusese problemele astea acasă. El măcar avusese naibii grijă ca Jacqui să-şi dorească şi ea – să fi dat din cap – înainte să îşi scoată pantalonii. Nathan simţea cum i se învârte capul în timp ce se uita de la unul la altul, şi deodată şi-a dat seama că nu mai vrea să ştie nimic de ei. Voia să fie singur, undeva foarte departe. La toate astea se gândea când Cameron i-a dat un cot foarte discret, aducându-l înapoi în prezent cu o tresărire. Nathan a realizat ce greşeală făcea, aşa că a făcut ceea ce Cam aştepta de la el: i-a acoperit spatele.

— Nu, a spus el. Cam nu a făcut nimic.

Însă răspunsul venise cu o clipă mai târziu decât ar fi trebuit. Nici măcar: cu jumătate de clipă. O întârziere atât de măruntă, încât abia dacă o puteai observa. Dar Carl o observase, iar ochii lui au alunecat de la un fiu la altul.

— Bine, a spus el, cu o voce care putea sugera că măcar o dată îşi înţelegea cum trebuie băieţii. Pleacă! Trebuie să vorbesc cu fratele tău.

Deci Nathan era îndepărtat.

Se dusese în maşină şi stătuse cu portierele închise, astfel încât să nu audă nimic din ce se întâmpla în casă. L-a văzut pe Bub strecurându-se afară şi i-a deschis portiera din dreptul pasagerului, ca să intre şi el. I se citeau întrebările pe chipul lui Bub, iar Nathan a simţit că ar fi trebuit să-i răspundă, însă niciunul dintre ei nu şi-a găsit cuvintele, aşa că au stat pur şi simplu împreună, într-o tăcere stânjenitoare.

În tot acest timp, Nathan, frământat de un sentiment de vină, şi-a tot repetat în minte ceea ce avea să îi spună lui Cameron. *Nu am intenţionat să am momentul ăla de ezitare. Nu am vrut să spun nimic cu*

asta. Învăţase cu mult timp în urmă să gândească mai întâi înainte de a vorbi, deoarece lui Carl nu-i plăcea să primească răspunsuri greşite. *Mi-era teamă, Cam. Mi-era teamă de tata. Îmi pare rău. Ştiu că nu ai făcut nimic greşit.* Nathan voia să îi spună toate astea şi ceva în plus. Şi chiar a făcut-o, de mai multe ori. Dar nu a contat.

A trecut multă vreme până când Cameron l-a putut privi în ochi din nou pe Nathan. Iar când a făcut-o, vălul trădării era încă acolo, în privirea lui. Nu dispăruse niciodată cu totul, nici după douăzeci de ani.

Capitolul 18

Camera lui Xander era goală când Nathan a intrat înapoi în casă, însă din baie se auzea duşul curgând. Pe patul băiatului se odihnea deschisă o carte citită pe jumătate. Nathan a remarcat cu iritare că era aceeaşi pe care i-o cumpărase şi el fiului său ca dar de Crăciun. Însă, după cartea de vizită folosită drept semn de carte, părea un cadou de la tatăl vitreg al lui Xander, Martin, un arhitect ale cărui lucrări cu suprafeţe metalice atât de lucioase încât reflectau într-un mod orbitor lumina erau uneori descrise în ziare drept „polarizante”. Nathan a respirat adânc, a închis uşa şi s-a întors în sufragerie.

Pe fereastră putea încă desluşi conturul întunecat al rulotei nomazilor. A privit o vreme, cu gândul la ceea ce spusese Sophie, apoi s-a întors şi s-a dus să deschidă calculatorul aflat pe un birou din colţ. După zece minute, reuşise să intre pe internet şi aştepta să i se afişeze complet o pagină de social media. Când într-un sfârşit pagina s-a încărcat, a apăsat pe bara de căutare şi a tastat numele lui Katy.

Computerul a hârâit uşor în timp ce Nathan derula rezultatele căutării – încet prima dată, apoi de încă două ori. Nimic. Sau, în orice caz, nimic care să-l intereseze. Erau multe persoane cu acelaşi nume ca al fetei ăsteia, însă niciuna cu un profil sau o fotografie care să pară că i s-ar potrivi. S-a uitat la ceas. Nu mai era mult până când trebuia oprit generatorul peste noapte. A tastat şi numele lui Simon şi s-a grăbit să deruleze şi lista aceasta de rezultate, pe cât de repede îi permitea tehnologia asta hârâitoare. Era la a treia pagină când a auzit un scârţâit de duşumea în hol. În pragul uşii s-a ivit Harry. S-a uitat spre computer, însă, din locul în care stătea, nu putea vedea ecranul.

— Am vorbit cu Bub, a spus el.

— A, da?

Nathan îşi putea da seama după faţa lui despre ce fusese vorba.

— Ştim amândoi că Bub se înşală uneori asupra unor lucruri, a spus Harry.

— Uneori.

— Deci sper din tot sufletul că se înşală şi când crede că nu mai ai permis de portarmă.

— N-am găsit ocazia potrivită să îl reînnoiesc.

— Minciuni. Vrei să spui că pentru prima dată în viaţa ta ţi-a ieşit complet din minte chestia asta?

Nathan nu a răspuns.

— I-ai predat lui Glenn toate armele tale?

— Aşa sunt regulile, Harry.

— E echipament esenţial, prietene...

— O să-l reînnoiesc.

— Eşti complet singur acolo, atât de departe. Îţi închizi staţia radio zile întregi, uneori...

— Isuse, Harry, ţi-am spus că o să-l reînnoiesc!

— Mama ta ştie că trăieşti aşa?

— Sunt sigur că îi vei spune tu.

— Dar Xander?

Întrebarea a rămas undeva în aer.

— Mai vrei ceva, Harry? a întrebat Nathan într-un sfârşit, cu un ton rece.

Harry i-a susţinut nemişcat privirea, până când Nathan s-a uitat în altă parte.

— Generatorul se opreşte în zece minute, a spus Harry, şi a dispărut din cadrul uşii.

Nathan a rămas cu ochii fixaţi în ecranul calculatorului până când lumina acestuia l-a făcut să lăcrimeze. A clipit, apoi s-a uitat din nou la ceas. Nu făcuse cine ştie ce progrese, însă era suficient cât să-şi dea seama că nu avea să afle prea multe online despre nomazi.

Nu era ceva nemaivăzut. Însă era neobişnuit. Nathan îi putea număra pe degetele de la o mână pe nomazii pe care îi cunoscuse şi

care rezistaseră tentaţiei de a încărca pe paginile lor de socializare un şir lung de fotografii identice cu stâncile, şi cu cerul, şi cu vitele, pentru cei lăsaţi acasă. S-a mai uitat o dată la ceas, apoi a deschis pe cât de repede i-a permis calculatorul o fereastră de căutare nouă. A tastat un alt nume. Erau foarte multe rezultate pentru Jenna Moore din Marea Britanie. Probabil că i-ar fi luat ore întregi să le cearnă, însă cineva i-o luase deja înainte.

Chiar în fruntea listei, un link era scris cu font de culoare diferită, ceea ce însemna că cineva îl accesase cel puţin o dată, înaintea lui, pe acelaşi calculator. Nathan nu ştia dacă ar fi putut afla când se întâmplase asta. Poate că Xander ştia. Deocamdată, a apăsat din nou pe link.

Ajunsese florăreasă. Avea propria afacere şi era acolo o poză cu ea în timp ce planta o floare înaltă şi verde într-un ghiveci. Cosiţele dispăruseră şi cei peste douăzeci de ani care trecuseră se citeau pe faţa ei, însă era Jenna Moore.

Avea un zâmbet larg, pentru fotografie, dar uşor afectat, care îi lăsa lui Nathan impresia că făcuseră mai multe încercări până se hotărâseră asupra unei poze. Jenna îşi îngropase degetele pe jumătate în pământ, dar nu se vedea nicio verighetă. Nathan s-a întrebat ce-o fi făcând acum iubitul Jennei din acele vremuri, însă nu a fost chip să îşi amintească numele tipului. Nici măcar nu era sigur că îl ştiuse vreodată. S-a uitat la chipul Jennei. Sus, pe ecran, era un număr de telefon. Nathan a căutat un creion, l-a notat şi s-a ridicat în picioare.

Holul era gol, iar bucătăria şi biroul lui Ilse erau cufundate în întuneric. Nathan a pus mâna pe telefon şi a format numărul. În timp ce asculta cum sună, şi-a dat seama că habar n-avea cât era ora în Anglia. Apoi cineva a răspuns:

— Bună dimineaţa. Northern Bloom, s-a auzit o voce voioasă.

— Aş putea vorbi cu Jenna Moore, vă rog?

— Mi-e teamă că este în concediu. Vă pot ajuta eu cu ceva?

Nathan a ezitat.

— A încercat să ia legătura cu fratele meu, a spus el.

A aşteptat puţin, însă n-a primit nicio reacţie, aşa că a adăugat:

— Voiam să îi transmit o informaţie. Are un alt număr la care aş putea face asta?

— Ah, nu, îmi pare rău, a răspuns fata părând că regreta sincer. Nu unul pe care să vi-l pot da, din păcate. Dar oricum nu v-ar fi de prea mare ajutor, pentru că Jenna este plecată în străinătate, într-un loc în care mobilul nu are acoperire.

Nathan s-a uitat la firul telefonului din mâna sa.

— Sigur...

— Pot să notez numărul dumneavoastră, dacă doriţi.

— Întâmplător, şi eu mă aflu acum într-un loc în care mobilul nu are acoperire.

— Serios? s-a auzit fata uşor amuzată de întâmplare. Presupun că totuşi nu vă aflaţi pe o plajă în Bali, ca să faceţi yoga?

— Nu, a răspuns Nathan. Nu sunt acolo.

— Asta chiar că ar fi fost o mare coincidenţă, a râs fata.

Nathan a auzit un *uuuup* discret, electronic, şi toată casa s-a cufundat în întuneric. Fusese oprit generatorul. Lumina din hol îi lăsase o urmă fantomatică în ochi, a trebuit să clipească de câteva ori, ca să se obişnuiască cu întunericul.

— Unde aveţi sediul? a întrebat el după ce contururile mobilei au început să prindă formă în ochii lui.

— În capătul străzii Bell.

— Scuze, am vrut să spun în care oraş.

— A, Manchester.

Nathan nu ştia sigur pe unde se afla oraşul acesta. Bănuia că undeva prin nord.

— Oricum, s-a auzit vocea fetei, o să se întoarcă peste... o secundă... unsprezece zile, în caz că doriţi să reveniţi cu un telefon.

Şi atunci, Nathan a auzit zgomotul. Nu la telefon. Ci, undeva, pierdut în încremenirea nopţii. Poate era Harry? Fereastra de lângă el nu era decât un pătrat negru. Nu putea vedea nimic în afară de

propria reflexie în geam.

— Cu siguranţă Jenna se află în Bali? a întrebat el.

Zgomotul s-a auzit din nou, iar Nathan s-a uitat în spatele său, peste umăr. Se auzise cumva dinăuntrul casei? Şi-a ţinut răsuflarea. Încă un zgomot mic şi surd. Nu, era afară. S-a întors către fereastră. Tot nimic.

— Da. Şi nu se grăbeşte să se întoarcă aici, la vremea asta geroasă. A spus chiar că acolo ar fi aproape *prea* cald, dacă vă puteţi imagina aşa ceva.

— Serios? a spus Nathan căutând cu privirea prin întunericul de cerneală. Bine, mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Şi vă mulţumesc pentru interesul acordat firmei noastre, Northern Blooms!

Nathan a închis telefonul. Afară, curtea era întunecată. Nu era nici cea mai mică mişcare. A aşteptat un minut, apoi două. Nimic. Tocmai se pregătea să plece, când a auzit din nou zgomotul.

Capitolul 19

Nathan a păşit în întuneric şi a aşteptat să i se obişnuiască ochii cu lumina zgârcită a lunii. Uşa din spate a scârţâit în spatele său şi a tras-o ca să o închidă. Apoi a rămas nemişcat şi a ascultat.

Un bocănit înăbuşit.

A luat-o pe urma sunetului, pe lângă colţul casei. Pe sub uşa garajului se scurgea afară o rază subţire de lumină, nu foarte puternică, dar suficientă pentru a-i îngreuna vederea nocturnă. A mers încet într-acolo, spunându-şi în minte să încerce să nu fie ridicol. L-a recunoscut imediat pe cel pe care îl vedea din spate. Era băgat pe jumătate într-un dulap scund, iar lângă el un felinar de vânt, alimentat cu baterii, desena pe perete umbre încremenite.

— Şi iată cum îmi irosesc eu şansa de a da peste tâlharul lui Lo, cel cu mâinile pătate de sânge, a spus Nathan rezemându-se de uşă.

Xander s-a întors către el şi i-a aruncat o privire.

— Ce se întâmplă? a arătat Nathan din cap către dulapul prin care scotocea băiatul. Nu poţi dormi?

— Nu, s-a ridicat Xander în picioare, ştergându-şi palmele de blugi. Nu-mi iese din minte ce spunea Lo despre unchiul Cam, că el căuta ceva.

— Sophie crede că ar putea fi confuză cea mică.

Xander s-a şters cu palma peste frunte, lăsând o urmă de praf.

— Ilse ce a spus despre asta?

— Nu ştiu. Nu prea a vorbit despre acest subiect.

— A, bine. Am crezut că ţi-a spus.

Nathan a tras spre el un scaun din plastic crăpat şi s-a aşezat. Garajul părea să fi fost şi un loc de refugiu pentru Cameron, judecând după blatul de lucru şi biroul tocit instalate într-un colţ.

— Deci, ai găsit ceva?

— Nu. Habar n-am ce ar trebui să caut şi asta nu mă ajută deloc. Ar putea fi orice. Sau poate că nimic.

Nathan s-a uitat lung la Xander. De fiecare dată când se uitase la el, în ultimele zile, i se păruse şi mai matur. Însă, aşa cum stătea în faţa lui, cu umerii laţi şi mâinile pline de praf, părea de-a dreptul bărbat.

— Unde ai căutat?

— Aici, deocamdată, a răspuns Xander făcând un gest vag cu mâna către o parte a garajului.

— Mai ai mult?

— Nu ştiu. Până când găsesc ceva, poate. Sau până obosesc, a ridicat el din umeri.

— Atunci hai să îţi dau o mână de ajutor.

Nathan s-a ridicat în picioare şi a deschis uşa primului dulap de lângă el. Unelte frumos aranjate, una peste alta.

— Acolo am căutat deja, mai bine încearcă dincolo, i-a arătat Xander cu degetul.

— OK.

Nathan s-a dus în colţul opus al garajului. Nu se aştepta să găsească ceva – nu avea nici cea mai mică idee dacă Lo avea dreptate în legătură cu obiectele rătăcite de Cam, dar chiar dacă ar fi avut, îi venea greu să creadă că fratelui său nu i-ar fi dat prin cap să se uite în propriul garaj. Bănuia că şi Xander gândea la fel, dar ştia că uneori e mai important să faci ceva, orice, chiar dacă acel ceva înseamnă pur şi simplu să scormoneşti prin sertare prăfuite. Au lucrat umăr la umăr, într-un fel de ritm comun, dobândit pe măsură ce înaintau prin garaj. Deschizi, verifici, închizi. Avea grijă să fie atent totuşi unde punea mâinile şi picioarele. Prin părţile astea trăiau o groază de şerpi şi chiar nu dorea să fie luat prin surprindere.

Munca lor părea să fie în zadar, însă Nathan se bucura să poată face ceva pentru Xander, să se simtă el mai bine. Când se căsătorise cu Jacqui, ea fusese cea care insistase să facă un copil. El nici măcar nu fusese de acord, de fapt, însă nici nu îşi exprimase împotrivirea, aşa că se întâmplase. Indiferent de certurile dintre ei, Nathan îi era

încă foarte recunoscător lui Jacqui pentru asta. Ba chiar se gândea uneori că nu l-ar fi deranjat să mai aibă vreo doi copii, dacă lucrurile ar fi stat altfel între ei.

Nathan a fost destul de dezinteresat de evoluţia sarcinii, impunându-şi punctul de vedere doar când s-a pus problema să salveze copilul de vreo propunere idioată de nume. Nu fusese înnebunit după Xander – şi nici acum nu era, sincer vorbind. Măcar de ar fi fost Alex, un nume care sună OK când îl strigi de departe, într-un ţarc. Însă când Jacqui începuse să se gândească serios la eventualul nume Jasper, Nathan se grăbise să îşi manifeste susţinerea totală pentru numirea fiului lor Alexander.

Până la urmă, Jacqui avusese dreptate, s-a gândit Nathan. Xander se potrivea foarte bine stilului de viaţă pe care ajunsese să îl ducă acest copil.

— Deci, te gândeşti să mergi la facultate, da? a spus Nathan, făcându-l pe Xander să îşi ridice ochii din cutia prin care cotrobăia. E foarte bine.

— A, da. Mulţumesc.

— Presupun că, pentru asta, e nevoie să iei note bune.

— Da.

— Ştii, mama ta a spus că acum ar trebui să stai în Brisbane pe perioada vacanţelor. Să ai timp să înveţi ceva mai mult, să-ţi faci cum trebuie temele.

Pauză.

— Ar cam trebui.

— Dacă aşa e...

Nathan a trebuit să facă un efort să continue.

— Atunci e în regulă pentru mine, fiule. Orice e nevoie să faci pentru a-ţi fi bine e în regulă pentru mine. Adică e în regulă şi dacă vrei să îţi aduci cărţile cu tine aici. E linişte, nu te-aş deranja cu nimic...

— Aş avea nevoie de un semnal bun pentru internet. Cele mai multe lucruri sunt online.

— Ah, am înţeles. Da. Mai bine la Brisbane. E logic.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, amice. Pe bune.

— Adică nu înseamnă că nu îmi place să vin în vizită...

— Ştiu.

— ...pentru că îmi place. Este...

— Ştiu. Trebuie să te ocupi de unele lucruri acum. Am înţeles. Şi chiar trebuie să faci asta. Să iei note bune, să te duci la facultate... Eşti suficient de deştept ca să reuşeşti.

— Mulţumesc, i-a zâmbit uşor Xander. Tu nu te-ai gândit niciodată să te duci?

Nathan a clătinat din cap.

— Nu e de mine.

De fapt, nici nu luase în calcul această opţiune vreodată, îşi închipuise mereu că avea să rămână pe proprietatea familiei, unde vitele nu cer să îţi vadă diplomele.

Apoi avusese surpriza ca fratele său Cameron să se înscrie la un curs de la universitatea din Adelaide. Se întorsese după trei ani, cu o licenţă în afaceri agricole, o mulţime de idei şi câţiva noi prieteni care veneau uneori în vizită la ei, cât să-şi umple de praf nepotriviţii lor pantofi de oraş şi să se uite, miraţi şi amuzaţi, prin jur. Îi vorbeau rar lui Nathan, iar când o făceau vorbeau ceva mai tare şi mai rar decât ar fi fost normal.

— E ciudat, a spus Xander, cu mâinile băgate într-o cutie deschisă. Să te uiţi aşa prin lucrurile cuiva care a murit. Toate acestea erau importante pentru unchiul Cam, iar acum cineva va trebui să le arunce, probabil.

— Da. Dar sunt încă multe lucruri utile pe-aici, a spus Nathan. Proprietatea asta va trebui administrată în continuare.

— De către tine?

— Am suficiente bătăi de cap cu a mea.

— Atunci de către cine? De Bub?

— Probabil că vor angaja un administrator. Presupun că decizia îi

va aparţine lui Ilse. Ea moşteneşte jumătatea lui Cam.

Xander a trasat o linie cu degetul prin stratul subţire de praf de pe capacul cutiei vechi de depozitare.

— Cam nu i-a dat o parte mai mare lui Bub? Sau nu a lăsat ceva şi pentru Harry?

— Nu prea cred. Bub îşi are totuşi treimea lui.

— Aşa este, însă tu şi cu Ilse aveţi restul.

Tonul folosit de Xander l-a surprins pe Nathan, care s-a uitat lung la el:

— Şi?

— Şi nimic, cred. Însă jumătatea ei plus şesimea ta înseamnă o majoritate. Mă întreb ce părere are Bub despre asta.

— N-ar trebui să aibă vreo părere anume. Este exact aceeaşi împărţire de când trăia Cam.

— Şi totuşi, nu e chiar acelaşi lucru, nu-i aşa? Când trăia Cam, controlul îl aveau el şi cu Bub...

— Nu sunt sigur că Bub vedea aşa lucrurile, a spus Nathan, amintindu-şi de expresia încruntată cu care fratele său studiase calendarul din birou.

— În fine, în orice caz, e clar că tu erai în minoritate. Acum pare că s-a mutat controlul în mâinile lui Ilse şi ale tale. E o dinamică diferită.

— Nu e. Nu este nicio...

— Tată! l-a întrerupt Xander, cu un zâmbet în colţul gurii. Este.

Nathan a simţit un val de căldură pornind de la baza gâtului. Nu a mai spus nimic.

— Nu-ţi face griji, i-a răspuns Xander parcă ghicindu-i gândurile. Nu cred că a mai observat cineva. Însă ar trebui să te gândeşti la asta, totuşi. De partea cui vei vrea să fii când se va pune problema să se ia vreo hotărâre? A lui Ilse sau a lui Bub?

— De nicio parte. O să fac ce e mai bine pentru proprietate. Aşa o să fac, a accentuat Nathan văzând expresia de pe faţa fiului său.

— Bine. Dar Bub ştie asta? Sau Ilse?

— Da, sigur, s-a încruntat Nathan.

Bineînţeles că ştiau, doar ăsta era adevărul.

— Atunci e totul în regulă, a conchis Xander, şi a deschis un alt dulap.

Nathan a tras o altă cutie de pe un raft. Părea să nu conţină altceva decât fire electrice vechi. Şi-a reprimat un căscat. Începuse să simtă oboseala, însă nu dorea să fie el cel care punea capăt zilei. Şi-a trecut neatent mâna prin cutie, cu ochii la peticul negru de noapte de dincolo de uşă. Nu se putea vedea nimic, însă Nathan ştia că priveşte înspre sud. Undeva în depărtare, în acea direcţie, se afla mormântul păstorului, iar dincolo de el, proprietatea lui Nathan.

Dinspre acel orizont invizibil, aproape că simţea cum casa lui îl trage spre ea – casă care trebuie să fi fost goală acum. Era o casă decentă, cu mobilă destul de frumoasă. Când plecase, Jacqui nu se obosise să ia cu ea absolut nimic în afară de Xander. Cu pământul din jurul casei, însă, era o problemă. Îi dădea constant bătăi de cap, însă aşa cum era, era locul în care trăia Nathan, iar el nu ar fi putut să îl lase de izbelişte, în niciun caz. Însă uneori, de fapt mereu, îşi dorea să se poată duce în altă parte. Ura casa aceea. Locul acela îi părea o imensă gaură neagră care îi stinsese toate luminile din viaţă.

Se gândise serios să-şi abandoneze proprietatea, chiar de mai multe ori. Să-şi pună în cui uneltele, să lase uşa larg deschisă şi să plece departe. Poate să-şi caute de lucru în minele din vest, deşi se temea că era deja cam bătrân pentru asta. În plus, poate că putea abandona pământul, însă datoriile nu avea cum să le abandoneze. Făcuse credite la bănci şi trebuia să le plătească cumva. Slavă Domnului că Liz şi Harry îl convinseseră să îşi păstreze partea – şesimea – din Burley Downs! După ce îşi plătea toate cheltuielile, veniturile de acolo nu îi ajungeau să îl ţină pe linia de plutire, dar măcar era ceva.

— Vinde-ţi proprietatea lui Cam, îi spusese Harry acum doi ani, de Crăciun, după un an deosebit de prost, care îl lăsase pe Nathan negru de supărare. Duci mereu lupte de unul singur. Lasă-l pe el să

ţi-l cumpere, prietene. Înţelege odată!

Nathan îi răspunsese că avea să se gândească la asta. Până atunci, îi întrebase pe fraţii săi, deja, de trei ori. Cam analizase atent tabelul pe care i-l pregătise Nathan, punând întrebări şi lovindu-şi gânditor bărbia cu degetul când Nathan încercase să găsească răspunsuri pozitive chiar şi acolo unde nu existau. Cam îi răspunsese în acelaşi fel şi atunci când Nathan îl rugase să se uite pe tabel, şi când îl implorase să îi pună o vorbă bună în oraş.

Cam ezitase. O fracţiune de secundă. La fel cum ezitase şi Nathan cândva, sub privirea neîndurătoare a tatălui lor, când lucrurile stăteau complet diferit şi cel care avea nevoie de ajutor atunci era Cameron, pe vremea aia adolescent. Nathan era mereu surprins cât de încărcat de semnificaţii putea fi un astfel de moment infim de tăcere.

Răspunsul lui Cameron fusese de fiecare dată nu.

Acum însă, în timp ce privea înspre sudul îndepărtat, Nathan s-a gândit că Xander avea dreptate. Şi Bub, la drept vorbind. Lucrurile erau cu totul diferite fără Cam. Nathan şi-a dat seama că acum probabil ar vinde fără probleme, dacă i-ar putea convinge pe Ilse sau pe Bub. A încercat să îşi imagineze pentru o clipă ce ar putea însemna asta şi, pentru prima dată de când trecuse de creastă şi îi văzuse trupul lui Cameron sub prelată, Nathan a simţit că poate respira cu ceva mai multă uşurinţă.

— Tata!

Şi-a mutat cu greu atenţia înapoi în garaj. Xander ţinea în mână un obiect pătrat, care părea destul de greu, acoperit parţial în folie de plastic de protecţie. La picioare lăsase să îi cadă o pungă mare, de hârtie.

— Ce e asta? şi-a scuturat Nathan mâinile de praf şi s-a îndreptat către el.

Pe pungă era numele lui Ilse, scris de mâna lui Cameron, cu litere mari.

Xander s-a dus unde era lumina mai puternică, pentru ca Nathan

să poată vedea ceea ce îi arăta. Era unul dintre desenele lui Lo, înrămat ca o operă de artă. Era o familie de patru persoane, dintre care Cameron era foarte uşor de recunoscut, alături de soţia şi de cele două fiice ale lor. De data aceasta, toată lumea din desenul lui Lo zâmbea.

— E şi o felicitare aici.

Xander i-a întins micul cartonaş cu nuferi pictaţi deasupra. Nathan şi-a dat seama, după expresia băiatului, că deja citise ce scria înăuntru. A deschis şi el felicitarea şi a citit cuvintele scrise clar de mâna lui Cameron:

Iartă-mă.

Capitolul 20

Dimineaţă, Ilse plecase deja.

Nathan se trezise mult mai târziu decât de obicei, pe când lumina zilei deja se strecura printre perdelele din camera de zi. Rămăsese până târziu în noapte cu Xander, la lumina felinarului aprins în garaj, uitându-se împreună la cuvintele scrise de Cameron.

Iartă-mă.

Într-un final, Nathan luase felicitarea şi o băgase în buzunar.

— I-o arăţi lui Ilse? întrebase Xander.

— Da. Mâine.

Însă casa era tăcută, în timp ce Nathan se îmbrăca. Putea zări pe fereastră siluetele micuţe ale lui Sophie şi Lo jucându-se în grădină, sub supravegherea lui Liz. Chiar şi de la distanţa aceasta îi putea vedea umerii căzuţi, curba istovită a spatelui. Nu se vedea nici urmă de Ilse prin preajma lor.

Nici în bucătărie unde era doar Katy, singură, făcând curăţenie. Nici în birou. Nathan a continuat pe coridor până la camera lui Xander, care încă dormea relaxat, cu capul pe pernă, părând mai tânăr decât noaptea trecută. Nathan a închis uşa. De partea cealaltă a holului se afla dormitorul fetelor. Fusese camera lui Cameron în copilărie. Nathan s-a oprit o clipă amintindu-şi toate acele dimineţi când deschidea uşa şi îl vedea acolo pe fratele său, aruncându-şi priviri cu ochi mijiţi din cauza trezirii înainte de răsăritul soarelui. De când preluase conducerea proprietăţii, Cameron dormise în dormitorul principal, cel din capătul holului. Cameron şi Ilse, adică. Liz se mutase în dormitorul mai mic, de lângă fete, unde spunea că se simte mai bine.

Uşa dormitorului principal era deschisă, iar Nathan s-a dus să arunce o privire. Deşi obiectele mari de mobilier nu păreau să fi fost schimbate de pe vremea când camera le aparţinuse mamei şi tatălui lor, încăperea avea cumva un aer nefamiliar. Cineva – Ilse, probabil

– zugrăvise pereţii şi adăugase câteva fotografii ale fetelor, plus alte câteva detalii personale.

Se vedea că era o cameră îngrijită, însă părea – şi aici Nathan a ezitat să găsească în minte cuvântul – tulburată. Patul era făcut, însă dezordonat, iar pliurile adânci ale pernei sugerau o noapte prost dormită. Ceşti vechi de cafea lăsaseră urme circulare pe una dintre noptiere – cel mai probabil, a lui Ilse. Printre ele se vedeau câteva pastile căzute dintr-o cutie cu analgezice care se afla şi ea pe noptieră, fără capac.

Nathan s-a uitat spre camera fetelor, apoi spre cutia de pe noptieră. A ezitat o clipă, apoi a intrat în dormitor, făcând podeaua să scârţâie sub ghete. A adunat pastilele, le-a băgat la loc în cutie şi a închis cu grijă capacul de siguranţă. Apoi s-a uitat pe etichetă. Era doar paracetamol, însă era mult. După câteva clipe de gândire, a pus cutia la loc de unde o luase.

A ieşit din nou în hol, unde s-a lovit din plin de cineva. S-au auzit bombăneli şi amândoi s-au oprit debusolaţi. În lumina zgârcită a dimineţii, Nathan a avut nevoie de o secundă ca să îşi dea seama cine era bărbatul din faţa lui.

Simon.

Simon a aruncat o privire peste umărul lui Nathan, către dormitorul din spatele acestuia, apoi expresia de pe chipul lui a devenit greu de descifrat.

— Te căutam, a spus el.

— O căutam pe Ilse, a spus şi Nathan.

Tonul său avusese în mod clar o nuanţă defensivă, iar Nathan a tuşit ca să îşi dreagă vocea. Nu avea de ce să dea explicaţii.

— S-a dus să călărească, acum vreo oră.

— A, mulţumesc. Şi tu ce voiai?

— Te-a sunat cineva.

— Pe mine? s-a mirat Nathan, căruia nu îi putea trece prin cap nici măcar o persoană care să fi vrut să vorbească cu el. Cine e?

Simon a ridicat din umeri:

— Se pare că e cineva de care ai încercat tu să dai.

Era electricianul.

— Dave, a spus Nathan, după ce i-a auzit vocea electricianului. Cum e camera mea frigorifică?

— N-aş putea să-ţi spun, amice. Am fost vineri la tine acasă, aşa cum stabiliserăm, dar nu am putut intra.

— În camera frigorifică?

— În casă. Era încuiată.

— Dar... a închis ochii strâns Nathan. La naiba.

Singura dată când îşi încuiase uşile fusese când a stat Xander acolo. Probabilitatea ca cineva să îi fure laptopul era zero, însă părea că aşa se simţea mai bine copilul. Vocea lui Dave se auzea impecabil la telefon, ceea ce nu era semn bun. Însemna că era undeva într-o zonă bine populată.

— Te rog, spune-mi că încă eşti prin zonă, a spus totuşi Nathan.

— Nu sunt, îmi pare rău. A trebuit să mă grăbesc acasă. Crăciun cu copiii.

— Hristoase!

Nathan aşteptase trei săptămâni pentru ca electricianul să adune suficiente solicitări cât să merite drumul de la St Helens.

— Nu puteai să spargi şi tu uşa?

— Ba puteam, a răspuns Dave cu un ton uşor ofensat. Însă nu ştiam ce părere ai fi avut tu despre treaba asta.

— Aş fi avut o părere bună. Am mare nevoie de nenorocita aia de cameră în bună funcţiune.

Dave şi-a exprimat discret dezacordul faţă de tonul lui Nathan printr-o tăcere scurtă. Nathan a tras o gură mare de aer:

— Scuze, prietene. Nu eşti tu de vină. Când te întorci?

— Nu înainte de prima săptămână din februarie.

— Februarie!

— Şi doar dacă se mai ivesc vreo două treburi de făcut.

— Dar nu pot aştepta până atunci. Am nevoie de reparaţii acum.

Harry e sigur că vin apele.

— Dacă vin apele, atunci va dura şi mai mult.

— Şi eu ce mă fac?

— Uite, aş putea să îţi explic acum câteva lucruri, a spus David. Ai un pix?

Nathan a căutat prin jur şi a găsit unul sub telefon. Vechiul registru al familiei era şi el pe masa de alături, deschis, aşa că Nathan a căutat în el o foaie goală, mai spre sfârşit, şi a început să noteze.

— Pe asta am încercat-o deja, a spus el după câteva minute.

— În regulă, atunci, în cazul acesta...

Şi Dave a început din nou să vorbească. Nathan s-a oprit din scris după câteva cuvinte. O încercase şi pe asta. Era aproape sigur că lipsea o piesă din camera frigorifică. A dat să închidă registrul, dar s-a oprit. În timp ce Dave continua să îi vorbească în ureche, a dat câteva pagini în urmă.

În principiu, oricine intenţiona să treacă dincolo de gardul proprietăţii trebuia să noteze unde se ducea şi când plănuia să se întoarcă. Teoretic vorbind, trebuia să se scrie tot timpul ceva în registru. Practic, se făceau note în el doar din când în când, după cum îşi aducea cineva aminte să o facă.

Atent doar pe jumătate la ce-i spunea Dave, Nathan a citit cele mai recente note. Harry părea să fie plecat în momentul acela, în inspecţie la un puţ, în timp ce Ilse – Nathan i-a urmărit cu degetul scrisul – plecase într-adevăr să călărească, în padocul de lângă şosea. Aşa cum îi spusese Simon. Nathan şi-a amintit că se afla în acelaşi loc în care era şi în dimineaţa în care dispăruse Cameron. Atunci când soţul ei se oprise să îi vorbească pentru ultima dată, înainte de plecare.

— Îmi pare rău, amice, a spus Dave, iar Nathan şi-a mutat din nou atenţia către conversaţia telefonică, deoarece omul părea să aştepte un răspuns.

— Îţi mulţumesc, oricum. Se pare că va trebui să încerc să o fac şi

pe asta cu mâna mea, a spus Nathan.

— Nu mă referеam la camera frigorifică, a spus Dave, şi Nathan aproape că i-a auzit la telefon sprâncenele încruntându-se. Spuneam că îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Cameron.

— A, OK. Mulţumesc.

— Îmi plăcea mult de el. Era un tip de treabă.

— Da.

— Cred că a fost un şoc.

— A fost.

— Aveţi vreo idee, ştii tu, despre motivele pe care le-a avut ca să facă ce a făcut?

Nathan a răsfoit registrul până la data la care dispăruse Cam. A văzut scrisul fratelui său, cu majuscule: LEHMANN'S HILL. A simţit o greutate în piept. Cameron notase acolo că se aştepta să se întoarcă acasă cel mai târziu a doua zi, pe la cină. Nathan a scos din buzunarul de la spate felicitarea lui Cameron. Două cuvinte cu acelaşi scris de mână. *Iartă-mă.*

— Nu, a răspuns Nathan. Nicio idee.

Rândul de deasupra notiţei lui Cameron era completat cu literele cursive ale lui Liz, care notase că avea să îi ia calul lui Sophie la o mică plimbare de antrenament şi că se întorcea după-amiază. Iar cu un rând şi mai sus, Harry scrisese că el şi cu Simon se duceau să verifice puţurile, cu intenţia de a veni înapoi acasă până la cină. Mâzgăleala indescifrabilă a lui Bub de cu o zi înainte arăta că acesta avea să rămână în padocul de nord şi apoi avea să se ducă la întâlnirea cu fratele său de la Lehmann's Hill. Nathan a urmărit cu degetul rândurile vecine, însă nu mai erau şi alte notiţe referitoare la ziua în care dispăruse Cameron. S-a mai uitat câteva pagini înainte şi înapoi, după care a închis caietul.

— În fine, l-a auzit pe Dave spunând, cu un ton ciudat. Îmi dau seama că nu treci printr-o perioadă prea bună acum, însă tot sunt nevoit să îţi trimit o factură.

— Am înţeles.

Şi-a dat seama că a spus-o cu mai multă amărăciune decât intenţionase.

— Mi-e teamă că nu am de ales. M-a costat o sută carburantul, să vin pe drumul ăla din nord.

— Ştiu.

Nathan îşi simţea inima rupându-se în bucăţi mici, ca de obicei în ultima vreme, când venea vorba despre bani.

— Uite, dat fiind că e Crăciunul, o să reduc puţin suma de plată pentru intervenţia la domiciliu.

— Da? Mulţumesc.

— Nicio problemă. A trebuit să trec şi pe la Atherton joi, deci nu a fost un drum făcut chiar degeaba.

— Ai fost la Atherton?

Ceva nedefinit a străbătut brusc mintea lui Nathan, dar nu a apucat să îşi dea seama despre ce anume era vorba.

— Da. Probleme cu generatorul. Şi încă o dată, îmi pare rău pentru Cam. Ce ghinionul naibii că nu l-a văzut nimeni la timp, să îl poată ajuta.

Din nou acea înţepătură. Mai ascuţită de data asta, dar a dispărut la fel de repede.

— Mersi, Dave.

— Mult noroc cu camera frigorifică!

Nathan chiar avea nevoie de noroc. A închis telefonul şi a rămas o vreme privind în gol. Când în cele din urmă a dat să plece de-acolo, a sărit ca ars când l-a văzut pe cel care-l privea, rezemat de uşa biroului lui Ilse. Simon, din nou. Nathan s-a întrebat de când stătea oare acolo.

— Mai doreşti ceva?

A făcut un pas ca să treacă pe lângă el, în acelaşi timp când Simon a încercat să o ia înainte, aşa că s-au oprit amândoi, jenaţi.

— Au mai spus poliţiştii ceva despre ceea ce cred ei că i s-a întâmplat lui Cameron?

— Nu. De ce?

— Sunt doar curios. Îmi plăcea mult de el. Oare ia în serios poliţia cazul acesta?

— Aşa cred. Însă pe-aici există un singur poliţist, deci...

— Ştiu. E foarte ciudat, a zâmbit Simon pe jumătate. O să vină aici să vorbească cu noi toţi?

— Aici, acasă?

Agitaţia evidentă cu care bărbatul a îngânat o confirmare i-a dat o senzaţie foarte neplăcută lui Nathan.

— Ar fi o problemă dacă vine?

— Nu. Sigur că nu.

Simon a dat să mai spună ceva, apoi a părut să se gândească mai bine şi a renunţat. Au rămas uitându-se unul la altul.

— Îmi mai zici o dată cum l-ai cunoscut pe Cameron?

— La bar. Când am ajuns în oraş.

— Din vestul îndepărtat.

— Aşa este.

— E cam dificil să ajungi aici dinspre vest în perioada asta a anului, a spus Nathan. Drumurile din deşert sunt în general închise.

— Mie-mi spui? Am fost nevoiţi să o luăm pe drumul turistic. Am făcut un ocol pe la sud.

— Am înţeles.

Numărul slujbelor era întotdeauna mai mare decât cel al nomazilor dispuşi să le accepte, acolo în mijlocul pustiului, însă Nathan tot s-a întrebat cum de alesese Cam cuplul acesta. În perioada aceasta a anului, nici măcar nu era atât de multă treabă de făcut. Şi-a amintit de telefonul din seara precedentă. *„Vă mulţumesc pentru interesul acordat firmei noastre, Northern Blooms!”*

— De unde ziceaţi că sunteţi voi?

— Din Anglia? Hampshire.

— E cumva în nord?

— Nu. Sud. De ce?

— Nu contează.

— Are legătură cu acea femeie despre care vorbiţi cu toţii, Jenna?

a întrebat Simon cu o voce joasă, care l-a făcut pe Nathan să se întoarcă spre el.

— Ştii ceva despre asta? Sau despre ea?

Simon şi-a dat seama ce gândea Nathan şi a răspuns:

— Nu. Bineînţeles că nu. De unde aş putea şti ceva?

— Tu ai adus vorba despre asta.

— Uite ce este... a început Simon aruncând o privire spre bucătărie, de unde se auzea Katy zdrăngănind din vase. Cred că am pornit cu stângul în povestea asta. Nu ne cunoşti, pot înţelege acest lucru. Însă, indiferent ce s-a întâmplat cu fratele tău...

Simon a făcut o pauză şi a mai coborât vocea puţin:

— ...nu pentru mine sau Katy ar trebui să-ţi faci tu griji.

Nathan s-a încruntat. Tipul era atât de surprinzător şi imprevizibil, încât nu îşi dădea seama ce gândea cu adevărat.

— Ce vrei să spui cu asta? Că ar trebui să îmi fac griji pentru altcineva?

— Poate nu chiar griji, propriu-zis...

— Dar exact asta ai spus.

— Ştiu, dar am vrut să spun că, *dacă* ar fi să-ţi faci griji...

— Pentru numele lui Dumnezeu, zi-o de-a dreptul, amice!

Simon a înghiţit în sec, iar mărul lui Adam i-a săltat vizibil.

— L-am auzit pe Cameron certându-se cu cineva. Cu Harry. Cu o săptămână înainte să moară.

— Şi? a întrebat Nathan, pentru că nu ştia ce altceva ar fi putut spune.

De afară, s-a auzit un zgomot uşor. Cineva îl striga:

— Nathan?

Ilse. S-a întors în direcţia din care se auzise vocea, apoi s-a uitat din nou, fix, la Simon.

— Credeam că vrei să ştii, a continuat el. Era într-o noapte, când Harry se dusese se oprească generatorul. I-am auzit din rulotă. Nu se auzea clar ce spuneau, deşi am încercat să ascult, dar cu siguranţă îşi spuneau lucruri nu tocmai plăcute.

— Nathan?

De afară s-au auzit ghetele lui Ilse bocănind pe treptele din lemn de pe verandă.

Simon s-a mai apropiat cu o jumătate de pas:

— Cameron părea foarte nervos. Nu îl mai auzisem niciodată aşa. Şi Harry se înfuriase, spunea că stătuse aici mai mult de patruzeci de ani, cu mult mai mult decât Cameron. Ceva de genul: „Ştiu mai multe despre ceea ce se petrece acum decât îţi închipui tu”.

— Ce o fi vrut să spună cu asta?

— Nu ştiu, a ridicat Simon din umeri. Cam asta a fost tot. Cred că, după aceea, Harry a plecat. Şi poate că nu m-aş mai fi gândit la asta, dar...

S-a oprit în momentul în care uşa de plasă de la capătul holului s-a deschis. În lumină s-a conturat silueta lui Ilse.

— Ah, bine că eşti aici! a spus ea, cu răsuflarea puţin tăiată. Harry nu e prin zonă. Eşti ocupat? Am nevoie de ajutorul tău.

— Da. Lasă-mă doar o secundă, i-a răspuns Nathan, apoi s-a întors din nou către Simon: Dar ce? Repede.

— Dar Harry nu a pomenit niciodată despre acea discuţie.

Capitolul 21

Ieşiseră de pe drum cu trei kilometri mai devreme şi maşina lui Nathan hurducăia pe pământul denivelat.

— Sper că e încă imobilizat, a spus Ilse când ţarcul a început să se vadă, la distanţă.

— Da.

Şi Nathan spera acelaşi lucru. Un viţel blocat în gardul de sârmă era una, dar un viţel care fuge înfăşurat în sârmă era o adevărată pacoste.

— Uite acolo! Se vede! a arătat Ilse cu degetul prin parbrizul prăfuit.

Erau primele cuvinte pe care le schimbaseră în cincisprezece minute.

Felicitarea lui Cameron stătea deschisă la vedere pe scaunul dintre ei. *Iartă-mă.*

Nathan a scanat cireada dintr-o privire. Vacile au început să se agite la auzul motorului maşinii şi să se deplaseze brusc, de parcă erau o singură fiinţă. Un singur animal a rămas nemişcat, să-şi păzească puiul care se lupta cu capcana de sârmă în care îşi prinsese piciorul din spate.

— L-am văzut pe când călăream, îi spusese Ilse mai devreme, pe holul din casă. Dar nu aveam la mine nimic cu care să îl pot elibera.

— Bine, spusese Nathan, pentru că oricum o treabă ca asta se făcea mai bine în doi. Lasă-mă un minut. Ne vedem la maşină.

O ezitare uşoară.

— A mea nu merge. O luăm pe a ta?

— Nicio problemă. Cheile sunt pe scaun.

De fapt, unde era maşina de teren a lui Ilse? s-a întrebat Nathan uitându-se în urma ei. Nu o văzuse de când venise aici.

Nathan îşi notase destinaţia în registrul de lângă telefon, apoi rupsese o pagină goală din el şi îi mâzgălise un mesaj lui Xander. S-

a uitat apoi din nou către Simon, care încă pierdea vremea.

— Eşti sigur de ceea ce ai auzit între Cam şi Harry? l-a întrebat el. Nu încerci să creezi probleme?

— Nu. *Nu.* De ce aş face asta?

— Ai mai spus cuiva? Lui Bub sau oricui altcuiva?

— Nu.

— De ce nu?

— Bub şi Harry par să fie foarte apropiaţi.

— Harry e apropiat de toţi de pe-aici.

— Nu şi de tine. Eşti un fel de...

Simon s-a oprit şi a ridicat din umeri.

— În fine. Uite, nu îl cunoşteam bine pe Cameron, dar a fost bun cu noi. Şi îmi place să cred că şi eu sunt un om bun, a zis el, apoi l-a privit pe Nathan: Şi aş risca să spun că şi tu eşti.

Nathan nu a ştiut cum să răspundă la asta. În cele din urmă a plecat, urmând-o pe Ilse afară şi lăsându-l pe Simon să privească în urma lui.

Ilse se instalase deja pe scaunul pasagerului, cu motorul pornit. Când a intrat în maşină, Nathan a remarcat cu uşurare că aerul condiţionat era şi el pornit. A dat în spate, apoi au luat-o către lungul drum. Când au vorbit pentru prima dată, casa rămăsese demult în urmă.

— Ilse, am găsit ceva de la Cam...

— Ce voia Simon?...

Vorbiseră în acelaşi timp. Ilse a ridicat din sprâncene.

— Ce ai zis? a întrebat ea. Ceva de la Cameron?

Nathan a scos felicitarea din buzunarul de la spate, iar Ilse pur şi simplu i-a smuls-o din mână. Atent la drum, Nathan i-a povestit unde o găsise, împreună cu Xander, în acelaşi loc cu desenul înrămat, cel cu toată familia. Ilse a rămas minute întregi nemişcată şi cu capul plecat, cu părul căzut peste ochi.

— Ilse... spusese Nathan într-un sfârşit.

Ea îşi dresese vocea şi lăsase felicitarea să cadă pe scaunul de

alături ca şi cum, dintr-odată, nu îi mai suporta atingerea.

— E OK. Sunt OK. Nu ştiu ce să îţi spun. Pe zi ce trece... a început ea clătinând uşor capul. Pe zi ce trece, simt că îmi înţeleg soţul din ce în ce mai puţin.

Apoi nu mai vorbiseră deloc până când ajunseseră la cireadă.

Nathan a oprit maşina la o distanţă măricică de ţarc, astfel încât să nu streseze mai mult decât era necesar viţelul şi pe mama lui care aştepta. Au ieşit din maşină, iar Nathan a deschis portbagajul, să caute ceva în geanta cu scule. A găsit vreo două foarfeci pentru sârmă, de mărimi diferite, şi s-a întors către Ilse, care rămăsese aproape şi îl privea. De fapt, după felul în care şi-a mutat brusc privirea, Nathan şi-a dat seama că nu se uita la el, ci privea dincolo de el. Pe bancheta din spate a maşinii lui de teren, unde fuseseră cândva împreună, acum un milion de ani. Nathan a închis uşa portbagajului şi a pornit către viţel. Animalul îi privea precaut în timp ce se apropiau. Mama a încremenit, zvâcnind doar din coadă. Tot restul cirezii îi urmărea.

— Am auzit că aşa a murit păstorul, a spus încet Ilse. Strivit de copite, într-o învălmăşeală cauzată de panică.

— Pe bune? Nu... a început Nathan, dar s-a oprit pentru că viţelul începuse să mugească, iar mama lui să-şi plesnească coada, agitată şi încordată. Să stai cu ochii pe ea, totuşi. Nu-i va plăcea ce o să fac acum.

I-a întins lui Ilse foarfecile de sârmă.

— Te descurci cu astea?

— Am mai făcut-o şi altădată. Doar să îmi spui când.

Nathan s-a apropiat cu grijă, lăsându-le timp suficient animalelor să se uite la el. În caz că asta folosea la ceva. Cireada era învăţată atât de mult cu libertatea, încât vitele erau aproape animale sălbatice. Nu prea erau obişnuite să vadă oameni. Mama îl fixa cu privirea în timp ce se apropia de puiul ei. Putea vedea deja că sârma nu era chiar foarte strâns înfăşurată în jurul piciorului viţelului. Încă puţin şi s-ar fi putut elibera şi singur. Însă acum era totuşi blocat. În

spatele său, mama se auzea pufnind.

— E în regulă acolo în spate? a strigat Nathan.

— Da, a răspuns Ilse. Încă se ţine la distanţă.

La câţiva metri în faţa lor, în praf, Nathan a zărit urmele clare ale trecerii unui şarpe. Probabil că plecase de mult de acolo, dar tot a considerat înţelept să se uite bine în jur. Antiveninul era scump şi avea termen de valabilitate scurt, aşa că centrul medical din oraş nu avea astfel de provizii.

— Ce se întâmplă dacă eşti muşcat?

Nathan auzise întrebarea asta de la mai mulţi nomazi cărora nu le venea să creadă.

În niciun caz ceva bun, era răspunsul, mai ales cu şerpii care obişnuiau să se simtă la ei acasă în zona aceasta. Nathan trăia însă după regula de aur, dacă era muşcat, murea. Punct. Dar acum nu avea încotro şi a trebuit să păşească înainte, către viţel.

— Încep.

— OK. Să-mi spui când eşti gata.

Dintr-o singură mişcare, Nathan a pus mâinile sub viţel şi l-a ridicat. Înainte ca animalul să îşi dea seama ce i se întâmplă, l-a pus jos, pe o parte, şi l-a ţintuit acolo cu toată greutatea lui. Viţelul, uimit, a început să mugească nervos drept în faţa lui Nathan. Dădea din picioare şi se zbătea, aşa că Nathan s-a întins peste el, folosindu-şi genunchii şi coatele ca să îl ţină aproape nemişcat la pământ.

— Acum! a mormăit el, însă Ilse era deja acolo, aplecată deasupra picioarelor din spate ale viţelului, cu foarfeca în mână.

Simţea căldura trupului viţelului şi îi auzea bătăile inimii în piept. Se împotrivea şi lovea cu picioarele în toate părţile.

— La naiba! a auzit-o pe Ilse spunând.

— Te-a nimerit? s-a apăsat el şi mai tare peste animal, până când l-a putut stăpâni complet.

— Sunt bine.

O auzea mişcându-se.

— Trebuie să încerc cu foarfeca mai mică. Nu vreau să îi prind şi

pielea.

Nathan trebuia să depună un efort cam mare ca să ţină viţelul. Avea doar vreo două luni, dar era puternic. Sigur cântărea mai mult decât Ilse, iar Nathan a estimat că el însuşi abia dacă o fi avut vreo douăzeci de kilograme mai mult decât viţelul. Dar nu avea importanţă, totuşi. El era mai puternic şi asta era suficient să îl domine. Rămăsese lungit, nemişcat. Nathan asculta bătăile speriate ale inimii bietului animal. Şi de nicăieri, fără să se poată controla, gândurile i-au fugit la Cameron.

— Ilse? a strigat-o el.

— Da, a răspuns ea, întoarsă spre picioarele din spate ale viţelului.

— Am încercat să o sun pe Jena Moore. În Anglia.

Nu o putea vedea, dar simţea că încremenise.

— Şi?

Nathan a clătinat din cap, atât cât a putut face asta:

— Nu era acolo.

— Unde este?

Nathan simţea tensiunea din vocea lui Ilse. De jos de undeva se auzea şi zgomotul slab al foarfecii care tăia.

— Bali, din câte mi-a spus colega ei.

Viţelul s-a încordat, iar ochii i s-au rotit în cap. A verificat dacă mama lui îl păzea, încă, de la distanţă, apoi s-a întins către ea.

— Oriunde ar fi, se pare că se află într-o zonă fără acoperire pentru mobil.

Niciunul nu a mai zis nimic timp de un minut. *Hârşt. Hârşt.*

— De ce ai sunat-o?

Nathan tot nu putea să o vadă pe Ilse, dar vocea îi sunase mai aproape acum. A încercat să îşi ridice capul, iar viţelul a profitat de oportunitate. A trebuit să îl apuce şi mai bine.

— Nu ştiu, a mormăit el.

— Ţi-ai schimbat părerea despre cele spuse de ea în legătură cu Cam?

— Nu, a răspuns el, cumva prea prompt. Nu e asta.

Ilse nu a răspuns. Într-un sfârşit, Nathan şi-a dat seama că se ridicase în picioare.

— Am terminat, a spus ea.

Nathan a eliberat viţelul de sub greutatea lui, iar acesta s-a ridicat imediat în picioare şi a ţâşnit-o către mama sa, care se uita încă urât la ei. Vaca i-a aruncat lui Nathan o privire lipsită de recunoştinţă, după care şi ea, şi puiul au luat-o la goană fără să se uite înapoi, fericiţi să se afle din nou în libertate.

Nathan s-a aşezat pe jos, gâfâind. Îl dureau muşchii după efortul de a-l ţine pe viţel la pământ. În picioare, Ilse rămăsese în mâini cu firele de sârmă tăiate. Avea lacrimi în ochi.

— Rahat. Ilse...

S-a ridicat şi el în picioare.

— Nu ştiu de ce am sunat. Doar eram curios ce avea de spus.

Ilse se juca cu firele printre degete.

— Bali.

— Aşa se pare.

Ilse nu a mai spus nimic o vreme, după care şi-a ridicat ochii şi a privit către orizont:

— Sunt o mulţime de zboruri între Bali şi Brisbane.

Nathan nu a răspuns. S-a dus către maşină, ca să ia o bucată de sârmă şi să repare gardul.

— Ai crede că întotdeauna poţi vedea pe cineva de aici, a spus Ilse când el s-a întors.

Ochii i se uscaseră acum.

— Dar nu poţi, nu-i aşa? Dacă cineva stă nemişcat sau dacă a parcat la mare distanţă. Doar după ce începe să se mişte îţi poţi da seama că a fost cineva acolo.

Nathan s-a gândit la Lehmann's Hill:

— Şi Bub zicea ceva asemănător zilele trecute.

Ilse a încuviinţat:

— L-am auzit pe Bub vorbind despre asta. Despre cum poţi să ştii

dacă e cineva prin preajmă.

Nathan s-a lăsat pe vine şi a răsucit cu un cleşte firul nou de sârmă peste marginile rupte ale celui vechi.

— Cred că are dreptate.

— Serios? a întrebat Ilse părând surprinsă. Cameron spunea mereu că e ridicol.

— Oh!

— Dar simţi şi tu asta, nu?

— Habar n-am, a spus Nathan. Uneori. Poate. E ca şi cum...

Nu prea putea explica ce simţea. Ca un puls pe pământurile pustii. O apăsare ciudată, de parcă împărţeai aerul cu altcineva. O recunoaştere inconştientă a faptului că e ceva în neregulă în peisaj. Nimic mai mult de atât, nici mai clar. În ultima vreme, avusese câteva alarme false chiar pe proprietatea sa. Şi probabil că, de-a lungul anilor, fuseseră sute de dăţi când cineva necunoscut se aflase la orizont pe acolo.

— Poate că avea dreptate Cam, a spus el într-un sfârşit.

Ilse a rămas încremenită. Doar privirea mătura împrejurimile:

— Şi acum?

— Crezi că e cineva aici şi acum?

— Da.

Avea o expresie serioasă pe chip.

— Ilse, nu e o ştiinţă. Nu e nici măcar o chestie.

— Ştiu. Dar poţi să simţi pe cineva?

Nathan s-a uitat la ea. Îi auzea respiraţia şi vedea cum vântul îi flutura uşor vârfurile părului. Nu-i putea auzi bătăile inimii, însă pe ale lui, da.

— Suntem doar noi aici, a spus el foarte sigur.

Apoi s-a întors la gard. Simţea că Ilse îl fixa din priviri, însă nu s-a uitat în spate. O vreme, s-a concentrat la ceea ce avea de făcut, după care a spus:

— Ascultă, nu e nicio posibilitate ca Jenna să fie pe-aici. Am fi auzit dacă venea prin oraş.

— Dar poate că nu a venit prin oraş.

— N-ar avea cum altfel. Ştii prea bine asta. N-ar putea să se deplaseze pe ascuns. Ar trebui să ai foarte multe provizii ca să te ţii complet departe de şosele.

— Şi totuşi, nu e imposibil. Tu ai făcut asta. Bub a făcut-o. Şi Cameron.

— Şi câţi turişti au murit în maşinile lor, încercând să o ia pe scurtătură?

Nathan a răsucit ultima bucată de sârmă şi a verificat dacă e bine întins. Mulţumit, s-a ridicat în picioare, însă s-a oprit brusc când a văzut expresia de pe chipul lui Ilse:

— Ce se întâmplă? De ce te preocupă atât de mult treaba asta?

— Şi Cameron a încercat să o sune pe Jenna, a răspuns Ilse. De trei ori.

Nathan a făcut ochii mari:

— Când?

— O dată acum două săptămâni, apoi de încă două ori cu o săptămână înainte să moară. A sunat-o de la telefonul din birou, nu de la cel din casă. Încă îi văd numărul de telefon de pe factura online. Are o florărie în Anglia, nu-i aşa? Am căutat-o după nume.

Nathan a încuviinţat.

— Nu cred că a vorbit cu ea, a spus Ilse. Apelurile sunt foarte scurte, toate au durat mai puţin de treizeci de secunde.

— Dar de ce să fi aşteptat atât de mult înainte să o sune? Ştia deja de câteva săptămâni că Jenna voia să ia legătura cu el.

— Poate că ei îi luase atât de mult timp ca să dea de el, de fapt, a spus Ilse. Poate că el primise un e-mail sau ceva. Nu ştiu. Nu îi cunosc parola.

S-a oprit o clipă.

— Sau poate că ea nu l-a contactat, iar el simţea că înnebuneşte aşteptând. Dacă mă gândesc bine, începuse să se îngrijoreze de cum aflase că ea sunase la poliţie, însă lucrurile se înrăutăţiseră. Iar în ultima săptămână mai dăduse nişte telefoane.

— Unde?

— La St Helens. Unul dintre ele, la centrul medical de acolo.

— Era bolnav?

— Nu mi-a spus că ar fi fost. Şi, din câte ştiu, nici pacient acolo nu fusese. Însă oricum lui Cameron nu-i plăcea să se ducă şi să-l vadă pe Steve la clinică, deci cine ştie? A sunat şi la unul dintre hotelurile din St Helens.

— La care?

În St Helens erau doar trei posibilităţi de cazare.

— Cel ieftin.

— A făcut o rezervare?

— Dacă a făcut una, înseamnă că nu a făcut-o pe numele lui, a răspuns Ilse, cu o expresie dură pe faţă. Nici pe numele Jennei nu am găsit nimic. Şi nici la celelalte două hoteluri.

Pe Nathan l-a trecut un fior ciudat şi a simţit nevoia acută să privească înapoi peste umăr. Nu se vedea nimic până la orizont, în afară de vite şi de iarba măruntă şi deasă. Linişte absolută. Ilse îl privea atent.

— Chiar crezi că fratele tău nu trebuia să îşi facă nicio grijă în privinţa acelei femei? a întrebat ea.

Nathan a ezitat să răspundă. De data asta, chiar a ezitat. O tăcere lungă şi nesigură, care s-a lăsat între ei şi a spus mai mult decât cuvintele, Ilse a dat din cap.

— Pentru că el se comporta de parcă ar fi trebuit.

Capitolul 22

Abia dacă au schimbat o vorbă pe drumul de întoarcere. Nathan conducea, iar Ilse se uita pe geam, în timp ce-şi rodea unghiile şi răsucea printre degete felicitarea lui Cameron.

— Trebuie să îi spui lui Glenn, a zis Nathan. Că soţul tău a încercat să o sune pe Jenna.

— Am încercat deja, a răspuns Ilse fără să se uite la el. Dar nu era la secţie aseară, când am sunat eu.

— Ai lăsat un mesaj?

— Nu. Apelul a fost redirecţionat la Brisbane. Nu am vrut să...

Ilse a oftat, privind în continuare peisajul care se derula pe geam.

— O să încerc din nou să dau de Glenn.

A rămas în tăcere până când s-a ivit casa la orizont.

— O să cobor aici, a spus ea pe când treceau prin faţa staulelor. Am lăsat în grabă iapa aici mai devreme, vreau să văd ce face.

Nathan a oprit maşina.

— Ilse, a strigat-o el după ce a coborât, iar femeia s-a oprit aşteptând să continue.

Ar fi vrut să îi spună că totul va fi bine. În loc de asta, însă, doar a clătinat din cap:

— Nimic.

Ea a trântit portiera şi Nathan a rămas uitându-se în urma ei. Când a ajuns în faţa casei, le-a văzut pe fete, de departe, călărind în curtea pentru antrenament. Liz le supraveghea, iar Xander stătea pe-aproape, la umbră, şi răsfoia carnetul de schiţe din poală.

Nathan s-a dus către ei. S-a oprit lângă mama lui şi s-a sprijinit de balustradă. A aşteptat ca Liz să îi spună lui Lo că trebuie să îşi ţină călcâiele mai jos, dar ea nu a făcut asta. Ochii ei priveau în gol.

— E totul în regulă? a întrebat el.

— A sunat Steve de la clinică. A terminat a...

Liz a făcut un efort să poată pronunţa cuvântul.

— ...autopsia. Putem să organizăm înmormântarea.

Nathan s-a gândit la telefonul pe care Cameron l-a dat la centrul medical din St Helens.

— Nu au găsit şi alte probleme de sănătate?

Liz a dat vag din cap fără să întrebe de ce. Xander însă a ridicat privirea spre el.

— Vrei să te odihneşti? a întrebat-o Nathan. Pot să le ajut eu pe fete cu caii.

Se aştepta la un refuz din partea lui Liz, însă aceasta doar a încuviinţat. Cu un efort vizibil, s-a dezlipit de balustradă şi s-a îndreptat spre casă, târşâindu-şi picioarele.

— Nu s-a simţit bine toată dimineaţa, a spus Xander, cu vocea puţin cam rece. Lo aproape că a căzut, iar ea nici nu a observat.

— Am înţeles, a spus Nathan. Prietene, îmi pare rău că m-am dus fără tine, însă...

— E în regulă.

Nathan se temea că nu era deloc în regulă, însă Xander părea preocupat de alt gând când şi-a ridicat capul din caietul cu schiţe:

— I-ai arătat lui Ilse felicitarea de la unchiul Cam?

— Da.

Nathan i-a povestit ce spusese Ilse. După o mică ezitare, i-a spus şi despre telefoanele către St Helens, despre care îi pomenise ea.

Xander s-a încruntat:

— Oare Cam credea că Jenna ar putea fi la St Helens?

— Nu ştiu. Poate că da.

Xander şi-a lăsat din nou privirea în caietul din poala sa. Era plin de desenele lui Lo.

— La ce te uiţi? a întrebat Nathan.

Xander i-a înmânat caietul, deschis la pagina la care se uita. Nathan a aruncat o privire. Erau desenate două fete, una mai mică decât cealaltă, ambele cu părul blond-închis. Era greu de spus ce vârstă aveau, însă cea mare avea un braţ într-o orteză viu colorată.

Cele două fete se aflau în prim-planul desenului, iar pământul de

sub picioarele lor era de un portocaliu aprins. În spate se profila uriaşă o formă întunecată care acoperea toată linia orizontului. Fusese desenată de către cineva tânăr, dar talentat, şi era complet recognoscibilă.

— E mormântul păstorului, nu-i aşa? a spus Nathan.

În spatele pietrei funerare, Lo desenase o altă formă. Era mai mult o umbră şi era neterminată, însă sugera într-un mod bizar un om. O femeie, s-a gândit Nathan, fără să-şi poată da seama de ce. Prin comparaţie cu fetele, care erau clar uşor de identificat, trăsăturile femeii erau pierdute, lipsite de formă. Nathan a ridicat ochii din desen. Fetele lui Cameron călăreau acum pe lângă latura ţarcului cea mai îndepărtată.

— Nu ştiam că au fost la mormânt, a arătat Xander cu degetul către orteza de pe braţul fetei. În niciun caz, nu recent.

— Nici eu, a răspuns Nathan.

Le-a strigat pe fete, iar ele şi-au îndrumat imediat caii către el.

— Veniţi aici! Trebuie să vorbesc ceva cu voi.

— Am făcut ceva rău? a întrebat Sophie galopând şi oprindu-se în faţa lui într-un vârtej de praf.

— Nu. Voiam să te întreb de desenul acesta, Lo.

Lo s-a aplecat către el, însă când a văzut desenul, s-a schimbat la faţă. Nu a întins mâna să îl ia. În spatele ei, Sophie se străduia şi ea să vadă despre ce este vorba. Calul ei era neliniştit şi se rotea în cercuri strânse. Nathan a văzut cum Sophie îi strângea cu putere hăţurile, iar pielea lor îi muşca din carne în palme.

— Ce e cu desenul acesta, Lo? i-a cerut Nathan explicaţii fetei.

— Evident că este mormântul păstorului, i-a răspuns ea răstit.

Nu mai era fetiţa vorbăreaţă de cu o seară în urmă. Era precaută acum, iar Nathan a observat că mâinile ei strângeau şi mai tare hăţurile.

— Nu ştiam că aţi fost acolo.

— O dată. Cu mami.

Nathan a arătat cu degetul spre silueta neclară de femeie:

— Asta e mama voastră?

— Bineînţeles, a intervenit Sophie înainte ca Lo să poată răspunde. Cine altcineva ar putea fi?

— Nu ştiu, a răspuns Nathan, cu sinceritate. Poate vreo prietenă de-ale ei?

— Mami nu are nicio prietenă. Ce? a spus Lo când Sophie i-a aruncat o privire încruntată. Nici noi nu avem.

— Deci v-aţi dus acolo cu mama voastră? a întrebat Xander. Când?

— Acum o veşnicie, a răspuns Lo.

— Nu, nu acum o veşnicie, ci chiar după ce mi-am rupt mâna, a spus Sophie.

Calul ei se învârtea din nou şi fata era obligată să îşi întoarcă mereu capul ca să se poată uita la Nathan.

— Ce aţi făcut acolo?

Fetele au făcut un schimb rapid de priviri, însă Nathan a avut impresia că ezitarea lor nu era intenţionată.

— Nimic. Ne-am dus până acolo, apoi...

Sophie a continuat încruntată:

— Apoi ne-am întors imediat acasă. Mami a zis că ar fi trebuit să facem un picnic.

— Dar nu aveam la noi nimic de mâncare, a spus Lo.

— Ba aveam. Îţi aduci aminte că mai târziu am mâncat lângă staul?

Lo s-a încruntat şi ea, iar pe faţă i-au apărut mai multe încreţituri.

— Am stat la mormânt doar câteva minute, a spus Sophie.

— Aşa e, a dat Lo din cap. Nu mi-a plăcut deloc.

— Şi nu s-a întâmplat nimic altceva? Nimic-nimic?

Fetele au clătinat din cap în acelaşi timp.

— Bine, a spus Nathan. Mulţumesc, fetelor.

Calul lui Sophie era încă agitat şi îşi rotea privirea nervos. Fetiţa i-a slăbit hăţurile şi calul a ţâşnit către partea opusă a ţarcului.

Lo a rămas în urmă, pe poneiul ei mai docil:

— Mami o să aibă necazuri?

— Nu. De ce ar avea?

— Pentru că pari trist.

Oare aşa era?

— Îmi pare rău.

Nathan a încercat să-şi schimbe expresia de pe chip, într-una mai neutră, spera el. Se pregătea să închidă caietul de schiţe, apoi s-a oprit:

— De ce nu ai terminat-o de desenat pe mama ta aici?

Lo a devenit brusc nesigură şi s-a uitat după sora ei, care era destul de departe şi nu îi mai putea auzi. A ezitat puţin, apoi s-a aplecat de pe poneiul ei.

— Lui tati nu i-a plăcut, a şoptit ea.

— Cum adică?

— A văzut desenul şi s-a supărat pe mami. Nu am vrut să fac mai rău.

Ilse nu se mai afla în staul când Nathan a condus înapoi caii fetelor. Lo fusese distrasă şi îşi pierduse concentrarea şi controlul poneiului său de vreo două ori. Spunea că nu ştia de ce fusese supărat tati, doar că aşa crezuse ea că fusese. Nathan şi Xander avuseseră un schimb de priviri când observaseră că Lo era din ce în ce mai îngrijorată, şi nu insistaseră. După ce Lo aproape căzuse de pe cal pentru a doua oară, Nathan îl rugase pe Xander să le ducă pe fete în casă şi să găsească ceva mai puţin periculos de făcut. El dusese caii în staul şi zăbovise ceva mai mult să îi instaleze acolo, ca să se poată gândi la diverse lucruri.

Abia pe lungul drum de întoarcere auzise acel sunet. Se afla sub fereastra unuia dintre bungalow-uri şi atunci s-a oprit din mers. A respirat discret. Cineva plângea. A luat-o către intrare şi a urcat treptele.

Interiorul bungalow-ului a fost o surpriză pentru el. Fusese transformat într-o sală de clasă cum scrie la carte, cu o tablă albă şi

mese mici şi afişe cu alfabetul lipite pe pereţi. Multe dintre ele păreau făcute în casă, iar lui Nathan i s-a părut că recunoaşte munca lui Ilse în cea mai mare parte.

Katy stătea pe un fotoliu beanbag în colţul de lectură. Când a intrat Nathan, s-a şters la ochi.

— Scuze, a spus el. Te-am auzit de afară.

— E în regulă.

Katy şi-a suflat nasul într-un şerveţel mototolit. S-a ridicat cu dificultate în picioare.

— Oricum ar trebui să mă întorc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Vrei să-l caut pe Simon?

— Nu. Sunt bine.

Nathan a găsit o rolă de prosoape de hârtie în zona de artă şi i-a întins o bucată:

— Mai stai un minut, să te linişteşti.

— Mersi.

Katy a luat rola recunoscătoare şi şi-a şters ochii.

În timp ce fata încerca să-şi revină, Nathan s-a plimbat prin cameră. Sala aceea de clasă era cu mult mai drăguţă decât orice altceva avuseseră la dispoziţie Cam şi Bub în copilărie. Ei îşi făceau temele la masa din bucătărie, în cazul în care chiar şi le făceau. Pe catedră era un laptop acum, cu câteva notiţe scrise de mâna lui Katy pe post-it-uri, a presupus el.

Un dosar gros, primit de la şcoala prin corespondenţă, stătea deschis, iar Nathan şi-a adus aminte de conversaţia avută cu Sophie pe verandă.

Nu cred că e profesoară cu adevărat.

Şi-a ridicat privirea. Katy îşi sufla din nou nasul. A răsfoit câteva pagini din dosar. Erau prezentate lecţiile pe care supraveghetorul de acasă trebuia să le ţină cu copiii.

Prezentaţi-le elevilor noul capitol, a citit el. *Ridicaţi cartea şi spuneţi-*

le: „Astăzi vom învăţa despre cărţile desenate şi despre personajele din această poveste". Arătaţi-le elevilor prima copertă. Cereţi-le să citească titlul cu voce tare.

Nathan s-a încruntat. A continuat să citească. Toate instrucţiunile erau acolo. Nu părea să fie dificil să lucrezi cu copiii dacă le urmai întocmai. Poate că s-ar fi putut descurca chiar şi el, dacă ar fi fost nevoie. A închis dosarul şi a văzut că fata îl privea.

— Eşti mai bine? a întrebat el.

— Da.

Vocea ei a sunat cumva prea veselă, în timp ce machiajul uşor prelins le dădea ochilor ei un aer ciudat de dramatic.

— Mi-e puţin dor de casă. O să îmi revin.

— Te întorci în casă? a spus el. Putem merge împreună.

Katy a deschis uşa bungalow-ului şi Nathan a coborât treptele în urma ei, în lumina orbitoare a zilei.

— Tu eşti acum şeful aici? l-a întrebat Katy pe drum.

— Eu? Nu.

— Dar cine este?

Bună întrebare.

— Ilse, cred. Depinde de ceea ce vrei.

Nathan a privit către fată la timp cât să prindă o uşoară umbră care i-a acoperit chipul.

— Simon şi cu mine trebuie să plecăm în curând. Nu din cauza celor întâmplate, a adăugat Katy repede. Chiar discutasem cu Cameron despre asta, dar...

S-a oprit.

— Am înţeles, a spus Nathan. Când vă gândiţi să plecaţi?

— Nu sunt sigură. Curând. Poate săptămâna viitoare. Trebuie să discut cu Simon.

— Să vă asiguraţi că vă luaţi rămas-bun de la cineva înainte să plecaţi. Dacă lipseşte un lucrător, suntem obligaţi să raportăm, pentru cazul în care...

S-a oprit şi el. *Ar zăcea mort în mijlocul pustiului.*

— Pentru siguranţa lui.

— Nu e din cauză că nu am fi recunoscători pentru slujbele noastre, a spus repede Katy.

— E în regulă. Nimeni nu rămâne pe vecie. Vă întoarceţi în Anglia?

— Eu aşa aş vrea, dar Simon nu e pregătit încă, a spus Katy clătinând din cap. Lui îi place aici.

— Am înţeles, a spus din nou Nathan, cu sentimentul clar că îi scăpa ceva. Sunteţi de mult împreună?

— De trei ani, a răspuns ea fără vreo inflexiune în voce. Suntem logodiţi.

Aşa or fi fost, însă Nathan şi-a dat seama cu surprindere că de data asta Bub avusese dreptate: fata nu era fericită.

— Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva... a spus el într-un sfârşit. Adică cu cineva care nu este de aici, de pe proprietate, îl poţi găsi oricând pe Steve la clinică.

— De ce spui asta? a întrebat Katy cu asprime.

— Aşa. Uneori, cei care lucrează pe aici au chestii pe care nu doresc să le discute cu angajatorii lor. Asta-i tot.

— A, a dat ea din cap. Scuze. De obicei, eu nu sunt aşa, îţi jur. Doar că acum mi-e puţin mai greu, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat.

— E în regulă. Nu te învinovăţesc pentru asta.

— Mintea îmi fuge aiurea tot timpul, a spus Katy. Ştiu că era fratele tău şi că eu îl cunoşteam de doar câteva luni, însă nu mă pot opri să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat.

În partea cealaltă a curţii, ferestrele casei se zăreau întunecate în lumina soarelui. Nu se vedea nimeni altcineva prin preajmă şi părea că erau singuri. Maşina lui Harry încă lipsea de pe cărare.

Nathan a ezitat. Se simţea puţin perfid.

— Simon zicea că i-a auzit pe Cameron şi pe Harry certându-se într-o noapte.

— Ah, da, a spus Katy. Mi-a zis şi mie. Probabil că nu a fost chiar

o ceartă, din moment ce nu m-a trezit din somn.

— Crezi că Simon a interpretat ceva greşit din cele auzite?

— Nu ştiu. Simon ţinea mult la Cameron. Îl considera un şef bun şi îi plăcea să lucreze aici. Poate că a exagerat puţin. Şi totuşi...

Fata a încetinit pasul, apoi s-a oprit de tot.

— Ce? a întrebat el.

— Ascultă, eu doar lucrez aici, a spus Katy în cele din urmă, privind în jur. Nu am lucrat aici ca să îmi fac prieteni sau să mă implic în altfel de lucruri. Tot ce vreau e să câştig nişte bani. Şi nu ştiu ce se întâmplă aici, s-a întors ea spre Nathan, însă este ceva de-a dreptul suspect în ceea ce s-a întâmplat cu Cameron.

Nathan a aşteptat, simţind presiunea tăcerii.

— Când l-am văzut pe Cam în ultima dimineaţă, mi-a spus că avea să se întoarcă a doua zi, a spus Kathy. Şi nu pot explica de ce anume, aşa că nu mă întreba, dar sunt sigură că exact asta intenţiona să facă. Nu ştiu ce s-a întâmplat apoi, însă în dimineaţa aceea, Cameron se gândea să se întoarcă acasă. Mi-ar fi plăcut să mai fie cineva de faţă atunci, să îl vadă. Simon sau chiar fetele. Ţi-ar fi putut confirma.

— Păi, era Ilse, a spus Nathan după o uşoară ezitare. Ea l-a văzut.

— Da. Probabil că l-a văzut, a spus Katy, şi a pornit-o din nou către casă.

— Şi ea spune că i-a zis cam acelaşi lucru. Că avea să se întoarcă a doua zi.

— Aşa o fi, a ridicat ea din umeri. Eram prea departe ca să aud, deci trebuie să o cred pe cuvânt pe Ilse că asta a zis.

— Şi pe tine.

Auzindu-l, Katy a ridicat privirea spre el, apoi i-a zâmbit cu jumătate de gură.

— Adevărat. Deşi...

S-a întrerupt brusc, cu ochii la casă. Nathan i-a urmărit privirea şi a observat o umbră la una dintre ferestre. Simon. Se uita la ei, cu ochii feriţi de reflexia sticlei.

Katy a grăbit pasul şi Nathan aproape că a trebuit să alerge ca să o prindă din urmă.

— Deşi ce? a întrebat el. Ce voiai să spui?

— Nimic. Nu contează.

— Ba contează.

— Sincer, chiar nu doresc să tulbur şi mai mult apele. Încerc să îmi văd de treaba mea.

— Haide, Katy, a spus Nathan oprindu-se din mers. Te rog. E mort.

— Ştiu.

S-a oprit şi ea.

— Bine. Ideea este că, dacă acesta e singurul lucru pe care Cameron şi Ilse şi l-au spus în acea dimineaţă, înseamnă că le-a luat ceva timp să şi-l spună.

A ezitat o clipă, ca şi cum nu s-ar fi hotărât dacă să continue.

— În plus, Ilse nici nu i-a făcut cu mâna la plecare.

— Şi? Asta nu înseamnă nimic.

— Poate că nu, i-a aruncat Katy o privire care nu spunea nimic, cu ochii ei întunecaţi şi mânjiţi de fard. Însă ea face cu mâna când pleci undeva.

S-au uitat un moment unul la altul, apoi Katy a ridicat din umeri:

— Ţi-am spus că nu e nimic, a zis ea, apoi şi-a îndesat şerveţelul în buzunarul de la blugi. Îţi mulţumesc pentru mai devreme, apropo. Mă simt mai bine acum.

A privit în urma ei. Apoi s-a uitat către casă, dar Simon dispăruse, şi toate ferestrele erau din nou întunecate.

Capitolul 23

E curios cât de diferite par lucrurile văzute de aproape, s-a gândit Nathan. Stătea singur în camera de zi, privind mai de aproape tabloul lui Cameron. Imaginea mormântului păstorului era atârnată la nivelul ochilor pe perete. Afară se lăsa întunericul şi era greu să distingi detaliile în lumina artificială care venea din tavan. Şi totuşi, era aproape uşor hipnotic să urmăreşti liniile pensulei şi felul în care două culori se îngemănaseră creând ceva nou. Era pe punctul de a se îndepărta, când privirea i-a fost atrasă de ceva în stânga tabloului. La orizont se vedea o pată de culoare închisă, pe care nu o observase niciodată până acum. Un semn cenuşiu, neclar, estompat până aproape de transparenţă.

Nathan s-a încruntat şi s-a aplecat să vadă mai bine ce este. Ce naiba putea fi acolo? O persoană? O umbră? Doar o urmă de murdărie? A întins mâna şi şi-a trecut uşor un deget peste ea. Nu, clar era pictată. Intenţionat şi permanent din partea lui Cam, deci.

— Cameron te-ar ucide pentru asta, s-a auzit vocea lui Ilse de pe hol, iar Nathan a întors capul. Nu atinge tabloul! Regula de aur în casa asta.

Nathan a ridicat mâinile şi a făcut un pas în spate.

— Aşa este probabil mai sigur.

Ilse a zâmbit vag. Nathan auzea din bucătărie zgomote de farfurii, semn că se strângea masa după cină. Masa fusese în mare parte tăcută şi rapidă.

— Ilse, a spus Nathan când ea dădea să plece.

Femeia s-a oprit, în aşteptare.

— Am vorbit cu fetele mai devreme. Mi-au spus că le-ai dus acolo, a spus Nathan făcând un semn din cap către tablou.

— La mormânt? a întrebat Ilse. Cum a venit vorba despre asta?

— Lo l-a desenat.

Chipul lui Ilse a fost traversat de un surâs.

— Am înţeles. Desigur, a adăugat ea, şi a intrat în cameră, venind lângă el, în faţa tabloului. A fost o idee tâmpită. Le-am dus la picnic, acum câteva săptămâni, după ce Sophie s-a rănit la mână. Încercam să găsesc ceva să le mut gândurile de la asta şi m-am gândit că pe Lo ar putea să o ajute dacă vede mormântul. Să elimine misterul, cred.

— Sophie a zis că n-aţi stat mult acolo.

— N-am stat, a râs Ilse cu jumătate de gură. Am ştiut că fusese o idee proastă din clipa în care am ajuns acolo. Era prea cald. Lo era speriată. Pur şi simplu le-am împins la loc în maşină şi am plecat de acolo. Am făcut un drum prea lung pentru doar cinci minute, dar a fost mai bine aşa. Până la urmă, ne-am oprit pentru picnic lângă staule. Ceea ce ar fi trebuit să facem de la bun început.

În timp ce se uita la tabloul lui Cameron, Ilse a înaintat încet, până când a ajuns la fel de aproape de el precum stătuse Nathan.

— Cameron nu s-a bucurat când a aflat că fuseserăm acolo, a spus ea.

Nathan îi putea vedea chipul acum.

— De ce?

— Nu i-a plăcut că le-am dus atât de departe pe fete. A spus că era un loc prea izolat şi prea expus în perioada aceasta a anului.

Ilse s-a aplecat să examineze şi ea reproducerea întunecată a mormântului. A ridicat încetişor o mână şi şi-a întins degetul arătător:

— Spunea că era periculos.

Degetul plutea la doi centimetri distanţă de pânză.

— E cumva amuzant, a spus ea cu o voce care sugera exact contrariul, cât de multă dreptate s-a dovedit că avea.

Un centimetru.

— Nu! Nu atinge tabloul, mami!

Vocea de pe hol a sunat îngrozită. Nathan s-a întors şi a văzut-o pe Sophie, încremenită. Ilse şi-a retras imediat mâna şi şi-a lăsat-o pe lângă corp.

— Tabloul lui tati este *zonă interzisă,* a spus răspicat Sophie.

— Ştiu.

Ilse s-a dat un pas în spate, iar expresia de pe faţa lui Sophie era un amestec de uşurare şi confuzie. Apoi a zărit berea din mâna lui Nathan.

— Nici cu mâncare sau băutură nu e voie pe lângă tablou!

— Da, ştim amândoi asta, Soph, a spus Ilse. Nimeni nu îl atinge, doar ne uitam.

— Aduce ghinion. Păstorul o să se supere.

Ilse părea că abia se abţine să-şi dea ochii peste cap. A reuşit, dar cu greu.

— Scumpa mea, singura persoană care se putea supăra dacă vedea urme de degete pe tablou era tata. Haide, e ora de culcare, oricum.

Sophie i-a aruncat o ultimă privire de avertisment lui Nathan, apoi a dispărut din nou, fără nicio tragere de inimă, pe hol. Ilse a urmat-o, însă s-a oprit în cadrul uşii:

— Are dreptate, totuşi, a spus ea. Cam nu accepta sub nicio formă să îi atingă cineva tabloul.

— Atunci ar fi mai bine să îl las şi eu în pace.

Ilse a încuviinţat şi a plecat. Rămas din nou singur, Nathan s-a prăbuşit pe canapea. A luat o gură de bere, apoi privirea i-a fost atrasă de fereastra scăldată în întuneric. S-a oprit cu berea la gură. Ceva era diferit. Cumva, noaptea nu mai era atât de neagră pe cât fusese.

Nathan a tras de el să se ridice din nou în picioare şi s-a dus să se uite pe geam. Reflexia lui l-a privit înapoi, cu o expresie pe care nu şi-o recunoştea. S-a uitat dincolo de ea, departe, în noapte. Din unghiul acela, i-au trebuit câteva clipe ca să îşi dea seama ce anume vedea.

O pereche de faruri străpungea întunericul. Se auzea şi un bâzâit uşor. Pe poteca altfel pustie, maşina lui Cameron avea motorul pornit.

Lumina albă era orbitoare. Nathan şi-a pus o mână pavăză la ochi, ca să se ferească de lumina farurilor, dar degeaba. Vederea pe timp de noapte îi era complet blocată. A rămas singur pe drum. Nu putea vedea în interiorul maşinii. Nu putea vedea nimic, de fapt, în afară de conurile sclipitoare de lumină.

S-a îndreptat către partea şoferului şi a pus mâna pe portieră înainte să se audă zgomotul de deschidere. În interior s-a aprins lumina. Deşi nu era la fel de puternică precum farurile, ochii lui Nathan tot au avut nevoie de câteva secunde ca să se adapteze.

În spatele volanului se afla Xander.

— Isuse! a lăsat Nathan mâna jos. M-ai speriat.

Xander nu a spus nimic, doar a continuat să se uite pe geam. Nathan a ocolit maşina prin faţă, întrerupând perfectele fascicule de lumină. A încercat să deschidă portiera pasagerului. Era blocată. Pentru o fracţiune de secundă, Nathan s-a gândit că de fapt nu ştia ce urma să facă fiul său. A mai trecut o secundă. Apoi Xander s-a aplecat spre el, a ridicat vechiul mâner mecanic şi l-a lăsat să intre.

— Nu puteai să stingi farurile? a clipit Nathan. Nu mai văd nimic.

Nicio scuză. Asta era ceva nou. Cu privirea confuză în continuare, Nathan s-a uitat către fiul său adolescent prăbuşit în scaun şi, probabil pentru prima dată în viaţa lui, s-a trezit întrebându-se ce l-ar sfătui fosta lui soţie să facă acum.

— Ce faci? a întrebat el.

— Nimic.

Probabil că era pe jumătate adevărat. Xander nu purta centură, iar maşina era scoasă din viteză. Aerul condiţionat mergea, dar nu părea că băiatul intenţiona să plece undeva.

— OK.

Nathan s-a lăsat pe spate. În lumina slabă a plafonierei, vedea dârele de murdărie lăsate de insecte moarte şi praf pe geamuri. După naşterea lui Xander, îşi dăduse seama că reticenţa sa faţă de

ideea de paternitate se datorase în mare măsură fricii. Era adânc înrădăcinată în el, iar Nathan încerca să o păstreze îngropată. Nu îi vorbise lui Jacqui despre asta. În schimb, se străduise să treacă peste toate întrebându-se cum ar fi reacţionat tatăl său într-o situaţie sau alta şi făcând apoi – cu eforturi considerabile, uneori – fix opusul. De multe ori, asta însemna pur şi simplu să tacă, şi exact asta a făcut şi în această situaţie.

S-a instalat confortabil pe scaunul uzat al maşinii. Xander a întors capul, dar nu a zis nimic când l-a văzut pe Nathan cu ochii închişi. Nathan nu îşi făcea griji: se pricepea să fie tăcut mai bine decât orice altă persoană pe care o cunoştea. Putea sta chiar săptămâni întregi fără să vorbească şi deja făcuse acest lucru, de mai multe ori. Xander, crescut în forfota oraşului şi în mijlocul unui zgomot constant, avea să vorbească primul.

— Chiar îmi plăcea de unchiul Cam.

Nathan a deschis ochii. Nici măcar trei minute, după cum arăta ceasul de pe bord.

— E ciudat fără el, a continuat Xander cu voce înceată.

— Ştiu.

Nathan chiar înţelegea. Uneori i se părea că, indiferent în ce direcţie se uita, totul îi amintea de Cameron. Ei doi copii, antrenându-se la crichet în curte, apoi adolescenţi, întrecându-se călare, apoi bărbaţi, încercând să îşi câştige traiul din rodul pământului acela. Cameron fusese mereu foarte metodic în tot ceea ce făcuse. Se gândise la ce avea nevoie pentru a-şi atinge scopurile propuse, apoi făcuse exact cum plănuise. Lui Nathan îi plăcea să încerce lucruri noi, sperând că va reuşi. De fiecare dată, calea aleasă de Cameron se dovedise a fi mai bună.

— Am ieşit să mai fac nişte cercetări, a arătat Xander din cap către cea mai apropiată magazie. Să văd dacă reuşesc să îmi dau seama ce anume pierduse unchiul Cam.

— Asta dacă Lo nu se înşală.

— Da, exact. Cine ştie? a clătinat Xander din cap. Şi oricum nu

are niciun rost. Poţi să cauţi pe-aici ceva până mori şi tot să nu-l găseşti vreodată. E o suprafaţă al naibii de mare aici!

— Probabil.

— Aşa este, a spus Xander, şi s-a întors către Nathan, cu o voce mai autoritară acum: M-am gândit. Ar trebui să pleci de aici.

Nathan a clipit:

— Ce vrei să spui?

— Să îţi laşi proprietatea. Să te muţi. Să faci ceva complet diferit.

— Mai exact, *ce anume*? Despre ce vorbeşti?

— Vino la Brisbane.

— Nu pot să vin la Brisbane. Ce să fac acolo?

Nathan a încercat să se închipuie la oraş. Asfalt sub ghete. Pereţi peste tot. Şi maşini cât vezi cu ochii.

— Să faci orice, a răspuns Xander. Trebuie să existe şi altceva ce poţi face. Să lucrezi într-un parc sau ceva. Nu e obligatoriu să stai într-un birou.

— Şi cu pământul ce fac?

— Îl abandonezi.

— Nu pot, amice, a spus Nathan coborând vocea, deşi erau doar ei doi acolo. Nu îmi permit să fac asta. Am datorii la bancă. Ar trebui să îl vând.

— Atunci, vinde-l!

— Isuse, Xander! Cui?

— Nu ştiu. Doar scapă de el cumva. Te rog, tata. Trebuie să pleci de acolo. Nu e bine deloc.

— Ce s-a întâmplat, amice? De ce spui asta aşa, dintr-odată?

Ştia perfect de ce o spunea.

— Pentru că...

Nathan a aşteptat. De data aceasta, mai puţin de treizeci de secunde.

— Pentru că nu vreau să sfârşeşti şi tu ca unchiul Cameron.

— Xander...

— Ce? s-a răstit Xander. Nu o să se întâmple? Asta voiai să îmi

spui? Ia să vedem, tu eşti perfect în regulă şi în niciun caz nu s-ar pune problema să-ţi treacă prin minte să faci ce a făcut unchiul Cam, nu-i aşa?

Nathan nu a răspuns.

— Pentru că toată lumea credea că şi Cam era în regulă, a continuat Xander. În fine, poate nu chiar perfect în regulă, în ultimele două săptămâni. Însă în orice caz cu mult mai în regulă decât tine.

Nathan nu îşi mai văzuse niciodată fiul aşa şi s-a speriat puţin.

— Nimeni nu zice niciodată că tu ai fi în regulă, tata. Când vin în vizită sau când vorbesc cu bunica la telefon. Nimeni nu zice niciodată că tu o duci bine.

Nathan a rămas tăcut.

— Harry spunea că ai renunţat la permisul portarmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Harry ar trebui să îşi vadă de treburile sale!

— Ai de gând să ţi-l iei înapoi?

— Da, probabil că aşa o să fac, din moment ce văd câte griji le provoc altora.

Nathan a încercat să îşi tempereze tonul:

— Credeam că ai să te bucuri, totuşi. Nu ţi-a plăcut niciodată să fii în preajma armelor.

— Nu ai încredere în tine însuţi când te afli în preajma armelor. De ce m-aş bucura? a întrebat Xander cu un aer deodată extenuat.

— Dar nu acesta e motivul, prietene.

— Nu?

— Nu, a spus Nathan, şi s-a uitat la el. *Nu.* Adică, totuşi aici e un dulap plin cu arme, nu-i aşa? Nu am nicio problemă cu asta.

— Dar aici nu eşti singur.

Nathan a tras adânc aer în piept, ca să se calmeze puţin.

— Ascultă. Îmi pare rău. Nu ar trebui să fii obligat să îţi faci grijile...

— Nu trebuie să îţi pară rău, l-a întrerupt Xander. Fă ceva! Mută-

te. Undeva unde sunt şi alţi oameni. Începe o viaţă nouă. Poate că mama ţi-ar putea împrumuta nişte bani. Ştiu că ea te-a părăsit, dar...

— Despărţirea a fost o hotărâre de comun acord, fiule. Mersi.

— ...dar e mult mai fericită de când e cu Martin. Pariez că te-ar ajuta dacă le-aş cere...

— Nu cere! Şi vorbesc serios, Xander. Nu îi cere mamei tale nimic.

— Isuse, tata, atunci chiar trebuie să faci *tu* ceva! Mă asculţi? a spus Xander trecându-şi o mână prin păr. Mi-e frică, ai înţeles? Că proprietatea asta, şi că toate astea – a făcut un gest larg către nimicul de dincolo de geamuri –, că nenorocitul ăsta de *deşert* o să te răpună şi pe tine, aşa cum au făcut cu unchiul Cam.

Liniştea care s-a lăsat era aproape mai zgomotoasă decât zumzetul motorului. Nathan nu-şi dăduse seama că era posibil ca situaţia lui să-l îngrijoreze.

— Nu trebuie să îţi fie frică. Ce aş putea face ca să te simţi mai bine?

— Ai putea să-ţi deschizi staţia radio pentru început.

— Bine. Asta e uşor de făcut.

— Şi să o foloseşti din când în când. Să ştie lumea că mai trăieşti.

— Dar fac deja asta. Am sistemul acela.

Cu un an în urmă, după ce proprietatea lui Nathan fusese inundată şi era imposibil să fie contactat telefonic timp de două săptămâni, Harry venise până la el şi îi adusese un sistem GPS, de urmărire prin satelit.

— M-au trimis să îţi dau asta, spusese el. Apeşi pe butonul acesta dacă eşti OK şi pe butonul acesta când nu eşti OK. Trimite un semnal la Burley Downs. Să apeşi în fiecare seară, Nathan, fără excepţie!

Ceea ce Nathan şi făcuse.

— De asemenea, ar trebui să îţi iei alt câine, a continuat Xander.

— Nu vreau altul.

— Presupun că nu s-ar supăra nimeni dacă l-ai lua pe al lui Cam.

Pare să te placă.

— Dar nu îl vreau.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să îl momească cineva aşa cum s-a întâmplat cu Kelly.

Xander a tăcut.

— Credeam că Kelly nu a fost momită, până la urmă.

— Ba a fost, a clătinat Nathan din cap. Crezi că nu ştiu despre ce vorbesc?

— Nu. Te cred. Doar îmi aduceam aminte de Glenn, care a zis că nu s-a găsit nicio momeală şi că a fost probabil bolnavă sau aşa ceva.

— De unde ştii ce a zis Glenn?

— Asta mi-a zis mie ultima dată când am fost aici.

— Am înţeles. În ordine, a spus Nathan, şi şi-a fixat privirea înainte.

Simţea o tensiune între ei cu care nu era obişnuit.

— Ascultă, tata, lumea îşi face griji pentru că acolo nu trebuie prea mult ca lucrurile să ia o turnură neplăcută. Şi toţi ştim că ai avut greutăţi mai mari decât oricine. Mai mari decât unchiul Cam şi...

Xander a oftat.

— Adică nici măcar el nu a putut face faţă până la sfârşit.

— Ştiu că lucrurile nu au stat prea bine în ultima vreme. Însă, cinstit vorbind, nu proprietatea în sine este problema, amice. Sau nu doar ea, în orice caz.

— Atunci care este?

Nathan nu a răspuns imediat.

— Nu ştiu. Sunt o groază de lucruri. Am făcut unele alegeri greşite. Am făcut prostii. Chestia aia cu nenorocitul de Kei... cu bunicul tău.

Nu a continuat, însă putea să meargă cu ochii închişi pe drumul acesta atât de bătătorit, al tuturor acelor *dacă.* Dacă nu s-ar fi dus în

oraş în ziua aceea? Dacă ar fi alimentat cu benzină cu o seară în urmă şi n-ar fi dat peste socrul său? Dacă ar fi plecat spre casă cu o oră mai devreme sau cu o oră mai târziu şi nu l-ar fi văzut niciodată pe Keith oprit pe marginea drumului? Dacă nu ar fi trecut pe lângă un om care avea nevoie de ajutor? Dacă ar fi fost el un om mai bun decât este?

De fiecare dată când îi treceau prin minte toate astea, gândurile lui Nathan se opreau în acelaşi loc. Răspunsurile rămâneau undeva în aer, într-un vârtej leneş deasupra strălucitorului drum pe care el nu o luase atunci.

— Nu e vorba doar de proprietate, Xander, a spus el din nou.

Era adevărat, şi-a spus în sine în timp ce asculta cum toarce maşina fratelui său. Mai era şi o staţie radio tăcută, şi faptul că nu putea găsi lucrători oneşti, şi oceanul de extrase bancare pe roşu, şi o cameră frigorifică defectă, şi acum – şi-a amintit el nervos pe fiul său care îl dusese cu gândul către casa sa încuiată – o factură de la un electrician pe care trebuia să îl plătească degeaba pentru nenorocitul ăla de drum dus-întors. Mai era şi Ilse...

Mintea lui Nathan a luat-o din nou la goană şi trenul gândurilor i-a frânat cu scârţâit de roţi. S-a încruntat. Ce îl făcuse să se oprească? Ilse. Nu, nu ea, de data asta. Proprietatea sa? Pe jumătate, dar nu era totul. Electricianul. Poate. Da. Ce era cu el? Nathan a încercat să îşi aducă aminte conversaţia lor telefonică de mai devreme.

— Deci nici măcar nu te gândeşti să pleci? a întrebat Xander pe un ton rece necunoscut lui Nathan.

— Nu e vorba că nu m-am gândit la asta...

Nathan a făcut un efort să se concentreze. Simţea că îi scapă ceva, undeva în profunzimea minţii. Ce spusese electricianul? Că nu putuse să repare camera. Că trebuia să îl factureze oricum pe Nathan. Dar că avea să reducă din suma datorată pentru că oricum făcuse şi un drum la Atherton în acea zi...

— Dar despre ce e vorba atunci? I-a privit Xander. Ce te ţine aici?

E Ilse? Asta era?

— Nu, prietene.

— Indiferent ce ar fi, a spus Xander, este mai important decât mine?

— Nimic nu este mai important decât tine, Xander.

— Atunci măcar o să te gândeşti la asta? Te rog, tată! Indiferent ce s-a întâmplat cu Cam, indiferent ce l-a făcut să conducă până acolo...

Gândul acela vag din nou. Nathan a încercat să îl apuce de un capăt şi să îl extragă din mulţimea de gânduri. Părea pierdut într-o încurcătură tulbure.

— Nu vreau să ţi se întâmple şi ţie aşa ceva, tata, ai înţeles?

Pauză.

— Am înţeles.

Răspunsul venise prea târziu. Xander s-a holbat la el:

— Nici măcar nu eşti atent la ce îţi spun!

— Ba da, Xander, sunt. Jur.

— Ba nu eşti. Se vede că nu eşti.

— Sunt. Doar că mă gândeam la...

— Rahat, a spus Xander, şi a deschis portiera.

— Hai, te rog...

— Las-o baltă.

Xander a răsucit cheile în contact şi a oprit motorul. Farurile au clipit şi apoi s-au stins, lăsându-i pe amândoi în beznă.

— Nu-mi pasă. Fă ce vrei. Mă duc la culcare.

I-a aruncat cheile lui Nathan şi a trântit portiera. Cheile lui Cameron au aterizat pe scaunul de vinilin. Nathan a întins mâna după ele, simţind căldura metalului colţuros. Şi-a încolăcit strâns şnurul în jurul degetelor. A rămas stând aşa, singur în întuneric, cu mintea hoinărind febril, când deodată l-a prins. Gândul pe care îl tot căuta. S-a strecurat până la el, rece, tulburător şi foarte clar.

— Hei, a strigat el în noapte.

Însă era prea târziu. Nu mai era nimeni acolo să îl audă. Xander

plecase deja.

Capitolul 24

Scaunul pasagerului de lângă Nathan era gol şi, de data aceasta, îi provoca un sentiment bizar. Se obişnuise în ultima săptămână ca Xander să fie acolo, în stânga lui. Duffy a sărit pe scaun şi a început să se uite pe geam dând din coadă, dar nu era acelaşi lucru.

Nathan se îndrepta către lanţul stâncos, pe un drum pustiu, în timp ce soarele dimineţii urca pe cer. A aruncat din nou o privire către scaunul gol şi gândul i-a zburat înapoi la expresia de pe faţa lui Xander în lumina care preceda ivirea zorilor, când îl trezise să-i explice planul său.

— Vrei să vii şi tu?

Xander se zgâise o vreme la el, apoi clătinase încet din cap:

— Nu.

Era în regulă, s-a gândit Nathan în timp ce încetinea şi ieşea de pe drumul principal pe poteca ascunsă. Nu avea nevoie de nimeni. Nici măcar nu era o treabă pentru doi oameni. De data aceasta, a găsit din prima pasajul dintre stânci şi a luat-o pe-acolo. În vârful pantei uşoare era un spaţiu gol, unde stătuse maşina lui Cameron, cu patru zile înainte.

Nathan reuşise să îl prindă pe electrician la telefon înainte de răsăritul soarelui. După voce, Dave nu păruse încântat nici de ora apelului, nici de apel în sine.

— Amice, e ziua mea liberă. Uite, îmi pare rău pentru camera frigorifică, da? Însă eu am fost acolo aşa cum am stabilit şi...

— Dave, nu e vorba de asta. Ascultă, ai spus că ai mers cu maşina până la Atherton joi. Ai luat-o pe drumul de nord, nu-i aşa? Pe lângă hotarul meu?

— Da...

— La ce oră?

— Habar n-am, de obicei plec pe la aceeaşi oră, deci aş zice că era în jur de opt, cred. Sau imediat după.

— Deci era lumină. Suficientă cât să vezi?

— Bineînţeles. Nu conduc pe nenorocitul ăla de drum dacă e întuneric.

— Ai văzut ceva de la mine de-acasă?

— Cum ar fi?

— Orice. Sus pe stânci?

Un râs frustrat.

— Nu, din câte îmi amintesc. Însă nu sunt sigur ce vrei să mă întrebi, amice.

— Nimic, e în regulă. Nici eu nu sunt sigur. Doar încerc să lămuresc nişte lucruri.

— Mi-e teamă că factura aceea e pe drum spre tine.

— Da. Abia o aştept.

Nathan a închis şi l-a sunat imediat pe Glenn, la secţie. A auzit bipul care îi semnala devierea apelului. Glenn McKenna fusese chemat în nordul sectorului său, l-a informat pe Nathan ofiţerul care a răspuns la telefon. Un TIR lovise un autocar. Victime multiple, a mai spus vocea. Nu era de aşteptat să se întoarcă la Balamara în mai puţin de două zile.

— Dar celălalt? Poliţistul de la St Helens? Sergentul Ludlow.

Sunet de taste apăsate. Victime multiple, repetase vocea. Fusese chemat şi Ludlow la faţa locului.

— Vă pot ajuta cu ceva? mai întrebase vocea.

— Unde eşti? a întrebat şi Nathan.

— La Brisbane.

— Deci nu mă poţi ajuta.

— Dar pot să transmit un mesaj, prietene.

Nathan simţise mişcare pe hol, în spatele lui, însă când se întorsese nu văzuse pe nimeni.

— Spune-i sergentului McKenna că Jenna Moore nu e în Anglia. Nu ştiu dacă el poate verifica unde se află, însă...

Nathan a şovăit o clipă.

— Spune-i doar că trebuie să vorbesc cu el.

Nathan a mers de data asta cu maşina până sus pe colină. A sărit din maşină, dar a lăsat motorul pornit pentru ca Duffy să poată rămâne cu aerul condiţionat. A deschis portbagajul Land Cruiserului şi a scos de acolo o lopată şi steguleţele pe care le folosea drept indicatori pe proprietatea sa. A analizat pământul. Nu se mai observa niciun semn că maşina lui Cameron fusese acolo, aşa că Nathan a încercat să aproximeze cât se putea de bine locurile în care se aflaseră roţile acesteia şi să înfigă acolo fanioanele.

Douăzeci de minute mai târziu, Nathan transpira abundent încercând să înfigă bine al patrulea băţ în pământ. Enervat, l-a sprijinit până la urmă de unul dintre celelalte şi a sperat că va rezista aşa. S-a urcat înapoi în maşină şi a fost izbit de o senzaţie bruscă de déjà-vu. Îşi amintea că făcuse exact la fel cu maşina lui Cameron, în acelaşi loc. *Nu chiar exact la fel.*

Nathan a zăbovit cu mâinile încremenite pe volan. Maşinile lor erau aproape la fel şi parcase în aproape acelaşi loc, însă ceva era diferit de data asta. A încercat să îşi amintească de ce făcuse cu câteva zile înainte, când venise aici cu Bub, Harry şi Xander. Se oferise să aducă el maşina lui Cameron acasă, aşa că se urcase pe locul şoferului şi se aplecase să potrivească poziţia scaunului ca să ajungă bine la pedale...

Nathan s-a oprit. El şi Cameron aveau aceeaşi înălţime. Aşa fusese de când erau adolescenţi. De ce trebuise să mişte scaunul? L-o fi mişcat vreunul dintre poliţişti când a făcut verificări? Nathan nu credea asta, dar nici nu putea fi sigur. Cât de mult trebuise să corecteze distanţa? Şi fusese dat mai în faţă? Sau mai în spate? A rămas pe gânduri multă vreme. Nu îşi putea aminti.

Într-un final, a pornit motorul şi a condus încet pe pantă în jos, apoi prin pasajul stâncos. În câteva minute a ajuns înapoi pe drum şi a luat-o înspre hotarul dintre pământurile sale şi drumul pietruit. A mers pe drumul pustiu până când s-a asigurat că se îndepărtase destul, apoi a făcut o întoarcere completă şi a luat-o înapoi pe unde venise. A încercat să menţină o viteză constantă, nici prea repede,

nici prea încet, sperând să fie una pe care ar fi putut-o avea un electrician pe care doar două intervenţii îl mai despărţeau de vacanţa de Crăciun.

Şi-a menţinut privirea fixată înainte, făcând eforturi să nu se uite deloc pe geam, la stâncile care mărgineau drumul. După trei minute, le-a văzut.

A observat imediat steagurile, complet vizibile. Au rămas în raza vizuală timp de vreo două respiraţii de-ale lui Nathan, după care unghiul lanţului stâncos s-a schimbat, iar steagurile au dispărut din vedere.

Nathan a făcut un schimb de priviri cu Duffy, care părea foarte încântată de simplul fapt că se afla acolo. Apoi a întors maşina şi a luat-o înapoi. A încercat din nou şi, de data asta, aproape că le-a ratat, întorcând capul la timp ca să le vadă cum dispăreau din raza vizuală. A treia oară, atent, le-a văzut foarte clar încă o dată. În timp ce trecea pe lângă ele, a numărat. Steagurile fuseseră vizibile timp de patru secunde aproape. Şi era vorba doar de nişte steaguri, şi-a zis el. Land Cruiserul alb al lui Cam ar fi fost mai vizibil.

Nathan a încetinit când s-a apropiat de trecerea ascunsă şi a trecut înapoi prin ea. A parcat pe colină, gândindu-se din nou la poziţia scaunului lui Cameron în timp ce cobora din maşină. Fanioanele erau cu mult mai uşor de smuls din pământ decât fuseseră de înfipt, aşa că în mai puţin de un minut Nathan se afla din nou la volan.

— Am avut dreptate, amice, se gândea el că ar fi putut să îi spună lui Xander odată întors acasă.

Însă nu era sigur că asta avea să îi spună. Xander nu fusese prea impresionat dimineaţă de teoria lui Nathan, pe când stătea în pat şi îl asculta.

— Ascultă, îi şoptise Nathan atunci, nevrând să trezească toată casa. Dacă Dave a mers către Atherton joi dimineaţă, ar fi trebuit să observe maşina lui Cam sus pe stânci.

Xander se frecase la ochi ca să înlăture urma de somn, şi nu

spusese nimic.

— Însă Dave nu a văzut maşina, continuase Nathan.

— A spus că nu a văzut-o.

— Dar de ce ar minţi un contractor în legătură cu asta? Nici măcar nu e de prin partea locului. Singura legătură pe care a avut-o cu Cam a fost că s-au salutat ori de câte ori a avut o treabă prin zonă. Dacă ar fi văzut maşina când a trecut pe lângă ea, ar fi spus.

— Te cred, însă...

Xander se sprijinise mai bine în perne, cu pieptul gol şi părul ciufulit.

— Ce, amice?

— Poate chiar nu a observat-o.

— Cum să nu o observe? Glenn a văzut maşina, de pe drum. Ne-a spus asta.

— Glenn e poliţist. Este antrenat să se uite după astfel de lucruri. Şi venea ca să se întâlnească cu noi, deci ştia că maşina lui Cam era undeva pe aici.

— Tocmai de aceea trebuie să mergem acolo şi să verificăm, spusese Nathan. Să vedem cât de vizibilă era dinspre drum.

— Şi ce se întâmplă dacă era vizibilă? a întrebat Xander pe un ton îngrijorat. Dacă se vedea atât de clar pentru a fi ratată şi totuşi contractorul a spus că el nu a văzut-o, ce o să zici? Că maşina nu se afla acolo joi dimineaţă?

— Nu ştiu. Poate. Cred.

— Dar Steve a spus că unchiul Cam era deja mort atunci, sau oricum aproape mort. Deci, dacă maşina nu era acolo unde am găsit-o, ce înseamnă asta? Că a mutat-o cineva?

Nathan nu spusese nimic.

— Cine să fi făcut aşa ceva? Jenna?

Nathan tot nu răspunsese.

— Altcineva? întrebase Xander. Cineva dintre noi, de la ferma noastră? Cineva din familie?

— Fii serios, amice!

— Atunci, ce? începuse Xander să ridice tonul.

— Ascultă, chiar nu ştiu, se pomenise Nathan că se răsteşte şi el. De aceea şi vreau să verific înainte să trag nişte concluzii.

— Nu o face, tata! Sună cumva...

Xander se uitase la el.

— Sună a nebunie.

Nathan a clipit şi s-a uitat pentru prima dată cum trebuie la drumul din faţa sa. A pus piciorul pe frână.

— La naiba!

O luase pe un drum greşit. Începuse să conducă fără să-şi dea seama spre mormântul păstorului în loc să se întoarcă pe drum. Nu îşi dăduse seama de ceea ce făcea, iar o parte din el îşi punea întrebarea dacă nu ar trebui să se îngrijoreze din cauza asta. Acum asculta motorul mergând la ralanti şi încerca să îşi adune gândurile. Erau vagi şi răzleţe, de parcă îi alunecau printre degete.

Duffy a început să zgârie nerăbdătoare scaunul, iar Nathan a apăsat pe acceleraţie. Se apropia de o creastă modestă, suficient de ridicată cât să ascundă drumul din spatele său. A ambalat motorul maşinii ca să urce panta, apoi a rotit volanul ca să facă o întoarcere largă. Din vârf, ar fi trebuit să vadă mormântul undeva în jos.

Dar, în loc de mormânt, a văzut un nor de praf.

Nathan s-a oprit cu botul Land Cruiserului în vârful crestei. Valul de praf s-a tot rostogolit în depărtare vreo jumătate de minut înainte ca el să poată observa prima strălucire metalică. A aşteptat cu piciorul pe frână, urmărind mişcarea. Venea dinspre direcţia de mers pe drumul de pământ şi nu exista decât un singur loc în care se putea duce.

Nathan a oprit motorul şi a ascultat zgomotul maşinii din depărtare. A întins mâna şi a scotocit în torpedou după vechiul său binoclu. Duffy a scâncit lângă el. Fără aer condiţionat, maşina devenea un cuptor.

A căutat cu binoclul vehiculul în mişcare. L-a recunoscut imediat. Îl văzuse parcat de ani buni pe proprietatea lui Cameron. Era o

maşină de teren de uz curent, folosită mai ales de muncitorii sezonieri şi, mai recent, de către Simon.

Maşina a încetinit cu câţiva metri înainte de mormântul păstorului. În parbriz i se reflecta numai cerul. Nathan şi-a potrivit lentilele binoclului. Vehiculul s-a oprit, într-un unghi din care parbrizul îi apărea mai degrabă întunecat decât opac.

Nathan a continuat să privească fără să clipească. A observat mişcare în habitaclu, când şoferul s-a întins să ia ceva de pe scaunul pasagerului. De la distanţă, prin geam, Nathan a putut vedea o mână şi păr lung căzând peste un umăr. Cu siguranţă, nu Simon se afla în spatele volanului. Era o femeie.

Capitolul 25

Portiera din dreptul şoferului s-a deschis şi afară s-a zărit un picior îmbrăcat în blugi. Femeia era ascunsă de portiera deschisă, iar binoclul lui Nathan a alunecat puţin, pierzându-şi focusul. L-a stabilizat la timp pentru a vedea portiera trântindu-se şi o figură foarte familiară profilându-se pe ţărâna roşiatică din jurul mormântului păstorului.

Ilse.

Nathan şi-a dat seama că îşi ţinuse răsuflarea şi a expirat puternic, îndelung. Ocazia să îşi facă cunoscută prezenţa a venit şi a trecut aproape imediat. Nu a claxonat şi nici nu a coborât geamul, să strige ceva. Când s-a întrebat dacă ar fi trebuit să facă asta, era deja prea târziu.

Ilse stătea cu spatele la el, părând mică şi retrasă. La picioarele ei se afla ceva negru. Probabil o geantă, s-a gândit Nathan, care spera ca femeia să nu se întoarcă cu faţa spre el. Se afla la o distanţă măricică, iar maşina lui era murdară, cam de aceeaşi culoare cu solul. Parcase cu botul către marginea crestei, iar felul în care cădea lumina soarelui îl avantaja. Măcar nu l-ar fi văzut cu totul dacă se întorcea. Însă, dacă s-ar fi uitat direct către el, i-ar fi văzut probabil maşina. Sau poate că terenul, distanţa şi atmosfera inertă erau suficiente ca să îl camufleze.

Nathan a lăsat jos binoclul, jenat. Abia putea să-o mai vadă pe Ilse, îngenuncheată şi cu mâna pe geantă. Duffy a scheunat din nou, iar Nathan i-a pus nişte apă într-un pahar de plastic şi i l-a întins. O picătură de sudoare i s-a scurs de pe tâmplă în ochi. Se făcea rapid cald în maşină, fără aerul condiţionat. Nathan s-a foit iar în scaun, cu spatele ud de transpiraţie. A vrut să pună mâna pe chei. Dar nu putea porni motorul acum. Existau toate şansele ca Ilse să îl audă. A ridicat din nou binoclul.

Ilse a luat ceva din geantă, însă, din unghiul în care privea,

Nathan nu îşi putea da seama ce anume. Era aplecată în faţă, aproape de bucata de pământ pe care fusese găsit soţul ei, şi ascunsă pe jumătate vederii de piatra de mormânt. Nathan a tras puternic în plămâni o gură de aer cald, apoi a scurs ultimele picături din sticla de apă în paharul lui Duffy. Restul de apă nu se afla la îndemâna lui, era într-un bax în spate. În maşină era înăbuşitor. A deschis puţin geamul. Nu era nicio diferenţă.

Acum câţiva ani, Glenn îi spusese o poveste despre James Buchanan din oraş, care se certase cu nevastă-sa. De fapt, fusese ceva mai mult decât o ceartă, iar când lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, femeia reuşise să se încuie în casă, lăsându-l afară pe John. Acesta bătuse la uşă şi, când văzuse că ea nu îi răspundea, se dusese în spatele casei şi cu o bâtă de crichet făcuse ţăndări aparatul de aer condiţionat. Apoi se aşezase şi aşteptase, cu bâta în mână. Nevastă-sa era prea speriată ca să deschidă uşile sau geamurile, povestea Glenn. Până la urmă, leşinase din cauza căldurii. Aproape că murise acolo, pe podeaua din bucătărie. Nathan s-a gândit că Glenn încercase să îl facă să se simtă mai bine. *Vezi? Şi alţi oameni fac lucruri nasoale.* Însă la vremea respectivă nu îl făcuse să se simtă mai bine, deloc chiar, iar acum, cu pielea lipită de scaun, nu se putea împiedica să se gândească la asta. S-a uitat la Duffy şi a mai lăsat puţin geamul în jos.

S-a întrebat cât intenţiona Ilse să rămână acolo. Probabil că îi era şi ei foarte cald, acolo jos. Când s-a uitat din nou, a avut impresia că îi vedea umerii cutremurându-se. Plângea, oare?

A rămas îngenuncheată încă un minut, timp în care el a continuat să asude, apoi, într-un final, s-a ridicat în picioare. Nathan a răsuflat uşurat. Ilse a mângâiat piatra funerară, apoi şi-a luat geanta de pe jos şi, aruncând o ultimă privire către mormânt, a deschis portiera.

Nathan a dat să-şi şteargă faţa cu mâna, însă a înlemnit brusc, pentru că Ilse se oprise deodată. Se uita de jur-împrejur, întorcând încet capul. Atunci când privirea ei s-a îndreptat exact în direcţia lui Nathan, a părut să zăbovească o clipă. El şi-a ţinut respiraţia. Prin

lentilele binoclului, era ca şi cum s-ar fi uitat direct unul la altul.

Poţi simţi pe cineva acum?

Doar noi.

Nathan nu a îndrăznit să se mişte. Îşi ţinea binoclul la ochi şi se uita la ea, simţind bubuiturile inimii în urechi. Îl văzuse oare? Nu era sigur, însă expresia uşor confuză de pe faţa ei îl făcea să creadă că nu. Într-un final, Ilse şi-a coborât privirea. A urcat în maşină şi s-a auzit motorul pornind.

Nathan a rămas să se uite în urma ei, la dâra de praf ridicată de maşina care se îndrepta înapoi în direcţia din care venise. A aşteptat să dispară complet din vedere înainte să pornească şi el motorul.

La început, aerul care a intrat în maşină a fost călduţ, însă el l-a respirat uşurat, trăgându-l cu poftă pe nas. A coborât şi a luat nişte sticle cu apă din spate, iar în timp ce şi el, şi Duffy beau, s-a uitat la ceas. Cu totul, Ilse petrecuse mai puţin de cincisprezece minute la mormânt. Păruse că a stat mai mult, dar nu. S-a încruntat. Tot acel drum pentru cincisprezece minute. În cap a auzit vocea lui Sophie. *Nu am făcut nimic la mormânt. Ne-am dat jos din maşină, apoi ne-am întors acasă.*

Nathan a mai luat o gură de apă, s-a uitat către orizont şi a ascultat. Nici praf, nici zgomot. Ilse plecase. A băgat maşina în viteză şi a coborât încet dinspre creastă către mormânt. A parcat în apropiere şi a ieşit din maşină. Cercul din ţărâna din jurul mormântului dispăruse de mult, însă acum fusese înlocuit de urmele de paşi ale lui Ilse. Se puteau vedea în ţărână adânciturile mici din locul în care îngenunchease. Poate că se rugase, s-a gândit Nathan. Nu păruse niciodată genul, însă moartea le face lucruri ciudate oamenilor. Nathan a pus mâna pe piatra de mormânt, fierbinte în bătaia soarelui. Ceva nu era în regulă, însă n-ar fi ştiut să spună ce anume. Apoi a îngenuncheat şi el şi, deodată, a văzut.

Groapa descoperită sub trupul lui Cameron era deranjată acum. Ultima dată când fusese aici, cu Bub şi cu Harry, se umpluse aproape cu totul, la loc. Însă acum, arăta din nou diferit. Nathan a

întins mâna şi a atins ţărâna. Era proaspăt răscolită. A scormonit puţin, să vadă dacă Ilse lăsase ceva acolo, însă nu a găsit decât sol nisipos. Mai erau şi câteva boabe mici, ca nişte seminţe, iar Nathan s-a gândit la mormântul tatălui său. El şi fraţii lui nici măcar nu îl iubiseră, şi tot îi plantaseră un copac. Poate că Ilse făcuse acelaşi lucru pentru Cameron?

Soarele îl ardea pe spate, iar Nathan s-a târât în genunchi până la umbra pietrei funerare. Urmele lăsate de el în ţărână i s-au părut atât de familiare, încât i s-a făcut greaţă. S-a ridicat atât de repede, încât a ameţit.

Înapoi la adăpostul maşinii, Nathan a pornit din nou aerul condiţionat. S-a lăsat pe spate, în confortul aerului rece, simţind cum fiecare fibră din corpul său reacţionează la revenirea treptată la o temperatură normală.

Cameron ar fi luptat să supravieţuiască rămânând în maşină.

Gândul îi apăruse de nicăieri. Nathan a întins mâna după sticla cu apă şi a luat o înghiţitură lungă. Cameron ştia ce înseamnă să fii afară, acolo, fără adăpost şi fără provizii. Era o condamnare la moarte. Dacă ar fi fost forţat să se despartă de maşina lui, s-ar fi luptat. Nathan s-a uitat la mormânt. Şi-a adus aminte de imaginea fratelui său atunci când prelata alunecase într-o parte. Nu văzuse nicio rană pe mâini sau pe faţă.

Nathan a mai luat o gură de apă şi a continuat să rumege acest gând. După o oră, tot nu ştia ce să creadă. Dar ştia că trebuie să se întoarcă acasă. A doua zi urma să fie înmormântarea lui Cameron. Încă unul care intra la doi metri sub pământ. Nathan trebuia să se întoarcă acasă şi să vorbească cu fiul său. Să vorbească cu Ilse. Dar Nathan a rămas în maşină, lângă mormânt, până când soarele şi-a mutat umbra înconjurând aproape complet piatra funerară.

Nu a mai apărut nimeni.

Capitolul 26

Nathan a plecat aproape prea târziu ca să mai poată ajunge acasă înainte de căderea serii. Când a oprit în faţa casei, în interior era lumina aprinsă. A trântit portiera şi privirea i-a fost atrasă de eucaliptul mare din spatele curţii. Sub el, greu de văzut în întuneric, dar imposibil de ratat, se căsca o groapă neagră.

Nathan s-a dus până acolo şi a stat la marginea ei. Mormântul lui Cameron, adânc şi gol, pregătit pentru următoarea zi. Urletele câinilor dingo nu se mai auzeau în seara aceea, iar în timp ce îşi târa picioarele către casă, Nathan simţea căldura apăsătoare. Când a închis uşa de plasă în spatele lui, din bucătărie s-au auzit voci înăbuşite, dar stăruitoare.

— Ai spus... Nu, nu-mi spune prostia asta acum... Ai spus că am putea încerca...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ştiu, Bub, dar am o mie de alte lucruri de fă...

Trei perechi de ochi s-au întors către el când Nathan a intrat în bucătărie.

— Minunat. Ţi-au venit întăririle, s-a răstit Bub către Ilse, care stătea aşezată la masă.

Era îmbrăcată în aceleaşi haine cu care o văzuse Nathan mai devreme la mormântul păstorului şi se uita fix într-un pahar cu vin. Bub părea să se agite de colo-colo, în timp ce Liz oscila într-un fel de *no man's land* între ei.

— Bub, calmează-te. Te rog, a spus Liz, apoi i-a aruncat o privire lui Nathan: Ai fost plecat foarte multă vreme.

— Am verificat ceva la gard. Ce se întâmplă aici?

— Nimic, a spus Ilse.

— Nimic pe dracu'! a spus Bub cu o voce de parcă ar fi fost băut. Nu ascult de niciun nenorocit de ordin...

— Dar nimeni nu ţi-a cerut asta, Bub!

Bub s-a uitat către Nathan:

— Spune-i şi tu. Ţi s-a părut o idee bună planul meu cu adunarea cirezilor, nu-i aşa?

— Stai puţin, a spus Nathan dezorientat. Despre asta e vorba?

— Spune-i, a repetat Bub, pe un ton ridicat. Spune-i că am dreptate.

Nathan s-a încruntat.

— Dar nici măcar nu am apucat să...

— Nu. Sigur că nu. Isuse, chiar ştiam că aşa va fi! a închis Bub ochii. Ce rahat!

— De ce faci asta acum, frate? a întrebat Nathan. Hai să vorbim mai târziu. Mâine îl îngropăm.

— Da, a deschis Bub ochii, şi s-a uitat la Ilse. Unii trag foloase din orice, nu-i aşa?

— Bub! a spus Liz. Destul!

Ilse a rămas complet nemişcată, în timp ce Bub a ieşit din bucătărie, trântind uşa în urma lui, cu ecou. S-au uitat cu toţii după el.

— Care e problema l...? a început Nathan înainte ca Liz să se întoarcă spre el.

— Nici tu nu eşti mai breaz. Ai vorbit cu fiul tău? Şi-a făcut griji toată ziua pentru tine. I-a cerut lui Harry să plece amândoi să te caute.

Nathan a reacţionat:

— I-am spus unde mă duceam.

— Ai lipsit mai multe ore.

— Păi...

— Staţia ta radio a fost închisă. Din nou.

— Rahat. Da, în regulă. Îmi pare rău că...

— Nu mie trebuie să îţi ceri scuze.

Nathan nu a apucat să răspundă, pentru că Liz s-a uitat către Ilse:

— Eşti bine, măcar?

Ilse stătea încă la masă. Nu a făcut nicio mişcare, nu a ridicat

privirea.

— Da.

— Bine, a spus Liz pe un ton resemnat. Mă duc să discut cu Bub.

Uşa s-a închis singură în urma ei. Ilse încă se holba la paharul pe care îl avea în faţă. Nathan a deschis frigiderul şi a luat o bere, apoi s-a sprijinit de blat şi a luat o înghiţitură. În pliurile cămăşii şi ale blugilor lui Ilse putea vedea urme de nisip roşiatic. Avea şi el unele la fel. *Doar întreab-o.* Însă în loc să facă asta, a arătat din cap spre uşă:

— Nu ştiam că pentru Bub e atât de serioasă treaba cu adunatul vitelor.

— Cred că are mai degrabă legătură cu cine ia deciziile pe aici de-acum încolo.

Nathan nu a răspuns.

— L-a sunat pe avocatul lui Cameron, a spus Ilse.

— Bub?

— A întrebat despre împărţirea proprietăţii şi despre ce se întâmplă acum.

— Şi avocatul ce a zis?

— Că fetele primesc partea lui Cam.

— Nu tu?

— Practic, nu. Sunt doar tutorele lor până când ajung la maturitate. Însă ideea e că nu o primeşte Bub. Sau tu.

Ilse l-a privit în sfârşit în ochi.

— Spune-mi, te rog, că deja ştiai asta.

— Da. E OK.

Ilse a părut uşurată. A ridicat un picior pe sub masă şi a împins puţin un scaun în afară. Nathan a ezitat, apoi l-a tras spre el şi s-a aşezat.

— Mă surprinde faptul că Bub ştie cine era avocatul lui Cam, a spus el. Nu mai vorbesc despre faptul că s-a gândit să îl sune.

— Şi mama ta a spus asta. Dar ţi-am zis, Bub e mult mai preocupat de treaba asta decât vă închipuiţi voi toţi. Mai ales de

treburile care ţin de proprietate. Oricum, a oftat ea, presupun că era foarte dornic să afle.

— Oare îi promisese Cameron altceva?

— Nu ştiu. Dar aşa cum sunt lucrurile împărţite acum între tine, şi mine, şi el, cred că Bub se simte...

Ilse a ezitat în căutarea cuvântului potrivit. A luat o gură din paharul ei.

— Lăsat pe dinafară, cumva.

— Poate că e îngrijorat din cauza a ceea ce intenţionezi tu să faci aici.

— Doamne! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Adică e clar că nu mi-am dorit să ajungem aici. Probabil că i-aş vinde tot lui, dacă m-ar lăsa măcar să scot un cuvânt.

— Mă îndoiesc că îşi permite să cumpere, a spus Nathan.

— Sau ţie, atunci.

— Eu clar nu îmi pot permite.

— Nici măcar la un preţ pentru prieteni?

— Ar trebui să fim nişte prieteni al naibii de apropiaţi.

Tăcerea ascundea lucruri nespuse. Erau amândoi prea bătrâni ca să se simtă jenaţi, iar lui Nathan i s-a părut că îi vede chiar colţul gurii ridicându-se uşor. Ilse s-a uitat la sticla de bere goală din mâna lui Nathan, apoi la el:

— Mai vrei una?

A ezitat. Încerca să evite să bea prea mult în preajma ei, preferând să îşi ţină mintea trează. Şi totuşi. Stătea în faţa lui şi se uita la el. Putea să-şi ţină mintea trează.

Avea să plătească preţul pentru toate astea peste câteva zile, era sigur, când avea să se întoarcă în casa lui cea goală şi tăcută. De-a lungul anilor, Nathan descoperise că, într-un mod bizar, izolarea aceasta a lui era mai uşor de suportat dacă petrecea singur perioade mai lungi odată. Aşa, singurătatea devenea rutină şi ajungea uneori să o simtă doar ca pe o durere surdă şi vagă, undeva în plan secund. Dorinţa lui disperată de la început, după contacte umane, suferise şi

ea transformări. Compania altor oameni ar fi trebuit să îi aducă alinare, însă acum doar stârnea sentimente complicate pe care trebuia să le gestioneze ulterior, după ce rămânea singur, cu mult după ce oamenii plecaseră deja. Îi era din ce în ce mai greu să se refacă de fiecare dată şi îi lua mult mai mult să revină la normal – dacă putea să îi spună aşa. Iar dacă timpul petrecut cu alţi oameni îi făcea rău, cel petrecut cu Ilse era îngrozitor. Oricât de mult şi-ar fi dorit să petreacă timp cu ea – iar cea mai mare şi mai profundă parte a lui Nathan chiar şi-o dorea –, pur şi simplu nu se putea supune singur la aşa ceva.

S-a uitat la ea, în timp ce ceasul din bucătărie ticăia zgomotos. A tras adânc aer în piept.

— Nu. Dar mersi.

Ilse l-a urmărit ridicându-se de la masă şi, din senin, femeia i-a părut foarte singură. Şi-a împins la loc scaunul.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Xander.

Şi chiar acesta era adevărul.

Ilse a lăsat ochii în jos spre masă, pentru o clipă, şi a încuviinţat.

— Părea îngrijorat.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu. Dar nici nu am prea fost azi acasă. L-am văzut doar puţin.

— A, da? a întrebat Nathan făcând eforturi să păstreze un ton nonşalant. Ce ai făcut azi?

Ilse a ridicat din umeri, în timp ce praful roşiatic se insinua şi mai profund în cutele şi ţesătura hainelor sale.

— Simţeam nevoia să plec de aici, aşa că am luat maşina muncitorilor şi am făcut o plimbare.

Nathan s-a încruntat:

— Dar maşina ta ce a păţit?

Într-un mod ciudat, Ilse a părut aproape amuzată:

— Nu mă simt deloc în siguranţă cu ea. M-am împotmolit de două ori.

— Cam şi Harry nu au putut-o repara?

— Ba da, însă acum cred că are altceva.

— Vrei să arunc şi eu o privire? Deşi, dacă ei nu au putut-o repara, nu promit că eu o să reuşesc.

Lui Nathan i s-a părut că aude mişcare în hol şi amândoi au întors capetele către uşă. Însă nu venise nimeni. Ilse s-a uitat înapoi la el, cu o expresie uşor ciudată pe faţă:

— De ce nu? a spus ea. Se află în garajul cel mic.

— Nicio problemă, a răspuns Nathan, şi s-a îndepărtat puţin de masă. *Întreab-o.*

— Pe unde te-ai plimbat azi?

Privirea lui Ilse a fugit din nou către uşa tot goală:

— Să nu spui nimănui.

— Bine.

— M-am dus la mormântul păstorului. Voiam să petrec puţin timp singură, să mă pot gândi la Cameron. Cu înmormântarea de mâine şi cu toată lumea care va vorbi despre el...

A lăsat ochii în jos, apoi a continuat:

— Simt cum Cam, acel Cameron pe care îl ştiu eu, s-ar putea irosi printre toate astea. Înţelegi ce vreau să spun?

Nathan a încuviinţat. Deşi urmau să îl înmormânteze a doua zi, şi-a dat seama că o parte din el încă se aştepta ca fratele său să apară de undeva de după un colţ. Era aproape de necrezut că omul împreună cu care crescuse şi cu care se luptase, şi pe care îl iubise în felul său nu mai era printre ei. Că groapa aceea adâncă de afară era pentru Cameron.

— Da, a spus el într-un sfârşit uitându-se la Ilse, la ochii ei îngreunaţi de lacrimi şi la gulerul ei murdar de ţărână. Înţeleg ce vrei să spui.

Capitolul 27

Uşa de la dormitorul lui Xander era închisă. Nathan a bătut în ea.

— Pot să intru?

Niciun răspuns. A aşteptat, apoi a deschis totuşi uşa. Fiul său era întins pe pat şi citea. Xander abia dacă i-a aruncat o privire.

— Te-ai întors.

Nathan s-a aşezat la capătul patului.

— Scuze că am stat atât de mult.

Xander a rămas o vreme cu ochii în carte, însă nemişcaţi. Apoi şi-a pus cartea pe piept.

— Ai făcut testul?

Vocea sa nu era prietenoasă.

— Da.

— Şi ai putut vedea steagurile de pe drum?

Două din trei.

— Nu de fiecare dată.

— Deci, ce înseamnă asta?

— Nu ştiu.

Xander s-a lăsat pe spate şi şi-a luat din nou cartea.

— Bunica spune că ţi-ai făcut griji.

Niciun răspuns.

— Chiar îmi pare rău, prietene.

Xander se uita în gol pe pagină. Nathan a aşteptat cât de mult a putut, însă de data asta el a fost cel care a spart tăcerea:

— Nu am vrut să...

— E în regulă, a spus Xander şi a dat pagina.

— Şi totuşi, nu este, nu-i aşa? Nu este dacă eşti nefericit.

Niciun răspuns.

— Xand...

Xander a scos un sunet iritat.

— Ce vrei să îţi spun? Încerc să citesc.

— Aş vrea să...

— Să ce?

— Nu ştiu. Să repar lucrurile.

Xander a mai dat o pagină.

— Nu-ţi face griji. Nu se poate discuta cu tine. Mama avea dreptate. Mereu ai fost aşa.

— Aşa cum?

Xander a clătinat din cap:

— Las-o baltă.

— Prietene, mie chiar poţi să îmi spui...

— Nu, a răspuns Xander, cu faţa ascunsă în spatele cărţii. Fă ce vrei. Nu-mi mai pasă.

Nathan a aşteptat. Au trecut minute lungi. Într-un sfârşit, când Xander a mai dat o pagină, Nathan s-a ridicat şi a ieşit din cameră.

Maşina de teren a lui Ilse era acoperită de un strat de praf justificat de timpul petrecut în garajul cel mic. Era singura maşină de acolo şi cineva descărcase o grămadă de cutii goale în faţa ei. Păreau să se fi aflat de ceva vreme acolo. Cât timp fusese scoasă din circuit maşina aceea? Nathan şi-a pus întrebarea în timp ce pescuia cheile din spaţiul pentru picioare de sub volan.

După ce a urcat, a trebuit să potrivească distanţa pentru scaunul şoferului şi şi-a amintit din nou că făcuse acelaşi lucru în maşina abandonată a lui Cameron. Încă nehotărât la ce-i folosea gândul acela, a renunţat la el şi a încercat să pornească motorul. S-a înecat puţin la început, pentru că nu mai fusese folosită de mult, însă până la urmă a pornit cum trebuie. Nathan i-a ascultat zgomotul: era clar şi uniform.

A aprins o lampă ca să poată vedea mai bine în lumina serii şi a ridicat capota. S-a aplecat înăuntru şi a început să verifice tot, de la locurile în care apar de obicei probleme la cele mai puţin problematice în mod normal. O oră mai târziu, se găsea culcat pe spate sub caroserie, cu o lanternă în mână şi la fel de nelămurit ca la

început.

În timp ce lucra, gândurile îi alunecaseră către Xander. Şi în mod special către o amintire veche de câţiva ani, pe când fiul său trebuie să fi avut vreo opt ani. Făcuseră o excursie peste noapte, într-una dintre primele sale vizite singur, iar Nathan se trezise în spatele maşinii Land Cruiser a sa, lângă sacul de dormit gol al lui Xander. Rămăsese întins, cu urechea ciulită să audă ori sunetul urinei pe pământul tare de afară, ori foşnetul vreunui pachet de cereale. Când nu a auzit nici una, nici alta – nu a auzit nimic, de fapt –, l-a strigat. Nu primise niciun răspuns.

Nathan se ridicase atunci în şezut, în aerul deja înăbuşitor şi cu hainele transpirate lipindu-i-se de piele. L-a mai strigat o dată, dându-şi seama că vocea lui suna deja alarmată. Niciun răspuns.

Imediat i se făcuse foarte frică. Nathan se ridicase în picioare şi rămăsese lângă maşină, scrutând împrejurimile cu pulsul ridicat, aproape orbit de spaimă. La prânz, temperatura putea depăşi patruzeci de grade. Un copil de talia lui Xander ar fi putut rezista o jumătate de zi, în funcţie de câtă apă şi cât noroc avea. De când plecase oare? Nathan habar nu avea. Auzise de copii mult mai mici decât Xander, chiar şi de doi ani, care merseseră kilometri întregi. Unii fuseseră găsiţi la mare distanţă de casele lor. Unii avuseseră noroc, pentru alţii fusese prea târziu.

Nathan simţea cum arde deja soarele. Când fusese sigur că nu se vedea nicicum urmă de fiul său, trebuise să se împotrivească impulsului copleşitor de a alege o direcţie la întâmplare în care să fugă. În schimb, însă, se urcase în maşină şi condusese în cercuri din ce în ce mai mari.

Îl găsise pe Xander în mai puţin de cincisprezece minute, pe o movilă de pământ, părând debusolat după ce urmărise, prea departe, o vacă şi viţelul ei. Era bine, şi s-a mirat de panica evidentă de pe faţa roşie a tatălui său. Însă fuseseră cele mai rele cincisprezece minute din viaţa lui Nathan. Îl îmbrăţişase cu putere pe Xander, apoi – tremurând de uşurare – ţipase la el într-un fel în

care nu o mai făcuse niciodată, nici înainte, nici după.

Acum, Nathan se holba sub podeaua maşinii de teren a lui Ilse. A ridicat din sprâncene, apoi şi-a stins lanterna. S-a târât în afară şi a auzit zgomotul uşor al unor paşi la ieşirea din garaj. S-a ridicat în şezut şi s-a uitat către uşă, clipind ca să se obişnuiască cu noaptea. Era Harry.

— Aici erai. Te căuta mama ta, a spus el, apoi s-a uitat la vehiculul prăfuit: Ce faci aici?

— Ilse mi-a spus că maşina ei face figuri.

— Iar?

— Aşa se pare.

Nathan s-a ridicat în picioare şi şi-a şters grăsimea de pe mâini.

Harry a făcut un pas mai la lumină. În mână avea o sârmă de care atârnau două scalpuri însângerate de dingo. S-a uitat atât de mult timp sub capota ridicată, încât Nathan a început să se enerveze. Era târziu şi începuse să se simtă obosit.

— Ce voia mama? a întrebat el.

— Voia să ştie dacă erai OK.

Harry se oprise într-un unghi ciudat, aproape că blocase ieşirea.

— Cum te simţi înainte de ziua de mâine?

— Cred că în regulă, a răspuns Nathan.

Afară, mormântul proaspăt săpat era bine ascuns vederii.

— Cine i-a săpat groapa lui Cam?

— Eu şi cu Bub, mai mult. Dar au ajutat şi Xander, şi Simon.

Gândul că un nomad i-a luat locul lui Nathan la o astfel de treabă l-a făcut pe acesta să se înfurie.

— Ar fi trebuit să fiu şi eu aici, să ajut.

— Da, ar fi trebuit.

Dârele subţiri de sânge de pe scalpuri păreau negre în lumina slabă.

— Era totuşi fratele tău, indiferent de problemele pe care le-aţi avut.

Cuvintele lui Harry, prin care s-a simţit judecat, l-au făcut pe

Nathan să se aprindă:

— Eu? Dar tu? Am auzit că te certai cu Cam nu cu mult timp înainte să moară.

Harry i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Despre ce vorbeşti?

— V-a auzit Simon. Într-o seară în care opreaţi generatorul.

Ridurile lui Harry s-au adâncit şi mai tare, din cauza încruntării.

— Nu aş putea spune că ne-am certat, a răspuns el, mângâind cu degetul capătul cârligului metalic. Mai aveam câte un schimb de vorbe uneori, Cam şi cu mine. Aşa cum făceaţi şi voi doi. Ştii asta.

— Despre ce a fost vorba?

— Despre ce era mereu vorba. Despre lucrurile care trebuie făcute pe-aici.

Harry a lăsat capul în jos. În umbră, nu i se mai putea citi expresia de pe faţă.

— Ţi-am spus că se întâmpla ceva cu Cam, iar asta îi afectase munca. Nu se mai concentra deloc, trebuia să mă ţin după el şi să verific totul.

— Simon spunea că păreai furios.

— E cam mult spus. Era târziu. Probabil că eram doar puţin nervos.

— Şi că spuneai ceva cum că ai şti ce se întâmplă pe-aici.

— Mda, a rânjit deloc amuzat Harry. Dar cred că aveam dreptate, nu-i aşa? Presupun că nimeni nu poate afirma contrariul.

Nathan ştia că aşa era. Harry probabil că înţelegea proprietatea aceasta mai bine decât el sau fraţii lui o făcuseră vreodată. Însă, în ciuda acestui fapt şi indiferent dacă lucrurile mergeau bine sau rău, numele de pe actele de proprietate erau ale lor. Harry avea o existenţă ciudat de nesigură, şi-a dat seama Nathan. Chiar dacă asta era casa lui şi chiar dacă era considerat ca un membru al familiei, sergentul Ludlow avusese dreptate, Harry era doar un angajat. Şi era suficient să spună doar o vorbă Cameron – sau Ilse acum – pentru ca angajatul să dispară.

— Harry, l-a întrebat Nathan, te-a ameninţat cumva Cam că voia să scape de tine?

— Nu, prietene.

Deşi întrebarea fusese aruncată la noroc, răspunsul venise uşor dispreţuitor, încât i-a sădit în minte lui Nathan sâmburii unei mici îndoieli. S-a gândit la felul în care Cameron administra acest loc, atât de eficient. Şi cu o mână de fier, după cum însuşi Harry spusese. Oare s-ar fi putut lăsa Cameron înfruntat de un angajat, chiar dacă acela era Harry?

Nathan s-a uitat la el:

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, a răspuns Harry. Ştii ce, îmi amintea că el era şeful de fiecare dacă când era nevoie de asta. Şi îi plăcea să îmi văd de treburile mele. Însă când nu mai era atent la ce făcea, ceea ce a însemnat mai multă muncă pe aici, a devenit şi problema mea, chiar dacă asta nu mi-a convenit. Şi nu puteam face nimic altceva decât să deschid discuţia, ceea ce am şi făcut.

— De aceea nu ne-ai spus nimic?

— Nu am spus nimic pentru că mi-a părut rău, şi încă îmi pare. Am crezut că el voia să audă ce aveam eu de zis, însă acum nu mai sunt aşa sigur. Poate că ar fi trebuit să ascult mai mult. Nu ştiam că femeia aia, Jenna, încerca să ia legătura cu el, nici cât de tare îl stresa lucrul ăsta. Aş fi vrut să ne fi spus.

Nathan a tăcut câteva clipe.

— De ce crezi că era atât de îngrijorat din cauza ei?

— Nu ştiu. La vremea respectivă, Cam spusese că nu făcuse nimic greşit, iar eu l-am crezut, a răspuns Harry, apoi s-a uitat la Nathan: Te-am crezut şi pe tine când ai spus acelaşi lucru.

— Jenna nu e în Anglia. A fost plecată vreo două săptămâni. Se pare că în Bali.

Harry a rămas nemişcat:

— Chiar aşa?

Tăcere.

— Ascultă, a spus Harry, cu vocea îmblânzită acum. Toată povestea asta cu Cam pare complicată, însă, dacă o analizezi puţin, este de fapt al naibii de simplă.

— Cum aşa?

— Cam nu era un om fericit, prietene. Deloc. Şi încep să cred că nu mai era aşa de multă vreme, a oftat Harry. Trebuie să scăpăm odată de înmormântarea asta. Va fi mai bine apoi.

— Cred că da.

— Aşa va fi. Întotdeauna se întâmplă aşa. Crede-mă.

Harry a ridicat din sprâncene în direcţia maşinii lui Ilse:

— Mai stai mult? Aş putea lăsa generatorul pornit dacă ai nevoie.

Nathan a clătinat din cap.

— Mă opresc chiar acum.

— Te-ai prins care e problema?

— Nu.

Nathan făcuse tot ce putea face. După părerea lui, maşina funcţiona bine.

— Mda, nici eu nu am reuşit niciodată să îi găsesc problema, a spus Harry cu privirea încă fixată pe motorul descoperit. Însă am o idee.

— Sunt numai ochi şi urechi, prietene.

Harry a ezitat. S-au auzit paşi pe verandă şi vocea lui Liz care-l striga:

— Harry?

— Nu are importanţă.

Harry a lovit uşor maşina cu vârful pantofului.

— O să mai arunc şi eu o privire. Dar nu e nicio grabă acum. Lui Ilse nu-i place deloc să conducă chestia asta, aşa că nu va pleca nicăieri cu ea.

— Harry!

Vocea lui Liz, din nou.

— O să-i spun că eşti bine, a spus Harry, apoi a dat din cap către scalpurile însângerate înfipte în cârligul din mâna sa: Trebuie să fac

ceva şi cu astea acum.

— I-ai prins, deci.

— Da. Am vrut să rezolv înainte să înceapă să vină oamenii mâine. Începuseră să se instaleze prea confortabil pe-aici.

— Credeam că Bub trebuia să se ocupe de asta.

Expresia trecătoare de pe faţa lui Harry părea să sugereze că şi Bub începuse să se instaleze puţin prea confortabil pe-aici.

— Dacă am putut să o fac eu, am făcut-o, a spus el. Dacă ai terminat aici, să ştii că generatorul se opreşte în zece minute. Trebuie să mă duc la culcare.

A clătinat uşurel cârligul. Încâlceala de piele şi blană începuse deja să se încreţească pe margini.

— Mâine e o zi mare.

Capitolul 28

Nathan s-a trezit cu tâmplele pulsând de durere din cauza deshidratării. A mijit ochii în lumina zorilor şi a întins mâna după paharul cu apă de lângă canapea. Era gol. Probabil că îl băuse peste noapte, însă nu îşi amintea. Se simţea ca o mahmureală, dar după ceva ce nu fusese la fel de distractiv ca o beţie. A încercat să îşi aducă aminte câtă apă băuse cu o zi înainte. În mod evident, nu destulă.

S-a ridicat prea brusc în picioare şi a simţit că i se învârte capul. S-a sprijinit puţin de perete şi a aşteptat, clipind încet, până când senzaţia a dispărut. S-a uitat în jur. Ceva părea în neregulă.

Privirea i-a fost atrasă încă o dată de tabloul lui Cameron, iar Nathan s-a încruntat. Atârna în faţa sa şi arăta la fel ca de obicei. Şi totuşi, nu chiar la fel. A făcut un pas înspre el şi a simţit cum inima îi bătea cu putere. Scena îi era complet familiară, cu aceleaşi culori şi forme. Mormântul întunecat şi cerul strălucitor i se desfăşurau în faţa ochilor. Pata translucidă era şi ea acolo, la fel de neclară ca întotdeauna. Şi totuşi, ce era diferit? Orizontul uşor înclinat? Nu era sigur, însă a întins o mână să încerce să-l îndrepte. Dar n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, făcând rama să alunece într-un unghi îngrijorător în partea cealaltă acum. L-a corectat grăbit, căutând linia dreaptă perfectă.

— Ai grijă!

În pragul uşii apăruse Liz. Era toată în negru, doar ochii îi erau roşii ca sângele.

— Cameron iubea tabloul ăsta.

— Poate că azi ar trebui să îl dăm jos. Pot să îl pun undeva.

— Ce? Nu. De ce am face asta?

S-a apropiat şi ea de tablou şi a întins mâna să îi aranjeze cu grijă rama. Era mult mai bine acum, a observat Nathan.

— Ca să îl protejez, să nu fie deteriorat.

— Dar toată lumea va dori să îl vadă. Locul lui e aici, pe perete. Asta ar fi fost şi dorinţa lui Cameron.

— Probabil. Mă gândisem, ştii, că e un subiect delicat acum.

— Dar tot este un tablou minunat.

Liz şi-a şters obrazul cu dosul palmei. Nathan nici măcar nu îşi dăduse seama că plângea.

— Şi, indiferent de ceea ce s-a întâmplat cu Cameron, rămâne un pictor minunat. Tabloul îmi aminteşte de lucrurile bune legate de el. Nu vreau să îl ascund.

— Bine, în regulă, a ridicat Nathan din umeri. Era doar o idee.

Liz s-a uitat către el.

— Cum este Xander?

— Nu am vorbit cu el de ieri-seară. E încă supărat pe mine pentru că am lipsit atât de mult ieri.

— Şi te surprinde?

Nathan s-a gândit înainte să răspundă. Chiar îl surprindea puţin. Dacă se gândea bine, nu era stilul lui Xander să ţină la supărare. Sau chiar să se supere aşa din capul locului.

— Nu avea niciun motiv să intre în panică. La mine acasă, sunt singur în pustiu cam tot timpul.

— Iar asta este exact o parte a problemei, Nathan, s-a întors Liz către el. Ascultă, vreau să vorbeşti azi cu Steve. Să îţi facă o programare la clinică.

— De ce? Pentru ce anume?

— Poate îţi dă ceva ca să îţi limpezeşti minţile.

— Dar nu am nevoie de...

— Ba ai. Dacă ţie ţi se pare normal să dispari aşa şi să îţi sperii copilul care crede că ţi s-a întâmplat ceva, atunci înseamnă că e ceva complet în neregulă în mintea ta.

Liz şi-a ridicat capul ca să îl poată privi mai bine.

— Te rog, Nathan. E destul că l-am pierdut pe unul dintre voi. Azi va fi cea mai urâtă zi din viaţa mea. Nu pot să trec de două ori prin aşa ceva.

Nu a putut-o privi în ochi. A dat doar din cap.

— Bine.

În hol s-a auzit un zgomot şi amândoi au întors capul. În uşă stătea Bub, uşor instabil, ceea ce l-a făcut pe Nathan să îl suspecteze că deja se apucase de băut. Sau că nu trecuse prea multă vreme de când se oprise, de cu o seară înainte.

— Ce faceţi? a întrebat el sprijinindu-se cu o mână de cadrul uşii. Îi admiraţi capodopera lui Cam?

Liz a tresărit la auzul sarcasmului evident. Băuse, asta era clar, s-a gândit Nathan.

— Vorbeam dacă să îl dăm jos sau nu, a spus el.

— La dracu', nu! Nu trebuie să ne jucăm cu tabloul lui Cam. Poate vine naibii înapoi şi te bântuie pentru asta.

Bub aproape că râdea, iar Nathan a simţit-o pe Liz încordându-se.

— Ce vrei, Bub? a întrebat el.

— A, da. A sunat tipul de la pompe funebre.

— Şi?

— Corpul e pe drum.

Nathan a fost nevoit să îmbrace vechiul costum al tatălui său. Liz scormonise după el pe undeva şi i-l întinsese fără o vorbă. Avea douăzeci şi cinci de ani, însă îşi păstra încă perfect forma, ca orice ţesătură de o calitate deosebită. Era negru şi îi venea bine. Nathan a băgat mâna în buzunar şi a găsit o listă de cumpărături cu scrisul de mână, decolorat, al tatălui său. A mototolit hârtia fără să o citească şi a simţit nevoia să facă şi vestonul bucăţi.

Bub a intrat în sufragerie şi şi-a scăpat sticla de bere din mână când l-a văzut pe Nathan.

— Rahat! Pentru o clipă am crezut că...

Bub a făcut un pas înapoi, încercând să-şi revină. S-a aplecat şi a luat sticla de pe jos, apoi a şters podeaua cu un şerveţel murdar, evitând să se mai uite la Nathan.

— Ai văzut cum arăţi, frate? Zici că eşti el!

Nathan s-a întors să îşi privească reflexia întunecată şi distorsionată în ecranul televizorului. Nu s-a recunoscut. A simţit deodată cum haina lui Carl Bright îl strânge, împiedicându-l să respire cum trebuie. Şi-a scos-o şi a îndesat-o cu piciorul sub canapea.

A apărut şi Xander, îmbrăcat în unicul costum al lui Cameron. Nathan şi Bub l-au privit miraţi, căci i se potrivea atât de bine, de parcă era făcut la comandă pentru el. Xander arăta mai înalt şi mai lat în umeri, şi mai matur decât îl văzuse Nathan vreodată.

— Bunica mi-a spus să îl îmbrac, a spus Xander cu ochii în pământ. Dar poate că...

— E în regulă, a spus Nathan. Arăţi bine.

Xander l-a ajutat mai întâi pe Bub, apoi pe Nathan, să îşi aranjeze cravatele. Faţă în faţă cu fiul său, în timp ce acestea răsucea bucata de pânză, Nathan îi putea auzi respiraţia şi putea vedea cei câţiva perişori pe care acesta îi ratase la bărbierit. Putea vedea şi mica cicatrice de pe scalp, făcută când căzuse de pe cal, la cinci ani. I-a privit ochii, uşor mijiţi, care erau albaştri ca ai lui Jacqui, când s-a născut, dar se făcuseră căprui ca ai lui Nathan în mai puţin de un an. A simţit brusc dorinţa ca Xander să fie din nou mic cât să îl poată ridica în braţe. Însă el stătea acum acolo, în faţa lui, stingherit în costumul său împrumutat.

— Xander, ascultă, în legătură cu ieri...

— Am terminat. E mai bine acum, a spus Xander strângând nodul cravatei şi făcând un pas în spate.

S-a uitat apoi către Bub, care încă privea ţintă la tabloul lui Cameron:

— Crezi că tabloul acesta ar putea să facă nişte oameni să sufere astăzi? Cu toată povestea aceea a păstorului rătăcitor?

— Nimeni nu crede prostia aia, a spus Bub, fără să se întoarcă.

A luat o gură de bere şi a arătat cu gâtul sticlei înspre mormânt:

— Toată lumea ştie că a violat o fată aborigenă şi s-a sinucis din

cauza asta. Nu pricep de ce este atât de ridicat în slăvi.

— Aşa este? l-a întrebat Xander pe Nathan.

Acesta a clătinat din cap. Era adevărat că mulţi albi făcuseră aşa ceva, ba chiar mai rău, dar nu şi în cazul acesta. Când să spună ceva, a fost întrerupt de un zgomot venit de afară.

Bub s-a întors către geam.

— A sosit, a spus el.

Nathan şi Xander s-au dus lângă el în faţa ferestrei. Afară, pe potecă, se vedea maşina neagră cu tracţiune integrală a directorului de la pompe funebre. Fusese modificată astfel încât să poată încăpea un trup de peste un metru optzeci în spate. Probabil că maşina sclipise de curăţenie când pornise din St Helens, însă călătoria o marcase cu acelaşi strat gros de praf care acoperea totul. Ilse stătea lângă gardul casei şi o urmărea cum vine, flancată în stânga şi dreapta de siluetele micuţe ale fetelor sale. Aşa împreună, semănau cu un stol de păsări, în negru complet şi cu marginile fustelor fluturând ca nişte pene în vânt.

În depărtare, Nathan a zărit un val mare de praf. Soseau vecinii.

Ceremonia a fost rapidă şi concisă, oficiată de un preot din St Helens care părea cel puţin să înţeleagă că, oricât de tare l-ar fi regretat oamenii pe Cameron Bright, asta nu făcea ca soarele să fie mai puţin arzător. Pământul proaspăt săpat din jurul mormântului era deja uscat şi sfărâmicios, iar umbra eucaliptului nu era suficientă ca să-i adăpostească pe toţi cei care asudau din greu în costumele lor sobre. Nathan, îmbrăcat în cămaşa cu mânecă lungă şi cu cravata elegantă, frumos înnodată la gât, privea mulţimea cu un interes ciudat de absent, aproape detaşat.

A numărat vreo patruzeci de persoane acolo, toate agitându-se în hainele lor de oraş şi cu pălăriile cele mai bune. O prezenţă bună. Excelentă, chiar. Pe cei mai mulţi dintre ei nu îi văzuse de ani buni, însă a recunoscut cam două treimi. Bătrânul Tom, tânărul Tom, Kylie de la benzinărie – cu doi copii după ea acum – şi Geoff, care

fusese iubitul ei cândva şi părea să fie soţul ei acum. Tâmpitul ăla de inginer care se stabilise de nişte ani la Atherton – Nathan nu îşi putea aminti numele lui, erau prea mulţi tâmpiţi la Atherton. Steve de la clinică, bineînţeles. Glenn nu venise, dar se aşteptau să nu vină.

Nathan sunase la secţie în aceeaşi dimineaţă şi fusese din nou redirecţionat. Sergentul McKenna încă lucra la rezolvarea cazului aceluia cu autocarul din nord. Dorea Nathan să-i mai lase un mesaj?

— Doar spuneţi-i să mă sune, spusese el într-un final şi închisese.

Nathan nu îl cunoştea pe preot şi, judecând după frazele pe care le spunea la modul general, era sigur că tipul nu îl cunoscuse pe Cameron. A preferat să ignore slujba şi mai mult a stat cu ochii pe cei din jurul său, toţi cu părul ceva mai cărunt şi cu ceva kilograme în plus. Mulţi l-au privit înapoi, curioşi şi uşor confuzi, de parcă aproape uitaseră că el încă exista.

Liz abia rezista. Pe când preotul se apropia de sfârşit, din gâtul ei s-a pornit un bocet cumplit, într-un crescendo devenit sinistru când Sophie şi Lo au fost invitate să iasă în faţă şi să planteze un lăstar la căpătâiul mormântului. Umerii lui Liz s-au prăbuşit şi femeia a încercat să îşi înăbuşe ţipetele îngropându-şi faţa în mâneci. Harry i-a şoptit ceva, apoi a luat-o de braţ şi a încercat să o ducă puţin mai departe de mormânt, însă ea l-a respins cu violenţă.

Lo, cu ochii mari şi lopata tremurându-i în mână, a aruncat o privire, apoi a început să plângă şi ea, urmată imediat de Sophie. Ilse s-a dus către ele şi le-a tras protector înspre ea, apoi le-a îndrumat în direcţia casei.

— Şi ce facem cu copacul? s-a auzit vocea stinsă, sacadată, printre hohote, a lui Lo. Trebuie să plantăm copacul.

Fără să spună o vorbă, Liz a apucat lopata căzută şi s-a lăsat în genunchi. A săpat cu râvnă şi în viteză, şi înfigând tăişul în pământul afânat s-a ridicat un nor de praf ce s-a lipit apoi de materialul negru al rochiei ei. Suferinţa sa era pură şi răvăşitoare, iar Nathan i-a observat pe ceilalţi întorcându-şi privirile de la ea,

stânjeniţi. Ceremonia luase o întorsătură neaşteptată şi până la urmă nici el nu a mai putut suporta să privească. A făcut un pas, a apucat cealaltă lopată şi a început să sape alături de mama lui. Când groapa s-a făcut suficient de mare, Liz a luat copăcelul şi l-a înfipt în ea, acoperindu-l superficial cu pământul grăunţos. Nu va supravieţui, şi-a spus Nathan – nu era suficient de adânc –, însă cel puţin terminaseră. S-a ridicat în picioare şi a ajutat-o pe Liz să se îndrepte spre casă, fără să bage în seamă privirile insistente ale vecinilor care îi urmăreau plecând.

Capitolul 29

O oră mai târziu şi cu ajutorul unui sedativ uşor pe care i l-a dat Steve, Liz se instalase în patul ei din dormitorul cu perdelele trase. Nathan stătea singur în uşa salonului. Camera era mai plină ca niciodată şi, în ciuda căldurii, mulţimea ocupase şi holul, până pe verandă. Nathan a observat că în jurul tabloului lui Cameron păstraseră totuşi o zonă liberă.

— Măcar aşa nu îl atinge nimeni, a auzit Nathan o voce de lângă el.

Ilse privea peste umărul lui către tablou.

— Credeam că ar fi trebuit să îl scoatem de pe perete.

Ea a ridicat din sprâncene:

— Nu, nu la înmormântarea lui. Oamenii ar fi întrebat despre el. Este moştenirea lui Cam. Şi-ar fi dorit să îl vadă toată lumea.

Nathan a perceput o anumită nuanţă în vocea ei, însă, din cauza gălăgiei, nu şi-a putut da seama despre ce era vorba exact.

— Asta a spus şi Bub.

— Serios?

— Da, cam aşa ceva. Şi mama la fel.

— Au dreptate.

Probabil că aveau, şi-a zis Nathan. Oaspeţii păstrau, într-adevăr, distanţa, însă cu toţii aruncau priviri pe furiş tabloului. Curioşi, dar fără să dorească a părea macabri. A văzut-o pe Kathy strecurându-se pe uşă şi apoi prin mulţime, cu o tavă plină cu sendvişuri. În loc să îi servească pe cei din jur, doar a lăsat tava pe o masă şi a ieşit imediat.

Ilse o privea şi ea printre gene.

— Doamne, nu sunt buni de nimic! Niciunul dintre ei!

A urmat o pauză, după care a adăugat, cu o voce care îi trăda revelaţia:

— Acum aş putea să-i trimit la plimbare.

— Sau poate că nu. Cred că oricum intenţionează să plece.

— Şi totuşi. Aş putea. Dacă aş vrea.

— Da. Probabil.

O femeie cu părul blond-roşcat, tuns până la nivelul umerilor, a ridicat uşor mâna în semn de salut către Ilse.

— Cine e? a întrebat Nathan.

— Nu ştiu. Am crezut că ţie îţi făcea cu mâna.

— Nu cred.

Femeia şi-a fluturat din nou mâna, acum ceva mai şovăitoare, iar Ilse a oftat:

— Oricum, mai bine mă duc să vorbesc cu câţiva. Ne vedem mai încolo.

Nathan a sorbit din berea lui şi a urmărit-o pe Ilse cum îşi croia drum către femeia din colţ. I-a întins mâna şi au schimbat câteva cuvinte, cu capetele aplecate una spre cealaltă, ca să se poată auzi mai bine în tot acel vacarm. Apoi Ilse s-a întors şi a arătat cu degetul spre Nathan. A mai spus ceva, apoi femeia i-a mulţumit şi s-a strecurat prin mulţime către el.

— Bună, Nathan! De fapt, ţie îţi făcusem cu mâna, a spus femeia odată ajunsă în faţa lui, cu un zâmbet jenat. Nu-ţi aminteşti de mine. Dar e OK. Sunt Melanie. Birch? De la Atherton?

— Melanie, a spus el făcând eforturi să îşi amintească.

— De la Atherton? Sau, în fine, am fost acolo pentru câţiva ani. Acum m-am întors. Nu-ţi face griji, a zâmbit ea timid, sunt mai mică decât tine cu vreo doi ani, deci probabil că nici nu mă observai pe atunci. Însă eram prietenă cu Jacqui în perioada în care aţi început să ieşiţi împreună.

— O, am înţeles. Eu nu...

Încă făcea eforturi să îşi amintească, dar măcar ea zâmbea acum.

— Jacqui şi cu mine am divorţat de ceva vreme, aşa că...

— O, şi eu, a ridicat ea din umeri. Un tip de la oraş. N-a mers, ceea ce nu a fost tocmai o surpriză, aşa că după aceea am călătorit o vreme. Am fost în vest vreo doi ani, iar acum m-am întors din nou

aici. Lucrez tot cu caii.

— Am înţeles.

În mintea lui Nathan a început să se contureze amintirea unei fete pe care o văzuse oarecum la gimcana, în anturajul lărgit al lui Jacqui. Coadă de cal blond-roşcată şi pistrui vara. Nu prea erau mulţi tineri prin zonă pe atunci, dar veneau şi plecau cu o frecvenţă surprinzătoare la şcoli şi servicii, şi prin alte locuri. Nu era sigur nici măcar că ştiuse vreodată cum o chema, din moment ce pe atunci nu avea ochi decât pentru Jacqui. Şi totuşi, Melanie era frumoasă. Şi atunci, şi acum.

— Îmi pare rău să aflu că tu şi Jacqui aţi divorţat. E păcat, chiar am crezut că aveau să meargă lucrurile între voi. Vă stătea foarte bine împreună.

A ezitat o clipă, ca şi cum se gândea cât de multe să spună, apoi a zâmbit în colţul gurii, stânjenită:

— Eram toate teribil de geloase pe ea, pentru că se găseau mulţi cretini pe aici, dar niciun băiat bun, iar ea pusese laba pe tine atât de repede! Îmi povestea mereu cât de mult vă distraţi împreună şi cum o făceai să râdă.

— Serios?

Nu prea suna a Jacqui. Mai ales către finalul căsniciei, în orice caz. Însă la început – amintiri adânc îngropate – poate că aşa fusese. La început, probabil că şi Nathan spusese aceleaşi lucruri despre ea. S-a uitat din nou la Melanie, mai atent, de data asta.

— Şi? Cum ţi se pare acum, că te-ai întors?

— E foarte multă linişte. Uitasem.

— Da, aşa este. Foarte liniştit.

Mintea lui Nathan parcă se golise. Habar nu avea ce ar mai fi putut spune. Din colţul celălalt al camerei, a văzut-o pe Ilse cum se uita către ei, apoi şi-a mutat repede privirea în altă parte. Vorbea cu o femeie mai în vârstă, pe care Nathan nu a recunoscut-o.

— În fine, a spus Melanie. Îmi pare foarte rău pentru Cameron. Ştiu prea bine că nu era deloc momentul potrivit, însă nu ştiam când

aveam să ne mai întâlnim, aşa că am vrut să te salut. Adică vreau să spun că nu ştiu dacă vii vreodată în oraş...

— Nu vin. Practic, niciodată.

— O, a clipit ea, apoi şi-a revenit. Oricum, dacă vii vreodată şi vrei să mai stăm la un pahar de vorbă sau ceva, dă-mi un semn.

— Bine.

— Poţi să mă suni la Atherton. Melanie.

— Melanie, da, am reţinut. Aşa facem.

— Bine. M-am dus, atunci.

Femeia i-a zâmbit, apoi s-a întors ca să plece, atingându-l pe braţ într-un fel în care nu îl mai atinsese nimeni pe Nathan de foarte mult timp. Căldura degetelor ei i-a rămas întipărită pe piele, atât de clară şi de acută, încât era aproape dureroasă. A urmărit-o cum se pierde în mulţime, apoi a tresărit uşor când Harry a apărut deodată lângă el:

— Ca să fiu sincer, prietene, nu cred că eşti în situaţia în care să faci pe inabordabilul.

Harry i-a întins o bere rece.

— Isuse, Harry, nici măcar nu cred că ea asta încerca...

— E, nu poţi să ştii până nu încerci, nu-i aşa? Ar trebui să o suni. Să începi să te mai arăţi prin oraş puţin.

— A fost plecată. Poate că nu ştie...

— Despre treaba cu Keith? Va afla. Dacă stă la Atherton, trebuie să îi spună cineva, fără niciun dubiu.

— Şi totuşi. Nu ştiu ce să zic. O să mă gândesc la asta.

— Fă-o. Pentru că nu aşa faci situaţia mai uşoară, prietene.

— Pentru cine?

— Pentru toţi. Pentru ei. Pentru tine. Măcar dă-le o şansă să te poată ierta, a adăugat Harry arătând din cap către mulţime.

— Am implorat suficient acum zece ani. N-a mers prea bine.

— Nimeni nu îţi cere să faci asta. Doar să vă întâlniţi undeva la mijlocul drumului. Sau poate un pic mai departe. A trecut multă vreme.

— Sunt aceleaşi feţe.

— Unele, da. Altele, nu. Iar unii dintre ei chiar au întrebat despre tine. Tânărul Tom. Geoff. Au întrebat ce mai faci. Uită-te la ei. Ştiu că ai fi putut fi tu cel îngropat astăzi. Şi chiar ai putea fi într-o bună zi, în curând, dacă nu sunt atenţi. Iar ei ar trebui să trăiască apoi cu asta pe conştiinţă. Genul ăsta de lucruri te fac să priveşti viaţa din altă perspectivă. Şi îi face pe oameni să fie mai iertători.

— Da? Mă bucur pentru ei, atunci.

— Ziceam şi eu, prietene...

Nathan a ridicat din umeri. De partea cealaltă a camerei, îl vedea pe Bub vorbind cu nişte tipi cam de vârsta lui. În colţ, Ilse scăpase de femeia mai în vârstă şi acum vorbea cu Steve.

Stăteau separat de ceilalţi participanţi la înmormântare, în acel *no man's land* din faţa tabloului. Ilse îşi apropiase capul de al lui Steve şi încerca să vorbească cât mai încet posibil. Spunea ceva cu o expresie neobişnuit de agitată, iar Steve o asculta cu buzele ţuguiate. Când Ilse s-a oprit, asistentul a clătinat din cap. A încercat să răspundă, însă Ilse l-a întrerupt şi a continuat să îi vorbească în şoaptă, cu un aer încă şi mai imperativ de data asta. Oamenii au început să-şi schimbe poziţiile şi să se mişte în jur, iar Nathan nu i-a mai putut observa pe cei doi.

S-a rezemat cu spatele de perete. În cameră era cald şi deodată i s-a părut că era prea multă gălăgie. Şi-a pus berea jos şi a întins mâna după o carafă cu apă de pe cea mai apropiată masă. Era goală, la fel ca şi celelalte două care erau în raza lui vizuală.

— Mă duc să le umplu, i-a spus el lui Harry.

Acesta a ridicat din umeri.

— Îţi spun, prietene, nu e bine pentru tine să te ascunzi tocmai azi.

Nathan nu i-a răspuns.

Nici în bucătărie nu era mai răcoare, însă măcar era linişte. Katy stătea singură lângă chiuvetă, cu privirea aţintită pe geam. A tresărit când a auzit clinchetul carafelor aşezate de Nathan pe zona

de scurgere.

— O, scuze, a spus ea. Am crezut că eşti Simon.

— Nu, dar el unde e, apropo?

— Nu ştiu.

Nathan s-a uitat în frigider. Nu era apă rece. S-a întors la chiuvetă. Apa care curgea de la ambele robinete era caldă, dar nici nu avea altă variantă.

— Ascultă, a început el în timp ce ţinea carafa sub jet. Poate că aveţi de gând să plecaţi de aici în curând, însă azi încă figuraţi ca angajaţi.

— Ştiu. Îmi pare rău. Nu mă simt chiar în formă.

Katy s-a sprijinit de blat şi Nathan a observat că era, într-adevăr, cam palidă la faţă. Poate că nu fusese o idee bună să o pună pe ea să servească mâncarea, totuşi.

— Eşti bine?

— E probabil de la căldură.

— Asistentul medical e aici. Vrei să îl caut?

— Nu, mulţumesc.

Fata s-a dus către masă şi a luat o altă tavă cu sendvişuri.

Nathan a văzut-o cum o lasă imediat jos la loc, cu o expresie de durere pe faţă.

— Auzi? a spus el. Ne descurcăm şi fără tine. Du-te şi întinde-te, dacă ţi-e rău...

— Cui i-e rău?

Simon stătea în uşă cu o tavă goală în mână.

— Nimănui, a răspuns Katy. Doar mi-e puţin cald. Să ne întoarcem la treabă.

A făcut schimb de tăvi cu Simon.

— Tu iei tava plină şi eu iau astea, a adăugat ea ridicând carafele de apă şi chinuindu-se să le arate un zâmbet care a părut aproape real. Şi toată lumea e mulţumită acum.

Katy a ieşit din bucătărie, urmată la o fracţiune de secundă de Simon. Nathan s-a uitat în urma lor, apoi a ieşit şi el pe coridor.

Gălăgia era mai mare acum, pentru că din ce în ce mai mulţi oameni părăsiseră sufrageria aglomerată.

Nathan a recunoscut câteva feţe. Poate că ar trebui să încerce să vorbească cu oamenii aceia. Sau chiar să o caute pe Melanie. Să încerce să găsească ceva de spus de data asta. Poate că Harry avea dreptate. Poate că oamenii aveau să îl ierte.

Sau poate că – gândurile lui Nathan se înnegreau rapid zilele astea – nu trebuia să facă asta. Îi luase mult timp lui Nathan, ani întregi, să se obişnuiască cu această viaţă a lui. Rana produsă de ascuţita lamă a respingerii îl duruse destul în momentul brutal al tăierii, însă ceea ce îl ucisese de-a dreptul fusese felul în care aceasta supurase în timp. Abia reuşise să treacă prin asta, o dată. Ştia sigur că nu ar mai putea să o facă a doua oară. Un grup de bărbaţi a ieşit din sufragerie şi venea spre el, pe hol. Nathan a deschis la repezeală cea mai apropiată uşă şi a intrat. Biroul lui Ilse.

A închis uşa în urma lui şi a expirat puternic. Era linişte aici, abia dacă se auzea, înăbuşit, zgomotul din salon şi de pe coridor. A rămas nemişcat o vreme, bucurându-se de linişte, apoi s-a dus către geam. Pe verandă, Sophie se juca cu copiii lui Kylie, iar Lo se uita la ei. Era şi Xander pe aproape, sprijinit de un stâlp şi stătea la taclale cu o fată ce părea cam de vârsta lui. Fata zâmbea.

În cealaltă parte a curţii, lângă morminte era cineva. Bub. Părea măcar să aibă şliţul închis de data asta, s-a gândit Nathan, ceea ce era important. Fratele lui nici măcar nu privea în pământ. Stătea lângă gard, cu spatele către casă şi cu ochii pierduţi în zare. Nathan s-a mai uitat la el câteva clipe, apoi s-a întors către calendarul de pe perete. Planurile lui Bub de adunare a cirezilor. Scrise, apoi şterse cu hotărâre.

Nathan s-a aşezat pe scaunul de lângă birou şi a întins mâna după agenda zilnică de pe masă. A răsfoit-o până la partea pe care i-o arătase Ilse şi a început să citească notiţele legate de acele planuri. Erau foarte detaliate, descriind toate schimbările de planificare pe care le-ar fi presupus toată acţiunea. Argumente pro şi contra,

riscuri şi beneficii. A citit cu atenţie, de două ori, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului, gânditor. Şi Bub, şi Cameron avuseseră dreptate, fiecare în felul lui. Era un plan bun, însă implica şi potenţiale obstacole ce trebuiau atent înlăturate înainte de orice. Faptul că Bub rămăsese singurul care îşi mai putea susţine cauza, nu însemna că argumentele lui Cam nu mai trebuiau luate în considerare.

Nathan se pregătea să închidă agenda, dar s-a oprit. Cumva într-o doară, a dat paginile până la săptămâna curentă. Nu era aproape nimic notat. Activităţile fuseseră stopate şi de Crăciun, dar şi de moartea lui Cameron. Coloanele zilelor erau preponderent goale, iar ceea ce scria în dreptul lor părea adăugat cu săptămâni înainte.

A mai dat o pagină înapoi, la ziua în care dispăruse Cameron. Ilse notase destul de multe lucruri, în dreptul acelei zile. Câteva telefoane de dat şi o mână de facturi neîncasate de amintit răuplatnicilor până la sfârşitul anului. Şi săptămânile anterioare arătau cam la fel. Ziua în care soţul Ilsei murise fusese doar o altă zi plină pentru ea, dintr-o serie de şase luni pline.

A mai răsfoit câteva pagini înainte şi înapoi. Toate notiţele ei păreau să fie cam aceleaşi lucruri obişnuite. Şi el dădea astfel de telefoane, şi el făcea comenzi, doar că nu şi le nota într-un mod la fel de eficient. Deşi nu-şi dorise asta, şi deşi lui Bub nu părea să-i convină, Ilse lăsa impresia că s-ar fi priceput de minune să gestioneze afacerile astea, dacă ar fi fost nevoită, s-a gândit Nathan. Iar acum chiar era nevoită, după părerea lui. Şi tocmai pe când se pregătea, din nou, să închidă agenda, privirea i-a fost atrasă de ceva în josul unei pagini.

În colţ se afla o singură bifă, cu o oră notată alături. Nathan a dat câteva pagini înapoi, încruntat, apoi câteva înainte. Din ceea ce putea vedea, bifa aceea fusese făcută în fiecare zi, tot anul. Nu exista nicio altă informaţie, doar micul semn şi ora. Timpul diferea de la zi la zi, într-un interval de două ore: de la şapte la nouă seara. Nathan a rămas cu privirea în agendă. Undeva în adâncul lui, avea un

sentiment că recunoaşte semnul.

Încă făcea eforturi să îşi dea seama despre ce era vorba, când de afară s-a auzit un zgomot. A ridicat capul şi a văzut-o pe Ilse intrând pe uşă, cu Duffy la picior. Câinele a sărit pe el când l-a văzut.

— Doamne! şi-a pus ea o mână pe piept. M-ai speriat.

— Scuze, a spus el, şi a ridicat agenda. Mă uitam la...

— A, în regulă.

Ilse a închis uşa în spatele ei şi s-a sprijinit de ea, roşie la faţă.

— Ce s-a întâmplat?

— E înmormântarea soţului meu, a rostit ea sec.

Nathan a clipit. Nu îi mai auzise tonul acesta înainte.

— Corect.

Ilse a făcut câţiva paşi şi s-a prăbuşit în scaunul din spatele biroului său.

— De când te ascunzi aici?

— Nu de mult.

Ilse a dat din cap:

— E ciudat dincolo, nu-i aşa? Să-i asculţi pe toţi oamenii ăia cum vorbesc despre cât de minunat era Cameron şi cât de mult le va lipsi de acum înainte... Pe unii dintre ei nu îi recunosc, iar pe alţii, mulţi, nu i-am văzut de ani. Nu trec niciodată pe aici, nu sună niciodată. Abia dacă îl cunoşteau, pe bune.

— Aşa cred şi eu.

Duffy, care adulmecase până atunci prin jurul biroului, a fugit din nou la Nathan, iar el s-a aplecat către ea. Simţea privirea lui Ilse aţintită asupra lui. Era încă uşor ameţit şi deshidratat. Câte beri băuse? Nu multe, dar clar mai multe decât ar fi trebuit ca să se poată simţi confortabil acum, când era singur cu Ilse.

— Scuze, a dat el să se ridice în picioare. Nu te mai deranjez.

— Mda. Bine faci.

Tonul ascuţit al vocii ei l-a făcut pentru a doua oară să se oprească. S-a holbat la ea, iar Ilse i-a întors privirea.

— Du-te! Nu vreau să te reţin, a spus ea arătându-i cu o mişcare scurtă din cap în direcţia uşii. Cred că au trecut... câte? Două minute întregi, de când eşti cu mine aici?! O, mai mult decât de obicei.

Nathan a rămas în picioare.

— Vrei să rămân? a întrebat el într-un final.

A aşteptat un răspuns, dar Ilse a tăcut o vreme. Apoi a tras adânc aer în piept:

— Am vorbit cu Steve. Despre Cameron şi...

Ilse a lăsat ochii în jos.

— Şi despre Jenna.

— A spus ceva care te-a supărat?

Ilse a scos un oftat amar:

— Nu. Chiar din contră. Nu a spus nimic. L-am întrebat ce crede el că s-a întâmplat atunci, demult, dar nu a vrut să îmi spună nimic. Tu ziceai că a luat-o în serios atunci, s-a uitat Ilse direct la Nathan. Deci de ce este atât de secretos acum?

— Păi, ai spus-o şi tu, a ridicat Nathan din umeri. E înmormântarea soţului tău. Poate că încearcă să te protejeze.

— Pe mine? a spus Ilse, cu furia crescândă roşindu-se şi mai tare în obraji. Nu pe mine mă protejează, ci pe Cameron. Întotdeauna a fost aşa. E mort acum şi încă mai mergem în vârful picioarelor. Nu-i atinge tabloul. Nu urma planul lui Bub. Nu vorbi despre...

S-a oprit brusc.

— Îmi pare rău. E o zi foarte grea pentru mine.

— Ştiu. Totul a fost foarte greu.

Ilse a respirat profund.

— Ascultă, nu mă lua în seamă. Bineînţeles că poţi să pleci dacă asta vrei.

— Ilse, eu...

— Nu, ştiu. Am înţeles. E în regulă, a spus ea, şi a fluturat o mână. Oricum, probabil că ar trebui să stai pe acolo. E o bună ocazie să te vadă lumea.

— Asta a spus şi Harry.

— Şi ar trebui să îl asculţi. Cine ştie? a adăugat ea după o pauză. Poate te caută prietena ta.

— Melanie?

— Aşa o cheamă?

— Cică. Nu-mi prea amintesc de ea.

— Dar ea îşi aminteşte de tine.

— Păi, a zâmbit el ridicând din umeri, mi se pare şi normal.

De data asta, Ilse i-a răspuns cu un zâmbet.

Nathan şi-a dat scaunul la o parte.

— Cred că ar trebui să mă duc înapoi, totuşi, a spus el. Altfel o să-mi observe lipsa Harry şi Xander şi cine ştie cum o să mai interpreteze.

— Mult noroc, atunci! a spus ea. Deşi poate că nu vei avea atât de multă nevoie de el pe cât crezi.

— Poate. Dar...

Auzea rumoarea de dincolo de uşă.

— E cum ai spus şi tu. Nu i-am văzut de ani întregi pe cei mai mulţi dintre oamenii ăştia. Şi poate că ei pot uita ce am făcut, însă acum trebuie să uit şi eu ce au făcut *ei*? Vorbim despre zece ani aici. Xander a suferit, vitele mele au suferit, cineva mi-a otrăvit câinele...

Ilse l-a întrerupt.

— Serios? Aşa a murit Kelly? Nu am ştiut asta.

— Da, a răspuns Nathan. Nu că m-ar crede cineva.

— De ce să nu te creadă?

— Pentru că nu s-au raportat şi alte cazuri de ademeniri cu otravă. Glenn şi Xander mă cred paranoic.

Ilse s-a legănat puţin cu scaunul, încruntată.

— Stai. Adu-mi aminte, când s-a întâmplat asta?

— Acum vreun an şi jumătate.

— Bub a trecut printr-o fază în care momea dingo anul trecut.

Nathan a încremenit.

— Chiar aşa?

— Pentru recompense. Îşi făcea planuri să plece de-aici şi încerca

să strângă bani. Cam i-a spus să nu facă asta prin preajma animalelor noastre, bineînţeles. Însă Bub aducea acasă o groază de scalpuri, deci evident că o făcea pe undeva. Am crezut că...

S-a oprit pentru o clipă.

— Cam spunea că o să te prevină şi pe tine.

— Ei bine, nu a făcut-o.

S-a aşternut tăcerea. Nathan simţea cum îi creşte presiunea din tâmple, iar muşchii gâtului şi ai umerilor i se încordaseră.

— Am crezut că îmi pierdeam minţile, a spus el. Am crezut că totul a fost în imaginaţia mea.

— Nu, a clătinat uşor din cap Ilse, şi s-a uitat către el. Nu cred că a fost. Îmi pare rău, Nathan.

— Şi înainte să încerci să îmi spui că în niciun caz Cam nu a uitat intenţionat...

— Dar nu asta voiam să spun.

— Oh...

— Nu. De fapt, chiar mă aştept ca el să fi făcut asta intenţionat.

Ilse privea hotărâtă şi sigură.

— Uneori avea un comportament ciudat când era vorba despre tine. Şi nu avea cum să omită din greşeală aşa ceva.

Nathan nu ştia ce ar fi putut să răspundă la asta.

— Dar, ascultă, şi-a îndreptat Ilse spatele în scaun. Încearcă să nu te superi pe Bub, OK? Nu ştiu dacă mai contează, dar cred că s-a simţit vinovat din cauza asta, deoarece a încetat peste noapte să mai ademenească animalele. Nu a spus de ce, însă părea că nu mai vrea să facă în veci asta.

Nathan a simţit cum încordarea din umeri i se răspândeşte în tot pieptul. Nu-l mai vedea pe Bub, pe fereastră. La gardul de lângă morminte nu mai era nimeni. Nu a avut încredere în el însuşi să mai spună ceva.

— E mai bine să plec.

— Stai, a spus ea. Dacă vrei.

— Nu, e în regulă. Mulţumesc.

— Doar că...

— Ce?

— Indiferent ce ai de gând să faci, te rog să nu faci acum. Nu când sunt toţi oamenii aceştia aici.

Nathan a rămas lângă uşă.

— Te rog, Nathan. Nu acum. Pentru mine.

Bărbatul a ieşit din cameră. Pe hol era linişte. A închis uşa în urma lui şi s-a aplecat. În timp ce Duffy îl lingea pe faţă, şi-a amintit de ziua în care murise Kelly. Simţise că era începutul sfârşitului, din mai multe puncte vedere. După aceea aşteptase ca permisul de portarmă să-i expire şi îşi închisese complet staţia radio, şi renunţase să mai răspundă la telefon. L-a făcut astfel pe Harry să-i pună în mâini dispozitivul de urmărire prin satelit, obligându-l să dea raportul zilnic: *Sunt OK* sau *Nu sunt OK.*

În mod clar, Nathan nu se simţise deloc OK atunci. După ce murise Kelly, simţise că degetele începeau să-i alunece. Se ţinuse strâns de tot până atunci, şi fusese greu, iar el obosise. Simţise pentru prima dată că era pe punctul de a renunţa. Nu la tot deodată, şi nu chiar de bunăvoie, dar puţin câte puţin, lăsându-se uşor să alunece, zi după zi.

Şi în timp ce el trecea prin asta, fraţii ăia nenorociţi ai lui ştiuseră de la bun început ce se întâmplase. Nathan s-a uitat în stânga, către sufrageria aglomerată, şi în dreapta, spre curte. Cu Cam nu mai avea nicio şansă să îşi rezolve problemele acum, însă Bub oare unde era? A tras adânc aer în piept şi s-a forţat să se gândească la ceea ce îi spusese Ilse. *Pentru mine.*

Şi-a imaginat-o stând în continuare la biroul ei şi clopoţelul din capul lui Nathan a sunat din nou, brusc, atât de aproape şi de clar, că l-a luat prin surprindere. Ilse la biroul ei, lucrând târziu în noapte, după zilele acelea lungi şi aglomerate descrise în agendă. Şi deodată, Nathan a ştiut ce erau acele bife zilnice din colţul paginilor.

Nathan presupusese dintotdeauna că aceea care îl trimisese pe

Harry cu dispozitivul de urmărire prin satelit fusese Liz. Două butoane: *Sunt OK* sau *Nu sunt OK.* În fiecare seară, îl apăsa pe acelaşi, indiferent cât de tare ar fi simţit nevoia să îl apese pe celălalt. Nici măcar nu îşi închipuia că îl mai monitoriza cineva, pentru că nimeni nu mai menţionase vreodată acest lucru. Însă el apăsase oricum acelaşi buton în fiecare seară, chiar dacă o făcea doar pentru el însuşi. *Sunt OK.* Acelaşi mesaj, transmis către cerul nopţii printr-o undă fragilă. Ţintind un satelit, apoi aterizând la loc pe Pământ. O conexiune la mii de kilometri prin spaţiu. A rămas lângă uşa biroului, ştiind că Ilse era de cealaltă parte, şi, pentru prima dată, de nici nu mai ştia când, nu s-a mai simţit atât de singur.

Capitolul 30

Nathan a rămas o vreme în faţa uşii de la birou, cu mâna pe clanţă, neputându-se hotărî dacă să intre sau nu înapoi. Nu ştia ce i-ar fi putut spune lui Ilse, dar simţea că ar fi vrut să îi spună ceva. *Mulţumesc,* poate.

Încă ezita, când a auzit o tuse familiară în obscuritate. S-a uitat în lungul coridorului. Liz stătea în faţa dormitorului ei. Era în picioarele goale şi se sprijinea de tocul uşii, iar când a observat că Nathan se uita la ea, a spus:

— Pentru o clipă, am crezut că eşti tatăl tău.

Apoi a făcut câţiva paşi, cu privirea confuză.

— Încă e toată lumea aici, a părut ea surprinsă.

— N-ai dormit mult.

— O, am crezut că s-a terminat.

— Nu. Nu încă, a spus el, întrebându-se vag oare ce medicament îi dăduse Steve mamei sale. Poate că ar trebui să te întinzi la loc.

— Nu pot. Închid ochii şi mă gândesc la Cameron. Mă trezesc şi mă gândesc la Cameron. Mi-e indiferent dacă sunt trează, deci.

În capătul celălalt al holului s-a văzut umbra lungă a cuiva care trecea pe acolo. Bătrânul Tom. A văzut-o pe Liz şi i-a făcut cu mâna.

— Ar trebui să mă duc să îi salut pe oameni, a spus ea, dar nu s-a mişcat din loc.

— Nu cred că se va supăra cineva dacă nu te duci.

— Cameron s-ar supăra, s-a întors Liz către el, cu ochii deodată mai limpezi. Ai vorbit deja cu Steve? Ai făcut o programare?

— Nu încă.

— Mi-ai promis, Nathan.

Liz l-a apucat de braţ. Îl strângea surprinzător de puternic.

— Ştiu. O să vorbesc cu el.

— Hai acum să...

— Bunico?

Era Xander, în capătul holului, împreună cu fata cu care îl văzuse Nathan mai devreme vorbind afară. A atins-o uşor pe braţ.

— Vin şi eu într-un minut.

Fata a părut puţin dezamăgită, însă a încuviinţat. După ce a plecat, Xander s-a întors către ei.

— Eşti bine, bunico?

— Îl căutăm pe Steve.

— E afară.

— E şi Bub afară? a întrebat Nathan, simţind cum anumite cuvinte despre un anumit câine fierbeau în sufletul lui.

— Nu, a răspuns Xander, cu o uşoară ezitare. Era puţin beat. Unchiul Harry l-a băgat în casă, să se odihnească.

— Hai să îl căutăm pe Steve, Nathan.

— Bunico, dar nici măcar nu eşti încălţată! a spus Xander uşor acuzator, Nathan simţind că el era cel vizat.

— O, a făcut Liz, şi s-a uitat în jos. Nu ştiu unde...

S-a uitat pe jos în jurul ei, tulburată, sperând că pantofii aveau să apară de undeva.

— Probabil că sunt la tine în dormitor, a spus Nathan. Xander, ajut-o pe bunica. Eu mă duc să discut ceva cu Steve.

— Chiar ai de gând să vorbeşti cu el? a întrebat Xander după ce Liz s-a întors poticnindu-se în camera ei. Sau spui doar aşa, ca să te lase bunica în pace?

— Nu, chiar o să vorbesc cu el. Eşti mulţumit?

— Nu prea.

Xander privea undeva peste umărul lui. Nathan a oftat.

— Intenţionezi să continui aşa până pleci? Pentru că nu sunt sigur că pot suporta încă trei zile de aşa ceva.

— O să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— În legătură cu ce? Cu mutatul? Fiule, am mai discutat treaba asta şi...

— Nu, nu am discutat. Nici măcar nu te-ai gândit. Dar, în fine, cum zici şi tu: o să plec peste trei zile şi rămâi din nou singur şi poţi

să faci orice doreşti. Toate lucrurile vor fi din nou exact aşa cum vrei tu.

— Dar nu vreau eu să fie aşa.

— Rahat. Tu...

S-a auzit o pufnitură dinspre dormitor, ca şi cum ar fi căzut nişte pantofi, şi amândoi s-au uitat într-acolo. Nathan a luat-o către uşă.

— Mă duc eu, l-a oprit Xander. Tu ai nevoie să îţi limpezeşti mintea.

A dispărut în dormitor, iar Nathan a rămas singur în hol, pentru o vreme.

Avusese noroc, s-a gândit el după ce s-a îndepărtat. Ani întregi, Xander nu îl supărase niciodată. Mersese la şcoală, era politicos cu bătrânii, nu bea şi nici nu se droga, cel puţin din câte ştia Nathan. Avea un suflet atât de bun, că Nathan chiar se mira cum de putuse ieşi din el şi din Jacqui un asemenea copil. Iar faptul că, acum, puştiul începuse să riposteze era normal pentru vârsta lui.

Şi totuşi, fusese mai uşor când era mai mic. Încă îşi amintea foarte clar ziua aceea de acum mai bine de şaisprezece ani când Jacqui îi spusese că era însărcinată. Ochii îi străluceau de bucurie şi au reuşit amândoi să se prefacă, pentru o vreme, că mariajul lor nu se afla deja pe nisipuri mişcătoare.

Nathan a auzit pe cineva trăgând apa în mica baie din capătul holului. Murmurul care venea dinspre sufragerie căpătase un ton uşor schimbat. Părea că oamenii se pregăteau de plecare. O tavă cu sendvişuri pe jumătate mâncate fusese abandonată într-un mod neglijent pe măsuţa telefonului, aproape să se răstoarne. A luat-o şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Jacqui nu zâmbise prea multă vreme, totuşi. Avusese o sarcină dificilă. Greţurile de dimineaţă erau severe, îi venea să vomite când vedea orice altceva în afară de orez simplu. Durau aproape toată ziua şi au ţinut cu mult mai mult peste săptămâna în care cărţile promiseseră că aveau să se sfârşească. Zăcea pe canapea, pe căldură, cu o găleată alături, refuzând cu un gest al mâinii orice îi trecea prin

minte lui Nathan să îi ofere.

Când a ajuns în dreptul toaletei, a auzit încuietoarea şi a văzut-o ieşind pe Katy, palidă la faţă şi strângând în mână un şerveţel făcut mototol.

— Cum te simţ...? a început el, dar s-a oprit văzând-o cum se uită la tava cu sendvişuri din mâna lui şi are aceeaşi senzaţie de vomă pe care o cunoştea prea bine de acum mai mult de şaisprezece ani. Ooo.

A expirat puternic şi s-au privit un moment mai lung. După privirea din ochii ei, Nathan şi-a dat seama că ghicise corect.

— Felicitări?

Fata nu a spus nimic, doar şi-a apăsat şerveţelul pe buze.

— Du-te şi te aşază, i-a spus el. Mă duc să îl caut pe Simon.

— Stai. Nu.

A întins repede mâna şi l-a apucat de braţ, aproape dureros de puternic.

— Nu îl chema pe Simon.

— De ce nu?

Katy şi-a şters colţurile gurii cu dosul palmei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce crezi?

Pentru o clipă, Nathan a încercat să se convingă singur că ar fi putut fi Bub sau chiar Harry, cu puţină bunăvoinţă.

— Cameron? a întrebat el într-un sfârşit.

Katy a încuviinţat.

— Sigur?

— Da.

— Nu e absolut nicio şansă să fie Simon?

O zvâcnire a buzelor.

— Simon şi cu mine nu am mai fost împreună de ceva vreme.

O picătură proaspătă de sudoare îi sclipea pe frunte.

— Cameron ştia?

— Da.

Prin uşa de la sufragerie, în mijlocul mulţimii de oameni care se

mişcau, Nathan a zărit creştetul capului cu păr închis la culoare al nomadului. Zgomotul provocat de râsete şi discuţii ajungea în valuri până la ei.

— Vrei să vorbeşti cu asistentul? a întrebat el până la urmă.

Katy a clătinat din cap.

— Cu altcineva?

Fata a râs amar:

— Cum ar fi? Cu cine de aici aş putea să vorbesc? Nu e nimeni.

Nathan a ezitat, apoi a luat-o de mână şi a dus-o repede în capătul holului.

— Vino aici, a spus el deschizând uşa dormitorului lui Xander. Poţi să vorbeşti cu mine.

Katy s-a aşezat pe pat, iar el a rămas în picioare, sprijinit de perete. A aşteptat cât timp fata s-a jucat cu mâna prin lenjeria de pat cu motive florale, decolorate.

— Simon are datorii, a spus ea într-un sfârşit. Acasă are o afacere cu instalaţii şi ştiam că îi merge rău, dar se pare că îi merge cu mult mai rău decât mă gândeam. Sau mai rău decât mi-a spus mie, în orice caz. Datorează o groază de bani la foarte mulţi oameni, şi nu ştiu cum va putea ieşi din situaţia asta, a clătinat ea din cap cu frustrare. Ideea e că avem cu adevărat nevoie de bani. Sau cel puţin el are nevoie.

— Am înţeles.

— Eu nu am vrut să venim să muncim aici, a continuat Katy, încă jucându-se cu pătura. Îmi pare rău, dar e foarte multă singurătate pe aici şi mă săturasem de asta deja în vest. Am vrut să mergem acasă, însă Simon a spus că e nevoie să strângem cât de mulţi bani putem, altfel la întoarcere nu vom mai avea nimic.

A făcut o pauză.

— Nu ştiu dacă este adevărat sau nu. Nu ştiu ce mai pot crede din tot ce îmi spune.

— Deci Simon a vrut să muncească aici?

— Da. Ne-am întâlnit cu Cameron la barul din oraş, aşa cum am

zis, însă...

Katy s-a uitat la mâinile ei. Continua să se joace cu lenjeria.

— Îmi pare rău, ştiu că e fratele tău. Însă nu am avut o presimţire bună.

— În ce sens?

— A fost doar... a început Katy încruntându-se. Am ştiut că nu pe Simon îl angaja. S-a uitat într-un anume fel la mine. Nici măcar nu sunt profesoară, a ridicat ea ochii către Nathan. Şi i-am spus asta lui Cameron. Simon a fost supărat pe mine după aceea, mi-a spus că ar fi trebuit să mint ca să obţinem slujba. Însă lui Cameron nu i-a păsat. A spus că munca era uşoară, că era greu să găsească oameni şi că aveau nevoie de ajutor cu fetele, aşa că, dacă ar fi întrebat cineva... nevastă-sa, adică... ar fi spus că aveam calificările necesare.

Şi-a încleştat pumnii pentru că îi tremurau mâinile.

— Aşa că îi eram deja datoare chiar dinainte să încep.

Nathan s-a gândit la fratele său şi la ce însemna să ai nevoie de ceva de la el.

— Deci pe Simon nu l-a deranjat lucrul acesta? a spus el.

— Simon chiar are mare nevoie de bani. Iar salariile oferite de Cam erau bune. Mai mult decât câştigasem înainte, şi erau cash, în mână. Aşa că am bătut palma şi m-am gândit că, poate, lucrurile aveau să meargă bine. Adică m-am gândit că urma să venim pe o proprietate care aparţinea unei familii, că o să fie tot timpul prin jur nevastă-sa şi copiii. Şi chiar a fost *bine,* vreo trei săptămâni. Ceea ce a fost mai mult decât mă aşteptasem, ca să fiu sinceră.

— Şi apoi? s-a încruntat Nathan. Cam s-a dat la tine?

— Nu. Nu chiar. Trebuie să recunosc că a fost foarte isteţ. Era mereu prietenos. Mă întreba tot felul de lucruri şi chiar mă asculta când îi răspundeam. M-am gândit că poate îi interpretasem greşit intenţiile, însă s-a dovedit că astfel doar a ajuns să ştie tot felul de lucruri despre mine. Ce îmi place, ce mă amuză. Care-mi sunt slăbiciunile, cum ar fi dorul de casă. Rămâneam multă vreme singură cu el. Întotdeauna din motive întemeiate, şi niciodată nu se

petrecea ceva concret. Doar simţeam eu ceva ciudat în legătură cu el.

— I-ai spus cuiva?

— Lui Simon, evident. Însă Simon...

— Chiar are nevoie de bani, am reţinut.

— Mi-a spus să încerc să nu mai rămân singură cu Cameron. Să mă limitez la o relaţie profesională. Că nu vor mai fi probleme aşa. În vest s-a întâmplat ceva... Ceva mai rău decât asta, cred, a spus Katy după o pauză. Un tip de acolo era cam prea insistent. M-am plâns de asta, şi am fost concediaţi amândoi, şi eu, şi Simon. Aşa că acum voia să îmi ţin gura. Nu înţelegea pe deplin care era problema, iar eu nu m-am priceput să îi explic cum trebuie. Am încetat să îi mai povestesc, iar el nu m-a mai întrebat niciodată.

— Am înţeles.

— Cameron a început să flirteze. Să facă diverse comentarii. Cu uşoară tentă sexuală, înţelegi? Dacă mă simţeam stânjenită, se prefăcea surprins, după cum îmi imaginasem. Sau poate că vedeam ceea ce voiam să văd. Însă nu mi-am imaginat asta, a clătinat ea din cap. Şi nici nu am vrut.

Degetele lui Katy ciupeau din nou aşternutul de pe pat. Era foarte departe de casă, s-a gândit Nathan. Foarte puţine legături locale, în caz că avea aşa ceva. O fi fost plăcută flexibilitatea posturilor ocazionale pentru nomazi, însă acest mod de viaţă îi şi vulnerabiliza într-un fel. Toată lumea ştia asta. Cameron ştia asta. Iar Nathan şi-a amintit de acea nomadă, de acum mai bine de douăzeci de ani, cu coada ei împletită neglijent şi strălucind portocalie în lumina pâlpâitoare a focului de tabără. Marginile teşite ale memoriei sale deveniseră dintr-odată ascuţite brici, iar el se simţea în pericol de a fi tăiat în bucăţi, dacă nu era suficient de atent şi le lăsa să alunece.

— Când i-am spus lui Cameron că nu eram interesată de el, a râs, a continuat Katy. Ca şi cum aş fi exagerat şi nu ştiam de glumă. Însă amândoi jucam un joc atunci, şi ştiam cum putea să se sfârşească.

Marginile ascuţite au alunecat acum, doar puţin. *Ai mai văzut asta înainte.* Un foc de tabără. Un flirt. O atmosferă plină de posibilităţi.

— I-am spus lui Simon să plecăm, a continuat Katy. Dar nu a vrut. M-am gândit atunci să plec singură, însă maşina şi rulota erau ale lui. Nu îl puteam lăsa blocat aici. Suntem împreună de trei ani. Şi mă iubeşte, doar că nu putea să înţeleagă ce mare chestie era asta pentru mine. Cam i se părea un şef minunat. Era un lucru bun faptul că era prietenos. De ce nu o puteam lua drept un compliment?

Katy a clătinat din cap şi a continuat:

— Nu ştia cum era, de fapt. Era extenuant. Cameron era toată ziua prin preajmă. Şi nu i se mai părea amuzant. Încă mai făcea glume, însă îmi puteam da seama că începea să devină frustrat. Ca şi cum el ne adusese aici, iar eu nu îmi mai respectam acum partea mea de promisiune.

Ai mai văzut asta înainte. Nu exact la fel, şi-a spus Nathan. S-a oprit. Nu exact la fel, însă o versiune asemănătoare. Mai imatură, cu mult mai puţin rafinată, însă cu elementele de bază. Un flirt intens, lângă un foc de tabără. O insistenţă răbdătoare. O nomadă recunoscătoare că are cu cine vorbi dintr-o gloată de străini. Manipularea delicată şi atenţia concentrată care au făcut ca, după câteva ore, când şi-a ridicat privirea, ea şi-a dat seama că nu vorbise cu nimeni altcineva şi realizase o singură conexiune toată noaptea. O aşteptare grea care durea. *Ai mai văzut asta înainte.*

— Îmi pare rău, a spus Nathan, fără să ştie precis cui i se adresa.

Katy şi-a plecat privirea, iar el şi-a dat seama că avea lacrimi în ochi.

— Mi-era foarte dor de casă şi eram foarte singură, la atâţia kilometri distanţă de orice. Simţeam cum mă sfărâm. Toată lumea voia câte ceva de la mine. Simon voia să-i fac pe plac lui Cameron, Cameron voia acelaşi lucru. Mă săturasem de tot şi, până la urmă...

Şi-a trecut dosul palmei peste faţă.

— Până la urmă mi s-a părut mai uşor să spun da decât nu. Aşa

că asta am făcut. L-am lăsat să mi-o tragă pe beanbagul din sala de clasă a fiicelor sale. De şase ori.

În cameră s-a lăsat liniştea pentru multă vreme. Nathan auzea voci înăbuşite pe coridor.

— Îmi pare rău, a spus el din nou, de data asta adresându-i-se cu siguranţă lui Katy.

— Nu eşti tu de vină. Eu sunt. Eu sunt cea care a cedat, a răspuns ea cu umerii gârboviţi deodată. Şi, pe deasupra, nici măcar nu am reuşit să îmbunătăţesc situaţia aşa. Mi s-a părut că îl dezgustam pe Cameron. Sau poate că era dezgustat de el însuşi. Asta nu l-a împiedicat să revină şi să mai vrea, însă cred că se simţea vinovat pentru cinci minute, şi că mă învinovăţea pe mine pentru asta. Şi apoi...

A făcut un gest în jos, spre abdomenul ei plat, şi a dat din cap:

— Dacă înainte nu era chiar fericit, în mod clar după asta n-a mai fost deloc.

— Când i-ai spus?

— Imediat cum mi-am dat seama. Cam cu două săptămâni înainte de...

A înghiţit în sec.

— Înainte să moară. S-a înfuriat. Mi-a spus că trebuie să scap de copil. Lucru cu care am fost de acord, pentru că nici eu nu mi-l doream, în niciun caz. Despre asta vorbeam în dimineaţa în care a dispărut. Îmi făcuse o programare la clinica mare, săptămâna viitoare.

Ochii lui Katy se limpeziseră.

— Şi de aceea sunt sigură că avea de gând să se întoarcă, totuşi. Îmi spunea că trebuie neapărat să mă duc la acea programare. Oricum mă duceam, dar dacă el intenţiona să dispară, de ce i-ar mai fi păsat atât de mult?

Era o întrebare foarte bună, s-a gândit Nathan. Şi, cel puţin, îi oferea răspunsul la o alta.

— E vorba despre centrul medical din St Helens?

— Da.

— Şi aveai unde să stai acolo?

— Două nopţi la un hotel.

— Şi Cameron a fost cel care a sunat să rezerve?

Katy a încuviinţat şi Nathan şi-a amintit factura de telefon: două apeluri către St Helens, cu o săptămână înainte să moară.

— Şi Simon cu siguranţă nu ştie nimic? a întrebat el.

— Nu încă, a răspuns ea, muşcându-şi buzele. Nimic, sper.

— Ce îi vei spune când va trebui să pleci?

— Nimic. Găsesc eu ceva. E mândru. Nu va cere amănunte. E clar că trebuie să o fac. Însă nu e nici complet idiot. Dacă află, a terminat-o cu mine.

Nathan a vrut să spună ceva, dar a renunţat. Disperarea de pe faţa lui Katy l-a făcut totuşi să se răzgândească din nou:

— Şi asta ar fi un lucru atât de rău?

Katy a părut surprinsă, iar el a ridicat din umeri.

— Faci cum vrei, însă mie nu mi se pare că îi datorezi ceva lui Simon.

— Suntem de trei ani împreună. Suntem logodiţi, a spus ea şi a ridicat mâna stângă.

— Şi ce-i cu asta? Oamenii se mai răzgândesc. Eram căsătorit de mai multă vreme de-atât când ea m-a părăsit. Şi e foarte bine acum, din toate punctele de vedere, i-a zâmbit el uşor. Mai bine ca niciodată.

Katy a ezitat.

— Nu ştiu. O să mă gândesc la asta.

Nathan s-a îndepărtat de perete.

— În fine, orice-ar fi, las-o mai moale de acum înainte. Ne putem descurca şi fără tine.

— Mulţumesc. Serios. Chiar nu ştiu cum s-a ajuns aici, sincer. Eram atât de confuză şi atât de singură...

Katy a expirat uşurată.

— Îţi mulţumesc că mă crezi.

Poate că nu ar fi făcut-o, a recunoscut sincer Nathan, în sinea lui, în timp ce deschidea uşa. Poate că nu ar fi făcut-o dacă nu i s-ar fi părut enervant de familiară povestea. Poate că ar fi trebuit să fie mai atent la semne în trecut, când avusese ocazia. Nu mai putea face nimic acum în privinţa trecutului, însă de acum înainte avea să ţină cont de ele.

Venise momentul să îl caute pe Steve.

Capitolul 31

— Prietene, ce încerci să îmi spui? Că fratele tău, Cameron, ar fi atacat o nomadă la dunele de nisip după ce s-au îmbătat amândoi la o petrecere?

Privirea lui Steve era fixă şi hotărâtă, iar lui Nathan i se părea dificil să o susţină.

— Nu. Isuse! Nu ştiu.

Nathan şi-a trecut o mână prin păr şi a respirat adânc. Aerul era clocit. Îl găsise pe asistent în sufragerie şi îl prinsese de braţ. Văzuse că Liz observase gestul şi îl urmărise pe Nathan din priviri, cu o umbră de speranţă, în timp ce, fără să spună o vorbă, îl conducea, pe Steve către verandă şi apoi înspre o latură a casei unde puteau să vorbească în linişte. Însă acum, conversaţia aceasta i se părea teribil de dificilă.

— Doar vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, a spus Nathan.

— Nu pot să-ţi spun, prietene. Nu, ascultă, a ridicat Steve un deget ca să îl facă să se oprească. O să-ţi spun exact ce i-am spus şi lui Ilse mai devreme. Şi nu cred că e o coincidenţă faptul că mă întrebaţi amândoi acelaşi lucru. Nu ştiu mai mult decât voi ce s-a întâmplat în acea noapte.

Nathan a scos un sunet uşor frustrat.

— Dar la vremea respecti...

— Da, la vremea respectivă mi-am dat şi eu cu părerea, ca oricine altcineva.

— Asta întrebam.

— Dar e important să înţelegi că...

— Am înţeles. Treci la subiect.

Steve a mijit ochii în lumina necruţătoare a amiezii. Ceva mai încolo se vedeau mormintele. Unul vechi, unul nou-nouţ. Şi-a umezit buzele cu limba.

— Jenna avea o vânătaie uşoară între picioare. Şi o urmă pe partea de sus a braţului. Aici.

Steve a atins carnea moale mai jos de subsuoară.

— Pielea nu era sfâşiată, fata nu avea sângerări, dar asta nu înseamnă neapărat ceva, în niciun sens.

— Putea să fi fost, cum să zicem... a început Nathan simţindu-şi gura deodată uscată şi grunjoasă. Dur?

— Poate. Sau poate doar neîndemânatic. Lipsit de experienţă, chiar. Unii oameni se învineţesc în situaţii în care alţii nu păţesc nimic. Dar nu asta încercam să îţi spun, a adăugat Steve apăsându-şi buzele. Din punct de vedere medical, aş zice că era imposibil de tras o concluzie. Iar Cameron a beneficiat de prezumţia de nevinovăţie.

Nathan se aştepta să simtă măcar o undă firavă de uşurare, însă nu s-a întâmplat. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Se vedea ceva mişcare în faţa casei. Lumea începuse să plece. S-a întors către Steve.

— Deci ce altceva a mai fost atunci?

— Nimic, sincer. Totul s-a redus la ce a povestit ea.

Steve se uita cum alţi câţiva oameni ieşiseră afară, cu mâinile pavăză la ochi, pentru a-i feri de soare.

— Prietenul ei, băiatul acela blând, englez, a fost cel care a convins-o să vină la mine. Ştiu că mare parte din oameni au crezut că făcuse asta pentru că era furios, însă din ce am putut vedea eu, nu era cazul. Era îngrijorat pentru ea, chiar puţin speriat. Se purta de parcă nu avea nicio idee de ce trebuia să facă. Şi probabil că nici nu avea, cred că studia botanica, sau aşa ceva. Îmi aduc aminte cum se uita la mine din spatele ochelarilor, ca şi cum aş fi avut puterea să repar eu totul. Nu cred că au mai rămas împreună multă vreme, a clătinat Steve din cap. În orice caz, cât timp am vorbit cu Jenna, el a aşteptat afară, deci indiferent ce mi-a spus ea, nu era în folosul lui.

— Şi ce ţi-a spus ea?

— Ştii deja, a răspuns Steve. Ai auzit povestea. Că băuse, că a

început să flirteze cu puştiul ăla pentru că era plictisită şi nu cunoştea pe nimeni, şi o enerva faptul că prietenul ei rămăsese la fermă în loc să vină la petrecere. Cameron era tânăr, a continuat Steve, încruntat de ce-şi amintea. Fata mi-a spus că şi-a închipuit că el era inofensiv. Voia doar să se distreze puţin, să treacă timpul. Şi în jurul lor erau mulţi oameni, aşa că şi-a spus că se poate simţi în siguranţă. Îmi aduc aminte că a spus asta.

Mulţimea din faţa casei se mărea. Nathan auzea portiere trântite şi motoare pornite, dar nu s-a uitat într-acolo. A rămas atent la Steve.

— Apoi Cameron s-a oferit să o conducă înapoi în oraş, a spus asistentul cu o voce mai apăsată. Ea băuse, mi-a spus. Şi se simţea puţin nesigură pe picioare. Cumva a crezut că mergeau către maşina lui, dar s-a trezit singură cu el pe dune. A început să o sărute, ca o continuare a ceea ce începuseră lângă focul de tabără. Jenna i-a spus că nu mai voia şi l-a rugat să se oprească.

Steve s-a uitat la Nathan.

— Cameron nu a vrut să se oprească. Şi ştiu că avea doar şaptesprezece ani, însă nu era un copil, cel puţin nu din punct de vedere fizic.

Nathan s-a gândit la viţelul care se zbătuse sub el. Un genunchi la locul potrivit, un cot. Puţină presiune. Zbaterea poate fi stăpânită.

— Jenna nu a putut să scape de el?

— Sincer, se poate să nici nu fi încercat. Mi-a spus că încremenise. Cred că se simţea puţin stânjenită de asta, însă este o reacţie foarte des întâlnită. Şi oricum, se afla acolo, în întuneric, singură cu tipul ăsta voinic şi insistent.

Steve s-a uitat din nou la Nathan.

— Poţi să hotărăşti dacă e bine pentru tine să fii de acord cu ceva. Însă o alegere poate fi numită aşa doar dacă există alternativă reală la ea. Altfel, se numeşte manipulare şi înseamnă să profiţi de cineva. Este viol, a spus el, şi a ridicat din umeri.

Nathan s-a gândit la Katy. Fusese mai uşor să spună da decât nu.

Steve încă îl privea.

— Îmi pare rău. Ştiu că e greu să auzi asta.

O adiere de vânt a adus până la ei sunetul răguşit şi profund al unui râset. De data aceasta, Nathan s-a uitat în direcţia lui. Plecau toţi oaspeţii. A văzut-o pe Melanie, cu părul strălucind în nuanţe de roşu-auriu în lumina soarelui. Ea i-a surprins privirea şi i-a făcut semn cu mâna.

— Plec, a strigat ea, arătând cu degetul înspre un Land Cruiser, în care se urcaseră deja vreo doi din grupul de la Atherton. Mi-a făcut plăcere să te văd.

— Da. Şi mie.

Ea i-a zâmbit, iar lui i-a apărut în memorie deodată imaginea ei mai tânără, zâmbind exact la fel, în timp ce sorbea dintr-o băutură sub cerul nopţii. Nathan s-a întrebat dacă fusese la petrecerea de la dunele de nisip din noaptea aceea. Chiar nu reuşea să îşi aducă aminte. Şi-a dat seama că femeia încă aştepta şi şi-a dres vocea:

— Poate ne mai vedem.

— Aşa sper.

A părut încântată şi, după ce i-a mai făcut o dată cu mâna, s-a îndreptat spre vehiculul care o aştepta.

Nathan şi-a întors din nou atenţia asupra lui Steve, care o urmărea şi el pe femeie îndepărtându-se.

— Ar trebui să o suni, a spus Steve. Ţi-ar putea face mult mai bine decât orice medicament pe care ţi l-aş putea eu prescrie.

— Mi se tot spune asta, a dat Nathan din mână plictisit. Auzi, dar dacă Jennei îi era atât de frică, de ce l-a lăsat pe Cameron să o conducă în oraş după aia?

— Câţi kilometri sunt de la dune până în oraş?

— Doisprezece.

— E un drum cam lung de făcut noaptea, când eşti tulburată şi singură.

— Putea să roage pe altcineva.

— Cred că nu mai cunoştea pe nimeni pe-acolo.

Nathan nu a mai spus nimic. Nu cunoştea pe nimeni, într-adevăr. Doar pe Jacqui, dar aceasta plecase mai devreme, împreună cu el. Şi i-a închipuit pe Cam şi pe Jenna în drum spre oraş. Oprindu-se în faţa barului, unde fuseseră văzuţi de Rob, proprietarul acestuia.

— Rob a văzut-o pe Jenna sărutându-l pe Cam în maşină, la întoarcere, a spus el după o vreme.

— Aşa să fi fost? a spus Steve cu ochii încă ţintă la el. Sau poate că l-a văzut pe Cameron sărutând-o pe Jenna, iar ea permiţându-i să facă asta doar pentru a fi lăsată să iasă din maşină?

— Isuse, Steve, eu de unde aş putea şti cum a fost?

— Nu poţi. La fel cum nici eu nu pot. Şi nici Rob nu poate, aşa cum s-a uitat el atunci, de la fereastra barului său. După cum spuneam, cel mult îmi pot da cu părerea.

Nathan s-a încruntat. Îl vedea pe Harry acum, în mulţime, alături de Liz. Se agăţa de el ca de o barcă de salvare, în timp ce oamenii veneau către ea ca să îi strângă mâna şi să o îmbrăţişeze. Lumea îşi făcea cu mâna şi se auzeau strigăte de la revedere. Harry i-a surprins privirea lui Nathan şi i-a făcut semn să se apropie. Nathan l-a ignorat.

— Jenna nu a povestit imediat tuturor.

Nathan s-a întors către Steve, surprins de nuanţa defensivă din vocea lui.

— Chiar nu putea pretinde la nesfârşit că lucrurile erau în regulă.

Steve aproape că a zâmbit, dar s-a abţinut.

— Ce este? a întrebat Nathan.

— E interesant ca tocmai tu să spui asta, a răspuns Steve. Nathan, oamenii pretind *tot timpul* că sunt în regulă. În fiecare zi, ani la rând.

A făcut semn cu mâna spre cei care plecau şi care transpirau în costumele lor de înmormântare. Îi aşteptau câteva ore de condus.

— Aici, viaţa e grea. Facem toţi tot posibilul să rezistăm. Dar, crede-mă, nu există nici măcar un singur om pe aici care să nu se mintă pe el însuşi în legătură cu ceva.

Din mijlocul mulţimii s-a ivit capul lui Ilse; şuviţe răzleţe de păr i

se lipiseră de faţa transpirată. Steve a zărit-o şi a tras aer în piept ca şi cum intenţiona să spună ceva, apoi a părut că se răzgândeşte şi a expirat. S-a întors către Nathan.

— Iar situaţia ta este de departe cea mai rea. Eşti atât de departe de a fi în regulă, încât eşti absolut îngrozit să admiţi, faţă de tine însuţi, cât de rău îţi merge. Nu mai vorbesc să recunoşti asta în faţa mamei sau a fiului tău. Amândoi m-au rugat să te chem la o discuţie şi un consult, apropo.

— Ştiu. Bine.

— Serios? Chiar o să vii? Fără să protestezi?

Nathan a clătinat din cap. Ştia că depăşise o limită cândva – poate în ultimele ore, poate în ultimii ani – şi deodată i s-a părut că acea limită rămăsese mult în urmă. Nu mai voia să fie singur de partea asta. Doar spera că va şti să îşi găsească drumul înapoi.

Din casă au mai ieşit nişte oameni, printre care şi Simon, urmat de Katy, la câţiva paşi. Au rămas cumva deoparte, şi faţă de mulţime, şi unul faţă de celălalt, iar Katy îi arunca câte o privire uşor confuză lui Simon, ca şi cum ar fi încercat să se prindă de ceva. Nu s-a întors către Ilse nici măcar o dată. Femeia trecea de la un grup la altul, părând copleşită.

— Dacă toate astea ar fi fost clarificate la timpul lor, a spus Nathan, ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

În spatele curţii, se vedeau mormintele, zăcând în tăcere, singure. Nu era nimeni pe lângă ele acum. Toată atenţia se îndreptase către cei vii.

— Inclusiv pentru Cam.

Steve a încuviinţat.

— Mă gândesc uneori că ar fi trebuit să o încurajez pe Jenna să facă imediat o plângere oficială. Dar era prima mea slujbă aici. Eram tânăr, abia îmi obţinusem calificarea. Acum aş face cu totul altfel lucrurile, însă la vremea respectivă am făcut ceea ce am crezut că era cel mai bine. Jenna a spus că avea nevoie de timp să se gândească ce să facă, iar eu am simţit că trebuia să îi respect dorinţa.

Apoi, desigur, a plecat din oraş, după vreo două zile, aşa că a luat şi problema odată cu ea, a ridicat Steve din umeri. Însă oricum ştii mai bine decât mine motivele pentru care a făcut asta.

Nathan a ridicat din sprâncene.

— Despre ce vorbeşti? Nu ştiu de ce s-a hotărât să plece.

A fost rândul lui Steve să se mire.

— Chiar nu ştii?

— Bineînţeles că nu. De unde să ştiu?

Ultimii oaspeţi urcau în maşinile lor. Întâlnirea pentru a-şi lua adio de la Cameron se apropia de sfârşit.

— Poate că nu îţi dai seama că ştii, Nathan, a spus Steve arătând din ochi către mormintele de sub eucalipt. Dar nici măcar nu poţi să-ţi închipui?

Nathan a intenţionat să protesteze, dar s-a oprit. Din curte s-a auzit zgomotul îndepărtat al unei portiere. Apoi încă una. A renunţat să mai spună ceva.

Se afla în aceeaşi curte, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, nu departe de locul la care se uita Steve acum. Nathan şi Bub, care avea pe atunci doar şapte ani, se jucau cu o bâtă de crichet pe lângă gard, pe când pământul de acolo era încă curat şi nederanjat. Bub îşi perfecţiona aruncările, iar Nathan îi lovea mingea să i-o trimită înapoi.

Trecuse o zi întreagă de la telefonul acela teribil venit de la sergentul din oraş, de când el şi cu Cameron stătuseră în hol, cu capul plecat, în timp ce tatăl lor le cerea răspunsuri. O zi de când Nathan ezitase o fracţiune de secundă să-i sară în ajutor fratelui său, şi de când Cam îi vorbise pentru ultima dată.

Nathan a lăsat mingea de crichet să treacă pe lângă el când a auzit pe drum zgomotul maşinii de teren a lui Carl Bright şi apoi zgomotul scurt al motorului oprit în faţa casei. A devenit şovăitor, ţinându-se la distanţă deocamdată, aşa cum făcea mereu dacă avea de ales în situaţii similare. Carl fusese plecat aproape toată ziua.

Ceea ce nu era neobişnuit. Nici faptul că omisese să noteze în

agendă unde se ducea. Părea în toane rele când a trântit portiera cu o forţă care a zguduit vehiculul.

Cameron ieşise din casă.

Nathan simţise impulsul de a fluiera scurt, aşa cum făceau dintotdeauna când era cazul să se avertizeze unul pe altul. *Ai grijă, vine tata.* Însă nu a făcut-o. Nu era sigur ce urma să se întâmple şi, dacă era posibil, prefera ca Bub să nu vadă. A aruncat mingea de crichet sus în aer şi a lovit-o cu boltă, trimiţând-o departe, în direcţia cealaltă. Bub a început să alerge după ea, bombănind.

Oricum, era prea târziu pentru un avertisment, şi-a dat seama Nathan când s-a întors. Cameron îl văzuse pe tatăl lor, care acum se îndrepta către el cu paşi mari şi grăbiţi. Iar tatăl lor îl văzuse şi el, cu siguranţă, pe Cam. Acesta s-a oprit. Şi în loc să facă jur-împrejur şi să dispară într-una dintre camerele din casă, a coborât cele câteva trepte din lemn şi l-a aşteptat acolo. Carl Bright abia dacă a încetinit puţin pasul când a trecut pe lângă fiul său mijlociu. L-a atins în trecere şi a întors capul doar o dată, înainte să dispară în casă, când a dat scurt din cap către Cameron.

S-a rezolvat

Capitolul 32

S-a rezolvat.

Bineînţeles că se rezolvase.

Carl Bright nu îşi pleca niciodată capul în faţa fiilor săi. Nu când îi saluta, nici atât a încuviinţare. Dispăruse câteva ore de pe proprietate şi, chiar a doua zi dimineaţă, Jenna şi prietenul ei se duseseră la angajatorul lor să îi spună că plecau. Fără motiv şi fără preaviz, pur şi simplu voiau doar să îşi ia tălpăşiţa.

Keith încercase să discute cu ei, după cum îi spusese Jacqui lui Nathan mai târziu. Keith auzise, bineînţeles, de cele întâmplate la petrecere şi întrebase dacă exista vreo legătură între decizia de a pleca şi situaţia creată. Nu, răspunsese Jenna. Fusese stânjenită şi umflase puţin lucrurile.

Nathan şedea acum pe canapea în camera de zi, cu ochii la strălucirea slabă a globurilor din pomul de Crăciun în lumina muribundă a amiezii. Resturile rămase de la priveghi erau împrăştiate peste tot: farfurii şi pahare goale prin toate colţurile. Steve plecase printre ultimii, lăsându-i în palmă lui Nathan un cartonaş cu o programare. La acel moment, restul familiei se separase deja, fiecare luând-o într-o direcţie diferită şi făcându-şi de lucru cu zgomot prin jurul unei case care deodată a părut să fie prea mare şi prea goală.

Atitudinea lui Keith faţă de Nathan se schimbase substanţial după plecarea în grabă a Jennei. Nathan nu îl vedea prea des pe Keith, deci i-a luat ceva timp ca să observe. Dar de unde înainte era politicos, chiar dacă puţin rece, Keith devenise dintr-odată dur şi dezagreabil. Vizitele lui Nathan erau întâmpinate cu o ostilitate din ce în ce mai mare, până când el şi cu Jacqui au renunţat să se mai întâlnească la ea acasă. Dar au continuat să se întâlnească şi chiar să râdă împreună de dezaprobarea lui Keith, cu acea poftă pe care ţi-o poate da doar intimitatea interzisă.

Nathan încă îşi amintea faţa lui Keith de atunci, cu ani în urmă, la benzinărie.

Ştiu eu ce fac bărbaţii ca tine.

Poate că avea dreptate, s-a gândit Nathan acum, stând pe canapea. Iar gândul acesta l-a întristat profund.

S-a auzit un zgomot pe hol şi în pragul uşii a apărut Bub. Cămaşa îi era boţită şi mijea ochii în lumina slabă.

— Unde e toată lumea?

— Au plecat. S-a terminat.

— Deja?

— Ai dormit ceva.

Bub s-a lăsat să cadă pe canapea şi Nathan l-a simţit duhnind a alcool. Bub şi-a trecut o mână peste faţă şi apoi s-a holbat la Nathan cu ochii injectaţi.

— Ce ai păţit?

Nathan, care nu ştia cu ce să înceapă, s-a uitat la fratele său şi imediat şi-a amintit de câinele său, Kelly, moartă în braţele sale. Amintirea asta alunecase undeva în spatele minţii sale în ultimele două ore, însă acum îşi croise din nou drum în faţă. A deschis gura şi apoi, cu un efort, a tras aer adânc.

— Nimic.

— Nu aşa pare.

Nathan a ridicat din umeri.

Bub a căscat şi a privit de jur-împrejur prin cameră.

— Au venit mulţi oameni, nu-i aşa?

— Da.

— Crezi că şi la noi ar veni atât de mulţi?

— Nu.

— Nici eu, a spus Bub cu o voce mai mult resemnată. Al naibii Cam. Nu ştiu cum a reuşit asta. Era la fel de nemernic ca noi toţi, doar că se pricepea mai bine să o ascundă.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da.

Bub a rămas o vreme cu ochii pironiţi în perete. Avea încă vocea aspră şi limba i se cam împleticea.

— Ăsta e adevărul, nu-i aşa? Adică tata era un nemernic, Cam era un nemernic. Eu sunt unul. Şi tu eşti.

Lui Nathan i-a venit să râdă.

— Nu te contrazic, frate. Dar unele lucruri sunt mai rele decât altele.

— Dacă zici tu, a răspuns Bub reprimându-şi o mică râgâială.

— Zic.

— În fine, tu ştii mai bine, a spus Bub târându-se de pe canapea către televizor. Adică vreau să zic că o fi fost Cam un măgar, însă tu ai lăsat un tip să moară.

— Asta a fost acum zece ani. Şi nici măcar nu a murit, de fapt.

— Dar nu datorită ţie. Poate că e nu e vina ta, totuşi. Cum ziceam: familie de nemernici. Nu prea ai ce să faci în acest sens.

Bub s-a aplecat peste televizor, încercând să descurce firele pentru jocul său pe calculator.

— Oamenii se pot schimba, frate.

— OK.

— Nu, ascultă. Nu sunt nici pe departe atât de rău pe cât era Cam.

— Am înţeles, da, a spus Bub fără să se uite la el. Încearcă să ţii minte ce ai spus acum când tu şi cu Ilse o să vreţi să îmi trageţi ţeapă cu locul ăsta.

— Isuse, Bub! Nimeni nu încearcă să îţi tragă nicio ţeapă.

— Mai vedem.

— Hei, a zis Nathan coborându-şi vocea. Care e problema ta, mai exact?

— Păi, hai să vedem. Mai întâi ar fi că nu ştiu ce se va întâmpla cu proprietatea mea. Apoi mai e faptul că nu am niciodată un cuvânt de spus. În al treilea rând, că tu şi Cam sunteţi fraţii mei.

— În fine, acum doar eu am mai rămas fratele tău, deci iată că ai şi o veste bună, totuşi.

Nathan simţea cum îi creşte furia. S-a ridicat să plece.

— Şi apropo, ai ceva să îmi spui despre câinele meu?

— Care câine?

— Ştii prea bine despre ce câine vorbesc, la dracu'. Kelly.

Bub încă descurca firele computerului.

— Nu. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu?

— Nu.

— N-ai nimic de zis despre o anume momeală pusă pe lângă casa mea? Nici acum nu-ţi sună nimic cunoscut? a spus Nathan şi a întins o mână să îl bată pe creştet pe Bub.

— Du-te dracu', i-a răspuns Bub, şi i-a împins mâna la o parte.

— Nu, tu du-te dracu'! Kelly a sfârşit în nişte dureri crunte. Şi a trebuit să privesc asta. Nu am putut face nimic să o ajut.

Nathan simţea cum îl înţeapă lacrimile adunate în ochi şi a clipit de câteva ori.

— Era doar un câine.

— O iubeam. Era prietenul meu cel mai bun.

— Atunci înseamnă că ai nevoie să ieşi mai mult în lume.

Nathan s-a forţat să tragă o gură mare de aer. Simţea cum îi creşte furia şi ştia că nu era doar Bub vinovat pentru asta. Însă acum, în faţa lui, se afla doar Bub.

— Bine, a spus Nathan. E în regulă. Însă când o să ne întâlnim toţi trei la discuţii despre locul ăsta, tu cu mine şi cu Ilse, o să mă uit la tine şi o să-mi amintesc ce i-ai făcut lui Kelly, şi apoi o să mă gândesc foarte bine cum pot să te fac să plăteşti pentru asta.

Nathan a făcut un pas spre fratele său.

— Te întrebi de ce naibii nu avea încredere Cam în tine, nici în privinţa locului ăstuia, nici a banilor, nici cu nimic altceva? Uită-te bine la tine. O fi fost el un măgar sau chiar mai rău de atât, dar măcar nu avea tărâţe în cap.

Nu a văzut lovitura venind până când a fost aproape prea târziu. A reuşit să-l atingă pe o parte a capului şi să îl trimită câţiva paşi în

spate. A simţit apoi un croşeu sub coaste şi deodată braţul lui Bub strâns în jurul gâtului său.

— Du-te dracu', frate! Şi Cam la fel! i-a strigat Bub în faţă mirosind a alcool. Chiar crezi că poţi să te înfiinţezi aici, să mă dai la o parte şi să te porţi de parcă ştii tu ce e cel mai bine pentru toată lumea?

Lovitura lui Bub i-a făcut să se lovească de perete şi să îşi piardă echilibrul, prăbuşindu-se cu zgomot pe podea. Un pumn nu foarte bine strâns s-a lipit de obrazul lui şi Nathan a ridicat mâna prea târziu ca să mai împiedice o nouă lovitură.

— Tu şi Cam tot timpul v-aţi crezut mai buni decât mine, la dracu'. Dar nu sunteţi, nu-i aşa? Acum el e mort, iar tu eşti un ratat nenorocit.

Bub i-a mai tras un pumn lui Nathan, direct în ochi. Pe faţa transpirată i se citea furia. Cu o sclipire nesăbuită în ochi, şi-a retras din nou pumnul, pregătindu-se de o nouă lovitură.

— Crezi că, dacă îi iei locul lui Cam şi începi să te porţi ca el, oamenii o să te respecte? a întrebat el.

— Nu.

Nathan a încercat să îl dea la o parte de pe el, lovindu-l cu capul de podea. La uşă se vedea mişcare.

— Crezi că cei de la oraş vor începe brusc să vorbească din nou cu tine?

— Dispari!

Nathan l-a împins cu forţă şi s-au rostogolit amândoi, lovindu-se de canapea şi de măsuţa de cafea. S-a auzit ceva căzând şi spărgându-se pe podea.

— Hei! a ţipat Harry, în acelaşi timp în care s-a auzit şi vocea lui Liz strigând de pe undeva.

— Nu te ignoră pentru că nu eşti Cam, frate.

Cuvintele ajungeau ca un foc în urechea lui Nathan.

— Nici măcar pentru că l-ai lăsat pe cum-naiba-îl-chema să moară, a continuat Bub. Nu vorbesc cu tine pentru că ai devenit cam

ciudat, frate. Eşti un ratat ciudat şi singur, şi nimeni nu vrea să stea cu t...

De data asta, Nathan a primit un pumn zdravăn şi s-au rostogolit din nou amândoi, lovindu-se de ceva. Nathan a simţit tremurul în aceeaşi clipă în care dinspre uşă s-a auzit un geamăt. Pomul de Crăciun s-a dezechilibrat, apoi s-a prăbuşit cu zornăitul decoraţiunilor sclipitoare şi cu ace de brad artificial şi beteală împrăştiate. În cădere, a agăţat şi tabloul lui Cameron, pe care l-a făcut să se rotească îngrijorător pe agăţătoarea lui.

— O, rahat! a spus Bub cu vocea aproape înecată în momentul în care Liz a ţipat şi a ţâşnit în partea cealaltă a camerei.

Harry a ajuns primul la tablou, prinzându-l la timp şi fixându-i cu hotărâre rama cu palma de perete.

— Hristoase! a spus el. A fost cât pe ce!

Liz era deja lângă el şi verifica rama cu ambele mâini, căutând eventuale pagube. Nathan îi vedea umerii mişcându-se în ritmul respiraţiei greoaie şi îşi dădea seama că făcea eforturi să nu izbucnească în plâns. Într-un sfârşit, a reuşit să fixeze bine tabloul, înapoi pe perete.

— Isuse, tocmai azi v-aţi găsit? a urlat Harry. Vă daţi seama că fratele vostru nu mai e, da? Chiar nu-i puteţi respecta memoria nici măcar cinci amărâte de minute?

— Îmi pare rău, a spus Nathan, împingându-l pe Bub de pe el şi ridicându-se în picioare. E totul în regulă? a întrebat el întinzând mâna către tablou.

Harry i-a dat o palmă peste mână.

— Să nu îndrăzneşti să-l atingi!

— Hei, doar încercam să...

— Nu încerci nimic! Ai făcut deja suficient rău.

— Opriţi-vă! a strigat Liz întorcându-se către ei.

Avea lacrimi în ochi. S-a uitat la Nathan şi apoi la Bub, care era încă prăbuşit pe podea, sclipind uşor de la praful fin de beteală depus peste el.

— Nu a fost suficient de rea ziua asta pentru voi doi? a zis ea. Ce aveţi? Nu e destulă suferinţă aici? Acum trebuie să vă şi bateţi între voi?

— Scuze, mamă, a spus Nathan.

Ea nu a răspuns. Îşi ştergea ochii.

— Îmi pare rău, a încercat el din nou, ignorându-l pe Bub, care încerca să se ridice de jos agăţându-se de piciorul lui. Îl îndrept eu.

Liz a tras aer în piept.

— Nu vreau să îndrepţi tu nimic. Mi-a ajuns, Nathan. Nu vreau să-l mai văd pe niciunul dintre voi în seara asta.

— Dar...

— Nathan, Bub, vă rog. Plecaţi şi lăsaţi-mă în pace!

S-a întors din nou către tablou şi nu s-a mai mişcat de acolo până ce fiii ei nu au ieşit din cameră.

Capitolul 33

Se întunecase deja când Nathan a ieşit pe verandă şi a început să cânte la chitara lui Sophie. Nu ştia unde se dusese Bub şi nici nu-i păsa. Xander dormea răpus în patul său, când Nathan intrase să vadă ce făcea. În rulota nomazilor încă se vedea lumină. Nathan se uita la umbrele care se mişcau în dreptul ferestrelor în timp ce mângâia corzile, aşezat pe trepte.

— Drăguţ.

S-a uitat în sus, în spatele lui, şi degetele i s-au oprit:

— Mersi.

Ilse avea două beri în mână.

— Pot să mă aşez?

— Sigur, a răspuns Nathan. Oricând, a adăugat el după o pauză.

A pus o bere lângă el. Broboane de condens se formaseră deja pe sticlă când Ilse s-a aşezat în faţa lui şi a dat noroc cu el.

— Crăciun fericit, cred!

— Mda. Şi ţie.

Ilse s-a sprijinit de stâlpul verandei şi şi-a dat capul pe spate, continuând să se uite la el. Făcuse un duş şi se îmbrăcase cu un tricou şi nişte pantaloni scurţi în locul rochiei negre. Becul de pe verandă îi făcea părul ud să lucească în întuneric. Şi Nathan se schimbase în blugi mai devreme, şi se simţise imediat plin de praf şi pietricele.

— Nu am vrut să te deranjez, a arătat ea din cap către chitară. Nu te opri.

S-a trezit lipsit de orice inspiraţie, chinuindu-se să găsească ceva de cântat. Până la urmă, a interpretat un vechi cântec australian[9] pe care li-l cânta mama lor când erau mici. Îi amintea de Cameron în copilărie. Cum jucau crichet în soarele amiezii până când Liz striga

[9] „Bush song” în orig. *(N. t.)*.

la ei să treacă la umbră. Îi amintea de acel Cameron pe care îl ştiuse odată, demult.

Ilse şi-a întins picioarele pe treaptă. Era desculţă. A luat o gură de bere.

— Cum te simţi? a întrebat el.

— A fost o zi îngrozitoare. Însă acum s-a terminat. Mă simt...

Şi-a căutat cuvintele.

— Puţin mai bine, cred. Dar tu?

— Da, a răspuns Nathan dându-şi seama că ăsta era adevărul. Şi eu la fel. Fetele dorm?

— În camera mamei tale. Toată lumea se culcă devreme azi.

— Da, aşa este.

A continuat să cânte încet. Într-adevăr, ea părea mai bine, s-a gândit Nathan, însă n-ar fi ştiut să spună exact în ce fel. Pe faţa ei era o lumină pe care nu o mai văzuse înainte.

Ilse s-a uitat la vânătaia care începuse să se formeze în jurul ochiului lui Nathan:

— Deci până la urmă ai vorbit cu Bub?

— Oh.

Şi-a atins locul unde primise lovitura. Îl cam durea.

— Să zicem că el a vorbit cu mine, mai degrabă.

— V-aţi clarificat problemele?

— Nu prea. O să îl abordez mâine.

— Fiind Crăciunul, poate că o să-şi dorească să vă împăcaţi.

— Aşa cred. Însă câinele meu tot mort va rămâne.

— Ştiu, a spus ea întinzându-se şi atingându-i uşor gheata cu degetele de la picioare. Dar tot aşa va fi indiferent dacă decizi să îţi ierţi sau nu fratele.

— Da, poate.

— Cu siguranţă, Nathan. Din păcate, a adăugat Ilse, şi el a realizat că zâmbeşte.

Ilse s-a foit puţin şi lemnul a scârţâit.

— Cât mai staţi aici?

— Până poimâine. Xander are avion pe 27.

— Înainte să pleci acasă trebuie să discutăm ce facem cu locul ăsta. Împreună cu Bub, bineînţeles.

— Bineînţeles.

Ilse s-a lăsat pe spate, cu ochii pe jumătate închişi.

— Dar nu acum.

— Nu, a spus el. Nu trebuie să o facem acum.

— Acum vreau doar să stau aici şi să ascult muzică.

— Sună bine.

În rulota nomazilor s-a stins lumina şi amândoi au întors privirea într-acolo. Era întuneric beznă acum, se puteau vedea stelele.

— Deci se gândesc să plece? a întrebat Ilse.

— Da. Cel puţin Katy, în fine. Dar, ascultă...

A şovăit. Chiar nu voia să poarte discuţia asta. Nu acum.

— Am vorbit cu ea şi...

— Cred că e însărcinată, a spus brusc Ilse. Aşa lasă impresia.

Nathan s-a holbat la ea, apoi a încuviinţat.

S-a lăsat o tăcere lungă. Ilse privea departe în noapte.

— Este al altcuiva decât al lui Simon?

— Aşa se pare.

— Ah.

Cuvântul fusese mai mult o expiraţie, iar Ilse a făcut o grimasă. Poate că bănuise ceva până acum, însă nu ştiuse precis.

— Nu cred că are de gând să îl păstreze, a spus el. Dacă asta contează. De aceea sunase atunci Cam la St Helens.

— Despre asta a fost vorba?

— Aşa cred.

Ilse a rămas multă vreme cu ochii aţintiţi spre rulotă.

— Sunt destul de sigură că nici măcar nu a fost prima, a spus ea într-un sfârşit.

— Serios?

— Adică nu despre sarcină vorbesc, a clătinat ea din cap. Însă ce ştiu eu? O mai ţii minte pe Magda?

Nathan chiar o ţinea minte. O poloneză drăguţă cu un uşor accent care era aici de Crăciun acum câţiva ani. Nu la multă vreme după aceea, auzise că a plecat, cu două luni înainte să i se termine contractul.

— Şi a mai fost o fată de la Perth. Cred că şi ea. O perioadă. Poate şi altele.

— Cam a fost...

Nathan făcea eforturi să găsească cuvintele potrivite.

— N-a fost suficient de bun. Din multe puncte de vedere.

Nu-şi putea da seama ce însemna expresia nouă de pe faţa lui Ilse. Ea a răsucit în mână sticla de bere, lăsând cu degetele urme în condens.

— Crezi că avea legătură cu Katy felicitarea de pe cadoul tău? a întrebat el.

Iartă-mă.

— Sincer, nu ştiu. Poate că da, a răspuns Ilse privindu-şi mâinile. Poate că nu. Puteau să însemne destule lucruri, fiind vorba de Cameron.

— Da, încep să îmi dau seama de asta.

Simţea întunericul serii ca pe o apăsare.

— Am vorbit cu Steve mai devreme. Despre Jenna.

— A, da? şi-a întors Ilse privirea spre el.

— Zicea că ţi-a spus şi ţie ce mi-a spus şi mie.

Ilse s-a lăsat pe spate, dezamăgită.

— Deci nimic clar. Nicio urmă fizică, asta mi-a spus.

— Nu ştiu ce să zic. Mie mi s-a părut destul de clar.

— Chiar aşa?

— Da. Mai ales privind în urmă, în caz că mai contează. Ar fi trebuit, nu ştiu, la vremea respectivă...

Nathan a tăcut.

— Dar Cam era fratele meu. L-am crezut pe el.

— Ştiu, a spus ea privindu-l fix. Dar acum ce crezi?

Nathan s-a uitat spre cerul nopţii. O imensitate de stele.

— Cred că fratele meu a forţat-o.

— Şi eu la fel.

S-au uitat o vreme unul la altul.

Apoi Nathan a vrut să spună ceva, însă chiar atunci s-au auzit paşi în partea cealaltă a curţii.

— Pare că Harry închide generatorul. Vrei să intri în casă înainte să se oprească lumina?

Ilse a luat o gură de bere.

— Tu vrei? l-a întrebat ea fără să-l mai privească direct de data asta.

— Nu.

Şi-a întors privirea către el chiar înainte ca familiarul zgomot electric să îi cufunde în beznă. Generatorul a tăcut şi s-a mai auzit doar zgomotul paşilor lui Harry care urca treptele înspre bungalow-ul său.

Nathan a lăsat jos chitara. Acum nu mai auzea nimic în afară de adierea îndepărtată a vântului şi respiraţia lui Ilse. Sub cerul de cerneală al nopţii, i-a putut vedea umbra când şi-a dat capul pe spate şi a privit către stele.

— Plănuiam să îl părăsesc.

Cuvintele l-au tulburat.

— Într-adevăr?

— Plănuiam asta de ceva vreme. Să plec împreună cu Sophie şi cu Lo. Însă n-ar fi prea uşor prin părţile astea. Concret, adică. Nu poţi pur şi simplu să te ridici şi să pleci. În fine, fizic vorbind, poţi să o faci, dar...

Ilse a ridicat o mână şi a făcut un semn larg către sutele de kilometri din jurul lor:

— Unde să te duci?

La mine, ar fi vrut să spună Nathan. *Poţi să vii la mine.* Dar nu a spus-o.

— Voiai să pleci din cauza lui Katy şi a celorlalte?

— Culmea e că nu. Deşi, în mod clar, au avut şi ele contribuţia

lor. Dar au existat alte motive, a spus ea, apoi a tăcut câteva clipe. E greu să fii căsătorit cu cineva care de fapt nu te iubeşte.

Nathan s-a gândit la Jacqui şi a simţit brusc simpatie faţă de ea. Căsătoria lor nu fusese uşoară pentru el, dar nu fusese uşoară nici pentru ea. S-a uitat la Ilse:

— Îmi pare rău că erai nefericită.

Ea a zâmbit uşor, iar Nathan a văzut-o luând o altă gură de bere.

— Nu e vina ta, Nathan. Doar că mi-ar fi plăcut să...

S-a oprit.

— Ce?

Stăteau faţă în faţă în noapte, cu constelaţiile sclipind deasupra lor, cu berea care se încălzea şi chitara aşezată pe trepte.

— Chiar nu am ştiut că era fratele tău când Cameron a început să vorbească cu mine, a spus ea într-un sfârşit.

— Ilse, e în regulă. Nu contează acum.

— Nu, ascultă-mă. Aş fi putut să ghicesc, totuşi. Nu era atât de greu să îmi dau seama. Dar eram complet singură în oraşul acela ciudat. Nu aveam niciun prieten. Nu ştiu exact la ce să mă aştept de la relaţia cu tine, însă când ai dispărut...

A făcut o pauză, iar Nathan s-a simţit iar răscolit, ca de obicei, pentru că ocazia complet ratată îl durea. Ilse a oftat:

— Cameron a apărut fix când sufeream. Şi arăta bine, şi era atât de *fermecător,* a pronunţat ea cuvântul ca şi cum ar fi fost o greşeală. Râdea la glumele mele. Cred că m-am simţit flatată. Nu mai fusese niciodată interesat de mine cineva ca el. Iar eu eram foarte tânără şi proastă.

— Eh, a spus Nathan. Ştiu şi eu cum e. Iar eu nici măcar nu eram atât de tânăr când am dat-o în bară, deci nici măcar scuza asta nu o am.

Prin întuneric, Nathan a putut vedea sclipirea fugară a unui zâmbet – rapidă, dar reală. Treapta a scârţâit uşor. Nu a văzut-o mişcându-se, însă deodată a simţit-o ceva mai aproape.

— Cameron spunea că mă iubeşte. Şi apoi am rămas gravidă şi

ne-am căsătorit, şi apoi, după zece ani, iată-ne aici. Stau uneori pe veranda asta, a continuat ea cu vocea mai joasă, şi mă uit în gol şi mă întreb oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost atât de tânără şi de idioată. Dacă aş fi făcut diferit un lucru sau două.

— Şi eu mă întreb mereu asta.

— Serios?

— În fiecare zi.

Mâna ei se afla la doar câţiva centimetri de a lui, în întuneric. Simţea cum bate uşor cu vârfurile degetelor în podeaua prăfuită a verandei.

— Ilse, i-a rostit el numele încetişor.

Treapta a scârţâit iar. În mod clar, ceva mai aproape. Părul ei proaspăt spălat mirosea a ocean.

— Ilse, voiam să-ţi spun...

— Nu. Te rog...

— E în regulă, pe bune.

— Îmi pare foarte rău.

— Ştiu.

Degetele ei le-au mângâiat uşor pe ale lui.

— Am încercat să mă întorc la tine, de multe ori. Îmi era ruşine de ceea ce făcusem. Şi îmi făceam griji de ceea ce ai fi putut spune. Însă ar fi trebuit să fac eforturi mai mari. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

Cuvintele se rostogoleau în noapte, unul peste celălalt, cu uşurarea de a fi fost, în sfârşit, rostite.

— Regret asta mai mult decât...

— Nu e nevoie.

— Ba da. Îmi pare rău că nu ţi-am spus-o când ar fi trebuit. Şi dacă te-am rănit.

Ochii ei luminau în întuneric, iar Nathan îi simţea degetele calde lipite de ale lui.

— Îmi pare enorm de rău. Pentru tot. Şi îmi pare rău şi pentru mine. Pentru că am avut totul pe tavă şi totuşi te-am lăsat să pleci

aşa de uşor. Pentru că mi-am ratat şansa.

Vocea ei s-a auzit aproape:

— A trecut multă vreme de atunci.

— Ştiu. Însă de atunci tot am vrut să-ţi spun asta.

— Ai aşteptat zece ani ca să mi-o spui?

— Da.

— Nathan...

Acum îi simţea respiraţia caldă pe buze.

— Şi acum ce mai aştepţi?

S-a aplecat înspre ea.

Capitolul 34

S-au dezlipit unul de altul ca să poată respira. Pe jumătate în picioare, pe jumătate împiedicându-se pe treptele întunecate, cu pielea ei fierbinte lipită de pielea lui, Nathan a simţit cum Ilse îl trăgea către casa adormită. Mâinile ei o strângeau pe a lui, iar mintea lui Nathan a luat-o înaintea sa pe scări, a trecut peste sacul lui de dormit de pe canapea, până în camera ei – camera lui Cameron –, iar Nathan a simţit că ezită.

— Stai. Nu acolo, a spus el cu gura în părul ei.

— Dar unde? a şoptit ea.

— Pe aici.

A luat-o de mână şi, mergând cât de repede le permitea întunericul, au luat-o pe lângă casă, către drum, şi deodată erau cu zece ani în urmă, iar el o lipise cu spatele de maşina lui, şi gura ei era caldă şi dulce peste a lui, şi mâinile ei îi căutau orbeşte catarama de la centură. Nathan a deschis uşa din spate, a dat la o parte în grabă unelte şi provizii, şi a întins o pătură pe podea.

S-au întins acolo în scârţâit de suspensii, iar el îi putea auzi respiraţia acum, în timp ce vedea luna strălucind prin geamuri. Ea s-a apropiat de el şi atunci Nathan a simţit cum se şterg cu buretele anii şi cum, pentru prima dată de nici nu mai ştia când, a putut respira cum trebuie. Ea era caldă şi hotărâtă, şi deodată l-au năpădit toate: felul în care se simţise în acea primă noapte, când stătea lungit alături de ea şi avea toată viaţa înainte şi toate acele alegeri de făcut. Şi a simţit cum în momentul acesta, în sfârşit, se afla exact unde trebuia să se afle, cu Ilse în braţele lui, şi cu stelele Crăciunului luminând aprins cerul nopţii de deasupra lor. Se simţea cum merita să se simtă. Se simţea ca o a doua şansă.

Ceva mai târziu, în lumina albastru-închis de dinainte de răsăritul soarelui, în ziua de Crăciun, stăteau întinşi unul lângă

altul. Se uitau la uriaşul cer şi rotaţia lui de noapte, în adierea caldă ce pătrundea pe uşile deschise ale maşinii. Niciunul dintre ei nu spusese nimic, de ceva vreme.

— Nu cred că Sophie şi-a rupt mâna pe cal, a şoptit Ilse, privind în continuare către stele.

— Nu?

— Cameron a făcut-o. Sunt sigură.

Nu s-au privit.

— Era speriat şi el. Se vedea pe faţa lui.

Nathan a continuat să se uite spre cer.

— Era singur cu Sophie la staul când s-a întâmplat, a spus Ilse, şi s-a ridicat într-un cot, uitându-se acum la el. Ea este uneori mai leneşă, probabil că nu făcuse bine curăţenie acolo. Iar Cam fusese într-o dispoziţie oribilă toată ziua. Mai rea decât de obicei. Nu mi-am dat seama că era singură cu el, altfel aş fi... Nu ştiu ce aş fi făcut, a continuat Ilse după o pauză. În fine. S-au întors acasă, Sophie plângea din toţi rărunchii, iar Cameron povestea cum o aruncase calul din şa. Presupun că se putea întâmpla şi asta. Însă ea chiar călăreşte bine, şi ştie ce e de făcut atunci când cazi de pe cal. Iar Cameron s-a dat de gol atunci, puteam vedea că minte. Era speriat de cât de departe ajunsese.

Nathan tot nu zicea nimic, doar se uita către stelele infinite.

— E adevărat, a spus ea. Jur.

— Te cred. Doar că acum sunt...

Se gândea la fraţii lui, şi la el, şi la tatăl lor, şi la anii în care crescuseră în umbra lui, şi la ceea ce ajunseseră cu toţii.

— Sunt foarte trist.

Când au vorbit din nou, cerul se mai luminase cu o nuanţă. Nathan şi-a trecut degetul peste braţul ei, oprindu-se la vânătaia violetă de lângă cot.

— Nu e de la el, a spus Ilse. E de la viţelul de alaltăieri.

Degetul lui a continuat să alunece înspre dosul palmei ei, unde se vedea o arsură veche, ca un vârf de fier de călcat. S-au uitat unul la

altul multă vreme, apoi, prin semiîntunericul prăfos al dimineţii, ea a dat din cap în semn că da. S-a întors încet şi i-a arătat umărul, cu altă cicatrice, mai veche şi cu o formă diferită. S-a întors iar. Şi iar. Secrete scrise pe petice de piele.

Nathan şi-a amintit sticla mare cu paracetamol de pe noptiera ei.

— Îmi pare rău.

— Nu o făcea tot timpul. Nu în fiecare zi. Nicidecum. Uneori treceau luni întregi. Uneori nu era...

— Nu era cum?

— Nu era aşa rău.

Nathan a făcut un efort să întrebe:

— A mai observat cineva?

— Nu cred.

— Serios?

S-a uitat la el:

— Tu ai observat?

Ceva îl împingea să ignore întrebarea. Era o reacţie aproape fizică. Însă a rămas întins şi s-a uitat la ea. Şi-a amintit de felul în care ieşea din cameră când intra ea, de cum evita orice depăşea nivelul celei mai superficiale conversaţii. Cum se uita la ea doar prin vălul regretelor sale, al unei autocompătimiri sufocante. Într-un sfârşit, a clătinat din cap:

— Nu, a răspuns el cinstit. Nu am observat.

— Nu eşti singurul. Mă întreb dacă nu a bănuit ceva Harry, însă el e mereu ocupat, la câte lucruri sunt de făcut pe aici. Bub...

Ilse a ridicat din umeri.

— Era şi el victima bullyingului lui Cameron. Cred că Bub nici măcar nu îşi mai dădea seama de asta. E atât de obişnuit să fie dat la o parte şi călcat în picioare, încât a ajuns să creadă că aşa e normal.

— Şi mama?

Trăsăturile lui Ilse s-au asprit.

— Ce? a întrebat el.

— Am încercat o dată să vorbesc cu ea. Nu a ieşit bine.

— Ce a spus?

— La început, nimic. Credea că vorbesc despre neînţelegeri conjugale obişnuite. Nu ştiu dacă nu a înţeles pe bune sau dacă nu a vrut să înţeleagă. Aşa că am încercat din nou. Şi atunci...

Ilse s-a oprit.

— Atunci s-a enervat. Mi-a spus că şi-aşa era destul de greu de administrat proprietatea asta, şi că ar trebui să îl sprijin pe Cameron, nu să stârnesc alte conflicte. M-am temut că avea să îi povestească şi lui ce îi spusesem, şi că asta avea să înrăutăţească situaţia. Nu am mai adus niciodată vorba despre asta.

Nathan a tăcut din nou, pentru o perioadă mai lungă de data aceasta, iar mintea lui s-a întors înapoi prin ani, retrăind diverse amintiri. Într-un sfârşit, a tras aer în piept.

— Tatăl nostru... a început el, dar s-a oprit, neştiind cum să spună asta.

Ilse a aşteptat.

— Ştiu, a spus ea când a văzut că el nu poate continua. Mi-a povestit Cameron cât de rău era.

— Da?

Nathan era sincer surprins. El nu povestise nimănui. Nici lui Jacqui, nici lui Xander. Nici cu Bub sau cu Cameron nu vorbise niciodată, şi nici ei nu spuseseră nimic despre asta, nici măcar o dată în toată viaţa lor de adulţi.

— Cameron a crezut că el ar fi putut fi altfel, a spus Ilse. Chiar cred că a vrut să fie un tată şi un soţ bun. Şi chiar putea fi unul minunat, cu adevărat, dar apoi, deodată, se transforma. Uneori se întâmpla dintr-un nimic. Devenea cu totul altcineva. Am fost îngrijorată pentru el multă vreme, apoi mi-am dat seama, într-o bună zi, că de fapt mi-era frică de el.

Nathan s-a uitat la ea.

— Iar ceea ce e interesant e că am impresia că el şi-a dat seama de asta înaintea mea, a clătinat ea din cap. Când am realizat eu, era deja prea târziu. A luat câte puţin, treptat, de-a lungul vremii. Nu

am nimic al meu aici. Ştii că nici măcar contul bancar nu e şi pe numele meu? El verifica toate extrasele, trebuia să semneze toate tranzacţiile...

Ilse a aruncat o privire către garaj:

— Ai găsit ceva în neregulă la maşina mea?

— Nu. Nimic.

— Cred că fratele tău o sabota.

— Serios?

— Nu des, dar pe aici e suficient să rămâi blocat o dată sau de două ori. Ştia cum să o facă astfel încât să apuc să conduc câţiva kilometri înainte să mi se întâmple. Cum a fost anul trecut, când am rămas blocată aproape cinci ore, aşteptându-l să vină şi să mă tracteze înapoi acasă ca pe un animal. Nu puteam avea încredere în maşina mea şi, dacă nu aveam încredere, el ştia că nu puteam să o conduc. Şi în niciun caz nu puteam pleca împreună cu fetele în maşina asta.

Ilse s-a lungit din nou pe spate. Stelele începeau deja să îşi piardă lumina.

— Nu că am fi putut ajunge prea departe oricum, a spus ea. Paşaportul meu expirase. Fetele nu au aşa ceva. Cameron mi-a luat permisul de conducere şi actele de rezidenţă, chipurile să le pună bine, însă când le-am căutat nu le-am putut găsi. Nu am mai avut o slujbă plătită de când lucram la bar. Nu am rude în ţara asta, nici prieteni adevăraţi. Iar oamenii de pe-aici îl plăceau pe Cameron. Dacă ar fi trebuit să aleagă pe unul dintre noi, nu pe mine m-ar fi ales.

Ilse a întors capul şi a adăugat:

— Întreab-o pe Jenna Moore.

— Şi Glenn? E un om bun. Te-ar fi putut proteja.

— Cum?

Privirea lui Ilse era serioasă şi Nathan şi-a dat seama că pusese şi întrebarea serios.

— Cum mă putea proteja de soţul meu, care se afla în camera de

alături? Într-o zi bună, faci trei ore de la secţia de poliţie până aici. Ştii ce poate să facă un om furios în trei ore?

Nathan nu a spus nimic. Chiar ştia.

— Se pot întâmpla oricând accidente pe aici, a continuat ea. Poate că data viitoare o să fiu eu cea care cade de pe cal şi, în loc să îmi rup braţul, o să-mi rup gâtul. Sau o să-mi sfâşii mâna în vreun aparat. Sau dă vreo maşină peste mine. Sau peste Sophie, sau peste Lo.

Nathan s-a gândit la asta. Apoi şi-a impus să-şi scoată din minte gândul.

— Lucrurile s-au înrăutăţit în ultimele luni, a spus Ilse. Privind în urmă, îmi dau seama că asta s-a întâmplat după ce a aflat că sunase Jenna. Am făcut un plan de urgenţă, în caz că aş fi fost nevoită să plec în grabă. Am început să adun bani cash, orice mărunţiş pe care puteam pune mâna. Am pus deoparte şi câteva lucruri pentru fete, haine şi jucării. Nu multe, ca să nu observe Cameron, însă într-o zi a făcut tărăboi Lo şi a trebuit să le pun la loc pe aproape toate. Atunci m-am străduit să găsesc actele cele mai importante, certificatele de naştere ale fetelor, dovada mea de rezidenţă, lucruri dintr-astea. Când am adunat câteva lucruri, m-am urcat în maşină şi m-am dus să le ascund.

Nathan şi-a amintit-o îngenuncheată în soarele arzător, lângă piatra funerară de la mormântul păstorului, săpând în pământ.

— Le-ai ascuns la mormânt?

— E în drum spre oraş, dar suficient de departe de-aici cât să le simt puţin mai în siguranţă. Dacă ar fi aflat Cameron...

S-a oprit.

— În fine. Am băgat totul într-un plic din plastic şi l-am îngropat.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cameron a rănit-o pe Sophie. Era picătura care a umplut paharul. Sau cel puţin aşa am crezut atunci că era. Mereu mi-am spus că una era ceea ce se întâmpla între noi şi cu totul alta când venea vorba despre fete.

Ilse s-a ridicat în şezut.

— În dimineaţa următoare, le-am pus pe Sophie şi pe Lo în maşina muncitorilor. Nu am spus nimănui că plecăm, nu am luat niciun bagaj. Dar ne-am lovit de cruda realitate. Nu adunasem suficienţi bani. Doar benzina necesară să mergi oriunde pe aici e destul de scumpă, iar noi aveam nevoie şi de cazare, de mâncare, de haine pentru fete, să înlocuim ceea ce lăsaserăm în urmă. Poate că şi pentru taxele legale urma să am nevoie. Nu aveam nici pe departe cât îmi trebuia pentru o supravieţuire pe termen lung.

A privit către orizontul îndepărtat, care începea să se zărească acum, în razele începutului de răsărit.

— Deci te-ai întors?

— A fost îngrozitor. M-am urât pentru asta. Am stat ca proasta în faţa mormântului ăluia idiot. Nici măcar nu m-am mai obosit să sap după plicul acela. Am băgat fetele înapoi în maşină. A fost cel mai lung drum din viaţa mea. Fetele erau confuze. Nici nu am ştiut ce să le spun. După asta, am început să adun tot ce aveam nevoie, pe cât de repede puteam.

A clătinat din cap.

— Cameron a observat. Sunt sigură de asta. Era peste tot, nu mă scăpa o clipă din ochi. Harry a fost nevoit practic să îl oblige să se ducă să repare releul de la Lehmann's Hill, Cam amâna de prea multă vreme. Iar în acea ultimă dimineaţă, când Cam a tras maşina la marginea drumului, înainte să plece...

Ilse s-a încruntat amintindu-şi momentul.

— Era foarte încordat, ca şi cum ceva urma să se întâmple. L-am întrebat dacă se ducea la releu împreună cu Bub şi mi-a răspuns că da. Dar se uita la mine într-un fel ciudat şi am ştiut că minţea.

S-a întins la loc pe spate.

— Cu o seară înainte, se uitase prin caietul cu schiţe al lui Lo. Cred că văzuse din nou desenul acela, cu mine şi cu fetele la mormânt, şi pusese lucrurile cap la cap. Când am auzit că fusese găsit mort acolo, m-am tot aşteptat să mă întrebe cineva de plic.

Nathan şi-a amintit imaginea corpului lui Cameron sub prelată şi mica groapă din pământ.

— Nu avea nimic asupra lui când a fost găsit.

În niciun caz un plic din plastic plin cu cash şi cu documente.

— Ştiu. M-am gândit că trebuia să fie încă îngropat acolo. M-am speriat la gândul că ar fi putut să dea cineva de el. Nu voiam să se creadă că...

— Ce anume?

— Că aş fi putut avea vreo legătură cu ceea ce i se întâmplase.

În lumina crudă a dimineţii i se vedeau pistruii şi liniile feţei mai accentuate. Cerul era aproape complet luminat acum. Casa urma să se trezească.

— Alaltăieri-dimineaţă am avut prima ocazie să mă duc până acolo şi să sap, în acelaşi loc.

Nathan şi-a amintit-o cum îngenunchease la mormânt, aplecată sub razele soarelui, şi cum i se mişcau uşor umerii.

— Deci l-ai luat înapoi?

Ilse a clătinat din cap.

— Nu. Asta e problema. Plicul nu mai era acolo.

Nathan s-a holbat la ea.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Dar dacă nu era acolo, şi nici Cameron nu îl avea asupra lui, atunci unde poate fi?

Umbrele răsăritului se întindeau peste faţa ei.

— Nu ştiu.

Capitolul 35

Nathan privea tabloul lui Cameron. Era încă linişte în casă, dar ştia că nu pentru multă vreme. Stătuse îmbrăţişat cu Ilse, pe pătura din spatele maşinii, cât de mult putuseră, vorbindu-şi în şoaptă în lumina din ce în ce mai puternică a dimineţii. Până la urmă, trebuiseră să se smulgă unul de lângă celălalt. Era dimineaţa Crăciunului. Fetele urmau să se agite curând.

— Poate că a fost un dingo, a spus Nathan încet, în timp ce se încheia la blugi.

Chiar şi după toate cele întâmplate, încă a simţit un zbucium fierbinte când s-a uitat la ea.

— Ştiu, a spus Ilse trecându-şi o mână prin păr. M-am gândit şi eu la asta. Mi-am făcut şi eu multe griji legate de ceea ce s-a întâmplat. Probabil că un dingo ar fi putut săpa groapa aceea, nu-i aşa? Să ia plicul?

— Da.

Şi să-l fi abandonat undeva când îşi pierduse interesul pentru el. Poate că se afla acum sub o movilă de nisip.

— Iar Bub zicea că pe acolo dau târcoale dingo.

— Am înţeles. Poate că aşa a fost, atunci.

Au tăcut amândoi în acelaşi timp.

— Ştiu că Bub a fost şi el singur acolo pentru o vreme, dar...

Nathan şi-a adus aminte de prelata mototolită şi de faţa lui Bub după ce fusese mutat trupul lui Cameron.

— A fost la fel de surprins ca toată lumea să vadă acea groapă.

Deşi asta nu însemna neapărat că nu putuse şi să ia ceva din buzunarele lui Cameron, totuşi, s-a gândit Nathan. Dar nu a spus asta cu voce tare.

— Cred că Bub mi-ar fi spus ceva până acum dacă ar fi găsit plicul, a zis Ilse în şoaptă, pentru că deja se apropiau de casă. Mai ales că e atât de nervos legat de proprietatea asta.

S-au oprit amândoi, şovăitori, la baza treptelor spre verandă. Nathan a luat o gură de aer.

— Crezi că e posibil ca Jenna să fi...

— Realistic vorbind, nu ar fi putut să...

Au început şi s-au oprit amândoi deodată. Niciunul nu a mai spus nimic.

— Chiar nu cred că... a revenit Nathan.

— Nu, a clătinat Ilse hotărât din cap. Nici eu nu cred. Nu se poate.

Au mai rămas câteva clipe acolo, doar uitându-se unul la altul, apoi s-au întors ca să intre în casă. El i-a ţinut uşa, iar Ilse i-a atins degetele în trecere.

— Mulţumesc, Nathan, a spus ea politicos.

— Cu plăcere, Ilse.

Ea a zâmbit, mai mult pentru sine, apoi a dispărut pe hol.

Nathan s-a aşezat pe canapea, cu ochii la lucrarea lui Cameron. Putea localiza cu precizie locul în care pământul fusese săpat, în realitate, lângă piatra funerară. În tablou, pământul de acolo era neted şi neatins. S-a simţit un curent de aer, iar pomul de Crăciun din colţul camerei a tremurat uşor. Cineva îl pusese la loc de ieri până azi.

Tropăiala unor paşi mici a umplut holul şi fetele s-au îngrămădit în cameră. Duceau daruri în braţe şi de data aceasta până şi Lo părea interesată. Le-a urmat Liz, cu o tavă de ceşti cu cafea. Din hol s-a auzit zgomotul apei la toaletă şi, după câteva clipe, şi-a făcut apariţia şi Bub. S-a oprit nesigur la intrare, sprijinindu-se de uşă. În mână ţinea o bere.

— Ce? E Crăciunul! a spus el văzând-o pe Liz încruntându-se.

Aceasta s-a întors către Nathan:

— Unde e Xander?

— Mă duc să îl aduc.

— Noi nu aşteptăm, unchiule Nathan, s-a auzit în spatele lui vocea lui Sophie în momentul în care s-a ridicat. Ne apucăm de

desfăcut cadourile!

— Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte să vă cer aşa ceva.

Xander dormea dus în patul său, cu părul lui negru răsfirat pe pernă, iar Nathan a simţit o înţepătură nostalgică. O dată la doi ani, Xander era cel care îl trezea în dimineaţa de Crăciun. S-a gândit că acesta ar fi putut să fie, realistic vorbind, ultimul Crăciun pe care ei doi îl petreceau împreună. Şi, oricum, data viitoare, fiul său avea să fie un adult în toată regula. Camera părea un pic cam goală, iar Nathan şi-a dat seama că Xander începuse deja să îşi strângă lucrurile. S-a uitat la rucsacul lui şi a oftat.

— Ce faci?

Nathan a întors capul şi a văzut că Xander se trezise.

— Te păzesc în timp ce dormi, fiul şi moştenitorul meu!

Xander a zâmbit.

— Cam ciudat.

— Atunci ar fi trebuit să te trezeşti mai devreme. Crăciun fericit!

— Şi ţie.

Xander părea măcar să fie în toane mai bune decât ieri. A arătat din cap către vânătaia lui Nathan:

— Ochiul tău nu arată bine.

— E în regulă. Să-l vezi pe celălalt tip.

— Chiar l-am văzut. Aseară. Bub era bine, a spus Xander uitându-se la Nathan cu o privire amuzată. Ce s-a întâmplat cu tine, apropo?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Pari cumva mai... fericit.

— A, păi... E Crăciunul, nu-i aşa?

— Aşa cred, da.

— Vezi? Fetele îşi deschid deja cadourile.

Xander s-a ridicat în capul oaselor şi s-a sprijinit de pernă.

— Deci chiar facem asta? Crăciunul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Sunt copii, fiule. Şi tu erai entuziasmat la vârsta lor, a spus

Nathan, şi s-a îndreptat spre uşă. Îmbracă-te şi vino şi tu când eşti gata.

— Tata... a început Xander, apoi a luat o gură mare de aer. Nu cred că Sophie şi-a rupt mâna la călărie.

Nathan s-a aşezat la loc.

— Vorbeam ieri cu ea şi, când am adus vorba despre asta, părea că... uitase. Apoi faţa ei a căpătat o expresie ciudată, ca şi cum spusese ceva ce nu trebuia să spună.

Înmormântarea dărâmase stăvilarele, s-a gândit Nathan. Ştiindu-l pe Cam sub pământ, toată lumea părea să se simtă mai în siguranţă acum, să spună tot ce nu putuse fi spus când era el prin preajmă. Nathan s-a uitat la fiul său. Era aproape un adult, din multe puncte de vedere. Nu mai era un copil. Iar în casa asta se ţinuseră mult prea multă vreme unele secrete.

— Cameron a rănit-o, a spus Nathan. Mi-a povestit Ilse azi-noapte.

Xander nu a răspuns multă vreme.

— Sophie e doar un copil, a rostit el într-un sfârşit. Cum a putut să facă aşa ceva?

— Nu ştiu, prietene.

— Crezi că i-a părut rău lui Cameron după ce a făcut-o?

— Aşa sper.

— Poate că asta explică de ce şi-a abandonat maşina.

— Da. Poate.

— Fetele sunt bine?

Nathan auzea voci pe hol şi s-a gândit la Cameron, cum era el îngropat acum afară.

— Cred că da. Cel puţin pentru moment. Hai, vii cu noi?

S-a ridicat în picioare.

— Tata?

— Da.

— Îmi pare rău pentru ultimele zile.

Xander freca între degete pătura de pe pat, la fel cum obişnuia să

facă atunci când era mic.

— Doar că mi-am făcut griji.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău, a spus Nathan. Şi ai dreptate, să ştii. Mi-am făcut programare la Steve. Şi mă gândesc, serios mă gândesc, să fac ceva schimbări. Nu-ţi pot promite că am să mă mut, însă...

Xander părea dezamăgit, însă Nathan a preferat să fie cinstit faţă de el. Acesta era adevărul. Nu putea să plece pur şi simplu, dintr-o mie de motive. Financiare. Practice. Şi chiar faptul că, nu de puţine ori, se simţea legat, cumva conectat cu pustiul, într-un fel pe care îl iubea. Era ceva legat de căldura brutală a soarelui, când se afla sus, la amiază, iar el privea şerpuirea înceată a turmelor. Ceva din nemărginirea câmpiei şi culorile schimbătoare ale ţărânei. Era singura dată când simţise ceva apropiat de fericire. Dacă Xander nu putea simţi asta – iar Nathan ştia că nu toată lumea putea –, atunci nici nu ar fi ştiut să i-o explice. Era un loc aspru şi necruţător, însă pentru el era acasă.

— O să fie mai bine, însă. Asta îţi pot promite.

Nathan a întins braţele şi i-a înconjurat umerii fiului său. Xander i-a răspuns la îmbrăţişare.

— Ai încredere în mine.

— Da. Ştiu.

S-au desprins din îmbrăţişare, iar Nathan l-a lăsat pe Xander să se ridice de pe pat şi să se îmbrace. În hol se auzea încă zgomot venind dinspre sufragerie. Era un zgomot plăcut. Se pregătea să se îndrepte într-acolo, când s-a oprit la vederea telefonului fix. A aruncat o privire înapoi, către camera lui Xander, apoi s-a dus către telefon şi, fără să stea prea mult pe gânduri, a format un număr. Trecuse multă vreme şi prima dată l-a format greşit. A încercat din nou.

— Alo?

O voce familiară şi străină deopotrivă.

— Jacqui? Nathan sunt.

O pauză confuză, apoi:

— S-a întâmplat ceva cu Xander?

— Nu, e bine, a spus el, şi i-a auzit răsuflarea uşurată. Voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Ah, a spus ea, şi a făcut din nou o pauză. OK.

Părea surprinsă, însă nici pe departe atât de ostilă pe cât şi-o amintea. Suna diferit faţă de felul în care comunicase prin e-mail sau prin avocatul ei.

— Ascultă, Jacqui, aş vrea să îţi spun că îmi pare rău de faptul că l-am abandonat pe tatăl tău. Indiferent de ceea ce se întâmplase între noi, între mine şi tine, ceea ce am făcut a fost îngrozitor şi, dacă m-aş putea întoarce în timp, aş schimba totul, jur că aş schimba.

— Oh...

O pauză şi mai lungă.

— Mulţumesc.

— Şi îmi pare rău că nu am fost ceea ce ai avut tu nevoie, pentru tine sau pentru Xander.

De data asta, ştia că va urma o tăcere şi a aşteptat-o.

— Lui Xander i-ai dăruit mereu ceea ce a avut nevoie, a spus Jacqui într-un sfârşit, apoi s-a auzit cum a respirat adânc. Îmi cer scuze că întreb, Nathan, dar e cancer de piele? Ţi-au ieşit prost analizele?

— Ce? Nu.

— Atunci de unde şi până unde?

— Eu doar...

S-a oprit.

— Am simţit că era momentul să fac asta.

Şi şi-a dat seama că acesta era adevărul. Fusese treabă grea să stea furios zece ani. Şi Jacqui părea obosită. Au mai vorbit puţin. Era ciudat şi suna cumva ruginit, dar ca o piesă veche de la un angrenaj. Nathan şi-o putea închipui redevenind funcţională. Jacqui i-a transmis condoleanţe pentru Cameron. Nathan a strâns din dinţi şi a întrebat politicos ce mai făcea Martin. Făcea foarte bine, se pare, steaua lui continua să urce pe firmamentul arhitecturii metalice. În

timp ce Jacqui a început să spună lucruri ciudat de familiare, despre ceva renovări pe care le plănuiau pentru camera lui Xander, privirea lui Nathan a început să hoinărească prin jur şi s-a oprit asupra suportului pentru chei de deasupra agendei familiei. Cheile maşinii lui Cameron atârnau pe şnurul lor exact în locul în care le pusese Nathan cu două zile în urmă.

Când la capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea, a ştiut că ratase ceva.

— Scuze, ce spuneai?

Un oftat scurt, de dezamăgire. Asta i-a adus aminte de chestiuni din trecut, dar le-a dat la o parte.

— Îţi mulţumeam pentru înţelegerea pe care ai avut-o faţă de examenele lui Xander şi faptul că are nevoie să stea mai mult acasă, a spus Jacqui, apoi a făcut o pauză. Ştiu că îţi este dor de el.

— Da.

— Şi lui îi este dor de tine.

— Oare?

— Sigur. Eşti tatăl lui.

Nathan a simţit o mică undă de căldură între ei şi, pentru o clipă, şi-a amintit ceea ce iubise odată la fata asta cu părul de aur de dincolo de gard.

— Perioada în care îl văd pe Xander este cea mai fericită din tot anul pentru mine. E cu adevărat minunat, ar trebui să fii mândră.

— Aşa cum ar trebui să fii şi tu, Nathan.

S-a auzit un zgomot şi Nathan l-a văzut în hol pe fiul său. I-a făcut semn cu mâna să se apropie.

— E lângă mine acum. Ţi-l dau. Crăciun fericit, Jacqui!

Xander a luat uluit receptorul, reacţia sa făcându-l pe Nathan să se simtă în acelaşi timp şi bine, şi puţin vinovat. Ar fi trebuit să încerce să facă asta cu ani în urmă.

S-a întors şi a dat iar cu ochii de suportul de chei. Le-a luat de acolo pe cele ale lui Cameron şi a pornit-o în josul holului, jucându-se printre degete cu şnurul. Aveau încă puţin praf roşiatic pe ele şi

şi le-a amintit aruncate pe scaunul din faţă al maşinii lui Cam, în acea zi teribilă în care fusese găsit. *Nu aruncate,* i-a şoptit o voce firavă în ureche. Înfăşurate atent, într-un fel pe care nu îl văzuse vreodată la fratele său.

Ţipetele lui Sophie şi ale lui Lo năpustindu-se afară din sufragerie şi trecând în mare viteză pe lângă el i-au tulburat gândurile. Ilse le-a urmat zâmbind, în timp ce ducea în mână un sac de gunoi plin cu hârtie de împachetat mototolită. Nathan a băgat cheile în buzunar şi a răspuns şi el cu un zâmbet. A ieşit şi Liz, care arăta mai bine decât cu o zi în urmă, iar Nathan a simţit o uşurare când a văzut-o aşa. Ea a luat-o înspre bucătărie şi l-a strâns de braţ în trecere. Părea, cel puţin, să îl fi iertat.

— Cred că aş face bine să mă apuc să pregătesc prânzul. Le-am dat liber azi nomazilor, deci nu aş refuza puţin ajutor.

Apoi s-a întors şi a strigat:

— Sophie?

— Da? s-a auzit o voce strigând înapoi.

— Poţi te rog să dai o fugă până afară şi să le spui lui Simon şi lui Katy că prânzul va fi la ora douăsprezece?

— Bine.

Din nou paşi grăbiţi. Sophie şi-a făcut apariţia, oprindu-se doar pentru o clipă:

— Pot să bat eu frişca pentru pavlova?

— Nu! Eu vreau să fac asta! a strigat Lo.

— Puteţi să o bateţi amândouă, şi-a dat Liz ochii peste cap. Dar mai avem până atunci.

S-a dus către bucătărie în timp ce Sophie ieşea în fugă din casă. După câteva clipe de linişte, podeaua verandei a bubuit din nou. Sophie a apărut din nou în uşă, iar Nathan putea citi pe faţa ei că era ceva în neregulă.

— Nu mai e, a spus ea cu voce confuză.

Harry a apărut şi el lângă Nathan.

— Ce nu mai e? a întrebat el.

— Maşina nomazilor.

— Au plecat?

— Rulota e încă aici. Însă maşina lor nu mai este!

Harry a ridicat din sprâncene, iar Nathan a ieşit în urma lui afară.

Într-adevăr, maşina cea uzată a nomazilor – maşina lor personală, cea cu care veniseră în oraş – nu mai era acolo. Era parcată fix lângă rulotă noaptea trecută, şi în fiecare noapte înainte de asta. Acum, în locul ei mai era doar o bucată goală de pământ. Sophie a alergat într-acolo şi şi-a deschis braţele larg:

— Vedeţi? a strigat ea. V-am zis eu!

Uşa rulotei s-a deschis şi Simon a scos capul afară, surprins să-i vadă pe Nathan, Harry şi pe fete holbându-se la el. Nathan i-a zărit cu coada ochiului şi pe Ilse şi Bub ieşind afară pe verandă, să vadă ce naiba se întâmplă.

Simon a clipit supărat de lumina soarelui. Părea că abia se trezise.

— Katy e deja în casă? a întrebat el.

I-a mai luat câteva clipe bune să îşi dea seama la ce se uitau cu toţii. A făcut ochii mari şi orice urmă de somn a dispărut cu desăvârşire de pe faţa lui.

— Unde dracu' e maşina?

A fugit afară, trăgându-şi mai bine pe el şortul. S-a învârtit în jur pe locul gol, mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Maşina nu a reapărut.

— Unde erau cheile, prietene? a întrebat Harry.

Simon s-a oprit din agitaţie şi s-a năpustit înapoi în rulotă. A ieşit din nou încă şi mai perplex, dacă aşa ceva era posibil.

— Erau acolo, în dulap, dar au dispărut!

A alergat din nou către spaţiul gol.

— Şi Katy? E vreo urmă de ea? a întrebat Harry repede, înainte ca Simon să se mai apuce o dată de învârtit în cerc.

— Nu! Şi ea a dispărut! Şi geanta ei!

Simon a înlemnit dintr-odată şi s-a uitat către ei:

— Staţi! Katy mi-a luat maşina?

— Eu aşa aş zice că pare să fie, prietene.

— Dar... de ce? a făcut Simon ochii mari, după care s-a întunecat la faţă cu o viteză care l-a uimit pe Nathan. Era maşina *mea.* Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Nathan şi-a dres vocea.

— A pomenit că-şi dorea mult să plece de-aici, a spus el cu un ton neutru.

— Şi ce-i cu asta? Ia o hotărâre şi gata?

Simon a început să tropăie de colo-colo, cu scântei de mânie în ochi.

— Rahat. *Rahat!* Nu pot să cred!

— Nu ai auzit-o când a plecat? a întrebat Harry, care arăta uşor amuzat.

— Iau somnifere, i-a răspuns Simon uşor răstit. Am fost foarte stresat în ultima vreme. Rahat.

Alţi paşi, dus-întors.

— Nimeni altcineva nu a auzit-o plecând?

Nathan a reuşit să se abţină să se uite la Ilse. Acum, că Simon întrebase, şi-a dat seama că auzise la un moment dat un zgomot vag, de motor. Aţipise şi visase că era generatorul. Când a deschis ochii, a văzut-o pe Ilse dormind alături de el şi instantaneu a uitat orice altceva.

Îl privea pe Simon cum tropăia în continuare şi bombănea ceva ce suna suspect de asemănător cu „curvă proastă”. A simţit o oarecare căldură în suflet la gândul că Katy se cărase de-aici la adăpostul întunericului. Merita mai mult, ţinând cont de toate lucrurile prin care trecuse, însă acesta era măcar un început.

— Cum o să pot pleca eu acum din haznaua asta fără maşină? l-a auzit acum pe Simon cu tonul ridicat, aproape ţipând.

Nathan l-a auzit pe Bub de pe verandă cum nu reuşise să îşi stăpânească un hohot de râs. Apoi şi-a intersectat privirea cu a lui Harry, care a schiţat un zâmbet, îmblânzindu-şi astfel cu un milimetru trăsăturile aspre ale feţei.

— Te pot tracta eu mâine până în oraş, amice, a spus Harry, fără nicio răutate.

— Şi după aia ce dracu' fac? s-a răstit Simon.

— Habar n-am. Presupun că acolo vei putea să îţi aranjezi ceva, totuşi.

Simon s-a mai uitat o dată la ei, la spaţiul gol din nou, apoi s-a urcat înapoi în rulota goală, unde nu se mai afla prietena lui, şi a trântit uşa în urma sa, cu putere.

Bub a intrat cu Ilse şi fetele înapoi în casă. Nathan îl putea auzi încă râzând. A schimbat şi el o privire amuzată cu Harry.

— Acestea fiind spuse, a zis Harry luând-o şi el înspre casă, intrăm şi noi?

Nathan simţea greutatea cheilor lui Cameron în buzunar.

— Harry, a spus el simţind cum îi dispare zâmbetul. Nu era nimic în neregulă cu maşina lui Ilse.

Harry s-a întors către el.

— Nu?

— Ilse bănuieşte că îi făcea Cam ceva, ca să nu aibă ea încredere să o folosească, a continuat Nathan, uitându-se atent la el. Asta bănuiai şi tu?

Harry nu a spus nimic câteva clipe, apoi a încuviinţat:

— Da. M-am gândit şi la asta, la un moment dat. Nu prea sunt multe lucruri care să mă dovedească la maşinile astea, însă nenorocita aia...

A clătinat din cap.

— Zice că el făcea şi alte lucruri.

— Cum ar fi? a întrebat Harry.

— Cam ce făcea şi tata, a spus Nathan, şi a aşteptat. Nu pari surprins.

— Nu e asta, a răspuns Harry aruncând o privire către casă. Ascultă, Cameron era un băiat deştept. Cu mult mai deştept decât Carl, ceea ce ştii deja. Carl era un nemernic agresiv şi violent căruia nu îi păsa dacă află şi alţii asta. Însă Cam nu a fost niciodată aşa. El

îşi dorea ca oamenii să îl placă şi să îl respecte. Şi chiar aşa a fost, nu? Pe sub straturile astea însă...

Harry a tăcut atât de mult timp, încât Nathan s-a întrebat dacă mai putea să continue.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva Cam semăna cu tatăl tău mai mult decât lăsa să se vadă. Poate era chiar mai rău, pentru că era mai deştept. Putea să o ascundă mai bine.

— Nu l-ai văzut făcând nimic niciodată?

— Nu, dar mi s-a părut că văd nişte semne uneori. Desenele alea ale naibii de triste ale lui Lo. Mâna lui Sophie, care clar mi-a sunat a abureală, însă fata a jurat că aşa se întâmplase.

— Isuse, Harry, ar fi trebuit să faci ceva!

— Hei, a îndreptat Harry un deget către Nathan. Tu nu ţi-ai arătat mutra pe aici un an întreg, prietene. Nu-mi spune mie ce ar fi trebuit şi ce n-ar fi trebuit să fac. Am încuiat undeva cheia de la dulapul cu arme, în caz că i-ar fi venit vreo idee. L-am trimis pe Cam cât mai departe cu orice însărcinare mi-a putut trece prin cap. Am încercat să vorbesc cu el. Când asta nu a dat roade, m-am certat cu el, ca atunci când ne-a surprins nenorocitul ăla de nomad al tău.

— Ai fi putut chema poliţia.

— Şi tu la fel, i-a replicat Harry, apoi s-a uitat fix la Nathan. În toate acele dăţi când cu tatăl tău, şi tu, fraţii şi mama ta. Erai suficient de mare cât să pui mâna pe telefon şi să suni pe cineva. De ce nu ai făcut-o?

Nathan a vrut să spună ceva, dar a renunţat.

— Nu ştiu, a spus el într-un sfârşit.

Dar şi-a dat seama că ştia. Nu a chemat pe nimeni în ajutor pur şi simplu pentru că nu i-a trecut prin cap că ar fi putut face asta. Cunoştea regulile nescrise: nu spune nimănui, nici măcar între voi să nu discutaţi. Şi chiar dacă s-ar fi gândit să ceară ajutor, părea lipsit de sens să ceri ceva ce pur şi simplu nu se găsea acolo. Indiferent cât de puţine ştia Nathan, măcar un lucru era adânc înrădăcinat în mintea lui: acolo, în pustiu, era pe cont propriu.

— Am sunat o dată la poliţie, a spus Harry, a cărui expresie de pe chip redevenise imposibil de citit. Când lucrurile se agravaseră foarte tare între mama şi tatăl tău. Tu şi cu Cam eraţi plecaţi la internat. Însă poţi să-l întrebi pe Bub, bag mâna-n foc că îşi aduce aminte. Până la urmă, mama ta m-a pus să-i promit că n-aveam să mai fac niciodată aşa ceva. Am provocat o groază de probleme pe care vizita sergentului nu le-a putut opri şi povestea nu s-a terminat cu bine.

— Pentru mama?

— Pentru Bub.

S-au uitat amândoi o vreme înspre mormintele din cealaltă parte a curţii.

— Ştiu că Bub poate fi foarte dificil dacă îşi pune asta în minte, a spus Harry. Însă a dus-o şi mai rău decât tine şi Cam în copilărie. Să nu uiţi asta, da? Tu şi Cam nu aţi fost singurii care aţi dus-o greu.

Nathan a tăcut o clipă.

— Da, ştiu.

Nathan i-a urmărit privirea lui Harry care se uita acum înspre casă; în fereastra de la bucătărie, a zărit-o pe Liz. Zâmbea şi se uita în jos, vorbind probabil cu una dintre fete. Uitându-se la ea, trăsăturile lui Harry s-au relaxat şi pentru prima dată Nathan i-a putut vedea o deschidere în privire, ceva necenzurat. Şi în timp ce se uita la Harry cum o priveşte pe mama lui, Nathan şi-a pus întrebarea, tot pentru prima dată, dacă nu era şi alt motiv în afară de pământ şi de stilul de viaţă pentru care stătea Harry aici de atâţia ani. Apoi Liz a plecat din dreptul ferestrei, iar obloanele de pe ochii lui Harry au căzut la loc imediat, mai rapid decât şi-ar fi putut imagina Nathan vreodată.

Eucaliptul s-a zbârlit în aerul cald şi s-au întors amândoi către morminte.

— Am vorbit cu Steve la înmormântare, a spus Nathan. El crede că, într-adevăr, Cameron a atacat-o pe Jenna în noaptea aceea.

Harry doar a încuviinţat.

Nathan simţea în buzunar cheile maşinii, ascuţite şi cu zimţi.

— Ce crezi că voia să îi spună când a sunat?

— Habar n-am. Putea fi orice.

— Dar crezi că...

— Ascultă, prietene, o să-ţi zic ce cred eu, l-a întrerupt Harry. Uneori, în mod accidental sau nu, lucrurile se aranjează cum e mai bine. Iar când ajungi unde ţi-ai dorit, oare mai are sens să răscoleşti drumul care te-a dus până acolo, înţelegi ce zic?

A aruncat o ultimă privire spre morminte, în timp ce vântul ridica un nor de praf în jurul lor.

— Bun, s-a întors Harry cu hotărâre spre casă. Acum vii şi tu?

Metalul cheilor a muşcat din pielea lui Nathan.

Plicul lui Ilse fusese luat de un dingo.

Jenna Moore nu era prin preajmă.

Şnurul, desfăcut acum, i se simţea grunjos printre degete.

Maşina lui Cameron stătea singuratică pe alee.

Nathan a clătinat din cap.

— Nu încă.

Capitolul 36

Land Cruiserul lui Cameron era încă parcat acolo unde îl lăsaseră Nathan şi Xander cu câteva zile în urmă.

Duffy l-a urmat la picior pe Nathan, foarte bucuroasă că se poate urca din nou în maşina pe care o cunoştea atât de bine. Nathan s-a aşezat pe scaunul şoferului, simţind conturul format de corpul fratelui său. Acum se afla la distanţa corectă până la pedale. Şi-a pescuit cheile din buzunar. Motorul a pornit imediat, aşa cum o făcuse de fiecare dată. Maşina lui Cameron să pare că nu avea nicio problemă, s-a gândit Nathan uşor acid amintindu-şi de maşina neglijată a lui Ilse. A aşteptat ca aerul condiţionat să funcţioneze la capacitatea maximă, apoi s-a dat jos şi a început cu partea din spate, sub ochii atenţi ai câinelui.

Nathan a scos afară sticlele cu apă, conservele cu mâncare, răcitorul. A luat trusa de prim ajutor şi i-a golit conţinutul, pipăind laturile genţii în căutarea a orice ar fi putut avea forma unui plic. A desprins cauciucurile de rezervă şi a băgat mâna în interiorul lor. Maşina fusese verificată, de două ori, de către poliţişti. Dar ei nu ştiau ce să caute, s-a gândit Nathan în timp ce o lua şi el metodic la verificat.

Şi-a trecut mâna peste covoraşele de la picioare, pipăind fiecare crăpătură, să nu se fi strecurat ceva înăuntru. A verificat materialul textil de pe plafon şi fiecare scaun, încercând să găsească vreo cusătură ascunsă. S-a uitat în trusa de scule, apoi s-a lungit sub maşină şi i-a examinat şasiul la lumina unei lanterne. A ridicat capota şi s-a uitat după ceva ce ar fi putut fi lipit pe margini sau pe dedesubt.

După o oră, îi mai rămăsese doar să deschidă pachetele cu mâncare şi să se uite în interiorul sticlelor cu apă. După alte treizeci de minute, a deschis una dintre berile lui Cam, s-a aşezat pe scaunul şoferului, cu faţa în bătaia aerului condiţionat, şi a început să îi dea

lui Duffy biscuiţi din rezerva lui Cam.

Nathan s-a uitat la dezastrul pe care îl făcuse în jur. Nimic. Dacă fusese vreodată dezgropat vreun plic de la mormântul păstorului şi aruncat în maşina asta, era peste puterile lui să îl găsească. Iar dacă se aflase altcineva în maşina lui Cameron la acel moment, până acum Nathan încă nu descoperise. Poate că... Nathan a luat o gură de bere şi s-a strâmbat: era la fel de caldă ca o cafea. Poate că nu fusese niciodată nimic de găsit aici.

Pe când stătea acolo, gânditor şi bând din bere, a auzit zgomot de paşi şi prin geamul prăfuit s-a văzut o faţă. Bub.

— Am auzit motorul, a zis el, şi s-a urcat pe scaunul pasagerului. Te căutam.

— Da?

Nathan i-a oferit una dintre cele cinci beri rămase din baxul de şase al fratelui lor.

— Am fost obligat, a răspuns Bub, şi a luat o bere, uitându-se la ceea ce era în maşină. Ce faci aici?

— Chiar nu ştiu, sincer.

— Am înţeles. În fine... a început el, şi a luat o gură de bere caldă, care abia dacă l-a făcut să se strâmbe un pic. Auzi, frate, voiam să-ţi spun că-mi pare rău.

Nathan l-a privit surprins.

— O, da?

— De Kelly. Ştiu că eu sunt de vină, dar îţi jur că a fost un accident. Trebuie să mă crezi. Nu am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva, serios! Kelly era un câine extraordinar. Am fost sfâşiat când am auzit că a murit. Nu i-aş fi făcut niciodată aşa ceva în mod intenţionat.

— Ştiu, a spus Nathan cu sinceritate.

Bub s-a uitat în jos, la cutia din mâna sa.

— M-am simţit al dracului de îngrozitor. N-ar fi trebuit să pun momeala aia, dar nu ştiam că aveaţi să fiţi prin zonă. Şi am crezut că o strânsesem pe toată. Când am aflat ce a păţit Kelly, am vrut să îţi

explic, însă Cam mi-a zis că avea să o facă el. Să clarifice lucrurile. Mi-a spus că vorbise cu tine şi că fuseseşi foarte supărat. Şi mi-a mai zis şi că ştiai că fusese un accident, iar cunoscându-te cât eşti de...

Bub s-a lovit cu palma în cap.

— ...ştii tu, m-am gândit că era mai bine să te las să îţi treacă şi să nu mai aduc vorba despre asta.

Nathan a luat o înghiţitură mare şi caldă din berea sa.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Nu. Păi, da. Îmi puneam şi eu întrebări. Iar apoi, când ai zis toate alea ieri, am intrat pur şi simplu în panică. Îmi pare rău, frate. Nu ştiu ce să-ţi spun. Am făcut un rahat şi m-am simţit ca un rahat de atunci încoace. Ar fi trebuit să vin eu la tine şi să vorbim în loc să am încredere în nenorocitul de Cam.

Nathan şi-a adus aminte de ce îi spusese Ilse: indiferent dacă îl ierta sau nu pe fratele lui, pe Kelly tot nu o putea aduce înapoi.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Bub, a oftat Nathan. Şi să ştii că totuşi eu ar trebui să îmi cer iertare. Ar fi trebuit să spun asta cu ani în urmă, dar îmi pare sincer rău, frate, că nu am făcut mai mult ca să te ajut cu tata...

— Nu. Hristoase! Nathan, nu e vina ta. Ai încercat. Ca să fiu cinstit, şi Cam a făcut-o.

— Şi totuşi, ar fi trebuit să...

— Să ce? Ce putea face cineva, oricine, în faţa unui tip ca el?

Bub s-a uitat către el.

— Şi oricum, nici ţie nu ţi-a fost mai bine.

— Ba mi-a fost, cumva, a răspuns Nathan. Cam şi cu mine ne-am avut mereu unul pe altul.

Au mai rămas o vreme împreună, bând şi privind prin parbriz. Era atât de prăfuit acum, încât era dificil să vezi prin el.

— Nu-mi place să trăiesc aici, a spus Bub într-un târziu. Am prea multe amintiri. De aceea am şi pus momeala pentru dingo. Încercam să câştig ceva bani ca să mă duc la Dulsterville, după ce Cam a refuzat să mă ajute. De aceea am şi fost atât de nemernic

când am vorbit despre locul ăsta, a oftat el. Nu am nimic cu tine personal, frate, însă numai la gândul că ar trebui să rămân aici şi să îi dau naibii raportul altui frate de-ai mei, pentru următorii zece ani, îmi vine să mă urc pe pereţi. Pur şi simplu trebuie să plec în altă parte.

— La împuşcat de canguri în Dulsterville, deci?

— Da, a răspuns Bub cu privirea absentă. Ar fi extraordinar acolo. Să am casa mea, să mă văd cu oameni. La Dulsterville locuiesc şi gagici, ştii? Infinit mai multe decât aici.

— Da, a schiţat Nathan un zâmbet, am auzit.

— Şi atunci când a murit Cam, am crezut că asta avea să fie şansa mea. Poate că nu ar fi fost chiar atât de rău să conduc eu locul ăsta, dacă tot nu puteam pleca. Aş fi putut face nişte schimbări, însă...

Bub a smuls inelul de pe capacul cutiei sale de bere:

— Mi-a fost clar că nu se gândea nici naiba că aş putea fi în stare să fac asta. Sunt toţi disperaţi să te întorci tu aici să o ajuţi pe Ilse, iar asta m-a enervat al naibii de tare.

Nathan s-a încruntat.

— Nu cred că asta îşi doresc. Ilse o să găsească un administrator sau ceva.

— Frate, a spus Bub, este exact ce îşi doresc. L-am auzit pe Harry spunând asta. Am auzit-o şi pe mama. Cred că şi Ilse tot asta vrea. Toţi aşteaptă ca tu să le spui că eşti interesat.

— Serios? Nu mi-a spus nimeni nimic.

— Ştiu, pentru că toţi se cacă pe ei să nu pună prea multă presiune pe tine după, ştii tu, ce s-a întâmplat cu Cam. Iar faptul că poţi fi un pic...

— Cum?

— Cum ziceam, a spus Bub, şi s-a lovit iar cu palma în cap.

— Nu sunt, a spus Nathan, după care şi-a dat deodată seama în ce hal era maşina în care stăteau. Nu mereu. În fine, ideea e că eu abia mă pot ocupa de proprietatea mea.

— Da, da' din cauză că e un rahat absolut. Nimeni nu ar putea

scoate bani de acolo. Harry spune mereu asta. Până şi Cam obişnuia să spună asta. Deja ai făcut un lucru extraordinar că ai dus-o şi până acum.

Nathan nu a spus nimic o vreme. A întins mâna după o altă bere. Era ceva mai rece de data asta, mulţumită aerului condiţionat. Puţin peste temperatura camerei.

— Dar tu? a întrebat el într-un târziu.

— Nate, eu nu administrez chestii. Prea multă hârţogăraie. Nu mă înţelege greşit, nu m-ar deranja să-mi fi propus cineva asta, aşa mi s-ar fi părut politicos, dar nu contează. Eu vreau doar să fac rost de nişte cash şi să mă duc la Dulsterville.

— Canguri şi gagici, da?

— Exact, frate. Exact!

Nathan a zâmbit.

— Păi, e bine să avem cu toţii visuri.

— Da. Deci o să vorbeşti cu Ilse despre mine? Să vezi dacă nu cumva vrea să îmi cumpere partea? Măcar o bucată din ea?

— Dar poţi să vorbeşti şi tu cu ea. Chiar vrea să ştie ce ai de gând.

— Da, ştiu. Însă când am trecut pe lângă sufragerie la trei dimineaţă, mi s-a părut că sacul ăla al tău de dormit nu prea este folosit, a spus Bub, şi l-a privit cu coada ochiului pe Nathan, rânjind. Deci presupun că nu greşesc dacă spun că tu te pricepi mai bine decât mine cum să vorbeşti cu Ilse.

Nathan şi-a reţinut un zâmbet şi nu a spus nimic.

— Sau, stai aşa, a continuat Bub. Poate că poţi chiar tu să îmi cumperi partea? Şi încetul cu încetul ar fi OK, nu am nevoie de aşa mulţi bani din prima. Dacă îţi vei mişca fundul ăla vreodată şi te vei hotărî ce naiba îţi doreşti de la viaţă.

Nathan privea prin parbrizul prăfuit. Abia se vedea ce se afla în faţa lor.

— Da, a spus el, poate. Ascultă, în orice caz, găsim noi ceva pentru tine.

— Grozav! Mulţumesc, frate, i-a aruncat Bub o privire. Şi apropo,

îmi pare rău şi pentru faţa ta.

— Nicio problemă. Tu eşti bine?

— Da, a râs Bub. Nici măcar nu m-ai zgâriat. Şi eram destul de matolit.

— Mă bucur să aud asta.

— Deci ne-am rezolvat toate problemele?

— Da, suntem OK acum.

— Minunat. Mulţumesc, frate, a spus Bub, şi a deschis portiera ca să iasă. Mă duc înapoi. Ai terminat aici?

Nathan s-a uitat în jur, la interiorul maşinii. Nu avea ce să găsească acolo.

— Da, a spus, şi a deschis şi el uşa. Am terminat.

Capitolul 37

— Nu pot.

— Uite aşa.

Nathan i-a repoziţionat mâna lui Sophie pe gâtul chitarei şi i-a mutat unul dintre degete pe o coardă. Fetiţa a încercat din nou acordul şi a sunat tot puţin dizarmonic, însă mai aproape de ceea ce trebuia. Orteza lui Sophie era aşezată lângă ea, pe treapta verandei. Steve îi dăduse permisiunea de a o scoate câteva ore pe zi, spunea ea, aşa că acum profita cât putea. Nathan şi-a schimbat poziţia, cu soarele cald al dimineţii târzii în spate, şi i-a aranjat încă o dată mâna pe corzi.

— Încearcă din nou. Da, mai bine de data asta.

A văzut-o pe Lo strâmbându-se la auzul sunetului, însă nu a zis nimic, fiindcă era concentrată la desenul ei. Judecând după aromele care veneau dinspre bucătărie, pregătirile pentru prânz decurgeau bine şi Nathan o putea auzi pe Liz zdrăngănind oalele şi tigăile înăuntru. Se dusese împreună cu Bub s-o ajute, însă fuseseră goniţi, douăzeci de minute mai târziu, exasperată că îi stăteau numai în picioare. Lui Bub îi convenise aşa; primise de Crăciun o bâtă nouă de crichet şi îl convinsese pe Harry să îi arunce mingi prin faţa casei. De unde stătea aşezat, Nathan nu îi putea vedea, însă auzea loviturile şi exclamaţiile de bucurie.

Uşa de plasă s-a trântit cu zgomot şi Xander şi-a făcut apariţia. S-a aşezat lângă Nathan, cu o foaie de hârtie împăturită în mână.

— Sună bine, Sophie.

— Mersi.

Fata a zâmbit, concentrată la corzile chitarei. Nu era doar absenţa ortezei. Era ca şi cum, după înmormântare, se ridicase un nor de deasupra ei.

— Uite, i-a întins Xander foaia de hârtie lui Nathan. Nu e chiar un cadou de Crăciun, însă aş vrea să îţi dau asta.

— Ce este?

Nathan a despăturit foaia. Înăuntru era o listă de date scrisă de mână.

— Astea sunt termenele-limită şi săptămânile de examene de anul acesta, i-a arătat Xander cu degetul. Iar astea sunt toate vacanţele posibile, aici şi aici. Şi aici, uite. Poate planificăm ceva.

— O, a spus Nathan observând cum scrisul devine deodată uşor înceţoşat. Mulţumesc, prietene. Dar, pe bune, ar trebui să stai în Brisbane şi să te concentrezi la învăţătură, dacă asta trebuie. Cine ştie? a zâmbit el. Dacă iei note suficient de bune, poate că vei putea să îi calci pe urme lui Martin, în lumea clădirilor metalice orbitoare.

— Mda, nu am de gând să fac asta, i-a răspuns Xander cu un zâmbet. Însă cel mai probabil voi sta acasă în cea mai mare parte a timpului, aşa că ar trebui să vii tu să mă vizitezi la Brisbane.

Nathan a şovăit.

— A fost ideea mamei, a adăugat Xander, citindu-i gândurile.

— Serios?

— Da. Aş putea chiar să o întreb dacă ai putea să stai la noi. Martin a construit o casă de oaspeţi în grădină.

— *Serios?*

— În fine, el a schiţat-o şi apoi a plătit pe cineva să o construiască, a râs Xander. Nu e la fel de bun ca tine când vine vorba despre lucruri practice. Oricum, ar trebui să vii. Mi-ar plăcea mult.

— Atunci, ce să zic, mulţumesc. Şi mie mi-ar plăcea.

— Bine, a spus Xander, şi s-a ridicat în picioare. Dacă ai nevoie de ajutor la împachetat şi cărat la maşină, strigi.

— Eşti nerăbdător, însă plecarea e abia mâine.

— Ştiu, a zâmbit Xander. Doar că nu vreau să pierd avionul. Parcă aş prefera să fac revelionul la Brisbane, nu aici.

Nathan a zărit-o pe Ilse trecând prin faţa ferestrei de la biroul său. I-a făcut un semn uşor cu mâna.

— Mi-e greu să cred aşa ceva.

— Ba să crezi, a spus Xander, iar Nathan a rămas să privească în

urma lui, cum se trânteşte uşa.

S-a întors către fete şi a auzit din nou zgomotele mingii de crichet. Sophie încă zdrăngănea corzile chitarei, iar Lo era aplecată deasupra ultimelor ei desene.

— Vrei să încerci şi tu la chitară, Lo? a întrebat-o el.

— Am treabă.

Nathan s-a dus să se uite la desenele ei. Le întinsese peste tot pe verandă şi le fixase cu pietre. Vedea acum că pictase aceeaşi şi aceeaşi scenă, mereu. Toate desenele ei erau variaţiuni ale tabloului tatălui.

— Încerci să pictezi mormântul? a întrebat el.

— Nu-mi iese cum trebuie.

— Mie îmi place cum ai desenat.

Lo i-a aruncat o privire care încerca să-i sugereze că părerea lui artistică avea o valoare discutabilă, însă Nathan îşi putea da seama că era încântată. În plus, nici măcar nu minţise. Toate desenele erau cu imitaţii ale temei lui Cameron şi clar erau copilăreşti, însă aveau o expresivitate stranie. Iar acolo unde pe Cameron îl încurcaseră umbrele, ea reuşise să capteze colţuri de lumină.

— Ţi-e dor de tati? a întrebat el, iar Lo a făcut un schimb rapid de priviri cu sora ei.

— Crezi că lui tati i-a fost frică acolo, la mormânt, singur? a întrebat Lo într-un sfârşit.

— Nu, a minţit Nathan, după care s-a gândit puţin şi a adăugat: Îi plăcea să se ducă departe, pe pământurile lui.

Părea o minciună mai mică aşa.

— Dar cred că au fost unele lucruri în viaţa lui care i s-au părut prea dificile.

Fetele au părut să mediteze la asta.

— Nu-mi place mormântul păstorului, a spus Sophie într-un târziu. E înspăimântător.

Nathan a dat din cap:

— N-ar trebui să fie aşa. Există multe poveşti idioate despre

păstor, dar niciuna nu este adevărată.

— De unde ştii?

— M-am documentat odată la Biblioteca de Stat.

Chiar petrecuse câteva ore acolo odată, cu ani în urmă, la Brisbane, când Xander era încă mic şi lui Nathan îi venea teribil de greu să îl returneze în braţele mamei sale. Fusese atât de dificil transferul, încât Nathan pierduse avionul către casă. O luase aiurea la pas pe străzile oraşului şi se trezise în faţa bibliotecii, cu dorinţa subită de a afla mai multe despre singura persoană din lumea asta care credea că fusese mai singură decât el însuşi. Un bibliotecar îl ajutase să caute şi apoi, în timp ce citea articolul vechi de ziar, în răcoarea aerului condiţionat şi în zumzetul discret al celor din jur, s-a simţit mai liniştit şi împăcat decât se simţise de foarte multă vreme.

— Deci ce s-a întâmplat cu omul acela? a întrebat Sophie.

— Era un tip pe care îl chema William Carlisle şi care locuia chiar aici, pe proprietatea aceasta, cu soţia şi copiii săi. Cred că erau doi băieţi, de şapte şi de zece ani.

— Locuiau în casa asta? a întrebat Lo.

— Nu, nici nu era construită pe atunci. Stăteau ceva mai aproape de locul în care este acum mormântul. În fine, au plecat într-o zi împreună, călare, şi s-au dat jos de pe cai să mănânce de prânz sau aşa ceva, apoi şi-au dat seama că se apropia o furtună de nisip.

— O, nu! a spus Sophie. Urăsc furtunile de nisip!

— Şi eu, a spus Nathan. Cerul s-a făcut deodată roşu, ca un zid mare de praf care cobora pe pământ. Furtuna înghiţea totul în drumul ei, sugând oxigenul şi umplând aerul cu proiectile. Vitele au luat-o razna, înnebunite, iar în jur vizibilitatea se redusese la zero. Ştiţi cât de repede vin furtunile astea. Aşa că păstorul şi-a urcat nevasta şi copilul mai mic înapoi pe caii lor şi le-a spus să se ducă acasă. Însă băiatul mai mare plecase să hoinărească pe creste sau pe undeva. În orice caz, nu se vedea prin apropiere. Păstorul s-a dus să-l caute, cel mai probabil strigându-l pe nume, în timp ce furtuna

se apropia.

Nathan s-a oprit. Şi-a amintit de el însuşi cum condusese în cercuri disperate, căutându-l pe Xander pe când avea opt ani, şi de felul în care îi bătea inima tare în urechi, şi de cum se simţea frica – rece şi limpede. *Te rog, să fie bine!* Probabil că păstorului îi fusese şi mai rău, călărind singur în pragul unui coşmar al naturii.

— Şi-a găsit băieţelul? a întrebat Sophie.

— Da, l-a găsit până la urmă, a şovăit Nathan. Însă calul copilului era speriat şi l-a aruncat la pământ. Copilul era bine, dar nu mai avea cal.

— Şi atunci ce a făcut bărbatul?

— Probabil s-a gândit că un singur cal nu ar fi fost în stare să învingă furtuna cu amândoi în spate, aşa că i-a dat băieţelului calul său.

Nathan şi-l imagina pe bărbat spunându-i, *ordonându-i,* fiului său să plece fără el. Promiţându-i că avea să găsească celălalt cal şi să îl ajungă din urmă. Spunându-i toate astea deşi ştia că nu era nimic adevărat.

— Şi băieţelul a ajuns cu bine acasă? a întrebat Sophie.

— A ajuns.

— Dar nu şi păstorul.

— Nu. Probabil ştia că acest lucru nu avea cum să se întâmple.

— Ce trist!

— Da, aşa este. Deşi...

Nathan a făcut o pauză.

— Îmi place să cred că, poate, el nu era chiar atât de trist la sfârşit. Măcar ştia că îi erau în siguranţă copiii.

— A făcut asta ca să îşi salveze familia, a spus Sophie.

— Exact, a răspuns Nathan, şi s-a întors către Lo. Deci ştiu că este cam înspăimântător acolo, însă nu trebuie să fie neapărat aşa. Nu trebuie să vă fie frică de el.

Lo, cu faţa murdară de pete de vopsea, a reflectat o vreme la cele auzite, apoi a părut să ia o decizie. Nathan i-a simţit respiraţia pe

obraz când i-a şoptit:

— Nu mi-era frică de păstor. Mi-era frică de tati.

— O, i-a luat Nathan mâna într-a lui.

— Nu-i aşa că nu se mai întoarce?

— Nu. Nu se mai întoarce, Lo.

A întins braţele către ea şi fetiţa l-a îmbrăţişat. Era mică şi caldă.

— O să fie totul bine. Aici sunteţi în siguranţă şi noi toţi vă iubim.

Apoi a arătat cu degetul către desenele ei:

— Şi mai ştii ceva? Cred că ai mai mult talent la desen decât tatăl tău.

Fetiţa a zâmbit uşor.

— Nu, a spus ea cu o voce care suna suspect, a falsă modestie. Tabloul lui tati a câştigat un premiu.

— Asta nu înseamnă nimic. Ale tale sunt la fel de bune.

— Nu sunt. Nu mai fi prostuţ!

— Dar e adevărat, a spus el, şi s-a ridicat. Stai puţin.

Nathan a intrat în casă, puţin orb până când ochii i s-au acomodat cu lumina slabă. Când a trecut prin faţa bucătăriei, a adulmecat mirosul îmbietor al prânzului. Pe fereastra din hol se puteau vedea Bub şi Harry afară, pe iarbă. Acum, Bub era cel care arunca mingea, iar Harry testa bâta lui. Uşa de la biroul lui Ilse era întredeschisă, iar Nathan a cochetat puţin cu ideea de a intra să o vadă. Să o salute. Să îi spună că i-a fost dor de ea. A ezitat, apoi şi-a continuat drumul. Îl aşteptau fetele.

În camera de zi, Nathan s-a oprit în faţa tabloului lui Cameron. A întins mâinile ca să-l ridice de pe perete, simţind un uşor ghimpe în inimă, de parcă ar comite o infracţiune. Era surprinzător de uşor pentru ceva care păruse să ocupe un spaţiu atât de mare în casă. Nathan a aşteptat o clipă, dar nu s-a întâmplat nimic. Spiritul lui Cameron nu s-a trezit din somnul lui de veci de pe altă lume ca să-l ameninţe că vor exista consecinţe dacă lasă urme de degete pe lucrarea lui în pensulă.

Nathan a zâmbit în sinea lui în timp ce ducea tabloul pe hol şi se

uita la culorile pământului şi ale cerului, şi la mormânt. Şi-a dat seama că tot ceea ce îi spusese lui Lo fusese perfect adevărat. Nu avea nimic special tabloul acesta. Nu era deloc viaţă în el. Era opera plată şi lipsită de inspiraţie a unui om care fusese prea orb ca să vadă câte lucruri minunate avea în viaţă.

Când a păşit pe verandă, cu uşa de plasă trântindu-se în urma sa, a fost întâmpinat de o tăcere mormântală. Lo era, de altfel, cu gura căscată. Nimeni nu a zis nimic pentru o vreme, iar Nathan a avut impresia că până şi sunetele jocului de crichet încetaseră.

— O, Doamne! a exclamat Sophie cu uimire. Ce ai făcut?

Însă dincolo de groază, ochii ei străluceau de încântare anticipând scandalul de pomină care avea să urmeze.

— Da, a încuviinţat Nathan. Am atins tabloul.

— Să vezi ce-o să păţeşti acum! a şoptit copilul.

Lo chicotea cu mâinile peste gură.

— N-o să păţesc nimic. Pentru că este doar un tablou, Soph. Atâta tot. Şi da, cred că e bunicel. Însă întrebarea mea este dacă e mai bun decât ale lui Lo.

Lo ţopăia de pe un picior pe altul, pe jumătate extaziată, pe jumătate îngrozită.

— OK, a spus Nathan. Lo, ridică-ţi cel mai bun desen. Hai să le comparăm!

Fetiţa a ales un desen, zâmbind.

— Sophie, tu eşti juriul. Care este mai bun?

Nathan a ridicat şi el tabloul lui Cameron, la nivelul ochilor, şi l-a întors către fete. Şi deodată, lumea s-a cutremurat. Râsul lui Sophie a fost acoperit de bătăile inimii pe care le auzea în urechi.

— Consider că tabloul lui Lo este mai bun, spunea Sophie. Zece puncte din zece!

Vocea ei părea foarte îndepărtată, iar uralele de bucurie ale lui Lo care au urmat se auzeau ca şi cum ar fi venit de undeva de sub apă. Nathan a încercat să încuviinţeze, însă inima îl apăsa tare şi îi bătea neregulat. Şi-a dat seama că fetele se uitau la el.

— Sunt de acord, a spus el simţindu-şi limba grea în gură.

A văzut-o pe Lo zâmbind, dar doar cu coada ochiului. Privirea îi era clar atrasă de ceva din spatele tabloului. Mai precis, de ceva lipit acolo. Ceva uzat şi opac, cu praf roşiatic adunat în pliuri de plastic. Nathan simţea că îi fuge pământul de sub picioare.

— E cald afară, fetelor, a reuşit el să spună. Duceţi-vă înăuntru şi beţi nişte apă.

— Bine.

Le-a auzit paşii şi uşa trântindu-se în urma lor.

Nathan a pus tabloul jos pe verandă, cu mâinile tremurând. Plicul din plastic fusese lipit cu atenţie în mijlocul tabloului. L-a dezlipit la întâmplare, fără să se preocupe că ar putea strica ceva pe partea din faţă a tabloului. A smuls plicul de acolo şi s-a ridicat în picioare.

Sub stratul de praf se zăreau marginile colorate ale bancnotelor, inscripţia de pe husa unui paşaport şi mai multe certificate împăturite, ce păreau documente oficiale. Nathan îşi simţea inima sărindu-i din pieptul deodată cumva gol. Nu se aşteptase deloc să găsească plicul, şi-a dat el seama în acel moment. Nu cu adevărat.

Nu atinge tabloul!

Nathan a aruncat o privire spre curtea pustie. Nu se mai auzea mingea de crichet lovindu-se de bâtă în partea cealaltă a casei. Nici Bub ovaţionând.

La dracu', nu! Nu trebuie să ne jucăm cu capodopera lui Cam.

În depărtare se vedea bungalow-ul lui Harry, retras şi în întuneric, cu uşile bine închise.

Să nu îndrăzneşti să-l atingi! Ai făcut deja suficient rău.

Nathan simţea cum casa îl copleşea, cumva prăbuşindu-se peste el din spate, ca şi cum şi-ar fi ţinut răsuflarea. Nu le auzea pe Liz ori pe Ilse prin apropiere, iar în dreptul ferestrelor de la bucătărie şi birou nu era nimeni.

Locul lui e pe perete.

Undeva în spatele lui, Nathan mai mult a simţit decât a auzit

scârţâitul paşilor pe duşumeaua din hol. După o clipă, s-a adăugat şi zgomotul uşor strident al uşii cu plasă. Nu s-a mişcat din loc. Nu se putea forţa să se uite în jur.

Regula de aur în casa asta.

Cine îl avertizase aşa?

Nu atinge tabloul!

Toată lumea. Toţi îl avertizaseră.

Paşii erau foarte aproape acum.

— Am încercat să îţi spun, s-a auzit o voce. Nu asculţi niciodată, Nathan.

S-a întors.

Capitolul 38

— Am încercat să îţi spun.

O voce pe care Nathan o cunoştea la fel de bine ca pe a lui. S-a întors. La câţiva paşi distanţă, cu faţa pe jumătate în umbra verandei, se afla mama sa.

Ochii lui Liz au trecut de la tabloul aflat pe jos la plicul de plastic din mâinile lui Nathan. Apoi s-a uitat la el. Avea privirea mai fermă decât o văzuse de multe zile încoace.

— A fost foarte drăguţ, a continuat ea cu vocea joasă. Ceea ce le-ai povestit fetelor despre păstor. Auzeam din bucătărie.

Lui Nathan i-au amorţit mâinile, simţea că i-ar putea aluneca oricând plicul printre degete.

— E o poveste adevărată, a spus el, iar cuvintele i s-au frânt pe alocuri.

Privirea lui Liz a întâlnit-o pe a fiului său.

— Pot să-ţi spun şi eu una?

Din hol s-au auzit tropăielile fetelor, iar Liz a făcut repede un pas înainte şi i-a smuls lui Nathan din mână plicul de plastic.

— Nu aici. Vino cu mine, Nathan.

L-a luat de braţ cu o mână hotărâtă, apoi a sprijinit tabloul de zidul casei şi şi-a strecurat plicul în buzunarul şorţului de bucătărie.

Au ieşit în curte. În bătaia razelor soarelui de amiază, umbra lui Liz s-a micşorat până a rămas doar o pată întunecată sub talpa ei. Au mers către eucalipt şi s-au aşezat sub legănarea blândă a ramurilor acestuia. Mormintele se întindeau la picioarele lor, unul lângă altul.

Nathan se uita în jos, cu sângele pulsându-i în urechi. Ţărână veche lângă pământ proaspăt săpat. Avea atât de multe întrebări, dar nu reuşea să pună nici măcar una...

— M-am dus să călăresc, a spus Liz într-un sfârşit. După ce Sophie s-a rănit la mână şi ne-a spus tuturor că o aruncase calul de

pe el. Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. În niciun caz când îşi dorea să participe la gimcana. Aşa că am vrut să scot eu însămi calul la plimbare.

Dintr-odată, Nathan a simţit că nu dorea să audă asta. Însă a închis ochii şi s-a forţat să asculte. Liz i-a povestit cum, în ziua în care Cameron nu mai reuşise să se întoarcă acasă, ea îşi terminase treburile zilnice. A urcat în şa. Era un obicei pe care îl căpătase în timpul căsătoriei. Urcată pe cal, era mai înaltă şi mai rapidă şi, pentru câteva ore cel puţin, nimeni nu se putea atinge de ea.

În ziua aceea, luase calul lui Sophie. Avea nevoie de mişcare până se refăcea braţul fetei. Călărise mai mult decât în mod obişnuit, încercând să-şi dea seama dacă animalul avea vreo problemă. Calul răspundea bine la comenzi, iar călăritul se desfăşurase normal. Liz se gândea la mâna lui Sophie şi tot încerca să caute greşelile, călărind mult mai departe decât intenţionase, când deodată a lovit-o gândul acela alunecos şi întunecat.

— Calul nu avea nicio problemă, a spus Liz.

Umbrele frunzelor de eucalipt i se jucau pe faţă.

— Nu îmi puteam da seama. Nu avea niciun sens.

Nathan s-a gândit la maşina lui Ilse stând nefolosită în garaj. Nici asta nu avea niciun sens, până când a căpătat unul.

— Aşa că am continuat să călăresc, a continuat Liz.

A mers drept înainte, simţindu-se mai neliniştită cu fiecare pas. Îşi amintea ce palidă era Sophie şi cum tremura când îşi ţinea strâns mâna rănită. Plânsese şi fusese speriată. Însă abia aşteptase să sară din nou în şa, imediat cum acest lucru îi fusese permis. Toată lumea îi lăudase curajul atunci, dar Sophie abia dacă reacţionase în vreun fel.

Liz începuse deja să îi dea o formă familiară sentimentului din sufletul ei, când îl văzuse pe bărbatul care stătea lângă mormântul păstorului. Îndemnase calul să meargă mai încet. Nu mai vedea aşa bine şi, pentru o vreme, sub soarele orbitor, bărbatul i se păruse a fi cu totul altcineva.

Liz se oprise să se uite, apoi se apropiase călare. Recunoscuse maşina de teren parcată alături şi respirase uşurată. Bineînţeles că nu era bărbatul la care se gândise prima dată, nu avea cum să fie el. Era fiul ei, Cameron.

— Ce făcea acolo? a întrebat Nathan, care deschisese ochii, dar nu şi-i ridicase din pământ.

— Săpa.

Cameron avea o lopată în mână şi întorcea pământul moale. Liz călărise spre el, la pas încet. Cameron nu fusese în regulă în ultima vreme, iar felul în care săpa atunci, cu o energie neobosită, o făcuse deja să scrâşnească din dinţi. Liz coborâse de pe cal şi îl priponise de oglinda laterală a maşinii fiului ei.

Atunci, Cameron se îndreptase de spate, cu lopata în ambele mâini. Metalul sclipise în soare şi ea şi-a amintit, încă o dată, de un alt bărbat. Era ceva comun în privirea lui. Nu se bucura să o vadă.

— *Caut nişte apă pentru cal.*

Liz se dusese în spatele maşinii, unde el îşi ţinea proviziile.

Cameron îi făcuse cu mâna, apoi şi-a întors iar atenţia la pământul de la picioarele lui, în timp ce Liz găsise o găleată şi o umplea cu apă. I-a dat să bea calului şi s-a uitat către el.

— *Ce faci aici?*

Cameron se aplecase spre pământ.

— *Verific ceva.*

— *Ce?*

— *Motivul pentru care nenorocita de nevastă-mea mi-a târât copiii până aici.*

Liz ezitase.

— *Credeam că te duci la releu.*

— *Mă duc.*

— *Îl faci pe Bub să te aştepte.*

— *Termin aici mai întâi.*

Cameron şi-a mai înfipt o dată lopata în nisip, apoi s-a oprit. A scos un sunet de undeva de departe, din gât.

— Găsise ceva, a spus Liz cu o voce abia auzită.

Sunetul scos de Cameron nu fusese chiar unul de victorie; avusese o nuanţă prea seacă în el. Liz îşi dorise brusc să fi călărit în cu totul altă direcţie în dimineaţa aceea. Remarcase uşurată că deja calul ei terminase de băut. A pus găleata la loc în spatele maşinii şi când se întorsese către Cameron îl văzuse cocoşat, săpând în nisip cu mâinile. S-a ridicat apoi în picioare, ţinând în mâini un plic din plastic acoperit cu praf roşiatic.

— *Ce e asta?*

Când îi văzuse zâmbetul, Liz simţise cum i se strânge stomacul.

— *O comoară îngropată.*

Liz şi-a trecut o mână peste braţ şi Nathan a putut vedea rana recentă lăsată de cancer şi cicatricea cealaltă, cea veche, despre care nu vorbea niciodată. Una dintre multele. Toţi aveau astfel de urme: Liz, Nathan, Bub. Şi Cameron avea. Urme pe care le ţineau ascunse şi nu voiau să le recunoască.

— Am ştiut imediat ce era, a spus Liz. Am avut şi eu aşa ceva.

Liz avusese o cutie veche şi subţire de biscuiţi, ascunsă într-o găleată cu mâncare pentru cai. Ascunsă până o găsise Carl. Lovitura îi spărsese timpanul stâng şi nu îşi mai recuperase niciodată auzul. Însă îşi învăţase lecţia, şi nu mai încercase niciodată aşa ceva. Băieţii erau încă mici şi îi fusese prea teamă de eventualele consecinţe.

Însă atunci, pe când stătea lângă mormântul păstorului şi îl privea pe fiul ei mijlociu, se întrebase cât de rele au fost consecinţele pentru ea, pentru că nu a încercat.

— *Ar trebui să o laşi în pace.*

Fusese surprinsă şi ea însăşi de faptul că vorbise. La fel şi Cameron, iar privirea îi devenise dură.

— *Nici măcar nu ştii ce este.*

— *Ba ştiu, Cameron. Ştiu.*

— *Atunci ştii şi că nu te priveşte.*

Apoi se îndreptase de spate, ridicându-se cât era de înalt. Lopata îi atârna alături, prinsă uşor cu degetele. Nu o ridicase, nici măcar

puţin. Nici nu o ameninţase, absolut deloc, însă văzându-l acolo, cu lama aceea metalică balansând şi scânteind în soare, Liz ştia perfect de cine anume îi amintea. Nu mai era băieţelul ei acum. Sau, cel puţin, nu mai era doar băiatul ei. Era în egală măsură şi fiul tatălui său.

Şi atunci a ştiut, la fel cum de fapt ştiuse mereu, undeva într-un colţ al sufletului ei, ce încercase să îi spună Ilse. Şi ce anume îl îngrijorase atât de tare pe Harry. Şi de ce erau atât de triste desenele lui Lo. Şi de ce se afla într-o orteză braţul lui Sophie. Şi de ce avea să se afle din nou. Sau mai rău de atât.

Liz tresărise involuntar când Cameron trecuse pe lângă ea, în drum spre maşină. Acesta aruncase lopata în spate şi trântise uşa, apoi strecurase plicul pe fereastra dinspre locul pasagerului, lăsându-l să cadă pe scaun. Calul lui Liz tresărise şi el, zburlit, şi a tras de hăţul prins de oglindă, iar ea i-a şoptit ceva ca să îl liniştească.

— *Plec,* îi spusese Cameron fără să se uite la ea. *Am treabă.*

— *Te duci la releu?*

Vocea lui Liz sunase ciudat chiar şi în propriile urechi.

Cameron se întorsese la mormânt şi se apucase să arunce pământul înapoi în groapă.

— *Aşa intenţionam. Însă acum cred că o să trec pe acasă mai întâi. Trebuie să discut cu Ilse.*

Mânia îi sclipea ca o flamă.

— *Cameron. Te rog.*

Frica se adunase într-un torent rapid.

— *Sunt şi fetele acasă.*

El nu spusese nimic, apoi într-un târziu se uitase la ea:

— Aşa, şi? Poate trebuie să audă şi ele asta.

Iar cu vocea aceasta în urechi şi cu soarele acela în ochi, Liz se trezise deodată cu treizeci de ani în urmă şi a ştiut, fără umbră de îndoială, ce se întâmplă când astfel de bărbaţi se întorc acasă.

A simţit că întinde mâna înainte să îşi dea măcar seama către ce

anume o întindea. Îşi făcuse deja calculele în minte fără să fie conştientă de asta. Calcule care deveniseră un instinct înrădăcinat cu ani în urmă. Loveşte sau fugi. El era la cinci metri depărtare, poate şase. Şi se uita în jos, neatent, bătătorind pământul ca să acopere răul pe care îl făcuse.

Liz a ajuns dintr-o răsuflare pe scaunul şoferului şi a răsucit cheia în contact tot dintr-o răsuflare.

Când Cameron se întorsese spre ea, piciorul ei era deja pe acceleraţie. A lăsat geamul în jos şi a eliberat frâiele de pe oglindă. Calul a urmat-o ascultător când a pornit-o la drum. Nu prea repede. Nici nu era nevoie: un cal în galop e mai rapid decât un om.

— Cameron a încercat, totuşi, a spus Liz cu vocea înecată de groază. Chiar a încercat.

Şi aşa fusese. O luase la fugă ţipând în urma ei. Avusese nevoie de ultima picătură de autocontrol pentru a nu pune piciorul pe frână şi a se desprinde de sunetul acela teribil. Continuase într-un ritm constant, ignorând strigătele şi privind drept în faţă. Apoi, cu mult mai târziu, când într-un sfârşit încetinise şi se uitase în oglindă, nu mai era nimeni prin jur. Era complet singură.

Capitolul 39

Nathan a rămas privind în gol către morminte o lungă bucată de timp înainte să vorbească.

— Maşina lui Cameron nu era la stânci joi dimineaţă.

Liz a părut surprinsă.

— Ştiai asta?

— M-am gândit că o mutase cineva. Sau că o luam eu razna. Nu eram sigur care dintre cele două.

— Am făcut o greşeală, a spus Liz. O ascunsesem undeva în apropierea casei. Însă în acea noapte mi-am dat seama că era mult prea departe. Nu ar fi putut merge pe jos o distanţă atât de mare. Când ar fi fost găsită maşina, s-ar fi ştiut că fusese altcineva acolo.

— Deci ai mutat-o?

A încuviinţat.

— A doua zi. M-am trezit devreme, am luat iar calul şi am mers până acolo, apoi am condus din nou, cu el de hăţuri, până la stânci. M-am gândit că vreo zece kilometri ar fi fost posibil pentru cineva precum Cameron.

— Sunt chiar nouă, de fapt.

Liz nu l-a contrazis.

— Doar am vrut să nu fie văzută prea repede.

Nathan nu a mai spus nimic o vreme. Nu voia să se gândească la asta.

— Nu am ştiut ce să fac cu actele lui Ilse, a spus Liz. Am vrut să i le dau înapoi, dar nu am putut găsi o cale prin care să fac asta. Fetele sunt mereu peste tot – în dormitorul meu, la staul... Apoi s-a apucat şi Xander să răscolească lucrurile din magazie. Însă toată lumea ştie că nu trebuie să pună mâna pe nenorocitul ăla de tablou, a clătinat ea din cap.

Nathan a privit în jur. Către maşina lui Cameron, parcată pe alee, către casa în care crescuseră.

— Nu mi s-a părut niciodată în regulă felul în care a murit Cam, a spus el. Pentru un timp, chiar am crezut că Jenna Moore avea legătură cu asta.

A tăcut. Soarele se apropia de zenit, iar orizontul era o linie îndepărtată, încremenită.

— Mă întreb ce o fi vrut de la el.

Când Liz nu a răspuns nimic, s-a uitat la ea:

— Ce este?

Liz a ezitat, apoi a băgat o mână în buzunar:

— Caroline de la poştă a venit cu corespondenţa noastră ieri. Se gândise că poate nu vom merge în oraş o vreme, să ne-o luăm singuri.

I-a întins ceva lui Nathan. Acesta a întors între degete scrisoarea uşor boţită. Pe partea din faţă a plicului era scris numele lui Cameron Bright. Nu era nicio adresă a expeditorului, însă în colţul din dreapta sus se afla o ştampilă de Marea Britanie. Fusese deja rupt, aşa că Nathan a scos foaia din interior. Scrisoarea fusese pliată în trei şi se vedea, după uzura îndoiturilor, că fusese deschisă şi citită de mai multe ori. A respirat adânc şi s-a uitat la cuvinte.

Începea cu *„Cameron”.* Nathan nu a recunoscut scrisul de mână, care era clar şi ferm.

Te rog să citeşti această scrisoare până la sfârşit. Sunt conştientă de faptul că e posibil să nu îţi aduci aminte de mine, Cameron, însă trebuie să îţi spun ceva:

Te iert.

Poate că nu doreşti să te iert sau poate că simţi că nu ai făcut nimic care să necesite iertarea mea. Însă sper sincer că nu e aşa. Indiferent de ceea ce poate că îţi spui ţie însuţi şi de ameninţările tatălui tău, care m-a încolţit pe când eram singură, tu şi cu mine ştim prea bine ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am cunoscut. Ştii ce ai făcut, şi ştiu şi eu.

Am sperat multă vreme că trăieşti cu acelaşi sentiment de regret şi de ruşine ca mine. Dar acum nu mi se mai pare important acest lucru.

Am pierdut ani întregi simţindu-mă vinovată pentru ceva ce nu se întâmplase din vina mea. Şi ţi-am dat o putere asupra mea pe care nu o meriţi. Cu ajutorul terapeutului meu şi cu dragostea minunatei mele familii, sunt mândră să spun că nu mai e cazul.

Mi-am construit o viaţă fericită, din foarte multe puncte de vedere. Ceea ce îţi doresc şi ţie, Cameron. Cei aflaţi în mare suferinţă le cauzează mare suferinţă şi altora, şi de aceea sper, pentru binele tău şi al celor din jurul tău, că ţi-ai găsit liniştea.

Jenna Moore

Nathan a citit de trei ori scrisoarea, apoi a împăturit-o la loc şi i-a dat-o înapoi lui Liz.

— Ce vei face cu ea? a spus el.

— Cred că i-o voi arăta lui Glenn.

— Dar ştii că asta nu va conta drept scuză pentru tine, a spus Nathan cu o voce care i-a sunat şi lui însuşi aspră. Nu-ţi îmbunătăţeşte cu nimic situaţia.

— Ştiu.

— Am văzut cum arăta Cameron la sfârşit, când l-a urcat Steve în ambulanţă. Toată distrugerea.

Nathan a văzut-o pe Liz tresărind la auzul celor spuse de el, însă a continuat. Ea chiar avea nevoie să audă totul.

— Nu s-a dus uşor. A suferit mult.

Liz nu a răspuns, iar el şi-a dat seama că plângea. Nu s-a mişcat. Într-un final, ea a tras adânc aer în piept:

— Nu îţi cer să mă ierţi...

— Bine.

Liz a rămas nemişcată multă vreme.

— Nathan, aveam optsprezece ani când am plecat de acasă, a spus ea într-un târziu. Iar când am făcut asta, mi-am promis că voi duce o altfel de viaţă.

Călătorise în nord, a povestit ea, apoi în vest, mergând oriunde dorea şi simţindu-se liberă pentru prima oară în viaţa ei. Se oprise

în Balamara doar când devenise evident că acolo se termina drumul şi începea deşertul. În vreo două zile îşi găsise o slujbă la poştă şi îşi câştiga singură banii, pentru prima dată. Munca era plăcută şi localnicii, prietenoşi. Toată lumea avea mereu timp pentru un zâmbet şi o vorbă, iar când Carl Bright îi zâmbise pe deasupra corespondenţei primite şi insistase să îi ofere ceva de băut, ea acceptase.

— Şi pentru o vreme, a fost minunat. Ştiu că pare greu de crezut, dar era foarte amuzant. Şi mi se părea şi foarte arătos. Şi era drăguţ cu mine. Şi pentru o vreme viaţa mea chiar a fost altfel. Apoi ne-am căsătorit – şi aici, faţa lui Liz s-a întunecat – şi lucrurile au început să se schimbe, iar într-o bună zi am realizat brusc că viaţa mea nu mai era atât de diferită. Tatăl tău îmi spusese că şi el avusese o viaţă grea în copilărie, şi voiam amândoi ceva mai bun. Dar nu era nimic mai bun. Era acelaşi lucru pe care îl lăsasem în urmă. Şi eram atât de dezamăgită, Nathan, şi atât de obosită... Făcusem tot acel drum doar ca să ajung exact de unde plecasem. Nu aveam energia să mă lupt cu asta. Care ar fi fost rostul?

A clătinat din cap.

— Apoi am rămas gravidă şi mi-am spus că, indiferent ce era între mine şi el, aveam să vă apăr pe voi, copiii mei.

Liz şi-a şters ochii. Nu se putea uita la fiul ei acum.

— Şi chiar am făcut tot posibilul, Nathan. Te rog să mă crezi. Am făcut planuri, mă gândeam în fiecare zi la ele. Însă eram speriată şi mă simţeam foarte singură, ca prinsă într-o capcană. Îmi pare foarte rău. Nu am fost suficient de bună, ştiu. Nu am fost deloc bună. Dar a fost tot ce am putut eu să fac.

Liz a tăcut pentru câteva clipe lungi.

— Apoi, tatăl tău a avut accidentul acela. Şi cred că asta mi-a salvat viaţa. Poate că şi pe a lui Bub.

Şi Nathan s-a trezit deodată cu ani în urmă, în noaptea aceea fierbinte, privindu-l, printre bucăţile de metal contorsionat, pe Carl Bright, prins între plafonul maşinii şi volan. Şi acel comentariu al

asistentului: nu fusese o moarte rapidă.

Faţa lui Liz fusese de gheaţă cât stătuse în spatele ambulanţei, cu sângele coagulându-i-se în jurul rănii. La vremea respectivă, Nathan crezuse că era din cauza şocului. Acum însă, un gând urât îi ieşea la suprafaţă. Poate fusese altceva. S-a uitat îndelung la cele două morminte de la picioarele lui. Ţărână veche şi ţărână nouă. Poate că unele linii sunt mai uşor de depăşit a doua oară, şi-a zis el.

— Cât timp...?

A început, însă s-a oprit. *Cât timp ai rămas inconştientă după accident? Cât timp l-ai lăsat acolo înainte să suni după ajutoare?*

A vrut să întrebe, dar nu a făcut-o, pentru că îşi dădea seama, după chipul ei, că i-ar fi putut spune adevărul.

Liz îl privea cu atenţie.

— Îmi pare rău pentru o groază de lucruri, a spus ea într-un târziu. Dar nu-mi pare rău că s-a dus.

Nathan nu a întrebat-o la cine se referea. Frunzele eucaliptului au foşnit şi Nathan a simţit nisip în aer, aşezându-i-se pe faţă. În depărtare s-a auzit uşa de plasă trântindu-se şi amândoi au întors capul către casă. Ilse venea către ei, cu mâna pavăză la ochi.

— Te caută cineva la telefon, Nathan, a strigat ea.

— Pe mine? a întrebat el.

Şi-a dat seama că vocea îi suna ciudat, aşa că şi-a dres-o.

— E Glenn. Zice că i-ai lăsat un mesaj la dispecerat.

— Ah, da.

Dar nu s-a mişcat. Apoi, deodată, Liz l-a îmbrăţişat şi l-a tras înspre ea. Îi putea simţi mâinile blânde pe spate, cum îl ţineau strâns, şi putea simţi parfumul familiar al părului ei. Liz avea lacrimi în ochi.

— Nu am vrut niciodată să ai de-a face cu toate astea, a spus ea încet. Am făcut ceea ce am simţit în inima mea că e corect. Dar tu eşti un om bun, Nathan. Şi va trebui să faci şi tu ceea ce crezi că este corect.

S-a dat înapoi şi s-a uitat către el:

— Dar indiferent ce o să faci, trebuie să te întorci acasă.

Liz l-a mai strâns în braţe câteva clipe, apoi i-a dat drumul şi s-a întors către casă.

— Bub a scos pe toată lumea în faţa casei, să jucăm crichet, în caz că vrei să vii şi tu, a spus Ilse.

Liz i-a zâmbit în timp ce trecea pe lângă ea:

— Mulţumesc, cred că vin şi eu. Prânzul e gata în curând.

Ilse a privit-o cum se îndepărtează, apoi s-a întors către Nathan. S-a încruntat când i-a văzut faţa.

— E totul în regulă? Aşteaptă Glenn.

— Da.

— Eşti sigur?

El a întors spatele ambelor morminte şi deodată s-a simţit ceva mai bine.

— Da.

— Haide, atunci.

Ilse a aşteptat ca Liz să dispară în casă şi şi-a strecurat mâna într-a lui. Palma ei era caldă şi uscată, şi au mers aşa împreună.

— Ascultă, a spus ea. Zicea Harry că are de gând să vină pe la tine, să te ajute cu pregătirile pentru inundaţie, dar... Mă gândeam că ar putea rămâne aici, să ia toate măsurile de siguranţă, şi că aş putea veni eu să te ajut, vreo două zile, a spus ea dintr-o răsuflare. Dacă vrei.

Nathan s-a oprit din mers şi s-a uitat la ea.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

— Eşti sigur? Pentru că, dacă ai de fapt nevoie de ajutorul lui Harry, sau al lui Bub...

— Nu. O, Doamne, nu!

— Sunt multe de făcut?

— Nu.

— Dar tot pot să vin?

— Absolut.

— Bine, a zâmbit ea. Deci rămâne pe joia sau pe vinerea viitoare,

atunci?

— E Anul Nou.

— Da, a zâmbit ea. Aşa cred.

Au ajuns pe verandă. Desenele lui Lo erau încă fixate cu pietre, iar marginile le fluturau în vânt. Tabloul lui Cameron era încă sprijinit de zid, acolo unde îl lăsase Liz.

— O, Doamne, ce caută aici? a întrebat Ilse în timp ce urca scările.

— Eu l-am adus afară.

— Oh!

Ilse a ridicat tabloul şi s-a uitat la el. Culorile îi erau deja estompate de un strat subţire de praf. Ilse l-a privit încruntată câteva clipe, după care, din senin, şi-a lins degetul mare şi a şters cu el o pată mai lungă, pornind dintr-un colţ de sus. Pata a dispărut, însă tabloul a rămas mânjit de amprenta umedă. Ilse a zâmbit în colţul gurii:

— E mai bine acum.

A pus tabloul la loc, cu zgomot, pe podeaua verandei.

— În fine, ne vedem afară după ce termini de vorbit.

— Ilse...

— Da?

— Vreau doar să...

Nathan i-a luat mâna şi i-a simţit degetele uşoare lipite de ale lui.

— Eşti fericită? Acum, adică.

Chipul lui Ilse s-a întunecat în timp ce se gândea ce să răspundă.

— Nu ştiu, a spus ea până la urmă. A fost o săptămână urâtă. Un an urât, de fapt. Dar dacă mă întrebi dacă mă simt mai bine decât săptămâna trecută sau decât anul trecut, atunci răspunsul este da.

S-au uitat unul la altul şi ea a făcut încet un pas în faţă, s-a înclinat şi l-a sărutat. Nathan a închis ochii şi o căldură care nu avea nicio legătură cu soarele i s-a răspândit prin tot corpul. Şi-a dat seama că zâmbea.

— Mi se pare că acum mă pot imagina din nou fericită în viitor, a spus ea după ce s-au desprins. Şi nu m-am mai simţit aşa de multă

vreme. Înţelegi ce spun?

— Da, a spus el. Înţeleg.

A deschis uşa şi a arătat către telefon, care stătea cu receptorul scos din furcă:

— Ne vedem după.

Nathan s-a uitat după ea până a cotit după casă, apoi a lăsat uşa să se închidă în urma lui. A înaintat pe holul întunecat şi a ridicat telefonul.

— Alo, a spus el.

Vedea pe fereastră cum jocul de crichet era în toi. Fetele aruncau cu rândul, iar Bub le dădea instrucţiuni.

— Nathan, s-a auzit vocea lui Glenn de la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, prietene, dar m-am întors abia aseară târziu şi ţi-am găsit mesajele. Am verificat, iar femeia asta, Jenna, a fost în Bali aproape trei săptămâni. Se confirmă toate zborurile şi tot traseul paşaportului ei. În plus, am sunat unde era cazată şi am vorbit puţin cu ea. A spus că îi pare rău să audă ce a păţit Cameron. Se pare că dorea doar să îi trimită nu ştiu ce scrisoare.

Xander l-a zărit pe geam pe Nathan şi i-a făcut cu mâna exact în momentul în care Lo a reuşit cumva să îl învingă pe Bub cu aruncarea ei. Bub a căzut în genunchi mimând umilinţa, iar fetele au sărbătorit reuşita cu un cor de râsete la unison. Bub a arătat cu degetul către Nathan, prin geam, şi i-a făcut semne. *Vino să mă ajuţi.*

— Nathan? Mai eşti acolo, prietene? s-a auzit vocea lui Glenn de foarte departe.

— Da.

— Voiai să mai vorbim despre ceva?

— Scuze, a spus Nathan. Era...

Ilse râdea acum, în timp ce fetele făceau un dans al victoriei.

Nathan a respirat adânc.

— Ştii ce, prietene? Nu era nimic.

— Eşti sigur? Am avut impresia din mesajul tău că era urgent.

Acum era Lo la bătaie, luptându-se cu o bâtă aproape la fel de

mare ca ea. Harry a aruncat pe sub braţ şi fata a reuşit contactul, în uralele tuturor.

— Nu, doar voiam să îţi spun...

Nathan a făcut o pauză.

— Voiam să îţi spun că o să vin mai des în oraş de acum înainte. Nu caut necazuri, doar că o să vin de câte ori o să vreau. Deci spune asta cui trebuie să îi spui, dar să ştii că aşa vor sta lucrurile.

— Am înţeles, a spus Glenn. N-aş zice că era ceva urgent, însă nu mi se pare deloc o idee rea, dacă mă întrebi pe mine.

— Mulţumesc, Glenn.

— Pentru nimic, a spus poliţistul, apoi a tuşit politicos: Mai e ceva?

Nathan o vedea pe geam pe Liz cum stătea deoparte, puţin în umbră, puţin neobservată, supraveghindu-şi familia. Părea împăcată. Harry le învăţa pe fete şmecherii legate de felul în care să bată mingea, iar Bub îi spunea ceva lui Xander care l-a făcut să izbucnească în râs. Ilse zâmbea, cu părul strălucind în lumina soarelui.

— Nu, asta e tot, a spus Nathan.

— Crăciun fericit, atunci!

— Şi ţie.

A închis telefonul.

A ieşit afară, în lumina orbitoare a soarelui, şi s-a dus la familia lui.

Mulţumiri

Mi-a plăcut la nebunie să scriu această carte şi sunt foarte recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat să dau viaţă acestei povestiri.

Încă o dată mă simt profund îndatorată excepţionalilor mei editori Cate Paterson şi Mathilda Imlah de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch şi Amy Einhorn de la Flatiron Books, Clare Smith de la Little, Brown. Vă mulţumesc foarte mult pentru sfaturile şi ideile voastre înţelepte, precum şi pentru încurajările permanente.

Sunt ca de obicei recunoscătoare minunaţilor mei agenţi care muncesc neobosit: Clare Foster de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens şi Kate Cooper de la Curtis Brown UK, Daniel Lazar de la Writers House şi Jerry Kalajian de la Intellectual Property Group.

Nu aş fi fost în veci capabilă să scriu această carte fără bunăvoinţa atâtor oameni care şi-au dăruit din timpul lor pentru a vorbi cu mine, pentru a-mi împărtăşi vieţile şi poveştile lor.

Un mulţumesc din inimă ofiţerului de poliţie pensionat Neale McShane şi soţiei sale, Sandra, care m-au invitat la ei acasă. Nu oricine ar putea accepta să conducă un străin nouă sute de kilometri prin deşert şi să îi răspundă tot drumul la întrebări, şi mă simt foarte norocoasă că Neale s-a numărat printre cei puţini dispuşi. A fost o călătorie unică în viaţă şi nu o voi uita niciodată.

M-am simţit onorată să pot petrece un timp în Birdsville împreună cu Don Rowlands, bătrân aborigen[10] şi ranger al Parcului Naţional Munga-Thirri, şi cu soţia lui. Viziunea şi experienţele lor mi-au deschis ochii asupra multor lucruri la care nu mă gândisem înainte şi le sunt sincer recunoscătoare pentru că mi-au împărtăşit

---

[10] *Aboriginal elder,* în original, o persoană care și-a câștigat respectul celorlalți aborigeni pentru cunoașterea și înțelepciunea sa. Nu toți vârstnicii devin automat și elder *(N. t.).*

gândurile lor.

Multe mulţumiri lui Andrew Cameron, asistent medical la Birdsville, pentru toate conversaţiile şi călătoriile prin regiune, atât de amuzante şi fascinante. Am învăţat enorm de la el, iar ajutorul său în documentarea pentru această carte este de nepreţuit.

Îi sunt de asemenea recunoscătoare lui David Brook pentru amabilitatea de a-şi împărţi cu mine extinsa cunoaştere şi expertiza din domeniul administrării de proprietăţi, şi pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la un lung şir de întrebări despre subiecte dintre cele mai diferite, de la vite până la transmisiuni radio.

Mulţumiri lui Sue Cudmore, fermiera care mi-a povestit despre viţei, şi scriitorului Evan McHugh, care m-a pus în legătură cu prietenii şi cunoştinţele lui şi care mi-a povestit despre propria experienţă cu deşertul. Cărţile sale *Birdsville* şi *Outback Cop* (scrise în colaborare cu Neale McShane) mi-au fost de mare ajutor în cercetările mele.

Sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat de-a lungul drumului şi îmi asum orice greşeală sau libertate artistică.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, îi mulţumesc tatălui meu, Mike Harper, pentru acea idee care a devenit, într-un final, *The Lost Man,* plus, ca de obicei, lui Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport, Ivy şi Ava Harper, Peter şi Annette Strachan.

Şi, bineînţeles, cel mai mare mulţumesc dintre toate se îndreaptă către adorabilul meu soţ, Peter Strachan, şi minunata noastră fiică, Charlotte Strachan. Îmi oferiţi atât de multe şi nu aş putea scrie cărţile acestea fără voi.

JANE

HARPER

CRIME

O poveste cu suspans, intensă și dură, care se desfășoară într-un peisaj copleșitor

Nathan și Bub Bright se întâlnesc după luni întregi, în arșița dogoritoare din Queensland, pentru a încerca să elucideze moartea fratelui lor Cameron.

Toți locuiesc într-o zonă izolată, iar casele lor se află la distanță de trei ore de mers cu mașina. Oare ce îl determinase pe Cameron, cel care administra proprietatea familiei, să plece pe un drum fără întoarcere?

Curând, încep să apară bănuielile, iar Nathan e nevoit să scotocească printre secrete pe care familia le-ar vrea uitate. Dacă fratele lui a fost ucis, suspecții sunt puțini în această pustietate.

Proza viguroasă a lui Harper și personajele dure sunt convingătoare. Un final care te lasă cu gura căscată.

PUBLISHERS WEEKLY

TREI

www.edituratrei.ro